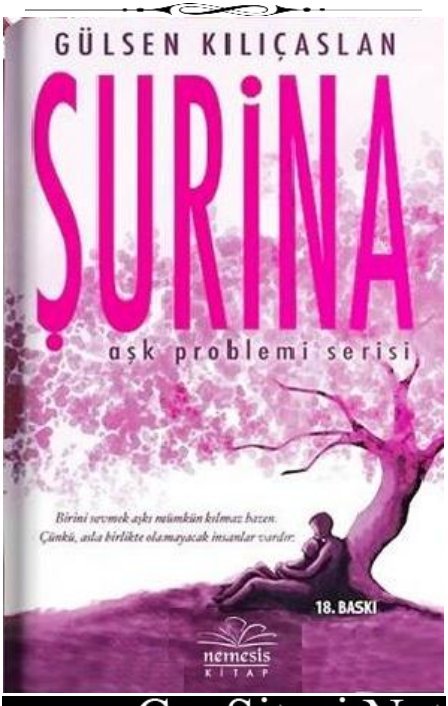
Gülsen Kılıçaslan - Şurina

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

1.Bölüm

Sina

Soru kitapçığım açarak ilk soruyla yüzleştikten sonra heyecanım yerini sorulan çözme çabasma bıraktı. Türkçe dersim her zaman iyi olmuştu, boş bıraktığım bir som dışında hepsini yapmıştım. Türkçe'den sonra gelen Sosyal Bilimler bölümünü atlayıp Matematik'e geçtim. Matematiğim Deniz sayesinde artık daha iyiydi ama bir matematik somsu beni zorluyordu.

Yapabilirdim bu soruyu, sadece nerede takıldığımı anlayamıyordum. Sonra Deniz'in, "Bir soruyla üç dakika uğraşıyorsan sen o soruyu yapamıyorsundur," sözü geldi aklıma. Uzun süren ve sonuçsuz kalan çabamı yanda kesip diğer somya geçtim. Beş boş som da matematikte bıraktıktan sonra süre yetmeyecek korkusuyla kalan sorulara yoğunlaştım iyice. Artık ne kadar som yaptığımı ve ne kadarından emin olduğumu bilemez vaziyetteydim. Smav süresinin dolmasına bir dakika kala tüm somlar bitmişti. Kalan sürede optik formu kontrol ettim. Kaydırma ya da yanlış işaretleme de yoktu. Yapamadığım bir geometri sorusuna şöyle bir göz attım ama yine yapamayacağımı anladım. Sonra da gözetmen öğretmenlerden biri, "Sınavınız bitmiştir, geçmiş olsun," diyerek kitapçıklarla optik formlarımızı toplamaya başladı.

Merdivenlerden inip kalabalık öğrenci gmbuyla beraber bahçeye çıktım. Gözlerim Deniz'i arıyordu ama o beni çoktan bulmuştu ve gülümseyerek bana doğru geliyordu. Ben de ona doğm ilerledim ve elimdeki su şişesiyle kalem kutusu izin verdiği ölçüde ona sarıldım. Deniz, kalem kutusunu alarak elimi tuttu.

"Geçmiş olsun. Nasıldı?"

"Bilmem. Aslında deneme sınavı gibiydi, sadece çok daha streslisi."

"Olur o kadarı. Kimliğin nerede?"

"Cebimde." El ele arabayı park ettiği yere doğru yürümeye başladık.

"Tamam. Şu kalem kutusunu alıp onu sınıfta unutmuş olma da. Bu arada bunu görünce KPSS anılarım depreşti." "Size de mi bu kalem kutulardan vermişlerdi?"

"Evet, sonuçta onu da ÖSYM düzenliyor."

“Of! Sınavda başarılı olup üniversiteye girsem bile dört yıl sonra bir de o dert var!”

“Dur bakalım, bu bitti de. Hem daha LYS var.”

Deniz’e cevap veremeden birinin adımı seslendiğini duydum ve arkama döndüm. Sonuçta çok yaygın kullanılan bir adım yoktu.

“SİNA! SİNA!”

Arkama döndüğümde, bana seslenerek hızlı adımlarla yanımıza gelen kızı ilk başta tanıyamadım. Onu fark ettiğimi gören kız gülümseyerek el sallayınca tabii bu sırada aramızdaki mesafe oldukça azaldığı için onu tanıdım.

“Ela?” İlkokuldaki en yakın üç kız arkadaşımdan biriydi Ela. Boynuma sarılınca ben de Deniz’in elini bırakıp ona sarıldım.

“Sina, saçların olmasa bu kalabalıkta bulamazdım seni,” dedi ve yanındaki tanımadığım kızı işaret ederek konuşmaya devam etti. “Ebrar’la beklerken erkek arkadaşını gördük önce. Ne hoş çocuk diye dedikodu yaparken bir de baktım ki seni öpüyor. O sırada içeri alındığımız için sana seslenemedim. Sınavdan çıkınca da kızıl saçlı kız diye kalabalıkta seni aramaya başladık işte.”

“Çok sevindim seni gördüğüme. Bu arada tanıştırayım, erkek arkadaşım Deniz. Deniz, bu da ilkokul arkadaşım Ela.”

Deniz, Ela’nm elini sıkıp, “Memnun oldum,” dedi.

Ela içten bir gülümsemeyle, “Ben de enişte,” dedi. Sonra yanındaki kızı gösterip, “Dershaneden arkadaşım,” diye tanıttı. Biz onunla tokalaştıktan sonra Ela bana dönüp, “YarenTe biz aynı liseye gidiyoruz. Bugün onunla bulaşacağız sen de gelsene,” dedi.

Yaren, grubumuzun diğer üyesiydi ama bir de Melek vardı ki ben önceden en çok onunla samimiydim. Eskiden Melek Te aynı apartmanda oturduğumuz için komşuyduk, hemen Melek'i sordum.

"Melek nasıl peki? Onunla da hâlâ görüşüyor musun?"

"O başka okula gidiyor. İlk zamanlar buluşuyorduk ama artık sosyal medyadan arada sırada mesajlaşmak dışmda görüşmüyoruz. Ama yeni telefon numarası var bende."

"Evet, numarasını değiştirmiş sanırım. Biz Kütahya'ya taşındığımızda ilk sene telefonda görüşüyorduk. Sonraları aradığımda böyle bir numara bulunmamaktadır, diyordu. Versene bana numarasını. Ben arayıp çağırayım onu."

"Tamam."

Sınava girerken Deniz'e emanet ettiğim telefonumu aldım ve Ela'nm verdiği numarayı aradım, çaldı ama açan olmadı. Deniz, "İsterseniz arabaya geçelim. Gideceğimiz yerde oturur konuşursunuz," dedi. Kızlara bakıp, "Olur mu?" diye sordum.

Ela, Ebrar'a baktı ve o başıyla onaylayınca, "Tamam," dedi. Deniz arabayı çalıştırırken çantamdan annemin yüzüğünün de takılı olduğu bilekliği alıp taktım. Deniz de montunun cebinden yüzüğümü çıkarıp bana uzattı. Ucunda yüzüğümün olduğu ipi boyuma asacakken, "Parmağına tak," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Yüzüğü ipten alıp dediğini yaptım. Bu sırada kızlar arka koltukta telefonlarıyla uğraşıyorlardı. Biraz sonra Ela iki koltuğun arasından bana bakıp, "YarenTer Espark'a geçmişler," dedi.

Deniz'e baktım ve o da başıyla onaylayıp hemen Espark'a sürmeye başladı. Yolda, Ela beni soru yağmuruna tuttuğu için biraz gerilmiştim.

"Kütahya'dan döndün mü tamamen?"

"Hayır. Sadece sınav için geldim."

"Annen nasıl, hastalığı ne durumda?"

"Daha kötü oldu maalesef, kısmi felç geçirdi. Ankara'da, Numune Hastanesi'nde yatıyor."

"Aaa... Çok üzüldüm, geçmiş olsun. Peki, sen Kütahya'da kiminle kalıyorsun?"

Ben cevap veremeden Deniz, "Benimle," dedi. Kızların ikisi de gözlerini kocaman açıp bana baktılar, yine utanmıştım. Neyse ki kızlar beni daha çok utandıracak başka bir şey demediler. Sadece Ela'nm arkadaşı Ebrar, Deniz'e, "Kaç yaşındasın sen? Araba kullanabildiğine göre bizden büyüksün sanırım," dedi. Deniz, gözünü yoldan ayırmadan, "Yirmi üç," diye, soğuk bir tavırla cevapladı. Ela yine bana döndü. "Sen çok güzelleşmişsin, bu arada boyun ne kadar uzamış öyle!"

"Sağ ol canım, sen de çok güzel olmuşsun." "Teşekkürler ama senin güzelliğin yanmda lafı bile olmaz. Havan bile değişmiş; giyimin, kuşamın, tavırların..." İltifatları karşısında mahcup olduğumdan diyecek bir şey bulamayıp önüme döndüm. Espark'a girip yemek kısmında bir masada oturmuş olan Yaren'in yanma gittik. Yaren beni görünce oturduğu yerden kalkıp kollarını iki yana açtı ve gülerek, "Sina!" diye adımı haykırdı. Onunla sarılıp hasret giderdikten sonra yeni bir tanışma faslı
başladı. İlk önce Yaren yanındaki erkek arkadaşını tanıttı.

“Erkek arkadaşım Kutay. Kutay, bu da Sina; ilkokuldaki en yakın arkadaşlarımdan biri.”

“Memnun oldum,” dedim ve Deniz, KutayTa tokalaşırken ben de başımla selam verdim. Deniz’i gösterip, “Bu da benim erkek arkadaşım Deniz,” diye tanıştırdım ama Deniz beni, “Sözlüsüyüm aslında,” diyerek düzeltti ve Yaren’in elini sıktı. Yaren de Ela gibi şaşkın bir halde güzelleştiğimden bahsetmeye başladı. Sonra masadaki herkes hangi menüyü istediğini söyledi, Deniz’le Kutay da centilmenlik edip siparişleri almaya gittiler. Ellerinde tepsilerle döndüklerinde Ela, aynı okulda oldukları için arkadaşı olan Kutay’a, “Kanka ne kadar?” diye sordu. Kutay, Deniz’i işaret ederek, “Hepsini o ödedi,” deyince kızların hepsi itiraz etmeye başladılar. Deniz hiçbirini duymuyor gibiydi ya da umursamıyordu, o sırada pipetinin paketini açmakla meşguldü. Yaren’in, “Hepimiz öğrenciyiz sonuçta, niye sen verdin ki tüm parayı?” demesi üzerine Deniz başını kaldırıp, “Ben öğrenci değilim,” dedi.

Yaren çok şaşırmıştı. “Üniversite öğrencisi değil misin?”

Deniz olumsuz anlamda başını iki yana salladığında Yaren, “Hadi ya... E ne iş yapıyorsun o zaman enişte?” diye sordu.

Deniz, cevabı bana bıraktığını belirtiyordu bakışlarıyla. Kızlara yalan söylemem için bir sebep yoktu. En fazla beni ayıplarlardı ki o da benim umurumda değildi. Ebrar başta olmak üzere hepsi Deniz’e beğeniyle bakıyorlardı, yerimde olmayı istediklerini anlamak çok da zor değildi yani. Derin bir nefes alıp Deniz’in yerine cevap verdim.

“Öğretmen.”

“Ne öğretmeni? Ehliyet kursunda falan mı? Ya da dershanede?”

“Hayır. Okulda, matematik öğretmenim.”

Sırıtan Kutay, “Çüş! Öğretmeninle mi çıkıyorsun?” diye sordu. Düşündüğüm gibi olmamıştı, şu an bana bakan bakışları fena halde umursuyordum. Deniz, Kutay’a bakıp, “Öğretmeniyle çıkmıyor, onunla sözlü,” diye tekrar belirtti. Bu kez Ebrar, “Zaten Kütahya’da birlikte yaşıyorlarmış,” diye atladı. Bunu yeri gelmişken söylememişti, bomba bir dedikoduyu yetiştirir gibi bir edası vardı.

Yaren hemen, “Baban ne diyor peki bu işe? Hatırladığım kadarıyla baban izin vermiyor diye ne bir geziye katılırdın ne de bir kulübe. Seninle bir kez bile sinemaya gidemedik, izin alamıyordun bir türlü,” diye şaşkınlığını dile getirdi. “Babamla annem boşandılar.”

“Onu biliyorum, o yüzden gittiniz zaten buradan. Ama baban duyarsa...”

Ne cevap vereceğimi bilemez haldeydim ama Deniz imdadıma yetişti. “Babası biliyor, nisanda nişanlanıyoruz. Nişanı burada, Nusret Bey yani Sina’nın babası yapacak. Sizi de bekleriz. Tam tarih ve yer belli olunca Sina size haber verir.”

Bu kez Ela, “Üniversite bitince de düğün mü olacak?” diye sordu.

“Hayır, Sina liseden mezun olur olmaz evleniyoruz. Düğün bu yaz.”

Yaren, “O kadar çabuk mu, niye ki?” diye sorarken Kutay, “Davetsiz misafir mi var yoksa?” diye sordu.

Deniz, “Öyle bir şey olsa hiçbir şeyi beklemezdik,” dedi sert bir sesle. Sinirlenmişti ama belli etmemeye çalışıyordu. Beni arkadaşlarımın yanında utandırmamak için sabrettiğinin farkmdaydım.

Telefonum çalınca bu tatsız konuşma da yarıda kesilmiş oldu. Arayan Melek'ti. Heyecanlanarak, "Melek arıyor," dedim ve telefonumu açtım.

"Alo. Kimsiniz? Beni aramışsınız."

"Ben bir dost. Eski bir dost." Melek çok eğlenceli bir kızdı ve böyle şakalar yapmaya bayılırdı eskiden. Şimdi ben de kıkırdamamı bastırmaya çalışarak ona şaka yapıyordum. Onun sesi çok ciddiydi ki bu daha çok gülmek istememe sebep olurdu.

"Anlamadım. Sen kimsin ve numaramı nereden buldun?"

"Ökeye dördüncü lazımdı, o yüzden numaranı Ela'dan aldım."

"Sapık mısın nesin? Hangi Ela ya?"

"Ela, Yaren, sen ve ben desem."

"Aaaa Sina!"

"Evet. Neyse en azından beni unutmamışsın."

"Canım nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de eh işte. Şu sınav strese soktu biraz."

"Gel birlikte atalım o stresi. Ben burada, Eskişehir'deyim." "Hadi canım, şaka yapıyorsun? Neredesin? Hemen söyle geliyorum."

"Espark'tayız. Ela ve Yaren de yanımda."

"Süper. Kuzenimle ben de yarım saate ordayız." "Tamam, bekliyoruz. Yemek kısmmdayız."

"Tamam canım, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kızlara dönüp gülümseyerek, "Geliyor," dedim. Sonrasında fazla muhabbet etmeden yemeğimizi yedik. Sınav stresi herkesi acıktırmıştı sanırım. Arada geçen kısa konuşmalardan anladığım kadanyla hepsi sınava aileleriyle gelmişlerdi. Sınavdan sonra da telefonlarını

ve çantalarım ailelerinden alıp onlardan ayrılmışlardı. Ebrar ve Kutay sınav sorularının tamamını yetiştirememişti. Kalanımıza
da süre ancak yetmişti zaten. Tek konumuz sınavdı şu an, hatırladığımız her soruyu masaya yatırıp cevapları tartışıyorduk. Yemeğimizi yedikten sonra Deniz bana dönüp, "İçecek ya da tatlı ister misin?" diye sordu.

"Milkshake olabilir aslında."

"Neyli olsun?"

"Çilekli."

"Peki, güzelim." Masadakilere dönerek, "Siz bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Kızlar, teşekkür ederek istemediklerini belirttiler. Deniz masadan henüz kalkmıştı ki Melek yanında önceden de tanıdığım kuzeni Banu ile geldi. Hemen ayağa kalkıp ona kocaman ve uzun uzun sarıldım. Melek, Yaren ve Ela'yla sarılıp kucaklaştıktan sonra diğerleriyle tanışma faslını bitirince oturduğumuz masaya sığamadığımızı fark ettik. Sandalyeye ihtiyacımız vardı ve tıklım tıkış Espark'ta boş sandalye yoktu. Malum, sınavdan çıkan öğrencilerin çoğu buradaydı. Kutay etrafı koltuk gibi rahat oturma yerleriyle çevrili bir masadan zengin kalkışı yapan bir grubu gösterip, "Kalkın, kalkın! Orayı kapalım hemen," dedi ve biz de eşyalarımızı aldığımız gibi o büyük masaya oturduk. Melek bana dönüp, "Fıstığım ne güzel olmuşsun sen böyle," dedi.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle."

"Güzelliği bilmem de boyum sana yetişmez. Boyun kaç?" "1.68."

"Sen ilkokulda çok kısaydm. Kütahya'nın pınarları mı yaradı ne?"

Hep beraber güldük, Melek daima grubumuzun eğlence kaynağı olmuştu. Melek bakışlarını bir noktaya sabitleyip, “Arkadaşlar, Espark’a bir adet meteor düşmüş durumda,” dedi. İlk başta kimse ne dediğini anlamamıştı. Banu hariç tabii.

Banu, “Nerede?” diye sordu.

Melek, başıyla gösterdi. “Bak şu kırmızı montlu kızın yanından geçen çocuk. Üstünde koyu mavi kazak var hani.”

Gösterdiği yerde eski masamızda bizi göremediği için gözleriyle etrafı tarayan Deniz vardı. Normalde asla yapmam ama Melek’le çocukluktan gelen samimiyetimize güvenerek aklımdan bir cinlik yapmak geçti. Masadakilere kaş göz edip, “Hangisi? Hani şu mavi gözlü olan mı?” diye sordum.

Melek, “Evet, o gökten inmiş maviş gözlü Nuri,” diye cevap verdi.

Ela, “Nuri mi?” diye sordu.

Melek, “Evet, Huri’nin erkeği işte,” dedi.

Hepimiz kahkahalarla gülerken Yaren, “Kızım din dersine hiç mi çalışmadın? Nuri değil, Gılmen onun adı,” diyerek Melek’i düzeltti.

“Aman neyse ne? Bu çocuk cennettekilerden bile taştır, ben bir onu biliyorum.”

Yeniden araya girdim. “Aman abartma Melek. Ne var ki bu çocukta yani, neyi çekici?”

Melek, “Mesela asla bize bakmayacağı gerçeği olabilir mi?” diye sordu.

Şakama devam ederek, “Aa, o da nereden çıktı? Neyimiz eksik ki? iki dakikada tavlarım ben bunu,” dedim.

Melek gülerek, “Kızım sen görmeyeli bayağı değişmişsin! Ama zaten boş laf konuşuyorsun şimdi, bu yakışıklı sana bile bakmaz,” dedi.

“Var mısın iddiasına?” deyip küçük parmağımı Melek’e uzattım. O da küçük parmağını parmağıma geçirdi.

“Varım! Benim tanıdığım Sina, utancından o çocuğa merhaba bile diyemez.”

“Tamam, görürüz,” dedim. Banu ve Melek hariç masadaki herkes kahkaha atmamak için yanaklarının içini kemirerek sırıtıyorlardı. Masadan kalkıp bizi arayan Deniz’e doğru yürüdüm. Yanma vardığımda masadakilerin duyma mesafesinden çıkmıştık. O yüzden ne konuştuğumuzun pek önemi olmadığını biliyordum.

“Aşkım.”

“Sina neredesiniz? Masadan niye kalktınız?”
“Melekler geldi. Onlar da katılınca o masaya sığamadık, daha büyük bir masa da boşalınca yer değiştirdik. Şimdi onu boş ver de Melek’i işletiyorum. Oyunuma uy sen de.”

“Ne oyunu? Bakıyorum da keyfin yerinde şurimşine.”
“Öyle valla. Neyse şimdi Melek seni görünce meteor, dedi. Bilmiyor tabii benim sevgilim olduğunu. Ben de ben tavlarım onu deyince iddialaştık. Şimdi masaya gittiğimizde sanki yeni tanışmışız gibi davran.”

“Tamam da meteor ne be? Göktaşıyla benim ne alakam var?”

“Yani taş gibi yakışıklı çocuk demek. Ama öyle taş ki, bu dünyadan değil.”

“Allah’ın ergenleri sizi.” Deniz alaycı bir ifadeyle sırıtıyordu bana.

“Sen bana ergen mi dedin az önce?”

“Evet.”

Ben ona kötü kötü bakarken, o pis sırıtışıyla elindeki iki milkshake bardağından birini uzattı. Büyük karton bardağı alıp Deniz’in boşta kalan elini tuttum ve oturduğumuz masaya doğru ilerlemeye başladım. Melek’le göz göze geldiğimizde kocaman açtığı gözleriyle sadece
ağzını oynatarak, “OHA,” diye heceledi. Masaya gelip Melek’in yanındaki yerime oturduğumda Deniz de yanıma oturarak, “Merhaba,” dedi. Melek öyle şaşkındı ki Deniz’in selamına karşılık bile veremedi. Deniz’i elimle işaret edip, “Tanıştırayım, Deniz,” dedim. Melek sadece başını sallamakla yetindi. Kutay artık dayanamayıp gülüyordu. Banu da şaşkındı ama Melek’ten daha dikkatliydi. Gözü Deniz’in parmağındaki yüzüğe takılmıştı. Yüzüğü işaret edip, “Öylesine mi takıyorsun yoksa...” diye devamını getirmeden sordu.

Deniz, “Sözlüyüm,” dedi.

Melek, “YUH!” diyerek tepkisini belirtince, ben başta olmak üzere tüm masa kahkahayı patlattık. Ela’nm gözünden yaş gelmişti gülerken. Melek anlamayarak bize bakıyordu. Onun şaşkın haline gülmekten konuşamadığım için Melek’e açıklamayı Deniz yaptı.

“Sina’yla sözlüyüm. Seni kandırdı.”

“Allah seni kahretmesin, manyak!” Melek yumruk yaptığı eliyle hafifçe omzuma vururken artık o ve Banu da gülüyorlardı. Nihayet kahkahalarımız son bulduğunda Melek sorguya başladı.

“Gülistan teyze nasıl? Hastalığı nasıl oldu?”

“İyi değil. Kısmi felç geçirdi. Ankara’da, Numune Hastanesi’nde yatıyor.”

“E kim kalıyor onunla orada?”

“Hiç kimse. Uzun süreli, yataklı hastaların çocuğunun refakatçisi yok yanında zaten. Hastane personeli onların ihtiyaçlarını karşılıyor. Sigorta yani devlet de masrafları ödüyor.”

“Aaa... Öyle bir başına mı orada yani? Ya bir ihtiyacı olursa?”

“Teyzem var Ankara’da. Arada bir o uğruyor yanma.”

“Sen ziyaretine gittin mi peki? Konuşmuyor musun annenle?”

“Konuşuyorum. Ziyaretine gittim tabii ki, Deniz Te bile gittik. Telefonla da konuşuyoruz sürekli. Hatta daha bu sabah görüştüm annemle.”

“Üzüldüm tek başına hastanede olmasına. Annem de annenin durumunu merak edip duruyordu. O da çok üzülecek duyunca. Numarasını versene bana. Annem konuşmak istiyordu ne zamandır.”

“Tabii.” Ezbere bildiğim numarayı söylerken Melek telefonuna kaydetti. Sonra bana dönüp sorguya kaldığı yerden devam etti.

“Sen niye Ankara’da teyzende kalmadın? Hem annene daha yakın olurdun.”

“Teyzem çok istedi ama eniştem malum durumları da kötü istemedi. Ama hiç darılmadım, sonuçta onların da bakmak zorunda oldukları iki çocukları var. Ankara gibi yerde kirada oturuyorlar.”

“Sen de burada babanla ve o kadınla mı yaşamaya başladın?”

“Hayır, hâlâ Kütahya’da kalıyorum.”

“Köyde daymlarda mı kalıyorsun?”

“Hayır, Deniz’le kalıyorum.” Bir şok da Melek geçiriyordu. İnanamayarak baktıktan sonra konuşmamız devam etti.

“Kızım deli misin sen? Baban duyarsa kemiklerini kırar. Nusret amca senin bizde kalmana bile müsaade etmezdi ki aynı apartmanda oturuyorduk.”

“Babam biliyor Deniz’le yaşadığımı.”

“Ve hiçbir şey demiyor, öyle mi?”

“O bana karışma hakkını annemle bizi bir başımıza bıraktığı gün kaybetti.”

“Sen de haklısın tabii.”

Yaren konuşmaya katıldı. “Nisanda Sinalar’m nişanları varmış, hem de babası yapacakmış nişanı. Yaza da evleneceklermiş. Yani babasının kızacağı pek de bir durum kalmıyor ortada o zaman. Ama ben de çok şaşırdım ilk duyduğumda.”

Banu, “Yani şaşırmamak elde değil,” dedi, Yaren’le aynı şaşkınlığı paylaştığını belirterek.

Ela diğer haberi verme fırsatını kaçırmayarak, “Asıl şaşırtıcı haberi duymadınız siz. Deniz, Sina’nın matematik öğretmeni,” dedi.

Melek, “Ne! Hocanı mı ayarttın kız?” diye sordu. Bu kez şaşırsa da şakayla sormuştu.

Deniz, “Hayır, tabii ki. Okulda tanışsak asla şansı olmazdı. Kütahya’ya yeni gelmiştim tanıştığımızda. Ne o benim öğretmen olduğumu biliyordu ne de ben onun liseye gittiğini biliyordum,” dedi duruma açıklık getirerek.

Melek, “Şansa bak!” dedi.

Banu, “O zaman niye sınava burada girdin?” diye sordu.

“Çünkü Deniz Te ilişkimizi okuldaki herkesten saklıyoruz ve Deniz, sınavdayken beni beklemek istedi,” diye cevapladım.

Kutay, “Yani en mantıklısı olmuş,” diyerek başım salladı.

Konuşma can sıkıcı bir hal alıyordu ki Melek'in çocukluk fotoğraflarımızı göstermesiyle konu kapanmış oldu. Melek üşenmeyip ana sınıfından itibaren çekildiğimiz bir sürü fotoğrafı tarayıp telefonuna atmış ve sosyal medya hesabında paylaşmıştı. Hemen Melek'le birbirimizi karşılıklı takip ettik ve tüm fotoğraflara beni de etiketledi. Deniz fotoğraflara bakarken yüzünde güller açmıştı. Bana dönüp, "Çok tatlıymışsın cimcime," dedi ve önce burnumu hafifçe ısırdı, sonra da öptü. Deniz tüm çocukluk fotoğraflarımı kendi telefonuna indirmeyi de ihmal etmemişti. Fotoğraflar eşliğinde eski anılardan muhabbet ederken bir saat geçmişti.

Sonunda Melek, "Bütün gün burada oturmayacaksınız herhalde. Hadi kalkın lunaparka gidelim," deyince Deniz'e baktım. Olumlu anlamda başını sallayınca boynuna sarılmadan edemedim. Ela ve Ebrar eve dönmek zorunda oldukları için bizimle gelemediler. Deniz'in arabasına geldiğimizde ben öne geçtim, diğerleri arkaya sıkıştı ve lunaparka doğru yola koyulduk.

Deniz, "Ne taraftan gençler?" diye sordu.

Kutay, "Havacılık Müzesi'nin yanındaki yoldan devam et. Zaten görürsün, büyük bir tabelada lunapark yazıyor," diyerek yolu tarif etti.

Deniz'in hiç itiraz etmeden, hatta ağzını bile açmadan böyle bir şeyi kabul etmesi muhteşemdi. Yolculuğumuz devam ederken bu kez Yaren ve Melek değişen hayatlarını anlattılar, ben dinledim.

Hınca hınç dolu lunaparka girer girmez Deniz, ranger ve gondol gibi korkutucu oyuncakları gösterince hemen itiraz ettim. Ama Kutay'm da Yaren'i kandırmasıyla ben, Deniz, Yaren, Kutay ve daima maceracı olan

Melek gondola bindik. Banu, ölse gondola binmeyeceğini açıkça belirtince çantalarımızı ona emanet ettik. Deniz, jetonlardan avuçla almıştı, herkesin adına jetonları görevliye verdi. Emniyet kapatıldıktan sonra yavaşça hızlanan gondolda Deniz'in elini tüm gücümle sıkarak dua etmeye başladım. Gondol son hıza ulaştığımda da çığlığı basıp gözlemi kapattım. Deniz kolunu bana dolayarak başımı omzuna yasladı. Şu an çok eğlendiğinin farkmdaydım ama onu gondoldan daha çok eğlendiren şey, benim korkmuş olmamdı. Yaren ise en uçta oturmamız için ısrar eden Kutay'a bağırıyordu.

Gondol yavaşlayarak durduğunda kusmadığım için kendimi içten içe tebrik ettim. Sonrasında çarpışan arabaya bindik. Çarpışan arabalardan korkmadığım için bu sefer çok daha fazla eğlenmiştim. Balerin de normal sayılırdı, ondan çok korkmadım en azından. Ama Deniz, kamikazeye binelim diye tutturdu. Yaren kesinlikle kabul etmedi. Melek tabii ki kabul etti, böyle adrenalin dolu maceralara her zaman bayıldığını söylemiştim. Kutay, Melek, ben ve Deniz kamikazeye bindik. Kamikazenin emniyet kemeri daha güvenilir gözüküyordu ama nedense bu içimi hiç rahatlatmamıştı çünkü tehlikenin boyutu yükseldiği için korumanın arttığını anlamak güç değildi.

İkili oturma yerlerine oturduğumuzda Deniz daha hareket etmeden bana pis pis sırıtmaya başladı. Hareket ettiğimizdeyse özellikle baş aşağı durduğumuz esnadabinmeyi kabul ettiğim için kendime çok kızdım. Neyse ki bir kaza bela olmadan lunapark serüvenimiz son buldu.

Kamikazeden sonra bindiğim her oyuncak eğlenceliydi ama Deniz bu kez de çocuklarla aynı

şeylere bindiğimi söyleyip benimle dalga geçti. Kızdığım için ona küstüm ama dönme dolapta kabinimiz en tepedeyken beni öpünce küslüğüm son buldu. Lunaparktan çıktığımızda hava alacakaranlıktı, dolayısıyla herkes evine yollandı. Zaten bizim de Kütahya'ya dönmemiz gerekiyordu. Otele gidip çıkışımızı yaptık ve eşyalarımızı alıp Kütahya'ya dönmek için arabaya bindik. Deniz arabayı sürerken ona dönüp, "Harika bir gündü, teşekkür ederim," dedim.

"Ben de arkadaşların sayesinde çok eğlendim, teşekkür edecek bir şey yok, şurimşine."

O öyle diyordu ama hayatımı sadece iki buçuk ayda peri masalı gibi muhteşem yapmıştı. Nasıl teşekkür edecek bir şey yoktu. Ona sadece bugün için değil, onunla geçirdiğim her an için teşekkür etmem gerekirdi aslında...

Deniz

Pazartesi sabahı arabayla okula giderken çiçekçi aradı. Duru gittiğinden beri yapmak istediğim sürprizi sonunda bugün yapabilecektim ama okuldan çıkınca acele etmem gerekiyordu. O kadar gül için önceden sipariş verilmesi gerektiğini aslında düşünmem gerekirdi. Almak istediğim başka şeyler de vardı, o yüzden çarşıya da uğramam gerekiyordu. Bütün gün Sinaların sınıfındaki iki saatlik ders dışında gün geçmek bilmedi. Sonunda çıkış zili çaldığında önce çarşıya uğrayıp gerekli şeyleri aldım alelacele. Sonra da çiçekçiye uğrayıp çuvalları bagaja yerleştirdim ve son sürat eve sürdüm.

Daha bir sürü hazırlık yapmam gerekiyordu, eve gelince çuvalları direkt yatak odasına bıraktım. Sonra mutfağa geçerek aldığım pastayı buzdolabına koydum.

Sonra yatak odasına geri dönüp yatağın üstündeki örtüyü dolaba kaldırdım ve çuvallardaki taze kırmızı gül yapraklarını yatağa boca ettim. Elimle yapraklara şekil verip yazıyı oluşturmaya başladım. Yapraklardan bir iki avuç alıp yere de serpiştirdim ve aldığım büyüklü küçüklü bir sürü mumu altlıklarına yerleştirip yatak odasının zeminine dizdim. Yatak odasına dönüp aceleyle üstümü değiştirdim. İlk gecemizde üstümde olan kot gömleği giyip parfümümün hatırı sayılır kısmını üstüme sıktıktan sonra hazırdım. Sina'nın gelmesine de az kalmıştı. Stor perdeleri indirerek odayı karattım ve mumları yaktım. Sonra dolapta unuttuğum kalp şeklindeki pastayı hatırlayıp onu da yatak odasına, komodinin üstüne yerleştirdim.

Öyle heyecanlıydım ki sürekli bir şeyleri unutuyordum. Yine bir şey unuttum mu diye sakin kafayla düşündüm ve her şeyin tam olduğuna kanaat getirince dışarı çıkıp odanın kapısını kapattım. O anda zil çalınca heyecandan kalbim hızlandı. Kapıyı açıp, "Hoş geldin aşkım," dedim.

"Hoş buldum, aşkım."

Sina ayakkabılarını çıkarıp eve girdi. O sırada üstünde kargo etiketi bulunan bir kartonu tuttuğunu fark ettim.

"O ne bebeğim?"

"Kitap sipariş etmiştim internetten. Kargoya gidip onu aldım, biz evde olmayız diye eve istememiştim."

Gözlerini kaçırarak cevap vermişti. İçimden bir ses kutuda kitap yok dese de şimdi bunu umursayamazdım. Sina, paltosunu ve ayakkabılarını portmantoya yerleştirdikten sonra ben yatak odasına yönelmesini beklerkeneskiden kaldığı odaya yöneldi. Arkasından baktığımı görünce de, "Kitapları yerleştireceğim," dedi

ve odaya girdi, kitaplık o odadaydı. Ben de yatak odasına girip kapıyı kapattım ve daha önce çuvalın içinden çıkartarak komodinin üstüne koyduğum tek sağlam gülü elime alıp beklemeye başladım.

Bana saat gibi gelmişti ama sanırım beş dakika kadar sonra kapının kolu çevrildi. Mumların ışıltılarıyla gayet romantik hale gelen odanın ortasında, yüzüm kapıya dönük elimde tek bir gülle dikiliyordum. Sina çok şaşıracak diye beklerken kapıdan içeri girdiği an asıl şaşıran ben oldum. Üzerinde çok şık siyah bir elbise vardı ve kızıl saçları dalga dalga yüzünü çevreliyordu. O da şaşırmıştı, elleriyle ağzını kapatmış bana bakıyordu. İkimiz de aynı anda birbirimize sürpriz yapmıştık. O kapıyı kapatıp bana doğru ilerlerken ben de ona doğru yürüyüp elimdeki gülü uzattım. Şu an ortam romantik olduğu kadar bizi birbirimize bağlayan bir çekimle de yüklüydü.

Yatağa gül yapraklarıyla, "Seni seviyorum," yazdığımı görünce boynuma sarıldı hızlıca. Elimdeki gülü ona verdiğimde hiçbir şey yapmadan öylece birbirimize bakmaya başladık. Bakışlarımız arasındaki o çekim yine tüm kuvvetiyle bizi birbirimize kenetlemişti. Şu an bir şey söylemem gerekiyordu belki ama konuşmayı hatırlayabilir miydim, bilmiyorum. Dilim damağım kuruduğu için yutkundum. Bana gülümsediğinde tek düşünebildiğim ne kadar göz alıcı olduğuydu. Elimle çenesini tutup dudaklarını öpmeye başladım. Kokusunu içime çektikçe kalbim daha hızlı atıyordu. Dudaklarımızı ayırıp elini tuttum ve yatağı görmesi için onu yönlendirdim. Elindeki gülü komodinin üstüne bırakıp sırtüstü yatağa uzandı. Siyah kadife elbisesiyle güllerin içinde muazzam görünüyordu. Şu an tam anlamıyla adının hakkını

veriyordu. Saçları, çöl kumları gibi eşsiz güzellikteki binlerce kızıl parıltıdan oluşuyordu. Gözleri, çölde geceleri parlayan yıldızları andırıyor, kolay kolay kimselere açmadığı kalbi ise onu çöl kadar zorlu birisi yapıyordu.

Birden komodinin üstündeki pastayı fark ederek yattığı yerden kalktı. “Frambuazlı pasta! İnanmıyorum, çok severim,” diye bağırarak dilimlemeden çatalla kenarlarını yemeye başladı. Bu haliyle çok şeker görünüyordu. Arada çatalı bana uzatıp beni beslemeyi de ihmal etmiyordu.

Elimde olmadan yaşının küçük olduğunu düşündüm. Sadece dört yaş vardı aramızda ama benim gençliğim onun yaşını büyütmüyordu. Gözlerime bakıp, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Alnını öpüp, “Tüm bunları yaşamak için yaşının küçük olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“Ben ne düşünüyorum biliyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Tüm bunları yaşadığım için şanslı olduğumu düşünüyorum, deniz gözlüm.”

“Saçmalama lütfen. Başına gelmeyen kalmamıştı, bir de doğum gününde olanlar... Keşke hemen evlenebilseydik.” “Evlendik ya! Hani iki imzadan daha değerliydi Allah’ın huzurunda verdiğimiz söz.”

“Öyle zaten. Ama...” Ona sıkı sıkı sarılıp alnını öptüm. Avuçlarım arasındaki yüzünün her bir hattına hayranlıkla bakıp, “Küçüksün,” diye cümlemi tamamladım.

“Sadece dört yaş.”

“On dokuzundasın daha.”

“Benim için endişelenme, son seansta doktorla yaptığımız konuşmada seninle olan ilişkime ruhsal açıdan hazır olduğumu söylemişti.”

“Ben neden bundan emin olamıyorum acaba?” Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp öylece dururken düşünmeden, “Sana âşığım, her bir zerrem, her bir zerrene âşık,” diye fısıldadım.

“Biliyorum,” dedi usulca ve dudaklarıma minik bir buse kondurdu. Başını göğsümün üstüne bıraktığında bir müddet hiç konuşmadan ve hareket etmeden öylece yattık. Saçlarını okşayıp başına bir öpücük bıraktım. “İyi ki varsın aşkım,” dedim ama cevap gelmedi. Başımı eğince uyuduğunu fark edip elimde olmadan güldüm. Gülerken göğsüm sarsıldığı için daha yeni daldığı uykusundan uyanıp gözlerini aralayarak kendi kendine mırıldandı.

Bugün her şeye romantik bir gözle bakıyordum. Tenine vuran mum ışığı onun bir çiçek olduğuna olan inancımı arttırıyordu. Üzerine çiğ tanesi düşmüş bir gonca gibiydi. Sadece öpüp koklamak yetmiyordu, onu kalbime sokmak istiyordum. Bu am ölümsüzleştirmeyi düşünüp usulca yarımdan kalktım. Üzerine yattığımız için yatağın her yerine dağılmış olan gül yapraklarının içinde, bu dünyada gördüğüm en güzel şey uzanıyordu. Telefonumu çıkarıp resmini çekerken sonsuza dek onunla olmak istediğime emin oldum.

Yanma uzanıp ona sıkı sıkı sarıldıktan sonra ben de uyuyakalmışım. Uyandığımızda ilk fark ettiğim, dehşete düşmeme sebep olan morluklar oldu. “Sina her yerin morarmış, bir yere mi çarptın kolunu? Canın yanıyor mu?” “Hayır, nasıl morarmış?” Koluna baktı ve inceledi. Sonra benim dirseklerimi işaret edip, “Sende de var,” dedi. Ben de morarmıştım. O an ne olduğunu

anladım. Yatakta ezilen gül yaprakları bizi mora boyamıştı. “Güllerden bulaşmış.”

“Deniz, çıkmazsa rezalet olur.”

“İyice çitilenirsek çıkar.”

“Çamaşır mıyız biz?”

“Beni çamaşır gibi çitileyebilirsin, hiç sorun değil.” “Doğru ya, sende gergedan derisi vardı.” Korktuğumuz gibi olmamış, yıkanınca hepsi çıkmıştı. Banyodan çıktığımda boğazımdaki yanmayı fark edince Sina’ya döndüm.

“Sanırım yine grip olacağım.”

“Nereden anladın?”

“Boğazım yanıyor.”

“Buradaki soğuk havaya alışkın değilsin çünkü. Aynca kendine hiç dikkat etmiyorsun. Atkı ya da boyunluk tak, koru kendini soğuktan.”

“Boyunluk niye takıyorum, boynum mu kırıldı sanki?” “Bu boyunluk atkı gibi bir şey. Sandığın gibi tıbbi boyunluk değil, yünden bir aksesuar.”

“Hiç öyle bir şey görmedim daha önce.”

“Ben sana örerim bu akşam.”

Elinden pek bir şey gelmediği için ciddi olup olmadığını kestiremesem de onu üzecek bir söz söylemekten çekindiğim için sustum. Zaten ev işleri için elinden geleni yapıyordu. Sina yatak odasındaki gül yapraklarını çöp poşetine doldurup temizlik yaparken, ben de mutfağa geçip yemek yapmaya başladım. Bir tür iş bölümü yapmıştık evin içinde. Sofrayı kurduğumda Sina, elektrik süpürgesini yeni kapatmıştı. Çok acıkmıştım ama yine de yemek yerken bile ondan gözlerimi alamıyordum.

“Ne demiştik daha önce. Sofrada dik dik bakılmaz, deniz gözlü.”

“Çok güzelsin ama.”

“Güzelliğimden başka neyim var ki?”

“Sadece bedenin değil, huyun da güzel. Seni ruhunla ve bedeninle bir bütün olarak seviyorum.”

“Tamam da mesela hangi özelliğim çekici? Onu geçtim herhangi bir özelliğim var mı?”

“Tabii ki de var. Çok akıllısın, kararlısın, dürüstsün. Sevdiğin herkes için çabalıyorsun ama en önemlisi ve sen de en çok hayran olduğum şey, çok güçlüsün.”

“Ben mi?”

“Evet. Fiziksel güçten bahsetmiyorum, yaşadığın onca şeye tek başına göğüs germenden bahsediyorum.” Pembeleşen yanaklarıyla bana gülümseyerek bakıyordu. Sadece güzelliğinden etkilendiğimi düşünmesi komikti doğrusu çünkü o, her şeyiyle mükemmeldi benim gözümde.

Akşam televizyon karşısında otururken eline bir yumak siyah yün almış iki şişle bir şeyler yapan Sina’yı görünce şaşırdım.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana boyunluk örüyorum.”

Ciddi olduğunu görünce takılmadan edemedim ve imalı bir şekilde, “Sen mi?” diye sordum.

“Evet, ben. Yemek yapamayabilirim ama örgü örmeyi biliyorum.”

“İyi bakalım. Bir şeye benzerse takarız.”

Hırsla, “Görürsün!” diyerek işine döndü. Ben, televizyonda maç özetlerine bakarken o örmeye devam ediyordu. Aklıma takılan soruyla ona döndüm.

“Yünü nereden buldun?”

“Geçen yıl kendime şapka örmüştüm. Ondan bir çile artmıştı.”

“Hım... Örüyorsun yani bayağı.”

“Evet. Niye şaşırıyorsun ki?” Kaşlarını çatıp işine geri döndü ve tüm akşam uğraşıp sonunda bitirdi. O kadar uğraştı ki artık bir şeye benzemese de mecbur takacaktım, kıyamazdım üzülmesine. Ama, “Bitti, al bakalım,” diyerek bana uzattığı şeyde hiçbir kusur göremedim. Boynuma geçirdiğimde kazağımın üstüne bile yakışmıştı. Gülümseyerek Sina’ya dönüp, “Ellerine sağlık. Çok hoş olmuş,” dedim.

“Önemli değil. Güle güle kullan. Yarın okula bununla gidersin ve atkıdan daha pratik olduğu için istersen derste de takabilirsin. Böylece boğazını soğuktan korumuş olursun.”

“Sağ ol şurimşine.”

Ertesi gün Sina’nın dediği gibi yapıp boynumda bana çok yakışan siyah boyunlukla dolaştım. Gerçekten de biraz daha dikkatli davranınca grip olmadan üzerimdeki halsizliği atlatabilmiştim. Düne göre çok daha iyi ve sağlıklı hissederek günü tamamlamıştım.

Okul çıkışı daha arabama binemeden telefonum çaldı, arayan Sina’nın babasıydı. Onu rehberime ‘Kaypak Kayınpeder’ diye kaydetmiştim. Israrla çaldırıyordu.

Telefonu açıp, “Efendim,” dememle direkt mevzuya girdi. “Ben Kütahya’dayım.”

2.Bölüm

Kardeş

Deniz

Sina’nın hatırına kibar olmaya çalışarak, “Hoş geldiniz. Hangi rüzgâr attı sizi?” diye sordum.

“Pavyonları kapatınca oradaki masa sandalyeyi buradan eski bir ahbaba sattım. Paranın bir kısmı yerine birkaç fıçı bira verecekti hâlâ yollamadı, ben de onları almaya geldim.”

“Anladım,” demekle yetindim. Bana neydi ki tüm bunlardan?

“Çocukla geldim, tutturdu seninle geleceğim diye. Onu da yol tuttu, hasta oldu. Kusup duruyor. Ben daha Simav’a kadar gideceğim. Sina’nm yeni numarası yok bende. Ondan seni aradım. Sina’ya de ki Karavan diye bir yerdeyiz, gelsin alsın kardeşini. Akşama dönerken alırım yine çocuğu.”

“Tamam. Birazdan ben gelir alırım,” diyerek telefonu kapattım. Sina çok sevinecekti bu işe ama sürpriz olsun istiyordum. “Bugün misafirimiz var. Kim diye sorma sürpriz,” diye kısa bir mesaj yazıp yolladım Sina’ya. Cevap olarak meraklı bir emoji ifadesi yolladı ama başka bir şey yazmadı. Arabayla iki dakikada Karavan’a vardım. Kayınpederle minik kayınço, hemen girişteki camın yanında bir masaya oturmuşlardı. Ufaklık hiç iyi görünmüyordu doğrusu, hasta olduğu yüzünden belliydi. Ben içeri girince kayınpeder başını kaldırıp baktı. Gergin bir an olduysa da aramızda, kibar davranarak yanma gidip elini sıktım.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk.”

Çocuğa dönüp, “Emir Eren, benim işim var biraz. Ben işlerimi halledene kadar sen ablanla kalacaksın. Tamam mı?” dedi.

“Bana ne ya!” Emir Eren, babası gitmeden ağlamaya başlamıştı bile. Sandalyesinin yanma çömeldim.

“Beni hatırlamadın mı?”

Ağlamayı bırakıp dikkat kesildi ve bana iyice bakıp sandalyesinde doğruldu. “Hatırladım. Bizim okula senin kardeşin gelecekti.”

“Evet. O gün yanımda olan kızı hatırlıyor musun?” Başını sallayarak beni onayladı. “İşte o kız senin ablan.”

İnanmamış olacaktı ki babasına dönüp, “Doğru mu, baba?” diye sordu.

Nusret Bey, ondan habersiz oğlunu görmemize bayağı bozulmuştu. Çattığı kaşlarının altından bana bakıp, “Evet oğlum, doğru,” dedi.

Emir Eren’e elimi uzatıp, “Hadi gel şimdi, seni ablana götüreyim,” dedim. Emir Eren, babasına baktı. Kayınpeder başını sallayıp onaylayınca da elimi tutup sandalyeden aşağı atladı. Restorandan çıkmadan önce kasadan bir not kâğıdı alıp evin adresini yazdım ve kâğıdı kayınpedere verip, “Evin adresi,” dedim.

“Tamam,” diye kısaca onayladı ve oğlunu iki yanağından öpüp, “Ben gidiyorum oğlum. Akşam geleceğim ama,” dedi. Emir Eren bu kez de, “Sen de gel baba,” diye mızmızlanmaya başladı. Babası sert bir şekilde, “İşim var. Arabayla uzak bir yere gideceğim,” diye kestirip atınca, arabasına binip giden babasının ardmdan yaşlı gözlerle ve bükük dudağıyla bakakaldı Emir Eren. Montunun önünü kapatıp elinden tuttum ve Sevgi Yolu’na doğru yürümeye başladık. Sanırım yabancı olduğum için benden çekiniyordu, çünkü sürekli olarak başını yukarı kaldırıp yüzüme bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu.

Sevgi Yolu’ndaki içi tıka basa dolu olduğu için aşın derecede basık olan oyuncakçıya girdik. Dükkânın sahibi bizi, “Hoş geldiniz,” diyerek karşıladığında, “Hoş bulduk,” deyip Emir Eren’e döndüm. Yere çöküp yüzümü onunkiyle aynı hizaya getirdiğimde, “Seç, beğen bakalım yakışıklı,” dedim.

Emir Eren çekingen bir tavırla bir bana bir de etrafındaki oyuncaklara baktı. Sonunda bana dönüp, "Benim oyuncaklarım var evde," dedi. Ablası gibi çok gururluydu, babalarını düşününce, kime çekmişlerdi acaba?

"Ama burada yok. Canın sıkılır akşam baban gelene kadar."

"O zaman bir tane gerçekten uçan helikopter alabilirim." Çekinerek söylemesi ve helikopter kelimesini doğru telaffuz etmek için harcadığı çaba beni gülümsetti.

"En çok onu mu istiyorsun?"

"Evet. Babam almadı ondan çünkü. Araba yutan köpek balığını aldılar ama onu almadılar. Ben büyüyünce alacaklarmış ama annemlerle uyumak istediğimde kocaman adam oldun diyorlar. Helihelikopter isteyince küçüksün diyorlar."

Küçük avuçlarını açmış isyan ediyordu. Dükkân sahibi adamla birlikte gülmekten kırılmıştık. İçini döktüğüne göre sanırım kayınço yavaş yavaş ısınıyordu bana.

"Baban ve annen büyüyünce dedilerse vardır bir bildikleri. Sen başka oyuncaklar bak şimdi."

"Tamam." Biraz üzülmüş gibiydi ama az sonra uzaktan kumandalı arabalardan bazılarını boyuna bakmadan raftan indirmeye çalışırken keyfi yerindeydi. O, dükkânın içinde dolanırken dükkân sahibine, "Var mı sizde uçan helikopter?" diye sordum.

Adam, "Var tabii," deyip tavandan aşağı sarkan modelleri göstererek fiyatlarını söyledi. Uzaktan kumandalı ve içinde kamerası olan kumanda menzili yüksek en iyi modeli gösterip hediye paketi yapmasını istedim. Emir Eren'e çaktırmadan oyuncağı poşete

koyduk. Ben helikopteri alırken Emir Eren büyüklü küçüklü üç uzaktan kumandalı araba arasında kalmıştı. Üçünü de alabileceğimizi söyleyince, "Evde arabam var benim. Burada oynamak için bir tane yeter," dedi. Bu çocuğun tokgözlülüğü bile ablasına benziyordu. Adama göz kırpıp üçünü de poşetlemesini istedim. Emir Eren bu kez de bir yapboz kutusunu kucaklayıp dükkân sahibine, "Örümcek Adamlı mı bu?" diye sordu. Aslında üstündeki örümcek adam resmini zaten gördüğü için soruyordu. Adama başımı sallayıp onu da aldığımızı belirttim.

Sonra gözüme çok çirkin, maskot benzeri minik bir bebek takıldı. Kırmızı saçları tepesinde arapsaçı gibi dikilmişti, iri yeşil gözleri vardı. Tabii bir de elinde süpürgesi. Cadı! Kutu içindeki oyuncağı alarak kasanın yanma koyup, "Bu da hediye paketi olacak," dedim. Bir de not yazmak için adamdan kâğıt kalem istedim ve yazdığım notu paketin üstüne koydurttum. Son olarak yapışkan oklar fırlatan iki tabanca aldım. Atış yapabileceğiniz hedef tahtaları da vardı içinde. Bunlarla oynamak eğlenceli olacaktı.

Sonunda oyuncakçıdan çıktık ama elim kolum poşet dolmuştu. Araba yakındı aslında ama Emir Eren bana emanetti ve elimi tutmadan trafiğe kapalı alanda bile olsak yürümesini istemiyordum. Oyuncakçının önünde durup dükkân sahibinden yardım istedim. Emir Eren'i omzuma aldım ve bana sıkıca tutunmasını tembihledim. Oyuncakçı da yerdeki poşetleri elime verdi sağ olsun. Emir Eren omzumda arabanın yanma ulaştık. Poşetleri yere bırakıp Emir Eren'i omzumdan indirdiğimde üstünün kusmuk koktuğunu fark ettim. Bagajı açıp poşetleri yerleştirdikten sonra arabayı tekrar kilitleyip Emir Eren'in elinden tuttum ve yine Sevgi Yolu'na

yöneldim. Zincir bir mağazanın en alt katındaki çocuk reyonuna indik ve reyonda görevli aşırı yardımsever genç bir bayan eşliğinde Emir Eren'e üst baş aldık. Evde rahat edebilsin diye eşofman takımı ve Emir Eren beğendiği için canavar ayakları şeklindeki terlikler aldık. Bu iş de bitince yine arabaya dönerek poşetleri bıraktık. Sonra Emir Eren'e döndüm.

"Ne yemek istersin?"

"Hiçbir şey."

"Olmaz ama yemen lazım."

"Yiyince kusuyorum." Çocuk yolda sefil olmuştu anlaşılan. Sağlıksız da olsa aç kalmasından iyidir diye düşünüp, "Peki, hamburger olsa bile mi istemiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, asıl onu istemem. Yolda onu kustum."

"Ne istersin peki?"

"Çikolatalı dondurma olabilir." Bu soğuk havada da ben ona müsaade etmezdim.

"Gel anlaşalım. Çikolatalı puding olsun dondurma yerine."

"Tamam," diyerek başıyla onayladı.

"Tamam, pudingde anlaştık ama o yemek değil tatlı. Ne yemek istersin?"

"Çorba."

"Ciddi misin? En çok hangi çorbayı seviyorsun?"

"Mermimek." Mercimek diyememişti ve bu hali çok şekerdi. Yanağından öpüp, "Onu en güzel yapan adamın yalımdasın şimdi. Eve gidince ben pişireceğim sana," dedim.

"Erkekler yemek yapmaz ki," dedi bilmiş bir edayla.

"Kim demiş? Beceriksiz bir karısı olunca öyle de yapar ki..." Küçücük çocuk dediğimden ne anlasın; ama olsun, demesem içimde kalırdı.

Emir Eren'le birlikte markete girdik ve evde eksik olan malzemeleri aldık. Tabii evde yapılan pudinglerden ve süt almayı da unutmadık. Son olarak pastaneden tatlı aldık. Alışverişimiz sonunda bitince arabaya gittik. Emir Eren'i yolcu koltuğuna oturtup kemerini taktım. Arkada oturması gerekirdi, biliyordum ama gözümün önünde olsun istiyordum. Emir Eren yolda, "Araba senin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Babamın da var. Büyüyünce babam arabasını bana verecek."

"Sana aldık ya bugün araba."

"Hıh! O araba gerçek değil bir kere."

Yol boyunca, küçük kayınçomla evindeki oyuncaklarıyla ilgili muhabbet ettik. Eve az kalmıştı ki, "Abi daha ne kadar arabada duracağız?" diye sordu. Çocuğun rengi değişmişti, yine midesi bulanıyordu anlaşılan.

"Az kaldı, dayan kayınço," dedim.

Hemen, "Benim adım Emir Eren," dedi.

"Biliyorum. Benimki de Deniz. Sen de bana enişte diyebilirsin mesela."

"Enişte! A ha ha..." Eliyle ağzını kapatıp gülüyordu. "Çok komik ya! Anneannem senden çorba yapıyor." Erişteyle enişteyi karıştırmıştı. Bu da beni güldürdü. "Deniz enişte de sen bana."

"Demem ki. Çok salakça! Çorba mısın sen?"

"Ben sana kayınço diyeceğim ama."

"Deme, istemiyorum işte."

"Diyeceğim."

"O zaman ben de sana enişte derim."

"Tamam, anlaştık kayınço."

"Eniştesin sen de!"

“Aferin. İnadın da ablana çekmiş.” Sırıtmaktan yüzüm acımıştı. Küçücük çocukla inatlaşıp onu oyuna getirmiştim ama sonunda ona enişte dedirtmiştim.

Arabayı her zamanki yerine park edip Emir Eren’e, “Geldik kayınço,” dedim.

“Oh be! Sonunda. Yine kusacağım sandım.”

Arabadan inip önce bagajdakileri asansöre taşıdım. Büyük bir oyuncak kutusunu asansörün otomatik kapısı kapanmasın diye kapı aralığında bırakmıştım. Ön kapıyı açıp Emir Eren’in emniyet kemerini çözdüm ve kucağıma aldım onu. Arabayı kumandayla kilitleyip apartmana girdik ve asansöre binip 7. kat için tuşa bastım. Kucağımdaki Emir Eren hemen, “Yedi,” dedi.

“Biliyor musun sayıları?”

Başını olumlu anlamda sallayıp, “Yüze kadar biliyorum,” dedi.

İçimde ciddi anlamda çocuk özlemi baş göstermişti. Kayınpeder bunu da bana bir aksa ya... Kızına bakmamıştı zaten, oğlanı da biz büyütsek ne olurdu? Tatlılığına dayanamayıp yanağını hafifçe ısırdım.

“YA!” Montunun koluyla yanağını silip öfkeli bakışlarla bana baktı. İşte şimdi kayınpederin minyatürü bana bakıyordu.

“Çok tatlısın ama ısırmasam olmazdı,” diyerek kendimi savundum. Asansör durunca yine büyük kutunun olduğu poşeti ayağımla itip kapı aralığına getirdim ve koridoru geçip kapıya geldik. Çarşıda çok oyalandığımız için Sina çoktan eve gelmiş olmalıydı. Emir Eren’e çenemle zili işaret edip, “Bas hadi,” dedim. O da hiç elini çekmeden uzun uzun zile basmaya başladı. Biraz sonra, “ÇATLAMA!” diye kızarak kapıyı açtı Sina. Kucağımda

Emir Eren'i görünce kızgınlıkla çattığı kaşları bile gevşeyemeden, öylece şokla dondu kaldı.

Emir Eren'i kucağımdan indirmeden ayakkabılarını çıkarmaya başladım. Artık yüz ifadesi gevşeyip gözleri dolan Sina'ya bakarak, "Misafirimize hoş geldin demek yok mu?" dedim.

"Hoş geldin tatlım," diyerek Emir Eren'in yanaklarını öptü Sina. Sonra da bana bakıp, "Nasıl aldın onu?" diye sordu.

"Sonra anlatırım," dedim ve Emir Eren'i ablasının yanma bırakıp asansöre yöneldim. Çocukcağız gidiyorum sandığı için çoraplı ayaklarıyla peşimden koşup resmen bacağıma yapıştı. Sina'ya bakıp, "Kardeşin beni çok sevdi," diye böbürlendim.

"Olabilir, senin kardeşin de beni çok seviyor."

"Aman o cadı sevmese de olur beni."

Emir Eren'i tekrar kucağıma alarak, "Asansördeki poşetleri eve taşıyacağım, korkma bir yere gitmiyorum," dedim. Onu evin girişindeki mermerin üzerine bırakıp asansörden poşetleri yüklendim. Gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. Sina, poşetleri elimden içeri alınca ayakkabılarımı çıkarıp eve girdim ve Emir Eren'i yine kucağıma alıp çoraplarını çıkardım. Bu sırada da, "Bu ablan Sina," diyerek Sina'yı gösterdim. Sina'ya sadece meraklı ve çekingen bir şekilde bakmakla yetindi. Sina, onu kucağına almak isteyince de boynuma sımsıkı sarıldı.

Onu kucağımdan yere bırakıp montunu çıkarırken içindeki gömleğe kusmuk bulaştığını görünce, "Ablan sana banyo yaptırsın mı?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladığında, "Ama yeni kıyafetlerini giyemezsin o zaman," dedim.

“Canavar ayaklı terliklerimi bile mi giyemem?” “Onları bile giyemezsin.”

Biraz düşündükten sonra, “O zaman beni, sen yıka,” dedi.

Sina üzülmeye başlamıştı. “Ablanla beraber yıkayalım o zaman.”

“Hayır!”

“Neden?”

“Çünkü o kız.”

Gülmeden edemedim. Sina’ya dönüp, “Bu çocuğun huyu sana acayip benziyor. Baksana utangaçlığı bile sen,” dedim.

Sina dolu gözlerine inat gülerek başıyla onayladı. Ben de paltomu çıkarıp astım ve üstümü değiştirmek için yatak odasına yöneldim. Bizim ufaklık yine peşimdeydi. Ona dönüp, “Biraz ablanla bekle, üstümü değiştirip geliyorum kayınço,” dedim.

“Tamam, Deniz enişte,” diye karşılık verince Sina bir kahkaha attı.

Ben de çocuk huysuzlanmasm diye alelacele elime ne geçtiyse geçirdim üstüme. Odadan çıktığımda Sina kardeşinin yanma diz çökmüş onunla konuşmaya çalışıyordu ama Emir Eren gözlerini odanın kapısına dikmişti. Ben odadan çıkar çıkmaz da koşup yanıma geldi. Yine kucağıma aldım onu. “Gel bakalım.”

Üzüldüğünü görünce Sina’ya, “Aşkım, zamanla sana da alışacaktır,” dedim. “Ben onu yıkarken sen bir soğan, bir tane küçük boy patates, bir domates, bir havuç soyup rondodan geçir. Bir de su ısıtıcısını doldurup çalıştır.” “Onlar ne olacak?”

“Mercimek çorbası. Mor kâse var ya onun kadar kırmızı mercimeği de yıkasana süzgeçte.”

“Tamam.”

Sina dediklerimi yapmak için mutfağa gidince biz de kayınçoyla koridordaki banyoya girdik. Zaten çamaşır makinesi de bu banyodaydı. Emir Eren'in üstünden çıkardığım her şeyi, montu dâhil makinenin içine attım. Onu küvete sokacakken, "Tuvaletim var," dedi.

"Tamam," diyerek onu klozete oturttum. O işini de hallettikten sonra onu küvete koydum. Suyu ayarladım ve kızıl saçlarına şampuanı dökmeden önce gözlerini yumması konusunda onu uyardım. Bir güzel keseleyip yıkadım. Havluya sarıp küvetten çıkardığımda, "Oh mis gibi oldun kayınço," diyerek yanağını bastırarak öptüm. Kucağıma aldığım Emir Eren'i salona getirip koltuğa bıraktım. Holdeki poşetlerden içinde kıyafetlerin olduğu torbaları alıp salona geldiğimde gözünü televizyona ve altında duran oyun konsoluna diktiğini gördüm. Beni görünce, "Televizyon çok büyük," dedi. Ben gülümsemekle yetinirken oyun konsolunu gösterip, "Bu senin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Oynayabilir miyim peki ben de?"

"Yemeğini yersen tabii ki."

Dudağını büzse de başını sallayıp anlaştığımızı belirtmiş oldu. Onu canavar ayaklı terliklerine kadar giydirdiğimde, az evvel Sina öptüğü için boynumda kalan ruj izini yara izi zannedip, "Kim dövdü seni?" diye sordu. Salon kapısının pervazına yaslanmış bize bakan Sina kıkırdayarak, "Hadi cevap versene," dedi.

Kayınçoya dönüp, "Bana kırmızı saçlı, yeşil gözlü bir cadı saldırdı. Boynumda bu izi bıraktı ama ben onu yenip kurtuldum elinden," dedim.

Kayınço olaya macera gözüyle baktığı için, "Kan emici vampir cadı o zaman! Macera Zamanı'nda vardı, orada izlemiştim ben," diyerek büyük bir heyecanla

izlediği bir çizgi filmden bahsetti. Sina'ya bakıp kıs kıs gülmeden edemedim. Sina da bana dil çıkarak karşılık verdi. Emir Eren ikimizi dikkatle izliyordu. Bana bakıp, "Ablam niye burada kalıyor? Niye evde, bizimle kalmıyor?" diye sordu.

"Okulu burada da o yüzden. Ayrıca onun evi burası." Lafı değiştirerek, "Ablan sana hediye almış, biliyor musun?" dedim.

Sina anlamayarak bana bakarken Emir Eren'i koltukta bırakıp Sina'nın yanma geldim ve koridordaki oyuncakların olduğu poşetlerin içinden çıkardığım büyük kutuyu Sina'ya verdim. "Bunu çok istiyordu. Ben de senin adına aldım, sen ver ona," dedim. Sina gülümseyip yanağıma yeni bir ruj iziyle kocaman bir öpücük bıraktı ve "Çok düşüncelisin," dedi.

Sonra kardeşinin yanma oturup, "Bunu sana aldım. Aç bakalım beğenecek misin?" dedi. Emir Eren bana bakıyordu, benden onay bekliyor gibiydi. Önüne gelip dizlerimi kırarak çömeldim. "Öpsene ablanı," dedim. Sina'nm uzattığı yanağına minik bir öpücük kondurdu. "Paketi açalım mı?" dediğimde hevesle başını salladı. Beraber paketi yırtarak açtık. Yarısı saydam olan kutunun içinde helikopteri görünce Sina'nm boynuna sarılıp minik dudaklarını yanağına iyice bastırdı. Bu kez hiç doğru söyleme uğraşma girmeden, "HELİPOPLER!" diyerek zıplamaya başladı. "Bak biz iyi ki almamışız, ablan almış sana zaten," dedim.

"Evet. Kumandasının pili var mı bunun?" Bunu Sina'ya sormuştu. Sina da soran gözlerle bana bakıyordu, göz kapaklarımı indirerek onayladım. O da, "Var canım," dedi.

İçindeki kamerayı gösterip, "Bak kamerası bile var," dedim.

“Uçuralım o zaman. Kamerayla çekelim her yeri.”

Kamerayla televizyon arasındaki bağlantıyı sağlama işi bana düşüyordu ama şimdi yemek yapmam gerekiyordu. Emir Eren’in kollarını tutup, “O zaman bununla da yemekten sonra oynarız tamam mı? Sen şimdi ablanla birlikte arabalarınla oyna, olur mu?” dedim.

“Ama söz mü?”

“Söz, hem de erkek sözü.”

Kayınço sonunda beni bırakıp Sina ile uzaktan kumandalı araba yarışı yapmaya başladı. Ben de Sina’nm malzemelerini hazırladığı çorbayı ocağın üstüne koydum ve o pişerken bir yandan da pudingi pişirip kâselere pay ederek soğuması için buzdolabına koydum. Salondaki ikili bir ara mutfağa yanıma geldiklerinde Emir Eren bir eliyle ağzını kapatıp ötekiyle beni işaret ederek, “Yemek yapıyor. Anneler gibi yemek yapıyor ya...” diye kıkır kıkır gülerek alay etti. Sina’ya dönüp, “Bak senin yüzünden bacak kadar çocuğa rezil oldum,” dedim. Sina da gülmemek için kendini tutuyordu. Kayınço arabasının peşinden gidip mutfaktan çıkınca Sina, nasıl olup da Emir Eren’i aldığımı sordu. Olanları anlattım. Akşama babasının geleceğini duyunca gerildi.

“Sıkma canını, lütfen. Adamla benim aram kötü ama bana bile bir şey demedi. Senlik bir durum yok. Akşam gelince yemeğe davet etmek gerek ama. Ne sever baban?”

“O da mercimek çorbası sever, bir de et yemekleri sever.”

“Tamam, et güveç yapıyorum o zaman. Yanma da pilav.”

“Olur, yeter zaten hepsi.”

“Yetmez. Yufka aldım, peynir rendeleyip içine maydanoz doğra ve sigara böreği sarmaya başla. Yapabilir misin?”

“Yaparım da ne gerek var? Niye yemeği bu kadar çok dert ettin?”

“Kaynanam ilk kez yemeğe gelecek, beni de yeni gelin olarak dert sardı,” dedim. Resmen kendimle dalga geçiyordum. Sina da sırıtarak bana bakıyordu. Belli ki bu hâlimle o da eğleniyordu. Çorba pişince bir kâseye koyup ılıttım ve Sina’ya verip Emir Eren’e yedirmesini söyledim ki çocuk yemeğe kadar aç kalmasın. Emir Eren’e yemeğini mutfaktaki masada yediren Sina’ya bakınca yakın zamanda çocuk yapamayacak oluşumuza canım sıkıldı. Çocuk için en az dört yıl beklememiz gerekecekti. Neyse biz de o ara kayınçoyu severiz artık yapacak bir şey yok. Çorbası bittikten sonra pudingini kendisi kaşıklayarak yerken çok tatlıydı kerata.

Ben de pilav için kemikli et haşlayıp suyuyla annemin meşhur pilavından yaptım. Etleri doğrayıp gerekli malzemeyi koyduktan sonra toprak güveç kabının ağzını folyo ile sarıp firma verdiğimde ana yemekler bitmişti. Ben ortaya bir iki soğuk meze hazırlarken Sina da börekleri sardı ama onları pişirmedik. En son Sina salatayı yaptığında geriye sadece börekleri kızartıp sofrayı kurmak kalmıştı. Güveci fırından alıp üstünü açınca muazzam bir koku yayıldı eve. Hiçbir şey olamazsam aşçı olurdum ben. Artık Emir Eren’e verdiğimiz sözleri tutma zamanı gelmişti. Helikopterden önce konsolda futbol oynamak istedi.

“Gel bakalım. Ablanı yendim, seni de yenelim şimdi.” “Ben ondan iyi oynarım.”

“Ondan hiç şüphem yok. Her insan evladı ondan iyi oynuyordur bu oyunu.”

Sina, bana dil çıkarırken Emir Eren’i dizime oturtup eline oyun konsolunu verdim ve rakip takımlarla oynamaya başladık. Çok iyi oynuyordu, özellikle de beş yaşındaki bir çocuğa göre. Bana her gol attığında dizimden atlayıp salonda bir tür atması bizi kahkahalara boğduğu için bilerek ondan bol bol gol yedim. Sonunda beni yenince, “Senin defansın çok kötü,” dediğinde, yanağını ısırdım yine.

“YA! Isırma beni!”

“Ama çok tatlısın, ne yapayım?”

Çattığı kaşlarıyla küçük kayınpeder olmuştu yine. Bu haline gülüp, “Gel bir tur daha oynayalım,” deyince hemen kızgınlığını unutup dizime geri oturdu. Biz, ikinci oyuna yeni başlamışken kapı çaldı. Sina, kapıyı açmaya gittiğinde gelenin kayınpeder olduğunu biliyordum çünkü saat geç olmuştu artık. Sina babasını içeri davet etti ve biz oyun oynarken kayınpeder salona girdi. Emir Eren dizimden atlayıp babasına koştu hemen.

“Baba!”

Kayınpeder, oğlunu kucağına alıp, “Uslu durdun mu?” diye sordu. Kayınço kafasını sallayıp onaylayınca, “İyi hadi gidiyoruz şimdi,” deyip ayağa kalktı. Ben de hemen ayağa kalkarak, “Yemeğe kaim, sizi bekledik yemek için,” dedim. Kayınpeder, “Gerek yok,” deyince Sina, “Lütfen baba, biraz daha kalın,” dedi. Utançtan kıpkırmızı olmuştu, zar zor konuşuyordu. Hem de utanılacak bir şey yokken.

Emir Eren de, “Baba kalalım! Daha Deniz enişteml e helikopter uçuracağız,” dediğinde enişte lafını duyan kayınpeder bana dik dik baksa da başını onaylar

anlamda sallayıp oğlunu yere bıraktı. O da koşarak yanıma gelerek, “Hadi devam edelim,” dedi. Saygısızlık olmasın diye kayınpeder paltosunu çıkarıp koltuğa oturana dek ayakta dikildim. O oturunca Emir Eren’i yine kucağıma oturttum ve oyuna devam ettik. Sina, salondaki yemek masasına sofrayı kuruyordu. Kayınpeder lavaboyu sorup tuvalete girince ben de mutfağa gidip börekleri kızartmaya başladım. Neyse ki kayınpeder yanımıza gelmeden börekler kızarmış ve sofra kurulmuştu. Bu herifin yemek yaptığımı bilmesini istemiyordum.

Sofraya oturduğumuzda Sina çorbalarımızı koydu. Emir Eren daha önce çorba içtiği için ona et güveç ve pilav verdi. Yemeği sessiz sedasız yerken kayınpeder üstümdeki yakası yırtık modelli siyah, geniş yaka, kısa kollu tişörtümü gösterip, “Hayırdır, köpekler mi saldırdı? Üstün başın param parça olmuş. Ya da dur dur, dayak yemişsin belli yüzündeki kızarıklardan,” dedi. O da yüzüme ve boynuma bulaşan ruju yara izi sanarak benimle alay ediyordu. Tek amacı benimle uğraşmaktı ama yine de sesimi çıkarmadım. Emir Eren, çocuktan al haberi misali, “Yok baba, ona kırmızı saçlı, yeşil gözlü, kan emici vampir cadı saldırmış. Kanını emmek istemiş ama eniştem yenmiş onu,” dedi. Utanmıştım ama elimde yemek dolu kaşığımı tutarken tek kaşımı havaya kaldırarak pis bir sırıtışla kayınpedere bakmayı da ihmal etmedim.

Sina’ya döndüğümde kafasını tabağından kaldırmadığını gördüm. Utançtan kızardığını tahmin etmek zor değildi. Yemek bittiğinde Sina pastaneden aldığım baklavadan babasına ikram etti. Adam onu da yiyip üstüne su içtikten sonra Sina’ya, “Ellerine sağlık

hepsi çok güzel olmuştu. Ne ilk karımın ne de şimdikinin elinden böyle güzel pilav yemedim," dedi.

Ben ayağımla Sina'nm bacağına hafifçe vurup onu uyarınca o da, "Afiyet olsun baba," demekle yetindi. Ama bizim bitirim kayınço durur mu?

"Baba, yemekleri Sina ablam yapmadı ki, Deniz eniştem yaptı. Anne gibi yemek yapıyor," dedi kıkırdayarak. Kayınpeder otuz iki dişini sergileyen bir sırıtışla bana bakıp, "Sen zahmet etme hiç kız isteme işi için. Biz seni gelip isteyelim. Baksana kan gibi adamsın Maşallah," dedi. Daha en baştan yıldızımız barışmamıştı bu adamla. Şimdi de resmen alttan alttan atışıyorduk ama bu kez yuttum lafını çünkü her şeyden önce çocuk vardı şimdi yanımızda.

Yemekten sonra kayınpeder ellerini yıkamaya lavaboya gitti. Sina, çay demlerken biz de ufaklıkla birlikte helikopterin kamerasıyla televizyon arasındaki bağlantıyı ayarladık. Kumandayı kayınçoya teslim ettiğimde mutluluktan o da uçacaktı neredeyse. Evin içinde helikopteri uçurmaya başladığında kameranın nereye gittiğini televizyondan izlemek yerine, helikopterin kendisini izleyerek onu uçurduğu yöne doğru koşuyordu. Kaympeder sonunda salona geri gelip koltuğa kurulduğunda leş gibi sigara kokuyordu. Banyoda sigara içtiğine üzülsem mi çocuğun yanmda içmemesine sevinsem mi bilemedim. Ama sesimi çıkarmadım, sonuçta misafirdi. Televizyona bakıp ilk önce ne olduğunu anlayamadı ama kendini televizyonda görünce şaşkınlıkla kayda alındığı açıya bakıp helikopteri fark etti. Emir Eren de helikopterin altında koşturuyordu tabii.

"Baba helikopterime bak. Ablam aldı."

“İyi. Bırak şimdi onu bir yeri kırıp dökeceksin.”
“Hayır ya!”

Emir Eren helikopterin peşinden mutfağa ablasının yanma gitti. Sina onu kucaklayıp öperken kaympeder de televizyondan onları izliyordu. Birden bana dönüp, “Hamile mi?” diye sordu.

“Ne? Hayır!”

“Niye evlenmek için o kadar uğraşıyorsun o zaman?”
“Onu seviyorum. Yeterli bir sebep değil mi?”

“O gece yaptığın neydi o zaman?”

“Sana hak ettiğin dersi vermek.”

“Niye öğretmenlik yapıyorsun? Seni araştırdım. Sezginler İnşaat’ın sahibi sensin ama şirketi deden yönetiyor.”

“Şirketin sahibi olmak için hiçbir şey yapmadım. Dedem hemen her şeyini bana vermiş olsa da benim hakkım olduklarını düşünmüyorum. Diğer kuzenlerimin de hakkı var şirkette. O yüzden bulaşmıyorum hiç. Mümkünse daima öğretmen olarak kalacağım.”

Helikopterin kamerası sayesinde mutfaktan çıkan Sina’yı görünce, “Sina bunu bilmiyor. Onun yanmda konuşmayalım,” dedim. Kaympeder şaşkınlıkla bana bakınca, “Kızın maldan mülkten pek haz etmiyor, ben de daha söyleyemedim,” diye ekledim hızlıca.

Sina, elinde çay tepsisiyle geldi, önce babasına sonra bana çay uzattı. Kendi de çayını alıp tekli berjere oturdu. Herkes salonda toplandığı için Emir Eren de yanımıza geldi. Onun koşuşturması ve helikopterin çıkardığı ses dışında salona ölüm sessizliği hâkimdi. Emir Eren, bu kez televizyona bakarak uçuruyordu helikopteri. Avizenin taşlarını yakından görmek hoşuna gitmişti anlaşılan çünkü sürekli avizenin etrafında

uçuruyordu helikopteri. Kaympeder, “Yeter Emir Eren başım döndü! Bir kaza bela çıkacak şimdi!” diye azarladı çocuğu.

Kayınço, “Biraz daha ya...” diye mızmızlandı ve uçurmaya devam etti. Çok değil bir iki dakika sonra helikopter avizenin taşlarının araşma girince pervanenin çarptığı taşlar kancalarından çıkarak orta sehpanın üzerine düşerek kırıldı. Kaympeder öfkeyle ayağa kalkıp Emir Eren’e bağırdı.

“Demedim mi ben sana rahat dur diye ulan!”

Babasının bağırmasıyla korkan çocuk olduğu yerde dondu kaldı. Hemen gözleri doldu ve büktüğü dudaklarıyla ağlamaya başladı.

“Ağlama! Evi başımıza yıkmadığın kalmıştı bir!”

Ayağa kalkıp Emir Eren’e doğru yürüyen kayınpederin önüne geçtim, Sina da kalkıp kardeşini kucağına aldı. Emir Eren ablasının boynuna sarılıp ağlamaya başladı hıçkırarak. Her şeyden önce gururu kırılmıştı çocuğun ve korkmuştu.

“Abartılacak bir şey yok, ona bir şey olmadı ya olan eşyaya olsun. Ne olacak?” dedim.

“Terbiyesini vermek gerek şimdiden. Sonra ne olduğu malum,” diyerek başıyla Sina’yı işaret etti.

Sina babasına çatık kaşlarla bakıyordu, onun da gözleri dolmuştu. Bu kez ben öfke dolu gözlerle çattığım kaşlarımın altından kayınpedere baktım. Sina’nm kucağından Emir Eren’i alıp berjere oturdum, Sina da kırık cam parçalarını toplamaya başladı.

“Dikkat et aşkım,” diyerek, elini kesmemesi için onu uyardım. Kaympeder de öfkeyle yerine geri oturdu. Sina, düşen helikopteri eline alınca, “Versene onu,” dedim. Kumanda hâlâ ağlayan Emir Eren’deydi. Kumandayı elinden alarak helikopteri havalandırdım,

“Bak hâlâ çalışıyor,” dedim. Omuz silkip ağlamaya devam edince helikopteri yere indirip, “Oynamak istemiyor musun artık?” diye sordum. Dudaklarını büzüp başını olumsuz anlamda salladı. “Neden peki?”

“Babam kızıyor lambayı kırdım diye.”

“Ev benim, babana ne? Kır dök, ben izin veriyorum.” “Ablamın evi değil mi burası?” diye bu kez ağlamadan merakla sordu.

“Ablan da benim zaten. O yüzden fark etmez.” Sina’ya az önce yaptığı imaya inat, bunu kayınpedere bakarak söyledim. Sina, elinde elektrik süpürgesiyle gelip salonu süpürürken biz de Emir Eren Te helikopteri kapatıp kutusuna yerleştirdik. Kaympeder Sina’ya televizyonu işaret edip, “Haberleri aç,” dedi. O haberleri izlerken biz de Emir Eren Te koridora geçtik.

Aldığımız atış setinin tabak büyüklüğündeki hedef tahtalarını koridora yerleştirdim. Biz de koridorun diğer ucuna, mutfak kapısının önüne geçtik. Uzun koridorda nişan aldım ve hedefleri sırayla vurdum. Emir Eren, “Çok kolaymış, ben de yaparım,” deyince yapışkan okları hedeflerden söküp hedefleri yine ayakları üzerine yerleştirdim. Emir Eren, ilk atışı yaptıktan sonra koşup hedefe baktı ama karavanaydı. Defalarca attığı halde vuramayıp morali bozulunca ben de onu portmantonun önüne getirip hedeflere yakın olmasını sağladım. Bu kez hedefleri tutturuyordu. Yanımızda bizi izleyen Sina, her atış için kardeşini coşkuyla alkışlıyordu. Zaten kayınço da her başarılı atışın ardından hoplaya zıplaya seviniyordu.

Biz hedeflerdeki okları sökerken kapı çaldı. Sina kapıyı açıp tedirgin bir ifadeyle bana bakınca yanma gidip kapıda kim var diye baktım. Alt kattaki zibidiler Çağrı ve Volkan gelmişti. “Ne var?” diye sordum sert

bir şekilde. Volkan, “Çok ses yapıyorsunuz. Rahatsız oluyoruz,” dedi. Ben daha bir şey diyemeden Emir Eren, “Enişteee...” diye bağırarak yanıma geldi ve eşofmanımı çekiştirerek, “Hadi sen atacaksın şimdi,” dedi. Onu kucağıma alıp, “Tamam, kayınço. Siz ablanla hedefteki okları sökün geliyorum,” dedim ve onu Sina’nm kucağına bıraktım. Çağrı ve Volkan’a dönüp, “Misafirimiz var idare edin bu gecelik. Küçücük çocuk, koşacak elbet,” dedim.

Çağrı, “Tamam. İyi geceler, bilmiyorduk,” dediğinde, “İyi geceler,” diyerek kapıyı kapattım. Çocuğum olduğunda apartman dairesinde yaşamamayı kafama yazdım ama. Emir Eren’in gönlü oluncaya dek atış yaptık. Biz seti kaldırırken kaympeder geldi. Sina’ya, “Giydir çocuğun montunu, çıkalım biz yola,” dedi. Sina kardeşinin gitmesini istemiyordu, hüzünlü bir ifadeyle Emir Eren’e bakıyordu.

“Bu gece burada kaim. Lütfen...” Son anda lütfen diye de ekledim ki gurur yapıp gitmesin.

Ama kaympeder inadı dikmişti. “Lüzum yok. Çok bile kaldık.”

“Gece gece yola çıkmayın. Yollarda sis vardır şimdi, hava da kötü. Çocuk da var hem, Allah göstermesin bir kaza bela olur,” diye bahaneler öne sürdüm.

Kaympeder cevap vermeyince Sina, “Daha yeni tanıştık Emir Eren’le. İzin ver bir gecemiz beraber geçsin,” dedi.

Emir Eren, ablasının kucağında merakla babasına bakıyordu. Babası, “Kalmak istiyor musun?” diye sorunca gülümseyerek başını salladı hemen.

“İyi ama anan yok burada. Gece uyanıp annemi istiyorum diye ağlamak, zırlamak yok,” diye uyardı oğlunu bizimki.

Sina hemen, “Beraber uyuruz zaten, değil mi Emir Eren?” dedi.

“Hayır. Ben eniştemle uyuyacağım.” Sina’nm kucağından boynuma atladı. Emir Eren’i öpüp, “Ama ben de ablanla uyuyorum zaten. Bizimle beraber uyur musun peki?” diye sordum.

“Uyurum.” Başıyla onaylamayı da ihmal etmedi. Kaympeder beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Emir Eren yapboz yapmak istediğini söyleyince gergin bakışmalar da kesildi. Sina’yla Emir Eren salondaki orta sehpada yapboz yaparken ben de kaympeder için misafir odasındaki tek kişilik yatağa temiz nevresim takımı geçirip odayı hazırladım. Yatağın üstüne de daha önce hiç giymediğim yeni bir pijama takımı bıraktım. Lavabodan çıkan kayınpederle koridorda karşılaştığımızda yine leş gibi sigara kokuyordu. “Banyo yapmak isterseniz” diye başladığım cümlemi yarıda kesip, “Yok istemez. Ben seninle başka bir şey konuşmak istiyorum,” dedi.

“Tamam.”

“Sakin bir yere geçelim.”

Az önce çıktığım odayı işaret ettim ve içeri geçtik. O çalışma masasının önündeki sandalyeye oturunca ben de yatağa oturdum. “Buyurun, dinliyorum,” dedim.

“Eskişehir’de bir itibarım var benim.”

“Evet, biliyorum,” dedim alaycı bir ifadeyle. Kime sorsan kadın satıcısı olduğunu biliyor, diye düşünmeden edemedim.

“Eski komşum aradı dün. Senin kız öğretmeniyle yaşıyormuş haberin var mı, dedi. Amacın beni dünya âleme rezil etmek mi senin?”

“Sen zaten yeterince rezilsin. Ailem bile onunla yaşadığımı biliyor. O yüzden gerekmedikçe kimseye yalan söyleme gereği duymuyorum bu konuda.”

“Ulan kızımla dost hayatı yaşayıp bir de millete reklam mı ediyorsun bunu?”

“Ben onunla dost hayatı yaşamıyorum! O benim eşimi Allah katında zaten evliyiz. Şu düğün olup resmi nikâhımız da olduğu zaman her şey tamam olacak.”

“O zamana kadar Eskişehir’e gelmeyin o zaman! Ne işiniz vardı zaten orada?”

“Hemen her hafta gidiyoruz Eskişehir’e. Seni ilgilendirmez bu. Bu hafta sonu da sınav için geldik. Haftaya da canımız istediği için geliriz.”

“Ne sınavı?”

“YGS. Üniversiteye girmek için ilk sınav işte.”

“Sanki üniversiteye mi gidecek?”

“Evet. İstediği bölümü ve okulu kazanabilsin diye ona ders çalıştırıyorum. Bak.” Kafamla çalışma masasının üstünde duran test kitaplarını gösterdim.

“Evlenecek zaten.”

“Evlenmek eğitimine engel değil.” Kaympeder şaşırsa da cevap vermedi. “Başka bir diyeceğiniz var mı?” diye sordum. Kaympeder başını yok anlamında yukarı kaldırınca, “İyi geceler o zaman,” diyerek odadan çıktım.

Salona gittiğimde Emir Eren ve Sina bitirdikleri yapbozla fotoğraflarını çekiliyorlardı. Sina’nm elinden telefonunu alıp, “Siz geçin, ben ikinizi çekeyim,” dedim. Sina da kardeşini kucağına aldı ve poz poz fotoğraflarını çektim. Emir Eren, benimle de bir poz istedi tabii. Ön kamerayla üçümüzün fotoğrafını çektim. Fotoğraf çekme faslı bitince Emir Eren’e

dönüp, “Yatma zamanı kayınço,” dediğimde başını salladı yine.

Emir Eren’i yatak odasındaki banyoya götürdüm. İşin hallederken, “İki tane banyonuz mu var?” diye sordu şaşkınlıkla. “Evet,” dedim gülümseyerek. Öbür banyonun duman altı olduğuna emin olduğum için çocuğu oraya sokmamıştım.

Sonunda yatağa girdiğimizde Emir Eren ortamıza yattı. Kayınço beni çok seviyor sağ olsun ama ben de ablasını çok seviyorum. Emir Eren korkuyor diye abajuru açık bıraktık. Ablası ona masal anlatırken de uyudu zaten. Sina’ya, “Kalk hadi,” diye fısıldadım hemen.

“Ne?”

“Kalk yataktan az dedim.” Anlamasa da kalktı. O kalkınca kayınçoyu yatağın ucuna doğru ittim biraz ve.Sina’yı ortamıza yatırdım. Şaşkınlıkla gülümseyerek bana bakarken o kardeşine sarıldı ben de ona. Sina’dan bir çocuğum olduğunu düşündüğümde bu düşünceyle bile ne kadar mutlu olduğumu fark ederek uykuya teslim oldum. Düşüncesi bile başka tatlıydı şurinanm...

Sina

Sabah Emir Eren’in sesiyle gözlerimi açtığımda kardeşimin yatakta olmadığını fark ettim. Yatak odasının kapısı açıktı ve Emir Eren kapının önünde duruyordu. Babamla. Yattığım yerden babamla göz göze gelince, arkadan bana sarılmış halde uyumaya devam eden Deniz’in kollarından kurtulup kalktım. Çok utansam da babamların yanma doğru yürüdüm. Deniz de uyanmıştı ben kalkınca.

“Günaydın,” dedim çekinerek.

Babam, “Günaydın. Tuvaleti gelmiş, beni uyandırdı. Götür kardeşini tuvalete,” dedi. Başımla babamı onayladım ama Emir Eren itiraz etti.

“Bana ne ya! O kız. Hem küstüm ben ablama.” Babam, Emir Eren’in dediğine aldırmayarak uykulu gözlerle yattığı odaya dönüp kapısını kapattı.

Deniz yanımıza gelerek, “Neden?” diye sordu. Hemen, “Enişteee...” diye bağırıp yine Deniz’in kucağına atladı Emir Eren. Deniz onu öpünce o da Deniz’i öptü. Ciddi anlamda kıskanıyordum şu an. Emir Eren, Deniz’e hayrandı ve onu benden çok daha fazla seviyordu. Gerçi artık ilk geldiği zamanki gibi benden çekinmiyordu, bayağı alışmıştı bana. Çatık kaşlarla bakarak, “Gece ablam aramıza girmiş. Beni yatağın sonuna atmış,” dedi.

Deniz hemen, “O değil, ben koydum seni oraya,” dedi.

Emir Eren üzülmüştü. Büktüğü dudaklarıyla, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü... Ablan kapıdan hayalet gelir diye korktu. Bende o kız olduğu için onu ortada yatırdım, biz iki erkek onu koruruz diye.”

“Ama ben daha çocuğum. Ben de korkuyordum.” “Bana çok cesur gözükmüştün kayınço.”

“Enişte?”

“Efendim.”

“Benim çişim var.”

“Tamam. Gel hadi.”

Onlar ebeveyn banyosuna gidince ben de telefonumun saatine baktım. Daha alarmın çalmasına yarım saat vardı, o yüzden kendimi yatağa geri bıraktım. Deniz ve Emir Eren de odaya dönünce yanıma uzandılar. Deniz, bana bakarak sırıtıp Emir

Eren'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ikisi birlikte beni gıdıklamaya başladılar. Kahkaha atıp yan odada uyuyan babamı rahatsız etmemek için yorganı ısırıyordum. Sonunda Emir Eren'i yakaladım ve ben de onu gıdıklamaya başladım. Kahkahalarla gülerken, "Enişteee... Kurtar beni!" diye yardım istiyordu ama Deniz ona ihanet edip benimle Emir Eren'i gıdıklamaya başladı.

Sonunda gıdıklama olayında ateşkes yaptığımızda Deniz bana dönüp, "Bugün okula gitme," dedi. "Zaten 18 Mart. Anma töreni, tiyatro gösterisi falan olacak, ders yok yani."

"Tamam. Peki sen?"

"Benim en azından törene katılmam gerek. Ama müdürden izin alır, iki saate dönerim. Kahvaltıyı da beraber yaparız. Ben dönmeden babanları yollama sakın. Ekmeği de gelirken ben alırım."

"Tamam."

Deniz, evden çıkacağı saate kadar Emir Eren Te salonda çizgi film izledi. Gitmek için hazırlanması gerektiğin de Emir Eren onu bırakmak istemediği için mızmızlandı. Ben de dünkü gibi oyuncak arabalarla yarış yapmayı teklif ettim. Deniz'i unutup teklifimi kabul etti heyecanla. Emir Eren dün oynadığı arabalarla biraz yarıştıktan sonra paketinden çıkarmadığımız üçüncü arabayla yarışmak istedi. Arabayı poşetten çıkartırken küçük bir paket daha gördüm. Çıkmak için hazır olan Deniz paltosunu giyerken elimdekini gördü. Gülümsemesi yüzüne yayılırken, "Onu sana aldım. Benden sana hediye ama ben gidince aç lütfen paketi," dedi. Pis pis sırıtıyordu nedense. Paketin üstündeki nota, "Bunu görünce aklıma sen geldin, tıpkı sana benziyor, " yazmıştı. Dediğini yapıp paketi açmadım ve

kucağımda Emir Eren'le onu yolcu ettik. Emir Eren, Deniz'i yollamamak için diretse de Deniz, "Erkek sözü, kahvaltı da burada olacağım," diye teminat verince uzatmadı.

Deniz gidince Emir Eren'i yere bırakıp merakla paketi açtım. İçinden kırmızı saçlı, yeşil gözlü çok çirkin bir maskot cadı çıktı. Çok sinirlenmiştim, gelince daha doğrusu babamlar gidince bunu ona ödetecektim. Bana çirkin cadı demişti resmen. Emir Eren elimdeki oyuncağa bakıp, "Iyy senin oyuncağın çok çirkin," dedi. Böbürlenerek, "Benim arabalarım ve oklu tabancalarım çok güzel. Hatta helikopterim bile var," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

"İyi de helikopteri ben hediye ettim ya zaten."

"Doğru. Uçuralım mı seninle onu? Hem babam uyuyor, kızamaz."

"Tamam tatlım ama ben kamerayı televizyona nasıl ayarlayacağımı bilmiyorum. Kamerasız uçursak olur mu?"

"Olur."

Emir Eren Te birlikte salonda bir saate yakın helikopteri uçurduk. Telefonum çalınca arayamn Deniz olduğunu gördüm. Daha erken geleceğini, kahvaltıyı hazırlamaya başlamamı söyledi. Emir Eren helikopterle oynamaya devam ederken ben de mutfağa geçip çayı demledim. Az sonra telefonum yine çaldığında bu kez arayan Melis'ti. Okula niye gelmediğimi merak ediyordu. Ona durumu anlattığımda Deniz'in beni babamın önünde küçük düşürdüğünü bilmemesine rağmen endişelendi. Sorun olmadığını, babamla problemimiz kalmadığını belirtip kardeşimden bahsettim. Kardeşimi merak ettiği için ona dün çekildiğimiz bir fotoğrafı attım. Bir turuncu kafa daha

diyerek alay etti ama çok tatlısınız ikiniz de diyerek gönlümü almayı da ihmal etmedi. Telefonu kapatıp sofrayı kurarken Deniz'in yeni pijamaları içindeki babam geldi. Masaya oturup, "Günaydın," dedi.

"Günaydın, baba." Hâlâ ondan çok çekiniyor ve utanıyordum.

"Damat yok mu?"

"işe gitti ama az sonra gelecek."

"İyi o gelmeden gidelim biz de."

"Kalın lütfen. Kahvaltı yapalım hep beraber."

"Hiç haz etmiyorum o heriften. Ama belli seni el üstünde tutuyor."

Babam beni utandıracak bir şey de demediği halde utançtan kıpkırmızı oldum birdenbire. Kaçırdığım bakışlarıma aldırmadan devam etti konuşmaya. "Noterde bir tanıdık vardı. Ona sordurdum gece kulübünü hakikatten senin üstüne mi yapmış diye. Sadece gece kulübü değil daha bir sürü gayrimenkul yapmış meğer üstüne."

"Ne!?"

"Ne demek ne? Bilmiyor muydun?"

Şaşkınlıkla başımı hayır anlamında salladım. Deniz o gün bir sürü kâğıt imzalatmıştı bana ama ne olduklarını hiç bilmiyordum.

"Neyi imzaladığına bakmadın mı hiç?"

"Hayır. Zaten bilsem kabul etmezdim."

"Akıllı ol. Niye kabul etmeyesin? Seni resmen kapatması yapmış! Kanıma dokunuyor bu! Bari senden gönlü geçmeden koparabildiğini kopar."

"Herkes sen değil baba! Deniz asla öyle biri değil." "Ne biliyorsun? Zengin itin teki. Onu, ailesini ne kadar tanıyorsun?"

“Tanıyorum. Ailesiyle tanıştırmak için beni Trabzon’a götürdü, yedi sülalesiyle tanıştım. Hepsi çok iyi insanlar. Dedesi istedi imam nikâhının kıyılmasını hatta. Kimsenin beni başından atmaya çalıştığı falan yok. Kız kardeşi, kardeşim gibi oldu ve kimsenin birlikteliğimize bir itirazı yok.”

“Tuhaf. Oğulları otel odasında kızın biriyle aşna fişne yapıyor, onlar da bu kızı gelin diye bağırlarına basıyorlar. Valla tuhaf!”

“O olayı tam olarak o şekilde bilmiyorlar,” diye mırıldandım. Deniz’i savunurken babama karşı bulduğum cesaret birden uçup gitti.

“İfadendeki gibi mi biliyorlar?” Başımı evet anlamında sallamakla yetindim.

“O zaman dua et hiç öğrenmesinler. Onun, o nikâhı kıydıran Hacı dedesi kapıya koydurur seni en başta. Adam çok tutucu.”

Dedesi bir partide tanıştığımızı bile bilmiyordu. Hatta Deniz’in babasından başka kimse bilmiyordu bunu. Deniz, oda arkadaşımın tecavüzcülerinin benim peşime düştüğünü söylemiş ve beni korurken yaralandığını anlatmıştı onlara sadece. Babası davayı incelediği için biliyordu. Dedesi de Deniz beni yanma aldıktan sonra balayma gittiğimizde birlikte olduğumuzu sanıyordu. Duru, tüm gerçeği bilse de önemsemiyordu. Çekirdek aile dışındakiler zaten beraber yaşadığımızı bile bilmiyorlardı. Durumlar aslında çok karışıktı ve her şey ortaya çıkarsa babamın dedikleri gerçekleşirdi. Beni kesinlikle gelin olarak istemezlerdi. Bu düşüncelerle içim daraldı. Babam oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Omuzlarımdan tutup canı sıkkın bir şekilde konuşmaya devam etti.

“O herifin söylediği tek bir şey çok doğruydu. Seni, anan hastaneye yatırıldığı gün yanıma almalıydım. Karının ağzına uyup da burada bir başına bırakmamalıydım. Şimdi bile mümkün olsa yanıma alırım düğün yapılana kadar. Ama senin sandığın gibi basit bir öğretmen değil bu herif. Tanıyorum sandığın yedi sülalesi belalı. Hoş kendi de öyle. Tek başına CihatTa Baran’m kırılmadık yerini bırakmamıştı, ben gördüm gözümle. Çarşamba pazarına çevirmişti ikisinin yüzünü de. Silah desen ordu mühimmatı gibi. Ruhsatlı tüfek, tabanca ne ararsan kayıtlı sülalesinin üstüne. Ruhsatsızları sen düşün... Kalabalık sülale zaten. Götüm yemiyor seni yanıma almayı kısacası.” Babam, benim için endişeleniyordu. Bunun için biraz geç kalmıştı ve beni korumaya çalıştığı insan zaten koruyucu meleğimdi ama yine de babam beni istiyordu işte. Hepten yok saymıyordu sandığım gibi. Gözlerimi yaşartacak kadar mutlu etti bu beni. Babam gözümden akan bir damla yaşı parmağıyla sildi.
iç çekip, “O zibidiye aslında teşekkür etmem gerek, biliyorum,” dedi. “Çok kız gördüm kötü yola düşmüş. Hepsinin ortak noktası bir başlarına kalmış olmaları. Sandığın gibi kızları ben satmıyorum ama fuhuş yapan dansçı kızlara oda kiraladığım doğru. Sami’nin yediği haltlardan da az çok haberim vardı. Yani tam olarak bilmesem de arada yanımda Baran’la ve Cihat’la konuştuklarından ne tezgâhladığını, ne kadar aldığını duyuyordum. Ama kızların öldürüldüğünden haberim yoktu.”

Kapı çalınca babam beni bıraktı. Artık helikopterini bırakıp arabalarıyla oynayan Emir Eren salondan koşup kapıyı benden önce açtı.

“Eniştem geldi...” Deniz ayakkabılarını çıkaramadan üstüne atladı yine. Deniz içeri girdikten sonra getirdiği ekmeği ve simitleri alıp mutfağa döndüm. Kafam allak bullak olmuştu. Deniz de halimi fark edip çattığı kaşlarıyla babama baktıktan sonra endişeyle bana baktı. Ona zor da olsa gülümseyerek bir şey yok demeye çalıştım. Yaptığım menemen de olmuştu artık. Onu da sofraya koyup çayları doldurdum ve kahvaltıya başladık.

Kahvaltıdan sonra babam, “Yolcu yolunda gerek,” diyerek gitmek için hazırlanmaya başladı. Ben de dün makineden çıkarıp kuruması için balkondaki çamaşırlığa astığım Emir Eren’in kıyafetlerini alıp onu hazırladım. Babam, kardeşimin yeni oyuncaklarını yüklenip bagaja yerleştirirken apartmanın önünde Emir Eren’i öpücük yağmuruna tutarak sarıldım ve çekinerek babamın elini öptüm. Elini öptükten sonra elimi hemen bırakmadı ve diğer koluyla bana sarıldı. Deniz sadece babamın elini sıktı ve Emir Eren’e doğum gününde onu görmeye geleceğimiz sözünü vererek onu arabaya bindirdi. Araba hareket edip giderken çok tuhaf hissediyordum. İlk kez tattığım kardeşlik duygusunun, mutlulukla harmanlanmış hüzünlü tadı damağımda kalmıştı.

3. Bölüm
Kıskançlık
Sina

Annemle konuşmaya ihtiyacım vardı şu an. Eve çıkınca kendimi misafir odasına kapatıp annemi aradım ve tüm olanları anlatıp akıl istedim.

“Baban o senin. Kötü birisi de olsa baban. İstemez kötülüğünü. Oğlan da seni seviyor, sahip çıkıyor. Bırakacak olsa en başta sana hiç bulaşmaz, ailesiyle

tanıştırmazdı. Baban herkesi kendi gibi biliyor. Ondan endişelenmiştir. Ne olsa baba işte, seni her erkekten korumaya çalıyor." Annemin sesini duymak iyi gelmiş, söyledikleri de içimi rahatlatmıştı. Daha mutlu şekilde odadan çıktığımda Deniz, "iyi misin aşkım?" diye sordu.

"İyiyim, annemle konuşmak iyi geldi. Bana çirkin cadı dediğini unutmadım ama!"

"Ona bozulmadın herhalde bu kadar? Ben yokken baban canını sıkacak bir şey mi dedi?"

"Hayır. Aksine açıklama yaptı bana. Deniz, üstüme gayrı menkul yapmışsın bana demeden. İstemiyorum onları." "İstemeyeceğini bildiğim için sana sormadan yaptım. Hâlâ resmen evli değiliz ve ölümlü dünyadayız, biz evlenemeden ölürsem beş parasız kalmanı istemiyorum." "Babam beni artık yalnız bırakmayacağını söyledi." "Geç kalmadı mı biraz?"

"Olsun. Beni istemiyor değil en azından. Deniz? Sana bir şey soracağım."

"Sor şurimşine."

"Ailen nerede ve nasıl tanıştığımızı öğrense ne yapardı?"

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Yüzünün rengi değişti birden.

"Deniz, söylesene ne olurdu?"

"Hiç hoş olmazdı. Ama korkma, tutup da onlara bunu anlatacak değilim. Nereden bilecekler ki?"

Babamın dediği gibi Deniz'i yolunacak kaz gibi görmüyordum ama babamın, ailesinin beni istemeyeceği hususunda haklı olması canımın yine sıkılmasına sebep olmuştu. Deniz bana sarılıp, "Takma bunları kafana," diyerek saçlarımı öptü. Belki de haklıydı, bilmezlerse sorun da yoktu. "Tatlı cadım

benim, sıkma canını," diyerek bu kez burnumun üstünü öptü. Aklıma bana aldığı oyuncak geldiği için kamına yumruk attım. Tabii benim yumruğum, ona hiç etki etmemişti ama yalandan iki büklüm olup, "Ah..." diyerek canı yanmış gibi abartılı hareketler yaptı. Onun bu halleri tekrar gülümsememi sağladı.
Ertesi sabah okulda Melis'e, Deniz'in üzerime yaptığı mülkleri anlattım. Buna canımın sıkılmasına anlam veremiyordu. Babamın söylediklerini anlattığımda hak vererek, "Dikkatli olun. Nerede tanıştığınıza dair ortak bir hikâye uydurun bari. Ailesinden biri sorarsa ters köşe olmazsınız," diyerek uyardı. Teneffüslerde bu kez Melis, Talha'ya bakıyordu ama çaktırmadan. Onların sınıfından Ülkü diye bir kız, Talha'yla öğle arasında muhabbet ederken Melis yediği sandviçi bırakıp öfkeyle kantini terk etti. Bahçeye çıktığında zor da olsa ona yetiştim.

"Melis... Melis bekleşene. Ne oluyor sana kızım?"

"Yok bir şey!"

"Var bir şey, delirdin birden."

"Görmüyor musun? Bana seni seviyorum, beklerim diyordu geçen hafta! Şimdi Ülkü'yle kırıştırıyor."

"Alt tarafı konuşuyorlardı, abartmıyor musun?"

"İyi, söyle bakalım, Beren Hoca'y la Deniz Hoca konuşsa ne düşünürdün?"

"Ama Beren Hanım asılıyor..."

"Ülkü de Talba'ya asılıyor. Sen sınıfta yaptıklarını bilmiyorsun tabii. Kız Talha'nın arkasında oturabilmek için yerini değiştirdi resmen."

"Yuh! Rakip çıkınca Talha kıymete bindi desene." "Sen geç bakalım dalganı turuncu kafa, ben burada kafayı yiyeceğim."

“Tamam canım sakin ol. Ne dert ediyorsun? Talha zaten seni seviyor. Evet demen yeterli çok gönlün varsa.” “Ben diyeceğimi dedim ona. Şimdi nasıl gidip de, ‘Teklifin hâlâ geçerliyse evet,’ diyeyim ki? Of of!”

Zil çalınca konuşmamız yarım kaldı. Sınıflara çıkan merdivenleri tırmanırken Ülkü, önümüzde yürüyen Talha’nm koluna girdi. Melis yanımda gerilerek ellerini yumruk yaptığında gurur yapmasa Ülkü’yü döveceğine emindim.

Cuma günü teneffüste Melis yanıma gelip tüm 12. sınıfların okulu kırma planından bahsetti. Artık son senemizdi, ayrıca YGS stresini de atmak istiyorlardı. Bu yüzden bugün piknik yaparak yarın ki Nevruz’u kutlama planı yapıyorlardı. Melis de beni ikna etmek için uğraşıyordu. Ülkü ve Talha’nın yanmda onu yalnız bırakmamamı isteyince kıramadım ve gitmeyi kabul ettim. Zaten çarşıya çok da uzak olmayan Hisar’a çıkacaktık sadece. Deniz’e gittiğimi haber vermek için mesaj atacakken Melis müdahale etti.

“Nereye gittiğimizi yazma sakın.”

“Neden?”

“Sonuçta o da öğretmen. Kızım okuldan kaçıyoruz, hem de topluca. Nerede olduğumuzu bilirlerse olmaz. Bir kere Sabri Bey hiç üşenmez gelir, toplar bizi oradan.” “Ama Deniz kızar.”

“Korkma şu adamdan bu kadar. Amma ödleksin!”

“Ne alakası var, korkmuyorum. Kavga etmek istemiyorum sadece, sonra küsüyoruz.”

“Kızım adam ağzının içine bakıyor, azcık naz yapar alırsın gönlünü sen de. Alt tarafı piknik yapmak için Hisar’a çıkacağız, yurt dışına çıkmıyorsun ya!”

Onun söylediklerine gülerken koridorda duran Talha’nm Melis’i görebilmek için bizim sınıfa baktığını

fark ettim. Melis görmedi onu. Talha, beni fark edince hemen yanındaki Ülkü'ye dönüp gülümseyerek bir şey sorduğunda olayı çözdüm.

"Melis, bu Talha seni kıskandırmaya çalışıyor."

"Ne?"

"Valla bak. Seni kesiyordu yine, ben bakınca yalandan Ülkü'ye döndü hemen."

"Ya... Demek öyle ha Talha Bey... Görürsün sen. El mi yaman bey mi yaman?"

"Ne yapacaksın?"

"Şu pikniğe gidelim orada görürsün?"

"Ya çatlarım ben!"

"Karşı atak yapacağım. Cenk diye bir çocuk var sözel sınıfta."

"Hatırladım. Sana asılıp duruyordu diye gıcık oluyorduk o çocuğa."

"Aman o çocuk hemen her kıza asılıyor. Amaç onunla Talha'yı kıskandırmak."

"Bu piknik olaylı geçecek desene."

"Aynen, kankam olarak yanımda olmalısın."

"Tamam, geliyorum dedim ya."

"İyi hadi kocan mı hocan mı neyinse ona mesaj at da biz de toplanıp kaçalım. Üçüncü dersten önce, öğretmenler derse girmeden kaçacağız."

"Tamam, yazıyorum."

Telefonu elime alarak biraz düşündükten sonra, "Aşkım, biz topluca okulu kırıp pikniğe gidiyoruz. Nereye diye sorma söyleyemem çünkü sen de öğretmensin. Arkadaşlarımı sana gammazlayamam," diye yazıp yolladım. Biz toplanıp okulun arka kapısından tüyene dek cevap bekledim ama Deniz cevap yazmadı. Sonra da ben cevap beklemeyi unuttum zaten.

Sevgi Yolu'nun sonuna gelip yine ana yola çıkınca ucuzluğuyla meşhur bir zincir marketten erzak aldık. Kalabalık olduğumuz için herkes beşon lira verince piknik için bir sürü şey alabilmiştik. Şansımıza hava da hiç fena değildi bugün. Hisar'a gitmek için otobüse bindik ama otobüs bir yere kadar bırakıyordu; tabii sonrası için tabana kuvvet.

Otobüsten inince tarihi Hisar'a çıkan bayın tırmandık. Sonunda Döner Gazino'nun altındaki düzlüğe geldik. Okul tarihinin en kalabalık kaçışını yaptığımıza emindim.

Tüm masaları birleştirip soframızı kurduk. Acayip curcuna vardı ama aynı zamanda da çok eğlenceliydi ortam. Telefonum çalınca arayanın Deniz olduğunu gördüm. Sote bir yere geçip açtım.

"Efendim, aşkım."

"Neredesin?"

Oyun olsun diye nazlanarak, "Söylemem," dedim. Nerede olduğumu söyleyecektim tabii ki de.

"Sina son kez soruyorum. Neredesin? Sinir etme beni!
Hem benden izin almadan nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Durduk yere tehditle ve azarla konuşmasına kızmıştım. Artık gerçekten söylemeyecektim yerimi. Biraz daha kibar olmayı öğrenirdi belki. "Dönünce söylerim öğrenirsin! Her saniyem için sana hesap mı vereceğim?" Telefonu suratına kapatarak uçak moduna aldım. Böylece arama ve mesajlar bana ulaşamazken ben telefonumun kamera gibi özelliklerini kullanabilecektim.

Sınıfta merhabadan başka muhabbetim olmayan kızlarla ilk kez konuşup sohbet ediyordum. Biraz geç

kalmıştım belki ama sonunda insan içine karışıyordum işte. Şu an burada bizden başka kimse olmasa da Döner Gazino'nun dışarı koyduğu tüm masaları işgal etmiş olduğumuz için ayıp olmasın diye herkes çay söyledi. Yemek yerken espriler havada uçuşuyordu. Yusuf bizim sınıfın komedi yıldızmış da benim haberim yokmuş. En çok o güldürüyordu bizi. Yemek faslı bitince çöpleri topladık ve herkes gruplaşarak etrafa dağıldı. En çok yıkık Hisar duvarları arasında fotoğraf çekilme uğraşı sarmıştı milleti. Biz de Melis Te bir sürü fotoğraf çekildik. Melis telefonunu Cenk'e vermişti, ona fotoğraflarım çektiriyordu. Ülkü'nün bir şeyler anlatmaya çalıştığı Talha ise çattığı kaşları ve sinirden genişleyen burun delikleriyle onlara bakıyordu. Melis izlendiğinin farkındaydı tabii. Cenk bir söyledikçe o bin gülüyordu. Melis de az değildi hani.
Talha ona laf anlatmaya çalışan Ülkü'yü hiç takmayarak yanımıza doğru gelmeye başladı. Kesin kavga çıkacak diye korkarken hiç beklemediğim bir şeyi yaptı. Poz veren Melis'in yanma gidip beline sarıldı ve Cenk'e gülümseyerek, "Bizi böyle çeksene," dedi. Cenk bozulmuştu ama yine de telefonu ayarlayıp fotoğrafı çekti. Şaşırdığı için donup kalan Melis'in boşluğundan faydalanan Talha da Melis'in yanağını öptü. Cenk'in çektiği fotoğrafta Talha, Melis'i yanağından öpüyordu. Talha fotoğraf çekilir çekilmez çevik bir hareketle Cenk'in elinden telefonu kaptı ve daha Melis müdahale edemeden resmi Melis'in sosyal medya hesabmda kendini de etiketleyerek paylaştı. Melis, Talha'dan telefonunu geri almak için uğraşmaya başladı. O sırada çalmaya başlayan telefonu Talha'nm boşluğundan faydalanıp geri aldı. Arayan kimse Melis bana kaçamak bir bakış atıp meşgule attı aramayı.

Talha'nm ne yaptığını anlayınca da kıyameti kopardı. Talha'yla seyirlik bir kavgaya tutuştular.

"Allah'ın aptalı! Ne yaptığını sanıyorsun sen ya? Kim oluyorsun da bunu paylaşıyorsun?"

"Sen nasıl oluyor da önüne gelenle kırıştırıyorsun?" "Ne diyorsun sen? Beni kendinle mi karıştırdın?" "Ben ne yaptım? Bekle dedin bekliyorum!"

"Ben sana bekle falan demedim! Ayrıca beklerken sıkılmaman için Ülkü de seninle bekliyor sanırım."

"Kıskandın mı?" Talha pis sırıtışıyla Melis'e meydan okuyordu ama arkadaşım sağlam kızdır, verdi cevabını.

"Kıskanan belli canım. Bir resmin altına, 'Bu kızı ben seviyorum,' yazıp dünyayla paylaşmadığın kaldı!" "Gerekirse onu da yaparım."

"Ne hakla? Sen kimsin ki?"

"Sana olan aşkımın verdiği hakla! Seni umutsuzca seven kişi olarak!"

Melis bu kez cevap veremedi. Ülkü ağladı ağlayacak duruma gelmişti ama sözel sınıfın kızları gerginliği yok etmek için Döner Gazino'ya gidip müzik açtırdılar. Hoparlörden müzik sesi yayılırken çalan oyun havası eşliğinde kızlar oynamaya başladılar. Sımf arkadaşları Melis'i de oynayanların arasına çekiştirdiler. Roman dizilerindeki gibi komik bir durum olmuştu, resmen kavgayı müzikle unutturup gergin ortamı dağıtmışlardı. Melis de beni yanmda sürükledi ve bir düğündeymişiz gibi oynamaya başlamıştık. Biraz sonra Talha da oynaya oynaya yanımıza geldi. Adını bilmediğim ama Melislerin sınıfında olduğunu bildiğim bir çocuk da yanındaydı. Talha, Melis'in önüne geçip oynamaya başlayınca ben de o çocukla karşılıklı oynamak durumunda kaldım. Zaten hep beraber eğleniyorduk, şarkıya herkes eşlik ediyordu. "HAYATI TESPİH

YAPMIŞ S ALLI YORMUŞUM... ADINI DUYDUKÇA AĞLIYORMUŞUM...”

Ben de herkes gibi ellerim havada hem oynuyor hem de söylüyordum. Birazdan Emre kalabalığı yararak yanımıza doğru geldi. Aramızdaki önceki olaydan ötürü bana bakarak yanıma gelmesi beni tedirgin etmişti. Melis de durumu fark etmişti. Emre yanıma gelip kulağıma eğildiğinde pür dikkat bize bakıyordu.

Emre, “Sana telefon var,” diyerek bana kendi telefonunu uzattığında arayanın Berk Can olduğunu sanarak, “O arkadaşına söyle” diye başladım ama o lafımı kesti. “Arayan seninki ve çok kızmış.”

Telefonu kaldırıp bana ekranı gösterdi. Deniz’in numarasını görünce şok oldum. Emre’nin bizi bilmesine mi yoksa Deniz’in onu arayarak beni istemesine mi şaşırsam bilemedim. Telefonu alıp Melis’in soran bakışları altında kalabalıktan uzaklaştım.

“Efendim.”

“Hemen Hisar’a çıktığın bayırın aşağısındaki ilk düzlüğüne gel, arabada seni bekliyorum.”

O dümdüz, buz gibi çıkan tehditkâr ses tonu korkutucuydu. Bunu söyledikten sonra telefonu yüzüme kapattı. Geri dönüp Emre’ye telefonunu iade ettim. Şu an onun bizi bilmesi en son derdimdi. Ben çantamı alırken Melis yanıma geldi.

“Ne oldu? Ne dedi Emre?”

“Deniz aramış. Onun için telefonu verdi.”

“Nasıl ya? Emre biliyor mu her şeyi yani?”

“Bilmiyorum Melis. Şu an onu dert edecek durumda değilim. Deniz çok kızmış bana.”

“Şey... Ben sana unuttum söylemeyi. Talha’nm elinden telefonu aldığımda arayan da oydu. Talha

görmesin diye meşgule atmak zorunda kaldım. Sonra da oynadık falan unuttum.”

“Neyse olan oldu artık. Ben gideyim de daha fazla kızmasın.”

“Bekle ben de geliyorum. Sonuçta seni ben sürükledim bu maceraya.”

Bayır aşağı inerken telefonumu uçak modundan çıkardım. Defalarca aramıştı ve bir sürü de mesaj atmıştı. Mesaj ları görünce bugünkü tüm mutluluğum içimden çekilip alındı.

"Telefonu nasıl yüzüme kapatırsın?”

"SİNA AÇ ŞU TELEFONU!”

"Telefonu açtığın an beni ara.”

"Bugün yaptığın her şey için pişman olacaksın.”

"Seni ben bulursam çok fena olur.”

“Melis telefonunu neden meşgule attı? Sana aradığımı söylemedi mi?”

"Kimlerle gülüşüp kimlerle el ele gezdiğini biliyorum. Şu an karşısında oynadığın çocuğa kırıtmalarını da görüyorum. Bunların hesabını vereceksin.”

"Son şansını da kaybettin.”

Araba görüş alanımıza girdiğinde Deniz arabadan çıkıp Melis’e, “Sen geri dön,” dedi o öldürücü ses tonuyla. Melis hemen, “Hocam sandığınız gibi değil. Ben sürükledim onu peşimizden. Nereye gittiğimizi söylememesini de ben tembihledim. Aradığınızı söylemeyi de unuttum. Ama zaten kötü bir şey yapmadık ki, sadece piknik yaptık hep beraber,” diye bir çırpıda söyledi.

Deniz tek kaşını havaya kaldırarak, “Bozacının şahidi şıracı,” dedi. Melis en yakın arkadaşımdı ve hepsinden

öte sırrımızı kendi sırrı gibi saklamıştı. Ona nasıl böyle bir şey söylerdi? Melis de benim kadar şaşırmıştı.

"Anlamadım, hocam?"

"Sina için tüm öğretmenlere hatta şu an hoşlandığın çocuğa bile yalan söyledin. Bana neden söylemeyesin ki? Daha doğrusu, niye senin söylediklerine inanayım?"

Melis'in çok kırıldığı her halinden belliydi. Bana kızgın olmasını umursamadan, "Deniz, nasıl Melis'e öyle der" diye başladım.

Sadece bana bakmadan kasılan çenesinin arasından, "Arabaya geç," dedi. Korkmuş olan Melis, bana acıyarak ve yardım etmek için çare arayarak bakıyordu. Arabaya binerken ona zor da olsa gülümseyip, "Sorun yok" diye ağzımı oynattım sessizce. Bize dolu gözlerle bakan Melis'i ardımızda bırakıp arabayla uzaklaşmaya başladık. Deniz'in direksiyonu sıkan parmaklarının her bir boğumu kendini sıktığını belli edecek şekilde bembeyaz olmuştu. Burnundan soluğunu verirken kasılan çenesi çok korkutucu gözüküyordu. Şu an Deniz'i yönlendiren şey kıskançlığıydı.

4. Bölüm

Talha

Sina

Arabada, hırsla yola bakıp son sürat giden Deniz'e yandan bir bakış atsam da direkt yüzüne bakmaya korkuyordum. O gazı köklerken koltuğuma yapıştım ve emniyet kemerimi yuvasına geçirirken ellerimin titrediğini fark ettim. Öfkesi soğuk hava gibi hissedilebilir hale gelmişti ve bu beni daha çok ürkütüyordu. Eve öyle hızlı varmıştık ki saate bakma ihtiyacı hissettim. Saat üç buçuktu, yani gelip beni almak için okulun bitmesini beklemek zorunda kalmıştı. Arabayı park etti ve hemen kapısını açıp indi.

Ben de inmek için acele ettim ama elim ayağım dolaştığı için kemerimi çözmem uzun sürdü. Arabanın etrafında dolanıp kapımı açtı ve beni kolumdan çekerek dışarı çıkardı. Asansöre kadar onun hızlı adımlarına ayak uydurarak yürüdüm. Asansör yukarı doğru çıkarken kolumu bırakmıştı. Zaten canımı yakacak gibi de sıkmadı kolumu ama korkumun büyümesine engel değildi bu.

Kapıyı açtı ve eve ondan önce girmem için kenara çekildi. Arkamdan eve girdiğinde kapıyı menteşelerinden sarsılacak derecede sert bir şekilde çarparak kapattı. Çarpmanın sesiyle ve şiddetiyle irkildim. Korkumu perçinleyen bu hareketine rağmen, "Deniz" diye konuşmaya başlamak istedim ama işaret parmağını dudaklarına götürüp, "Sus! Sakin konuşma!" diye hırladı. Çok kızsa da bana asla vurmayacağını biliyordum, bundan cesaret alarak, "Ama ben bir şey yapmadım," dedim.

Ellerini sinirle saçlarından geçirip, "Öyle mi?" diye sordu usulca. Onun sakin ses tonunun öfkesinden kaynaklandığını bilmesem hiç sorun yok derdim. Salona geçip L koltuğa oturdu ve televizyonu açtı. Böyle bir durumda televizyon izleyecek olamazdı herhalde. Zaten televizyondan kendi sosyal medya hesabına girince doğru düşündüğümü anladım. Bizim sınıftan Bilgesu'nun paylaştığı bir fotoğrafın üstüne tıkladı kumanda yardımıyla. Resim televizyonun büyük ekranı kadar olduğunda Deniz'in öfkesinin sebebini anladım. Aslında resmin ana kişileri Bilgesu ve Sude'ydi ama biraz arkada Cenk'le ben de el ele görünüyorduk. Cenk'le iki sevgili gibi görünüyorduk. Oysa sadece fotoğraf çekildiğimiz yıkıntılardan birinin

üstünden diğerine geçebilmem için Cenk elini uzatıp yardım etmişti.

"Yardım etmek için elini uzattı, düşmememem için," diye açıkladım.

"Sence sebebi umurumda mı? Zaten başka şeyler düşünerek elini tuttuğunu düşünsem burada bile olmazdın. Ama yaptıkların bununla bitmiyor."

"Deniz ne yapmışım ki ben?" Kaşlarımı çatıp ona kızgın gözlerle baktım.

"Sus, sakın açma ağzını!"

Çocukmuşum gibi tersleyerek azarlaması gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Bir sonraki fotoğraf Sude'nin hesabındandı ve yine aynı açıdan çekilmişti. Önde ellerini beline koyup poz veren Sude vardı, arkada yine Cenk ve ben. Bir yıkıntının üstünde sendelediğim için Cenk bir eliyle elimi tutarken diğeriyle belime sarılmıştı. O kadar kısa bir an olmuştu ki bu resmi görmesem hatırlamazdım bile. Bu kez kendimi savunmak için ağzımı bile açmadım çünkü Deniz sebeplerle ilgilenmiyordu, direkt duruma odaklanmıştı ve durum da hiç iç açıcı gözükmüyordu.

Sonra benim de etiketlenmiş olduğum ve İlayda tarafından paylaşılan bir fotoğrafı açtı. Resim kalabalık kahvaltı masasındaki bizim sınıftı. Bunda tuhaf ne var diye düşünürken Yusuf'a bakarak gülen kendimi gördüm. Aslında herkes gülüyordu ama Yusuf ve ben karşılıklı oturuyorduk. Toplam altı pozdan oluşan bu resimleri peş peşe geçerek açınca Yusuf'un ağzımn içine düşecekmişim gibi duruyordum. Yusuf da sadece bana bakıyordu, ben ona bakmazken bile... Yusuf'un profiline girip onun paylaştığı fotoğraftan açtı bu kez ve hemen hepsinde ben vardım. Bazılarında haberim bile

yokken beni çekmişti ve adıma etiketleyerek, "Sınıfımızın kızıl güzeli," yorumuyla paylaşmıştı.

Son olarak öfkeyle soluyup dil sınıfında olduğunu bildiğim ama adını bilmediğim şişman bir çocuğun profiline girerek bir videoya tıkladı. Videoda Talha'nm arkadaşıyla karşılıklı göbek atan ben vardım ama bu kadar değildi sadece. O çocukla güle oynaya eğlenmem bir yana videoyu çeken çocuklar yanm dakika kadar sonra sadece sallanan mini eteğimi ve kalçalarımı çekmişlerdi. Eteğim açılmadığı için şanslıydım ama videoyu çeken çocukların temennisi aksi yöndeydi. Müzikten dolayı söyledikleri çok net anlaşılmasa da bacaklarım ve kalçalarım hakkmdaki konuşmaları iğrençti. Sonrasında müzik bastırdığı için konuşmaları seçilemez oldu. Hemen yanımda oynayan Melis'in eteği benimkinden bir on santim daha uzun olduğu için çok daha az dikkat çekiyordu.

Sonunda Deniz, televizyonu kapatıp bana döndü. Söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu, zaten konuşursam daha çok kızacağını biliyordum.

"Ne yaptığım anladın mı şimdi?"

"..." Sessiz kalmamın o sakinleşene kadar en mantıklı çözüm olduğuna karar vermiştim.

"Benim nikâhım altındasın! Bunu anlayamayacak ne var? Bana sormadan bir yere gidemezsin! izin vermediğim kimseyle görüşemezsin!"

"Şimdi sana ne yapayım? Söyle bana!" Ayağa kalkıp üstüme gelmeye başladığında hiç gerilemeden olduğum yerde durdum. Ellerimi göğsüne koyup gözlerine baktığımda alaycı bir şekilde sırıtıp ellerimi itti. "Başka birinin tuttuğu o ellerinle bana dokunma," dedi buz gibi sesiyle.

Yaptığına çok bozulmuştum ama asıl canımı acıtan beni istemeyişi oldu. Onun beni artık sevmediği düşüncesiyle boğazım yandı. Hiçbir hakareti, beni sevmediği düşüncesi kadar üzemezdi. Onu kaybetmekten deli gibi korktum bir an.

"Deniz, ben çok özür dilerim. Söz veriyorum bir daha olmayacak."

"Evet, bir daha olamayacak çünkü sen, son şansını telefonu açmayarak kaybettin."

Beni salonda bırakıp yine dış kapıyı çarparak evden çekti gitti. Nereye gittiğini ya da ne yapacağımı bilmiyordum... Ama asıl korktuğum geri dönmeme ihtimaliydi.

Halının üstüne çöküp ağlamaya başladım. Sadece piknik yapıp arkadaşlarımla eğlenmek istemiştim. Sonucun böyle kötü olacağını düşünmemiştim. Telefonum çalmaya başlayınca hemen gözyaşlarımı silip heyecanla Deniz mi arıyor diye ekrana baktım ama arayan Melis'ti. Gerçi onun aramasına da sevinmiştim.

"Alo."

"Alo. İyi misin turuncu kafa? Bir şey yapmadı o herif sana değil mi?"

"Hayır, yapmadı. Ama niye çok kızdığını öğrendim. Dil sınıfında şişko bir çocuk var ya Fatih mi ne adı..." Adını, Deniz o çocuğun sosyal medya hesabını açtığında görmüştüm.

"Eee?"

"işte o çocuk biz seninle oynarken kalçalarımızı çekip hesabında paylaşmış."

"Şaka yapıyorsun herhalde! Ciddi misin?"

"Evet, maalesef. Bir de eteğim açılsın diye aralarında terbiyesiz terbiyesiz konuşuyorlar."

“İnanmıyorum ya! Ben hallederim ama bu işi. Biz hâlâ hep birlikte Hisar’dayız ve o dediğin çocuk da burada. Sen takma kafana bunu, hem bunda senin suçun yok ki...” “Sadece o değil. Yusuf da benim fotoğraflarımı kendi profilinde paylaşmış. Ama ona mesaj atacağım şimdi, kaldırsın fotoğrafları diye. Bir de Sude ve Bilgesu’nun fotoğraflarının arka planında Cenk’le el ele resmimiz var. Of of!”

“Sakin kuzum! Sude’leri de ben hallederim. Şimdi çok çirkin çıkmışsınız yazdım mı altına yorum olarak o megalomanlar hemen kaldırırlar fotoğrafları. Nerede peki şimdi seninki? Benimle rahat konuşabildiğine göre yanmda değil sanırım.”

“Kızdı ve kapıyı çarpıp gitti. Özür dilerim bu arada onun adına senden. Söylediği hiçbir şeyi hak etmediğini biliyorsun. Kızgınlıktan demiştir o da. Lütfen affet.”

“Sen niye özür diliyorsun ki? Tatlım, sen olacakları biliyordun ve gelmek istememiştin bile, ben seni zorlayıp bu duruma soktum.”

“Saçmalama. Alt tarafı piknikti, nereden bilecektik böyle olacağını?”

“Neyse olan oldu. Sakinleşsin anlar seninki de abarttığını. Kapat şimdi sen. Ben de şu şişkonun defterini düreyim.”

“Sağ ol canım benim. Öptüm seni.”

“Ben de öptüm. Üzülme daha fazla turuncu kafa.” “Tamam.”

Telefonu kapatınca Yusuf’a sosyal medya hesabından mesaj atıp fotoğrafları kaldırmasını istedim. Sert bir dille yazdığım için Yusuf bozulmuştu bana ama sırf bu kırgınlığı sebebiyle de hemen tüm fotoğrafları kaldırmıştı. Az sonra Sudelerin resminin altına Melis’in, “Saçın bozuk çıkmasaymış çok güzel olurmuş

Sude," yazan yorumu üstüne o iki fotoğraf da silinmişti. En son Melis'in, "Kuzu için rahat olsun. Talha, o şişkoyu ve yanmdakini dövdü. Videoyu da sildirdi," yazan mesajı geldi. Talha onun için birini mi dövmüştü?

"Melis hayırdır, çıkıyor musunuz?" yazdım hemen ve cevap da gecikmeden geldi. "Yok kız, fesatlık yapma. Ben çocuğa videoyu silmesini söylerken kavga etmeye başladık. Talha gelip ne var diye sordu. Ben de bu sapık biz oynarken oramızı buramızı çekmiş, dedim. işte Talha da daldı bunlara kafa göz Allah ne verdiyse. Hem hesabından hem de telefonundan sildirdi. Videoda şişkonun yanmda sesi duyulan çocuğu bile dövdü."

"Çok teşekkür ederim her şey için."

"Ne demek turuncu kafa. Şimdi daha iyi misin?"

"Eh işte... Bana gelebilir misin?"

"Tatlım ben o adamın evine gelmem. Kusura bakma lütfen, seninle bir alakası yok kesinlikle ama anla beni de." Kız haklıydı, yerinde olsam ben de gurur yapar gelmezdim. "Tabii ki canım. Tekrar özür dilerim olanlar için."

"Ben de tekrar sen niye özür diliyorsun diyorum. Öptüm seni."

"Ben de öptüm."

Koca evde bir başıma kalmıştım ve yine her yanımı hüzün sarmıştı. Yatak odasına gidip üstümü değiştirdim. Ruhum öyle yorgundu ki sadece uyumak istiyordum. Her zamanki gibi tüm dertlerimden uykunun kucağına sığınarak kaçmak için yatağa girdim. Düşünmeden edemiyordum. Deniz'in sözleri yüreğimi yakmıştı ama asıl içimi acıtan beni istememesiydi. Söyledikleri gururuma dokunmuştu ama şu an gururumu düşünemeyecek kadar korkuyordum. Ya beni

terk ederse... Ayrılmak isterse ne yapardım? Ona sanlmamaya, onu görmemeye, bana dokunmamasına nasıl dayanırdım? Gözyaşlarıma hıçkırıklarım eşlik etmeye başladı, onu şimdiden öyle çok özlemiştim ki...

Yataktan kalkıp bu sabah üstünden çıkardığı pijama üstünü alıp ona sarılarak geri yattım. Kokusunu içime çekip eve geri gelmesini umarak beklemeye başladım ama o yokken bile kokusu önce gözyaşlarımın kesilmesini sağladı sonra da uykuya teslim olmamı...

Deniz

Evden çıktıktan sonra arabaya binip nereye gittiğimi bilmeden sürmeye başladım. Olanları hazmedemiyor dum. Benim sevdiğime bir başka erkek dokunamazdı. O gözle asla bakamazdı yoksa bakan o gözleri oymaktan çekinmezdim. Sina nasıl olur da birinin ona dokunmasına müsaade ederdi? Nasıl olur da başka erkeklerle gülüp eğlenirdi? Beni hâlâ tam olarak tanımıyordu. Ben bunlara müsamaha gösterebilecek bir adam değilim.

Aslında ilk başta pikniğe gitmesine kızmamıştım. Tek derdim yerini öğrenmekti. Çok uzak bir yere gitmesini istemiyordum, başına bir kaza bela gelir diyeydi tek endişem. Ama ona hesap soramayacağımı söyleyip telefonu suratıma kapatması şalterlerimi artırmıştı. Neye evet dediğini bilmiyordu. Karımdı o benim, sevgilim değil! Bunu hatırlaması gerekiyordu. Onu kurtaran tek şey ona bunlardan bahsetmemiş olmam ve onun da bunları kendisi düşünemeyecek kadar yaşının küçük olmasıydı.

Onun telefonuna ulaşamayınca Melis'i aramıştım. O da telefonu meşgule atınca sinirden köpürmüştüm resmen. Sosyal medyada takipçim olan öğrencilerin yer bildirimlerinden yerlerini öğrenmek aklıma gelince

onların hesaplarına bakmaya başladım. ilk önce Yusuf'la gülüşürken çekilen fotoğraflarını gördüm. Her öğrencinin hesabını didik didik kontrol ettim. O andan itibaren gördüklerim karşısında çıldırmamam elde değildi. Dahası onu almaya gitmek için okulun bitmesini beklemem gerekmişti. Ona nasıl ulaşırım diye kudururken sözel sınıfın sınıf öğretmeni Mehtap Hanım'ı görünce, basket maçı yapacağımızı bahane ederek ondan Emre'nin numarasım istedim. Okul bitip Hisar'm biraz altına gelince Emre vasıtasıyla ona ulaşabildim. Bir ara hiçbir şeyi umursamadan onu kolundan çekip almak bile geçmişti aklımdan. İşime karıştığı için Melis'e kızıp patlamam fena olmuştu ama. O kızın bize hep faydası olmuştu ve ona haksızlık ettiğimi biliyordum. En kısa zamanda ondan uygun bir şekilde özür dilemem gerekiyordu.

Ama Sina'ya söylediklerimden ötürü pişman değildim. Tüm bunları bilmeli ve beni tanımalıydı... Ama önce sakinleşmem gerekiyordu. Gerçi kendimden beklenmeyecek ölçüde sakin davranabilmiştim çünkü terapistin dediklerini unutmamıştım henüz. En iyisi biraz uzaklaşmaktı; yoksa ona daha kötü şeyler söyleyeceğimi biliyordum.

Zaten bu sinirle incitmeden onunla konuşabileceğimi bile sanmıyordum. Acil kafamı dinlemeli ve sakinleşmeliydim. Bu memleketin denizi de yoktu ki kıyısına gidip azıcık rahatlayayım. Yeşil desen hak götüre... Her taraf dümdüz sarı topraktan ibaretti. Arabayı kırmızı ışıkta durdurduğumda tek düşündüğüm nereye gidip sakinleşebileceğimdi. Uzun ve sinirlerimi daha da zıplatan bir korna sesiyle yanımdaki arabaya döndüm. Şoförü sırıtarak el sallıyordu çünkü kendisi asker arkadaşım Harun'du. Sağa çekmem için eliyle yol

kenarını işaret ediyordu. Çok şaşırmıştım onu burada gördüğüme çünkü ManisalIydı. Sağa çekip arabamdan indim. O da kenara çektiği arabasından inerek yanıma geldiğinde tokalaşıp sarıldık. Gülümseyerek, "Nasılsın? Ne işin var burada?" diye sordu.

Hâlâ canım sıkkındı ve heyheylerim üstümdeydi ama zoraki de olsa gülümseyip, "İyiyim sen nasılsın? Asıl ben sana soracaktım ne yapıyorsun burada diye," cevap verdim.

"Ben de iyiyim. Burada, Dumlupmar Üniversitesi'nde araştırması görevlisi olarak çalışmaya başladım."

"Hayırlı olsun. Ben de öğretmen olarak burada bir liseye atandım."

"Sana da hayırlı olsun. Hesabında paylaşmışsın oradan gördüm, sözlenmişsin, onun için de hayırlı olsun."

"Sağ ol."

"Nereye gidiyorsun? Vaktin varsa biraz muhabbet edelim." "İyi olur aslında. Kafam bozuk benim de."

"Hayırdır, ne oldu?"

"Hatuna kafam bozuldu."

"Ooo... Evlenince görürüm ben seni. Bunlar iyi günlerin." "Doğrudur. Senin evlilik nasıl gidiyor?"

"İyi. Eşim hamile, bebek bekliyoruz biz de."

"Gözün aydın. Hayırlı olsun."

"Sağ ol da böyle yol kenarında mı konuşacağız? Hadi bir yere gidip oturalım."

"Olur. Deniz yok ki bu memlekette oturalım kenarına." "Memleket özlemi çekiyorsun sen bayağı bayağı. Hem canın da sıkkın, ben nereye gideceğimizi biliyorum. Takıl benim arabanın peşine."

Dediğini yapıp arabama bindim. Uzun bir süre yol aldıktan sonra şehrin çıkışma yöneldik ve ilk kez adım

duyduğum Kütahya Enne Barajı'na gelince durduk. Hakikaten çok güzel bir yerdi. Yeşildi ve doğal güzelliği şimdiden içimi açmıştı. Mesire yeri şeklinde düzenlenmiş alana arabaları park edip inince, "Çok güzelmiş burası," dedim.

"Aynen. Ben de geçen ay evlilik yıl dönümümüzü kutlamak için mekân ararken buldum burayı. Çok şık bir restoranı da var."

"Orada takılmayalım ama biz. Gelirken gördüğümüz balık ekmek satan yere gidelim."

Sağ olsun beni kırmadı. Oraya gidince açık havadaki alçak taburelere oturup barajın maviliğini seyrederek sakinleşmeye başladım. Balık ekmekleri sipariş ederken otuzlu yaşlardaki balıkçıya, "Piizlenecek bir şeyler var mı?" dedim.

"Aslan sütü var bizde bir."

"Tamam. İki duble getirsene."

Harun hemen, "Ben içemem," dedi.

"Niye?" diye şaşırarak sordum.

"Evliyim, saat daha beş. Akşama eve alkollü gidersem kanm beni eve koymaz yemin ediyorum."

Başımızda bekleyen balıkçıya, "Bir duble olsun o zaman," dedim. Balıkçı ekmeklerin hazırlandığı prefabrik kulübeye girince Harun'a dönüp bana eşlik etmesi için ısrar ettim.

"Oğlum sarhoş olacak değiliz ya!"

"Sarhoş dönsem eve zaten ölüm fermanımı imzalamış olurum. Hamilelikten hormonları bir garip zaten. Neye kızıp neye üzüleceği hiç belli olmuyor."

Gülümsemekle yetindim. Yavaş yavaş keyfim yerine geliyordu. Balık ekmekler ve benim duble de gelince muhabbete başladık. Sadece bir kadeh içmiştim. Arabayla geri dönecektim öncelikle ve eşlik eden

olmayınca da sarmıyordu bu meret. Oturalı bir saat olmuştu ki Harun, "Kalkalım mı?" diye sordu. Eve dönmek istemiyordum, bugün olanlar aklıma geldikçe öfkem parlıyordu.

"Daha yeni geldik, oturalım biraz daha," dediğimde itiraz etmedi ama on beş dakika sonra yine kalkalım diye tutturdu. Neyse ki daha erken diyerek onu yine oturmaya ikna ettim. Çok değil on dakika sonra yine, "Eşim çıldırmıştır. Ben kalkıyorum artık," dedi.

Ben de onun bu haliyle eğlenip, "Ne çok korkuyorsun abi karından," dedim.

Gülümseyerek, "İpleri kaptır seni de görürüz, daha evli değilsin tabii. Evde bekleyen yok seni," diye cevap verdi.

"Sözlümle beraber yaşıyorum, evde beni bekliyor yani. Ama ben senin gibi korkmuyorum."

"Bak sana bir fıkra anlatayım. Şu an tam bizim durumumuza uygun."

"Tamam, dinliyorum."

"Bir gün aslanla boğa çilingir sofrasına kurulmuş demleniyorlarmış. Muhabbet koyu, aslan sütü gırla. Ama aslan biriki saat sonra, 'Evde hanım bekler, ben kalkayım,' demiş. Boğa ısrar kıyamet, 'Daha erken,' diyerek onu geri oturtmuş. Biraz sonra aslan yine kalkmaya yeltenmiş. 'Hanım kızar, ben gideyim,' demiş. Boğa ısrar edince aslan yine oturmuş. Ama artık aslan her on dakika bir kalmak istiyormuş masadan. Sonunda boğa dayanamayıp, 'Ulan bir de ormanların kralı olacaksm! Nasıl aslansın sen? Karıdan bu kadar korkan adam mı olur? Kılıbık!' demiş. Aslan boğaya eğilip, 'Bana bak boğa efendi, beni evde seninki gibi inek beklemiyor. Beni evde bir aslan bekliyor, aslan!'

demiş. Şimdi Deniz Efendi, beni evde aslan bekliyor, senin sözlün gibi kedi değil. Benim gitmem gerek."

Fıkra, cuk diye oturmuştu duruma. Kahkahalarla güldükten sonra artık Harun'u kırmadım ve kalktık. Çarşıya geldiğimde saat sekize geliyordu ama hâlâ eve gidesim yoktu. Maç vardı bu akşam, izlemek için bir kafeye girdim. Okuldan Muhammet Hoca'yı da orada bulunca birer bira söyleyip maçı izlemeye başladık. Maçın ardından kafedeki kalabalık dağıldı ama biz Muhammet Hoca'yla oturup futbol üzerine konuşmaya devam ederek maç hakkında yorum yaptık. Bir saat kadar oturduktan soma kalkıp Karavan'a gittik, yemek yedik.

Soma da birer bira daha içmek için Voodoo Bar'a girdik. Mekân daha çok rockçı üniversitelilerle doluydu. Havanın soğuk olmasına aldırmadan dışarıdaki masalardan birine kurulduk. Benden sadece üç yaş büyük olan Muhammet Hoca bekâr olduğu için sağı solu kesmeye başladı. Biraz soma, "Şu masadaki iki sarışın kız sürekli bize bakıyor," dedi heyecanla. O tarafa dönünce Gizem ve Ezgi'yi gördüm. Sigaralarını tüttürerek kutu biralarını içiyorlardı. Gizem elindeki kutuyu kaldırıp göz kırptığında hareketinden rahatsız olmuştum. Sonuçta niyetleri belliydi. Muhammet Hoca'ya dönüp, "Ben kalkıyorum. Ev uzak benim," dedim.

"Bende kalırsın bu gece. Evim hemen okulun arkasında. Biraz daha otur, sayende tüm kızlar bize bakıyor, belki biri bizi de görür."

Gülümseyerek, "Benim başım bağlı Hocam. Sözlüyüm ben," dedim.

Daha fazla ısrar etmedi, ben de arabayı park ettiğim arka sokağa doğru yürümeye başladım. Az soma

arkamdan gülüşme sesleri gelmeye başlayınca hızlandım. O iki kızın arkamdan geldiğine emindim, hemen arabaya binip kontağı çevirdim. Doğru tahmin etmiştim, Gizem ve Ezgi'ydi arkamdakiler. Gizem arabanın önüne atlayınca mecburen arabayı durdurdum. Çok sinirlenmiştim bu hareketine, çekilsin diye komaya bastım. Gizem olan arabanın önünde dikilirken Ezgi camımı tıklattığında ya sabır diyerek camı indirdim.

"Ne var?"

"Şey, iyi geceler Deniz. Ya eve gidiyorsan bizi de bırakır mısın? Gecenin bu saati otobüs de yok."

"Taksici miyim ben? Bana ne?"

"Ama"

"Aması falan yok!"

"Niye bağırıyorsun ki?"

"Bela mısınız gece gece? De arkadaşına çekilsin önümden! Valla ezip geçeceğim şimdi."

"A manyağa bak!"

Ezgi, diğerine bakıp başını olumsuz anlamda sallayınca Gizem arabanın önünden çekildi. Gizem açık camımın yanma ulaşamadan gaza bastım ve ikisini de geride bırakıp eve yollandım. Sarhoş değildim, hatta sıkıntıdan çakır keyif bile olamamıştım. Kapıyı anahtarımla açarak eve girdiğimde tüm lambalar kapalıydı. Bir an Sina'nm gitmiş olabileceği düşüncesiyle paniğe kapıldım ama ilk kontrol ettiğim odada onu uyurken bulunca rahat bir nefes aldım. Kapıya sırtı dönük yatıyordu ve omuzları açılmıştı. Abajurun lambasmı açıp yorganı üstüne çekmek için kaldırınca sarıldığı pijamam dikkatimi çekti. Yüreğim ısınmıştı birdenbire ve bunu yok saymam mümkün değildi. Onu terk etmemden korkmuştu belli ki. Oysa söz konusu bile değildi onu bırakmam. Yine de biraz

burnunun sürtmesi ve yaptığının benim hoş göremeyeceğim bir davramş olduğunu anlaması fena olmazdı.

Madem pijamama sarılacak kadar beni özlemişti, bu gece başka yerde yattığımda cezasını çekmiş olurdu. Gerçi ondan çok bana cezaydı ayrı uyumak ama yapacak bir şey yoktu artık. Üstümdekileri çıkardım ve pijamamm üstü Sina'da olduğu için sadece altını giydim. Yan odadan yastık, yorgan ve çarşaf alıp salondaki L koltuğa yatağımı yaptım, umudum televizyonun karşısında uyuyabilmekti. Bir saat kadar sonra kanımdaki alkolünde etkisiyle uyku bastırdı ve televizyonu kapattım. Gözlerimi kapatalı beş dakika bile olmamıştı ki Sina salonun kapısını açtı. Uyu yormuş gibi davranmaya devam ettim. Üstüme eğilip yüzüme dokunmak isteyince elini yakaladım ve gözlerimi açtım. Aniden uyunmamdan dolayı irkildi. Elini itip, "Sakın bana dokunma! Git yat zıbar!" dedim sert bir şekilde. Hemen elini çekti. Gözleri dolunca üzülmesine canım sıkıldı ama bir şeyleri anlaması gerekiyordu. Derin bir nefes verip daha sakin olmaya çalışarak, "Çok sinirliyim hâlâ, sabah konuşuruz," dedim.

"içtin mi sen?" Bu soruyu cevabım beklediği için sormamıştı, ben de cevap vermedim ama o devam etti konuşmaya. "İçmişsin belli. Nefesin alkol kokuyor."

"İçtiysem içtim! Sana ne?"

"Ne demek sana ne? Ben pikniğe gittim diye demediğin kalmadı! Sen neredeydin bu saate kadar peki?"

"Hiç üste çıkmaya çalışma. Benden hesap sorabilmen için o telefonu yüzüme kapatmamış olman gerekirdi." "Her şeyime karışıyorsun sen de."

“İstemiyorsan çek git. Bir daha da hiçbir haltına karışmam o zaman.”

Yine üzülmüş, gözleri dolmuştu. “İstemiyorsan beni... Giderim...”

“Sina, sadece git yat yatağına. Benim asabımı bozma, sabah konuşuruz bunları.”

“Sen niye gelmiyorsun yatağa?”

“Hâlâ çok kızgınım sana ve seni gördükçe yaptıklarına daha çok sinirleniyorum.”

“Tüm fotoğraflar ve video silindi. Melis çocuğun telefonundan bile sildirmiş videoyu. Hem hani küslük yatağa girene kadardı?”

“Küs falan değilim Sina, öfkeliyim o yüzden git şimdi.” Asık yüzüyle ve gözünden akan yaşlarla arkasını dönüp gitti. Bu hali içime dokunsa da kendime hâkim olup onu durduracak hiçbir şey demedim.

Video ve fotoğrafların silinmesi iyi olmuştu tabii. Bir de o durumla uğraşmam gerekmeyecekti en azından ama videoyu çeken çocukları bir temiz dövmeden içim rahat etmezdi. Bunun da bir yolunu düşünmüştüm. Kaçan uykumun geri gelmesini umarak gözlerimi kapattım ama yok, uyuyamıyordum yine. En son canım sıkıldığı için bu şekilde uykusuz kaldığımda, hiç tanımadığım Sina’yı düşünüyordum. Şimdi de onu düşünüyordum gerçi. Tek fark, artık onu en iyi tanıyan kişiydim ama o beni tanımıyordu. Sabah ilk iş ona kendimi anlatıp prensiplerimden bahsetmek olacaktı. Daha önce kimseye kendimi anlatmak zorunda kalmamıştım, kimseyi hayatıma bu kadar derinden dâhil etmemiştim. Yine televizyonu açtım. Gemi yapımını anlatan bir belgeseli izlerken uyuyakalmışım. Sabah uyandığımda televizyon kapalıydı ve mutfaktan sesler geliyordu. Mutfağa gidip kahvaltı sofrasına

oturduğumda Sina çayları doldurup karşıma oturdu. Yüzüne bile bakmadan sessiz sedasız kahvaltımı yaptım. Kahvaltı bitince salona geçip yatağımı topladım. Sonra da yatak odasma geçtim ve duş almak için banyoya girdim. Banyodan belimde havluyla çıktığımda Sina yatağı topluyordu. Yan gözle çaktırmadan bana bakıyordu ama onu umursamayarak kıyafetlerimi ve başım için kullanacağım havluyu alarak odadan çıktım. Arkamdan ciğerci kedisi gibi baktığına emindim. Giyinip salona geçtim ve televizyonda oyun oynamaya başladım. Biraz sonra Sina salona gelip çaprazıma oturduğunda hâlâ onu görmezlikten geliyordum. Sonunda bir cesaretle, "Bugün konuşacağımızı söylemiştin..." diye mırıldandı. Oyunu durdurup ona döndüm.

"Evet. Yaptığının farkında mısın?"

"Bir şey yapmadım. Hele o kadar azarı hak edecek hiçbir şey"

"Beni saymazsan bu iş yürümez! Bunu bil ve ona göre ayağını denk al."

"Aanlamadım." Şaşkınlıktan kekelemişti.

"Şu an seninle konuşuyorsam ya da sana bunları açıklıyorsam tek sebebi henüz yaşının çok küçük olmasıdır. Ben kıskanç bir adamım ve bazı şeyler bana ters. Bunları sen değiştiremezsin çünkü ben değişmem. Beni iyi tanı ki bir daha hata yapma."

"Deniz, ben dediklerinden pek bir şey anlamadım." "Benimle evlisin, biz flört eden iki sevgili değiliz. Karımsın ve bunun bilincinde hareket etmen gerek. Erkeklerle aynı ortamdayken mesafeni koru, hal ve hareketlerine dikkat et."

“Ben yanlış bir şey yapmadım. Onlar arkadaşlarımdı ve arkadaşlarımla rahat davranmamın nesi kötü? Hangi zamanda yaşıyoruz, bu dediğin çok saçma!”

“Dün de yine o ikisi, Gizem ve Ezgi, gecenin bir yarısı onları eve bırakayım diye önümü kestiler. Ben nasıl hayır dediysem sen de aynı şekilde hayır diyeceksin!” Yine sinirlenmiştim. Sakin kalabilmek için gözlerimi kapattım.

“...” Şaşkın suratı asılsa da cevap vermeyince devam ettim.

“Dünkü sorumsuzluğundan sonra benden izinsiz kapının önüne bile çıkamazsm artık.”

“Sen istediğin yere sormadan gidiyorsun ama! Dün neredeydin mesela? Nerede çıktı o kızlar karşına?”

“Tamam, ben de sana hesap vereceğim tabii ki, hatta iznini isteyeceğim. Benim senin üstünde olduğu gibi senin de benim üstümde hakkın var. Dün bir asker arkadaşımla karşılaştım, onunla Enne Barajı’na gidip biraz oturduk. Sonra da çarşıda bir kafede Muhammet Hoca’yla maç izleyip yemek yedik ve Voodoo Bar’da oturup bira içtik. Oldu mu?”

“Olmadı!”

“Ne?”

“Son kısım diyorum, orası olmadı! Sen de bara gidemezsin!”

“Tamam, bundan sonra gitmem. Benim için sorun değil.” “Kızları nerede gördün?”

“Barda karşılaştık, çıkarken önümü kestiler, arabayla bizi de bırak dediler ama umursamadım.”

“İyi, bitti mi bu gereksiz konuşma şimdi?”

“Edebini takınıp benim yaptığım gibi yapacaksm. Ben, kadın meslektaşlarımla selam sabah dışında

gerekmedikçe konuşmuyorum bile. Sen de erkek arkadaşlarınla mesafeni koru.”

“Beren meslektaşın değil sanırım!”

“O kadını kaç kez tersledim biliyor musun?” “Bilmiyorum. Ben son gördüğümde ona sırıtıyordun!” “Sözlendiğimi söyledim, o bozulunca sırıtmamak elimde değildi. Sina, hiç üste çıkmaya çalışma ve beni dinle. Ben acayip kıskanç bir adamımdır. Eski kız arkadaşlarımla ilişkilerim ikisi hariç hep bu sebeplerle bitti. Ben kurallarımı belirttim onlar uyamadılar. O dakikadan sonra da umurumda olmadılar. Şimdi özetle, etrafında erkek sineğe bile tahammülüm yok, bunu anladın mı?” “Kütahyalılara yobaz diyorsun ya, sen onlara halt yedirmişsin! Asıl yobaz sensin! Kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz?” “Zaman, mekân ya da durum benim için hiç fark etmez, ben buyum. Kendin gitmediğin yere karını yollama, nasihati benim hayat felsefem. Farkındaysan zaten ben yanındaysam giyindiklerine karışmıyorum. Sina, ne dersen de; yobaz de, maço de ama beni bil ve ona göre hareket et. Son kez soruyorum, anladın mı?”

“Evet.”

“Neymiş tekrar et.”

“Senden izinsiz bir yere gidemem ve erkek arkadaşlarımla samimiyet kuramam. Ama aynı şeyler senin için de geçerli.”

“Tabii ki geçerli, her şey eşit.”

“Anlaştık.” Biraz durduktan sonra kaşlarını çatıp, “Melis’e çok ayıp ettin ama!” dedi.

“Biliyorum. Ondan özür dilemem gerek. Benim adıma ona bir hediye alır mısın? Özür için de bir akşam bize davet et. Haklı olarak gelmek istemezse özür dilemek için çağırdığımı söyle.”

“Öfkelendiğinde gözün hiçbir şey görmüyor. Bambaşka biri oluyorsun. Melis’e hak etmediği şeyler söyledin. Bana demediğini bırakmadın.”

“Ben mezhebi geniş insanlardan değilim! Zaten emin ol hiçbir erkek de sana iyi niyetle yaklaşmayacaktır. Onca yıl bekledim ve o gece bakışların aklımı başımdan almaya yetti. Senin art niyet taşımadığına eminim ama etrafındaki hemen her erkek sana karşı art niyetli olacaktır. Kendini korumayı ve uzak durmayı bilmelisin.”

“Tamam. Eğer bir daha öyle bir şey olursa ne olur peki?” “Hiç iyi olmaz!”

“Beni terk mi edersin?”

“Hayır ama sadakatsizliği affetmem. Bunlar halledilmeyecek mevzular değil sadece bir daha tekrar ederse huzurumuz kaçar.”

Dudağını kemirip başını öne eğdi ve yerinden kalkarak salondan çıktı; ama beni anladığına emindim artık. Şimdi kafam rahattı ve sinirim tamamen yatışmıştı, yine de hâlâ onu affetmiş değildim.

Sina

Deniz’in beni kıskandığını az çok biliyordum. Hatta ilk başlarda onun tarafından kıskanılmak gururumu okşuyordu ama bugün söylediklerini düşününce onunkinin hastalık derecesinde bir kıskançlık olduğunu fark ettim. Acaba her erkek böyle midir? İlk aklıma gelen annemi aramak oldu ve telefona sarıldım.

“Annecim?”

“Kınalı kuzum benim. Nasılsın?”

“İyiyim anneciğim. Sen nasılsın peki?”

“Allah bundan aşağı etmesin. Sınav sonucun nasıl?” “Bakmadım daha.” Perşembe açıklanan sonuçlara cesaret edip hâlâ bakamamıştım. Deniz de ısrar

etmemişti beni sıkmamak için. Zaten cuma olanlardan sonra da sınav sonucu düşünecek halim kalmamıştı.

"Niye kızım, bir an önce baksana? Hem bana da haber ver. Merak ettim ben de."

"Tamam anneciğim."

"Sina, kızım niye Melek'e Deniz Te birlikte yaşadığını söyledin? Ayıptır kızım, öyle şey ulu orta gördüğüne denilmez. Adm çıkar sonra. Deniz'in ailesi duyunca adı bizim oğlanla çıkmış demezler. Sadece adı çıkmış bu kızın derler. Bak sen Melek'e demişsin, o da annesine demiş. Annesi geçmiş olsun demek için beni arayıp senden haberim olup olmadığını sordu. Milletin ağzı torba değil ki büzesin."

"Ben değil, Deniz söyledi."

"De ona akıllı olsun o zaman. Ailesinin kulağına gider sonra."

"Tamam. Anne, ben sana bir şey soracaktım."

"Söyle kuzum."

"Babam seni kıskanır mıydı?"

"Yeni evliyken hem de nasıl. Perdeleri kancalı iğneyle tuttururdu birbirine. Evliliğimin ilk dört senesi pazara hiç çıkmadım, baban izin vermezdi. Bir keresinde komşumuz Abdullah Bey Te apartman girişinde iki dakika muhabbet ettim diye bana vurmuştu bile. Hem de ne ağza alınmayacak küfürler ederek. Ah ah... Çok çektim ben o adamdan..." "Peki, sonra ne oldu da babam seni kıskanmayı bıraktı?" "Artık bana olan sevgisi bitti de ondan sonra karışmaz etmez oldu. Sen niye soruyorsun bakayım bunları?" "Deniz, beni çok kıskanıyor. Erkeklerle arkadaş olma demeye getirdi resmen. Ben de normal değil diye düşündüm ama..."

"Normal kızım normal. Hele o yaştaki gencecik delikanlı için çok normal. Asıl yaş kemale ermeden

hâlâ gençken seni kıskanmıyorsa dert et. Yaşlanınca zaten herkesten geçiyor o işler.” Annem telefonun ucundan gülünce çok mutlu oldum.

“Aşk olsun annem. Sen benimle eğleniyorsun ya...” Yalandan nazlanarak sitem ettim.

“Ama çok hoşuma gitti. Yani kızım büyümüş de bana evlilik hakkında akıl danışıyor. Bu günleri görmeyi nasip eden Rabbime şükürler olsun.”

“Daha dur düğümüzü de göreceksin.”

“İnşallah yavrum. Neyse kızım şimdi kapatalım. Hemşire geldi serum bağlayacaklar koluma.”

“Tamam anneciğim. Öpüyorum seni.”

“Ben de seni kınalı kuzum. Damada selamımı söyle, üzmesin seni.”

“Tamam, derim.”

Annemle telefonu kapattığımda hem mutlu hem de hüzünlüydüm. Neyse ki Deniz sandığım gibi hasta falan değildi, hatta tipik Türk erkeğiydi. Ama söylediklerini hazmedemiyordum. Kendime kızıyordum en çok da. O bana neler neler demişti ama benim aklım fikrim ondaydı. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Dün sanırım canı sıkıldığı için içmişti. Aklıma o iki kızm Deniz’e yine yaklaştıkları gelince kıskançlıktan köpürdüm resmen. Kapılarına dayanmak, tüm sinirimi onlardan çıkarmak istiyordum ama onlar iki kişiydi, tek başıma kesin dayak yerdim.

Akşama kadar Deniz evde yüzüme bile bakmadan işleriyle ilgilendi. Sadece beni akşam yemeği için mutfağa çağırdığında konuştuk. Hâlâ surat yapıyordu. Bana bakmaması ya da ilgi göstermemesi canımı sıkıyordu. Yemekten sonra kucağında bilgisayarıyla L koltukta oturan Deniz, beni görünce başını kaldırıp, “Artık şu sınav sonucuna bak da LYS için bir çalışma

programı oluşturalım," dedi. Bana uzattığı bilgisayarı alıp ÖSYM resmi sitesine giriş yaptım. Sınav sonucumu öğrenme heyecanıma bir de Deniz Te bu kadar yakın oturuyor olmanın heyecanı eklenmişti. Sayfa açılıp da altı farklı puan türündeki yüksek puanlarımı görünce her şeyi unuttum. Küçük bir çığlık atıp Deniz'in boynuna sarıldığımda hiç tereddütsüz o da bana sarıldı. İçtenlikle gülümseyerek, "Aferin," dedi.

Bu kez mutluluktan akan gözyaşlarımla Deniz'in boynuna gömdüm başımı ve beni itmediğini fark ettim. Biraz sakinleştikten sonra bilgisayarı alıp puanlarımı incelemeye başladık. Bir kere netlerim çok yüksekti, fen bilimleri hariç tabii... Puan türlerimin hepsi çok yüksekti, okuldan da puan geliyordu ve LYS için bana çok yardımcı olacaktı bunlar. Sonuçta buradaki ilgili puan türümün %40'ı etkili olacaktı istediğim bölüme yerleşmemde. Deniz puanlara tekrar bakıp, "Sınıftaki ve diğer eşit ağırlık sınıfındaki herkesten yüksek puanların," dedi.

"Nasıl yani? Ne demek bu?"

"Okulda eşit ağırlıklar içinde birincisin, demek."

Deli gibi sırıtırken Deniz de bana gülümsüyordu. "Tebrik ederim," deyince onu dudağından öpmek istedim. Dün tüm gün uyuduğum için gece uyandığımda salonda yatan Deniz'i görüp sabaha dek uyuyamamıştım. Tek düşündüğüm, kokusu ve sıcaklığıydı... Başmı geri çekip alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Seni hâlâ affetmedim ve bu kez cezan bu."

"Ne?"

"Artık beni öpemezsin, cezan bu işte." Alaycı bir şekilde konuşuyordu, ciddi olmadığı her halinden belliydi.

“Ama çok yüksek puanlar aldım, ödülüm de olmalı o zaman.”

“Tamam. Söyle ne istiyorsan alalım.”

“Bir buse istiyorum.” Gözlerinin içine bakarak en masum çıktığına inandığım ses tonuyla söylemiştim bunu. Hâlâ gülümserken bu kez alaycı değildi.

“O zaman cezanı bu kez kısa kesiyorum ama akıllı ol ve bir daha canımızı sıkma.”

“Tamam,” demekle yetindim. Deniz bana doğru eğilerek dudaklarımı öptü.

Erkenden yatağa girdiğimizde sıkıca Deniz’e sarıldım. O da bana sarılıp hep yaptığı gibi saçlarımı koklayıp öptüğünde anladım ki barışmıştık tamamen. Yarım kan da olsa Laz’dı ve kimse onun kolay bir adam olduğunu söylememişti, onun bu hallerine alışacaktım zamanla.

Sabah uyandığımda öyle mutluydum ki pazartesiyi iple çekiyordum resmen. Kahvaltıdan sonra ilk iş annemi arayıp sınav sonucumu söyledim. Annem mutluluktan ağladı. Yüksek YGS puanıma yazık olmasın diye hemşireliği tercih etmemi önermişti. Deniz de konuştu bu kez onunla. Annem beni ders çalıştırdığı için ona teşekkür etmek istemişti. Hemşireliği yazmama ilk itiraz Deniz’den geldi. Zaten ben de Türk Dili ve Edebiyatı okumayı kafaya takmıştım. Annem sonunda bana sen bilirsin diyerek kararımı onayladı.

İkinci olarak Melis’i aradım. Melis de kendi puanına bakamamıştı henüz ama benim puanlarımı duyunca kendininkine bakmaya cesaret buldu sonunda. Onun sayısal puan türleri benimkinden çok daha yüksekti. Onun sonuçlarına da en az benimkiler kadar sevindik. Melis hemen, “Bunu kutlamalıyız. Bir yerlere gidip eğlenmeliyiz. Piknik zehir oldu zaten,” dedi. Çok

istesem de artık Deniz yokken evden burnumu bile dışarı çıkaramayacağımı biliyordum.

“Olmaz maalesef kuzu. Deniz kesin bir şekilde yasakladı ondan izinsiz bir yere gitmemi.”

“Sen de izin iste o zaman.”

“Peki, sorarım ama hiç ümitlenme.”

“Oldu turuncu kafa. Senden haber bekliyorum o zaman. Beyinden izin al.” Kahkahalarla gülerken benimle alay ediyordu.

“Sen alay ediyorsun ama ben senin akima uyduğum için geldi bunlar başıma.”

Hâlâ gülerken alaya devam ederek, “Kocana bey demelisin bence,” dedi.

“Bak hâlâ gülüyor. Kapatıyorum ben.”

“Tamam, öptüm seni.”

“Ben de.”

Deniz’den izin istemek için bile gerilmiştim. Bugün pazardı ve Melis Te eğlenmek için en ideal vakitti. Cesaretimi toplayıp, “Aşkım?” dedim.

İzlediği spor programından başını kaldırmadan, “Hı...” diyerek cevap verdi.

“MelisTe gezmeye gidebilir miyim?”

Bu kez bana dönüp baktı. “Nereye?”

“Bilmem, Sera Alışveriş Merkezi’ne gideriz herhalde.” “İyi tamam. Sizi ben bırakırım.”

“Melis’in bunu kabul edeceğini hiç sanmıyorum.” “Haklısın. Bu arada bugün ona hiçbir şeyi ödetme olur mu? Hatta ona benim adıma bir hediye al.”

“Tamam ama sen bizzat özür dilemeden konuşmaz o seninle.”

“Haklısın, artık okulda hallederiz yarın o işi.”

“O zaman geliyorum diye Melis’e mesaj atıyorum ben,” diyerek dediğimi yaptım. Sonra da hazırlanmaya

başladım. Deniz fikrinden caymasın diye çok dikkat çekmeyecek şekilde giyindim ve az makyaj yaptım. Saçımı bile açmadan sadece atkuyruğu yaptım. Evden çıkarken Deniz, "Neyle gideceksiniz şimdi oraya kadar?" diye sordu.

"Korkma, Melis'in babası bırakacak ve akşama da yine o alacak bizi," dedim Melis'le mesajlaşırken aldığım bilgiyi aktararak.

"İyi bari. Telefonun hep açık olsun. Sinemaya falan girmeden de mesaj atıp haber ver."

"Peki, tamam."

"İyi eğlenceler."

"Sağ ol." Beni öpüp yolcu etti. Ben de otobüs durağının önüne kadar yürüyüp Melisleri beklemeye başladım. Deniz'e evi Melis'in babası kiralamıştı, o yüzden hangi apartmandan çıktığımı görmese daha iyiydi. Durağa yanaşan arabanın arka koltuğuna Melis'in yanma oturdum. Melis'in babası çok sevinçliydi, kızıyla gurur duyuyordu. Beni de aldığım puan için tebrik edip, "Aferin size kızlar. Bugün gezmeyi, eğlenmeyi fazlasıyla hak ettiniz," dedi.

Gün boyu mağaza mağaza gezdik. Soluklanmak için bir yere oturduğumuzda Deniz'in ona söyledikleri için üzgün olduğundan da bahsettim. Melis bir eşofman üstü beğendi ama fiyatı pahalı geldi. Ben de Melis kabindeyken onun için alıp Deniz'in hediyesi olduğunu söyledim. Kabul etmemek için resmen tartıştı benimle ama, "Yarın da özür dileyecek senden zaten. Hem de kendisi dedi sana haksızlık ettiğini," deyince kabul etmek zorunda kaldı.

Gün boyu çok eğlendik. Her oturduğumuz kafede, pastanede yer bildirimi yaptığımız için Deniz de arayıp sormamıştı hiç. Melis arada Talha'yla mesajlaşıyordu.

Talha'nm puanları da Melis'inkiyle aynı sayılırdı. "Artık ikiniz de aynı üniversitenin aynı bölümünü yazarsınız," diye Melis'e takıldım.

"Turuncu kafa sen kendine bak asıl. Bu herif seni gözünün önünden ayırmıyor bile. Sen artık buradaki Dumlupmar Üniversitesi'ne gidersin." Haklıydı ama olsun, edebiyat öğretmeni olabileyim de hangi üniversite olduğunu hiç takmazdım.

Akşama Melis babasını aradı ve o da bizi almaya geldi. Adamcağız evimin önüne kadar bırakmak için çok ısrar etti ama durağın hemen yanındaki büfeye uğramam gerektiğini bahane ederek indim arabadan. Akşam geldiğimde Deniz salonun orta sehpasındaki boş çerez tabaklarını topluyordu. Ve bardakları.

"Kim geldi eve? O iki kız mı yoksa?"

"Hım onlar geldi ve pes attık biz de. Deli misin? Onlar gelse yatak odasını topluyor olurdum." Sırıtmasından beni kızdırmak için söylediği anlaşılıyordu.

"Öldürürüm seni Deniz! Kim geldi söyle çabuk!"

Hâlâ sıntıyorken, "Cuma günü görüştüğüm asker arkadaşım Harun'u çağırdım. Sen gelmeden az önce eşi aradığı için gitti," dedi.

"Hım... Tamam."

Yatak odasına gidip üstümü değiştirirken telefonum çalınca odadan çıkmadım ve beni arayan Duru'yla konuşmaya başladım.

"Canım nasılsın? Sınav sonucun nasıl?"

"İyi. Hatta çok iyi Duru. Çok mutluyum. Sen nasılsın?" "Sevindim senin adına. Ben de eh işte." Sesi kötü geliyordu.

"Duru kötü bir şey mi oldu?"

"Evet, Utku'yla ayrıldık."

“Aaa... Neden?”

“Dün Nevruz’du, eylem ya da gösteri değil de yasal ve izinli meydanda bir kutlama olacaktı. Utku gelmeyeceksin diye tutturdu. Ben de onu dinlemeyip gittim. Beni adam yerine koymuyorsun başlıklı bir kavgaya tutuştuk. Ben de, ‘Sen de kolektiftesin ama ben eğlenmek için yanınıza gelince sorun oluyor,’ dedim. Benim için kolektiften ayrılacağını söyledi. Ama böyle dik başlı davranırsam ilişkimiz yürümez diye beni tehdit etti resmen. Ben de istemiyorsan çek git diyerek resti çektim. Gitti o da. Dün sinirli olduğum için takmamıştım ama bugün gözüm telefon ekranında, aramasını bekleyerek geçti resmen. Ne yapacağım ben ya?”

“Nevruz ikimize de yaramamış desene. Biz de tüm son sınıflar okuldan pikniğe kaçtık. Deniz çok sinirlendi ve kızdı. Acayip kıskanç. Bir arkadaşım düşmemem için elimi tutmuş diye kıyameti kopardı.”

“Başka biri elini mi tuttu? Kızım kötürüm müsün sen? Valla bana da çok ters öyle şeyler. Bence kadınlar kendileri yardım almadan her şeyi başarabilirler. Düşmemek için bir erkeğe ihtiyacımız yok.” Duru’ya fikrini belirtti diye asla darılmazdım. Aksine onu anlayabilmek için sordum. “Deniz için neden bu kadar önemli bu konu?”

“Bana ters öyle arkadaş ayağına yılışık muhabbetler ya da sarmaş dolaş gezmeler. Abimin de benimle aynı düşündüğüne eminim.”

“Öyle zaten. Ben alttan aldım da barıştık resmen. Uyardı şimdilik bir daha olmasın diye. Bak bence sen de Utku’yu alttan al. Haksızsın çünkü. Söz verdin ona da abine de hem.”

“Ama eğlenceydi sadece.”

“Olsun. Sonuçta kolektif düzenliyordu. Hem senin için o da ayrılmış bak.”

“Of... Gurur denilen bok olmasa... Yoksa ben de farkındayım haksız olduğumun. Neyse ya acele etmeyeyim arar bence o da dayanamayıp.”

“İnşallah.”

“Âmin. Hadi öptüm seni.”

“Ben de seni canım.”

Vay be, babamın dediği gibi ailecek tutuculardı. Gençleri böyle ise dedeyi düşünmek bile istemiyordum hakikaten. Yılbaşı gecesi bir otel odasında birlikte olduğumuzu Deniz’in ailesinin geri kalanı öğrenmemeliydi.

Ertesi sabah matematik dersinde Deniz, cuma günü kaçtığımız için tüm sınıfı bir temiz payladı. Evde yediğim azar yetmemişti bir de okulda azarlıyordu. Neyse sınıfla yediğim bu azar evde attığı fırçanın yanmda iltifat kalırdı. Herkese sınav sonuçlarını sordu. Sınıf birincisi olduğum ortaya çıkınca herkes çok şaşırmıştı, sınıfımızda dershaneye gitmeyen tek kişiydim ne de olsa. Okuldaki tüm öğretmenlerim ve arkadaşlarım beni tebrik ediyorlardı. Sabri Bey odasına çağırtıp ayrıca aferin dedi ve tebrik etti beni. Başarımı duyunca Sevda HanımTn çok sevindiğini söyledi. Çok gurur vericiydi gerçekten de.

Deniz yarın tüm son sınıfları Dumlupınar Üniversitesi’ne gezmeye götüreceklerini söyleyince sevindik sınıfça. LYS için hevesimizi arttırmaktı bu gezinin amacı.

Sonraki gün okulun önünden otobüslere doluşurken Deniz, Melis Te bahçenin bir köşesinde kısa bir konuşma yaptı. Ondan özür dilediğine emindim. Bu beni çok mutlu etti. Ama benim gibi otobüsün

camından onları izleyen Talha sinirle çenesini kaşınıştı. Bizim yüzümüzden MelisTe Deniz'in arasında bir şey var sanıyordu. Melis otobüse binip yanıma oturduğunda, "Özür diledi. Ben de kabul ettim özrünü. Sorun yok yani turuncu kafa," dedi.

"İyi, çok sevindim. Bu arada eşofman üstü de sana çok yakışmış."

"Sağ ol tatlım. Deniz Hoca'nm hediyesi diye giymeyecektim aslmda ama şimdi özür dilediğine göre sorun yok."

Öfkeli bir hırlamayla oturduğum koltuğun arkasına yumruk atılınca iki koltuğun arasından hangi terbiyesiz yaptı diye baktım. Yumruklarını sıkmış olan Talha, hayal kırıklığı dolu bakışlarıyla bakıyordu. Melis de Talha'yı fark etti ama hesap vermemek için olsa gerek görmezlikten gelip camdan dışarıyı izlemeye başladı.

Üniversite gezisinde İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ni gezerken bahçede o iki kıza, Ezgi'ye ve Gizem'e rastladık. Hemen Deniz'in yanma koşup onunla muhabbete başladılar. Deniz rahatsız olmuş ve kızmıştı, bunu yüzünden anlayabiliyordum. Konuşmayı kısa kesip kızlardan uzaklaştı ama ben bir kez sinirden köpürmüştüm. Melis'e durumu anlatınca, "Gel," diyerek beni kolumdan çekti ve gruptan ayırdı. Ardından o iki kızı takip etmeye başladık. İşletme binasının arkasında yalnız kaldığımızda hızlanıp onlara arkalarından yetiştik. İçgüdüsel olarak kızların saçlarına asıldım. Çığlık atan kızlar ne olduğunu bile anlayamamışlardı. Tabii beni görünceye dek. Melis Te birlikte iki kızın saçını başını yolup yüzlerini tırnakladık.

"Uzak duracaksınız Deniz'den!"

Hakaretler eşliğinde kızlarla biraz boğuştuk. Biraz sonra arkamızdan Talha gelip bizi ayırdı. Talha, Melis'i kolundan çekip uzaklaştırırken Gizem olan, "Ne Deniz'miş be! Al başına çal!" diye bağırdı ve sonra kızlar gitti. Aslında bana diyordu ama Talha yanlış anlamıştı yine.

"O herif için mi kavga ettin?"

U 99

"Cevap versene Melis."

"Hayır, bize laf attılar da"

"Yalan söyleme hiç! En başından itibaren onunla ilişkisi olan şendin değil mi? Sina değildi. O yüzden şahitlik ettin Sina'ya da?"

Talha cevabını beklemeden sorduğu bu soruyu iğrenerek baktığı Melis'e yönelttikten sonra arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Melis gözleri dolmuş bir şekilde Talha'nm arkasından mırıldandı. "Yanlış anladın yine. Ya Talha..."

5. Bölüm

Fedakarlık

Sina

Talha'nm arkasından dolu gözlerle bakan Melis'e sarıldığımda ağlamaya başladı. Deniz gelip, "Niye gruptan ayrıldınız? Sizi arıyorum kaç dakikadır?" diye soruncaya dek durmuştuk öylece. Deniz, Melis'in ağladığını fark edince bana ne oldu der gibi kaş göz işareti yaptı. "Talha," dedim kısaca.

Deniz endişeyle, "Kötü bir şey mi dedi?" diye sorunca, "Şey... Melis Te senin ilişkin olduğunu sanıyor. Yine bir sürü şeyi yanlış anladı," dedim.

Beklemediğim bir şekilde Deniz, "Melis, onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu.

“Yok hocam. Zaten ne söylerseniz söyleyin inanmaz bu saatten sonra.”

“Gerçeğe bile mi inanmaz?”

“Gerçeği öğrenirse Talha susmaz bence.”

“Emre sustu ama. O biliyor ve kuzeni bizim yüzümüzden okuldan atıldığı halde sesini çıkarmadı. O gün niye Emre’yi arayıp da Sina’ya ulaştım sanıyorsun?”

“Ciddi misin?” diye şaşırarak sordum. Melis de şaşkındı. “Ama Talha’nm bunu kabulleneceğinin garantisi yok ki,” diye araya girdi.

“Biz de risk alırız o zaman.”

“Hayır, gerek yok. Ciddiyim hocam. Benim için böyle bir şey”

“Sen bizim için çok şey yaptın,” dedim lafını bölerek. Melis çok düşünceli görünüyordu. Kalabalık okul grubu bize yaklaşınca mecburen Deniz’in peşine takılıp yanımızdan geçen gruba katıldık. Yapay göletin etrafma yayılıp sınıfça toplu fotoğraf çekildik. Yıllıkta da yer alacak olan bu fotoğrafta öğretmenimiz olarak Deniz de vardı. Çaktırmadan yanı başımda dikilerek poz verdi. Bu şekliyle Deniz’in öğretmene benzer tarafı yoktu gerçi. Çünkü takım elbise yerine, geziye katılan diğer öğretmenler gibi spor kıyafet giymişti. Tüm kızlar ona bakıyordu. Artık bizim okulun kızlarının bakmasına alışmıştım ama üniversiteli kızlar sinirimi bozuyordu. Deniz yine göz rengini ortaya çıkaran mavi renkli uzun kollu bir tişört ve üstüne de siyah deri ceket giymişti. Ona mavi giymeyi yasaklayacaktım.

Tüm gün Merkez Kampüsü gezdik. Çok büyüktü burası, dört katlı kütüphanesi bile girişteki devasa sütunlarıyla ihtişam saçıyordu. Giriş kapısı kesme taştan, Anadolu Selçuklu Mimarisi tarzında yapılmıştı.

Tam olimpik yüzme havuzu dâhil her şey vardı burada. Tabii bahçenin hemen her köşesinde öpüşen çiftler de... Aklıma birden Deniz'in de üniversite öğrencisiyken böyle başka kızlarla öpüştüğü gelince kıskançlık damarım kabardı. Bunun hesabını soracaktım evde ona. Zaten buradaki tüm kızlar da çok lazımmış gibi ona bakıyorlardı, iyice asabım bozulmuştu. Melis'in üzüntüsü de içime dert olmuştu zaten. Bir an önce gezinin bitmesini diliyordum. Geziden sonra yine göletin oraya döndük.

Göl Evi denilen gölet başındaki iki katlı ahşap, restoran benzeri yere girip sucuk ekmek yedik. Melis, artık ondan tarafa dahi bakmayan Talha'ya bakıyordu hüzünle. Sonunda tüm okula rezil olacağımı bilsem bile Melis'in mutluluğu için Talha'ya gerçeği söylemeliydik.

Yemek faslı bittikten sonra öğretmenlerin izniyle göletin çevresinde kendi halimizde takılmaya başladık. Herkes küçük gruplara ayrılmış fotoğraf çekiliyordu. Ben de Melis'in neşesi yerine gelsin diye uğraşıyordum. Ayakkabı ve çoraplarımızı çıkarıp ahşap iskeleye oturduk. Suya soktuğumuz ayaklarımızı hafifçe sallayarak Melis'in hangi bölümü tercih etmek istediğini konuşuyorduk. Bugün hava fena değildi ama yine de göl suyu çok soğuktu. Ayaklarım üşümüştü. Artık morali daha iyi olan Melis'e dönüp, "Dondu ayaklarım, ben ayaklarımı çekiyorum," dedim ve ayağa kalktım. Melis de peşim sıra kalktı.

Bir sürü ördek vardı gölette. Şimdi de tam önümüzden geçiyorlardı. Melis ördekleri gösterip, "Hadi şunlar arkamızdan geçerken fotoğraf çekilelim," dedi. Gülerek onayladım ve iskelenin üstüne bıraktığım

çantamdan telefonumu çıkarıp bizim sınıftan Dilan'a uzatıp, "Bizi çeker misin?" dedim.

"Tabii ki de."

"Ama şu arkamızdan geçen ördekleri de al olur mu?"

"Tamam. Ama o zaman iskelenin sağ ucuna az daha yanaşın."

"Peki." Melis'le kol kola girip dediğini yaptık. Dilan da fotoğraflarımızı çekmeye başladı.

İskelede bizim sınıftan birkaç kişi daha vardı ve onlardan biri de beni izleyen Yusuf'tu. Tabii şu an bizden az uzakta olsa da Deniz de beni izliyordu. Yusuf'u görmezlikten geliyor, hatta kabalık ettiğimi bildiğim halde sorduğu sorulara cevap vermiyordum. Bence durum çok saçmaydı ama Deniz'i tekrar kızdırmak istemiyordum.

Melis, benden ayrılıp iskelenin sol ucuna geçti. İskelenin bacaklarından biri olan kütüğün üstüne çıkarak tek ayağının üstünde durup kollarını iki yana açtı. Bana dönüp, "Sen de böyle yap. Bu şekilde poz verelim," dedi gülümseyerek. Dediğini yapıp yosunlu zeminde ıslak ayaklarımla zor da olsa tek ayağımın üstünde dengede kaldım. Dilan bizi çektikten sonra ayağımı indirirken sendeledim. Ben toparlanmaya uğraşırken Yusuf yardım etmek için kolumu tutmaya çalıştı. Göletin etrafını çevreleyen hafif eğimli yolun ortasında durmuş bizi izleyen Deniz Te göz gözeydim. Yusuf bana dokunursa çok kızacağının bildiğim için kolumu geride tutup Yusuf'tan kaçmaya çalıştım. Bu, dengemin tamamen bozulup yosunlu zemin üstünde kaymama sebep oldu ve suya düştüm.

Dengemi kaybederek suya düştüğüm için direkt göletin derinliklerine gömüldüm. Her yer çamurdu, ışık bile seçilemiyordu. Düşerken yönümü de kaybetmiş

gibiydim. Yüzeye çıkmak için ne tarafa yüzeceğimi hiç bilmiyordum. Sonunda yukarı doğru yüzmem gerektiğini anlayıp uğraşmaya başladım ama olmuyordu. Su havuzdaki gibi durağan değildi, beni sürekli aşağıya çekiyordu. Ağzımı kapalı tutma uğraşım ise yukarı çıkamamanm verdiği panik yüzünden artan oksijen ihtiyacım nedeniyle boşa çıkıyordu. Çamurlu su ciğerlerime dolarken gözlerimi kapattım. Artık her yer karanlıktı...

Deniz

Sina'yı izlerken endişelenmemek elde değildi. İskelenin o kadar ucunda durmaları çok tehlikeliydi. Ona mesaj atarak uyarmak istiyordum ama telefonu şu an Dilan'm elindeydi. Beni "Deniz gözlü " diye kaydetmişti ve ben aradığımda ya da mesaj attığımda ekranda bir fotoğrafimdan kırptığı gözlerimin yakın plan resmi yer alıyordu. Kızın gözlerimi tanıyacağına emindim. Az sonra yeterince uçta durmuyorlarmış gibi iskelenin direklerine çıkıp tek ayak üzerinde poz vermeye başladılar. Çattığım kaşlarımın altından onlara bakarken birden dengesini kaybetti. Yusuf onu tutmak istedi ama Sina aptallık edip ondan kaçtı. Hayır, aslında aptal olan bendim çünkü benim söylediklerim yüzünden Yusuf'tan kaçmıştı. Göz göze gelmiştik ve gözlerimin içine bakarken kayıp suya gömüldü.

Hemen harekete geçtim. İskeleye doğru bayır aşağı koşarken bir yandan da üstümdekileri çıkarıp atıyordum. Gölet, havuz ya da denize benzemezdi. Dibindeki çamur ıslak kıyafetlerle beni dibine çekerdi. Tıpkı şu an Sina'yı çektiği gibi. Ona bir şey olmamalı... Hayır, hayır, hayır! Buna asla müsaade edemezdim.

Son hızla koştuğum için kısa sürede iskeleye varmıştım. En son iskelede ayakkabılarımdan ve

kotumdan kurtulup suya atladım. Sina'yı çamurun içinde bulabilmek ümidiyle dibe dalmaya başladım. Yosunların içinde yüzen kızıl saçlarını gördüm ve ayakları çamura saplanmış olan Sina'yı kollarından çekip çamurdan kurtardım. Onu belinden kavrayıp yüzeye çıkmak için yüzmeye başladım.
Ama bilincinin yerinde olmaması yüreğimin sıkışmasına sebep olmuştu.

Sina'yla birlikte yüzeye çıktığımda etraftaki endişeli yüzler iskeleye yaklaşıp yardım ettiler. Önce Sina'yı uzattım onlara ve onu iskeleye aldıklarında kendi başıma iskeleye çıktım. Kalabalık, iskeleye toplanmıştı. Önümde duran Mehtap Hanım, Sina'nm yanma yaklaşmama engel oluyordu. Sina'ya bir şey olmasından çok korkuyordum ve dahası ciğerlerine su dolduğuna emindim. Kendimi kaybedip, "AÇILIM!" diye bağırdım. Herkes ürküp uzaklaşırken Sina'yı iskeleye sırtüstü yatırıp üstündeki montun önünü açtım. Hâlâ iskelede duran kot pantolonumu aceleyle dürüp Sina'nm ensesinin altına uygun pozisyonda yerleştirdim. Başını geriye doğru yatırıp suni teneffüse başladım. Üçüncü kez ağzına nefesimi üflediğimde akciğerlerindeki su köpürerek ağzından çıkmaya başladı. Bu kez onu yan yatırdım, öksürerek kalan suyu da dışarı çıkardı. Gözlerini araladığında içimin rahatlamasıyla ona gülümseyerek, "Her şey yolunda," dedim.

Sina'yı oturur pozisyona getirip bacaklarımı onun iki yanma açarak arkasına oturdum ve kamının altına baskı uygulamaya başladım. Biraz sonra yuttuğu suyu kusmaya başladı. Artık bilinci yerindeydi ama soğuktan dudakları morarmıştı. "Su getirin!" diye emrettikten sonra iskelenin başladığı yerde ağlayarak bekleyen

Melis'e, "Çıkardığım tişörtü bana getir çabuk!" dedim. Önce bir şişe su geldi. Sina ağzını çalkalayıp bir iki yudum su içti. Sina'yı kendime çevirip montunu ve kazağını başından çekip çıkardım. Mehtap Hanım'm, "O işi biz yapsaydık daha iyi olurdu," demesine kulak asmadım. Melis'in uzattığı tişörtü giydirirken göldeki sandal ve deniz bisikletlerini kiralayan adam bir battaniye getirdi. Onu da Sina'ya sarıp battaniye yardımıyla saçlarını kumlamaya başladım.

Sina, yorgun gözlerle bana bakıyordu. Ona bir şey olması ihtimali aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. "İyi misin?" diye sordum. Başını olumlu anlamda sallasa da hastaneye gitmeliydik. Kotumu giyerken tek düşündüğüm olanların tek suçlusunun ben olduğumdu. Hemen yanı başındaki Yusuf onu tutabilirdi ve tüm bunları yaşamak zorunda kalmazdı ama benden korkusuna göz göre göre boğuluyordu. Egoist pisliğin teki olduğum için kendim nefret ediyordum.

Battaniyeyi veren ellili yaşlardaki adam, "Sen kahramanlık ettin ama su seni de dibe çekebilirdi. Her yüzme bilen o suya öyle atlamamalı. Sen de cankurtaran değilsin sonuçta, yanlış yaptın," dedi. Zaten kendime çok kızdığım için sinirliydim, üstüne bunları duymak beni iyice sinirlendirdi. Adamı tersleyerek, "Lisanslı yüzücüyüm ben, cankurtaranlığı da sizden öğrenecek değilim," dedim. Sina'nm yanma oturan Melis şaşırarak bana baktı ve "Gerçekten mi?" diye sordu. Benim adıma Sina başını olumlu anlamda salladı. Neyse ki bunu Melis'ten başka fark eden olmamıştı. Açık vermeden önce buradaki meraklı gözlerden uzaklaşmalıydık. Ambulans gölün etrafındaki yola gelince zaten birinin 112'yi aradığını

anladım. Sağlık görevlileri Sina'nm yanma gelip gerekli kontrolleri yaptılar. İlk müdahaleyi yapan kişi olarak onlara gerekli bilgiyi verdim. Sina ambulansa bindirilirken deri ceketimi çıplak bedenimin üstüne geçirip Sina'nm çantasını ve ayakkabılarını aldım. Mehtap Hanım, "Ben giderim. Kız öğrenci ne de olsa," deyince, "Benim öğrencim, dolayısıyla benim sorumluluğumda. Siz lütfen benim adıma sınıfımın geri kalanına göz kulak olun," dedim.

Ayakkabılarımı giydim ve ambulansın arkasına refakatçinin oturması yasak olduğu için sürücünün yanma oturdum. Gölete çok yakın olan üniversite hastanesine geldik hemen. Acil servis doktoru, ilk önce akciğer röntgeni istedi. Sina ne kadar iyi gözükürse gözüksün ödem riskine karşı bu gerekliydi. Gerekli tetkikler yapıldı ve doktor muayeneye başladı. Kandaki oksijen basmcı normal çıktığı ve röntgende de herhangi bir sorun gözükmediği için gidebileceğimiz söylendi. Ama iki gün sonra yine bir akciğer röntgeni çektirerek kontrol edilmesi gerekiyordu. Sina'yı kısa süreliğine acil serviste yalnız bıraktım ve işletme binasının önündeki otoparka bıraktığım arabamı alarak hastaneye geri göndüm. Sina'yı arabaya bindirirken sayısal sınıfın sınıf öğretmeni Davut Bey aradı.

"Efendim."

"Ne yaptınız Deniz Hocam? İyi mi öğrenci?"

"Bir sorun yok çok şükür. Öğrenciyi evine bırakacağım şimdi."

"Velisine haber verseydik keşke."

"Ben haber verdim, korkmayın." Onun her şeyi bendim. Başka haber verilecek kimsesi yoktu. Ta Ankara'daki hasta annesini mi arayıp üzecektim haber vererek, yoksa umursamaz babasına mı dert

anlatacaktım? Buna rağmen ona, istemiyorsan çek git, diyebilecek kadar adi bir heriftim.

"Burada kızın kıyafetleri kaldı onlar ne olacak? Onları da alm öyle gidin bari."

Aslında iki parça kıyafet hiç önemli değildi ama dikkat çekmemek adına, "Tamam ben arabayla gölete inen yolun başına kadar geliyorum. Birini yollayın getirsin oraya," dedim.

"Tamamdır. Hocam bu arada siz ne yaptınız ya?"

"Ne yapmışım?"

"Zaten o öğrenciyle aranızda bir şey var diye size iftira atıldı" Sina ölümle cebelleşirken Davut Bey'in düşündükleri iyicene sinirimi bozduğu için lafını kestim.

"Kız boğuluyordu Davut Bey! Siz ne saçmalıyorsunuz asıl?"

"Yok, onu demiyorum, yanlış anladınız. Ben... Kızı niye siz soydunuz? Sonra suni teneffüs... Bir kadın yapsaydı" Yine sözünü kestim.

"İlk yardım yapıyordum. Ben ilk yardım eğitimi aldım. Hangi kadın hocanın ilk yardım eğitimi var, söyler misiniz?"

"Haklısınız. Ben sadece yanlış anlaşılır diye söylemek istemiştim."

"Sorumluluğum altındaki bir öğrencim ölümle cebelleşirken kimin ne düşündüğü ya da dediği zerre umurumda değil hocam!"

"Peki, tamam hocam."

Telefonu sinirle kapatıp deri ceketimin cebine geri tıktım. Sürücü koltuğuna oturduğumda bana endişeyle bakan Sina'ya gülümseyip, "Yok bir şey şurimşine," dedim. Göletin başındaki yola geldiğimde Melis elinde

bir torbayla bizi bekliyordu. Arka kapıyı açıp poşeti oraya bıraktıktan sonra ön kapıyı açıp Sina'ya sarıldı.

"Nasılsın turuncu kafa?"

"İyiyim korkma ve ağlama lütfen."

"Ama benim yüzümden oldu sayılır. Ben dedim öyle yapalım diye."

Melis'in değildi kabahat, tamamen benimdi. "Saçmalama Melis, olacağı varmış oldu," dedim. Durduk yere kendini suçlamasını istemiyordum.

Sina beni onaylayarak, "Aynen," dedi. Üstündeki battaniyeyi Melis'e uzatıp, "Bunu da al, geri verirsiniz," dedi.

"Tamam. Gel bir daha öpeyim seni. Bu arada yüzüğün de ıslak kıyafetlerinin içinde. Korkma kimse görmedi, ben koydum onları poşete zaten."

"Tamam, çok teşekkürler. Kaybolsaydı"

"Yüzük alt tarafı, metal parçası. Onu düşünme, sana bir şey olmadı ya," dedim.

Melis başını sallayarak beni onayladıktan sonra arabanın kapısını kapattı. Biz hareket edip uzaklaşırken Sina'ya el sallıyordu. Sina'nın ıslak kotu hâlâ üstünde olduğu için olabildiğince hızlı kullanarak eve varmaya çalıştım. Gerçi ısıtıcıyı açmıştım ama üniversite bizim eve uzak olduğu için yolda üşütmesini istemiyordum.

Eve geldiğimizde ilk iş onu banyoya soktum. Küveti doldurmak için suyu açınca hemen, "Hayır!" dedi.

"Anlamadım?"

"Suyun içine o şekilde girebileceğimi sanmıyorum. Sadece duş almak istiyorum."

"Peki tatlım, sen nasıl istersen." Sudan korkuyordu, benim yüzümden!

Duşa girdiğimizde, su başımızdan aşağı akmaya başladığında irkilse de kaçmadı. Suda durabilmek için

kendini zorluyordu. Duş başlığını yerinden çıkarıp sadece vücuduna tuttum. Şimdi daha çok rahatlamış görünüyordu. Ben masaj yaparak saçlarını yıkarken ellerini göğsüme koyup benden destek alıyordu. Ayakları çamur olduğu için onu küvetin kenarına oturtup ayaklarını yıkamaya başladım. Ayak serçeparmaklarmm tırnakları öyle küçüktü ki, yok denecek kadar miniktiler. Eğer bugün ona bir şey olsaydı bunu asla fark etme fırsatım olmayacağımı anlayınca boğazımı yakan bir acı oturdu yüreğime. Ayaklarını durulayıp parmaklarını ve ayaklarını öperken gözyaşlarını benden bağımsız yanaklarımdan süzülüyordu. Onsuz kalmanın düşüncesi bile beni bitiriyordu...

Sinirlerim bozulduğu için başımı dizlerine yaslayıp hıçkırarak ağlamaya başladım. En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlamıyorum bile. Belki çok küçükken... Evet, şimdi küçük bir çocuk gibi ağlıyordum. Sina'yı, benim açmamış çiçeğimi kaybetmenin düşüncesi bile deli olmama yetiyordu. Islak saçlarımı okşarken hiçbir şey demiyordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda onun da ağladığını fark ettim.

"Çok korktum," diye fısıldadı.

"Ben de şurimşine."

"Ben... Ben yüzmeye çalıştım ama olmadı."

"Şişşt... Boş ver bunları, geçti artık... Hepsi geride kaldı, korkma."

"Sen yanımdayken korkmuyorum."

Ayağa kalkıp duş başlığını yerine takarak suyu açtım ve ona sarılarak suyun altına girdim. Su başından aşağı akarken bana daha sıkı sarılsa da kaçmadı. Dudaklarını içer gibi öpmeye başladım onu. Ona doymamın mümkün olmadığını bilsem de dudaklarıyla

susuzluğumu gidermeye çalışıyordum... Ona susuyordum... Ve bir çöl nasıl susuzluğunuzu gideremezse, benim Sina'm da öyleydi... Ona olan susuzluğum sonsuzdu ama onunla bu susuzluğun giderilmesi de imkânsızdı... Ona doyabilmemin mümkünatı yoktu...

Saçlarını durulamak için onu suyun altına çektim biraz daha. Hâlâ sarılmaya devam ediyorduk. Durulanıp banyodan çıktığımızda önce ona bornozunu giydirdim sonra da kendiminkini giydim. Saçlarını havlu yardımıyla kurularken gözlerini gözlerime dikmiş bakıyordu. O gözleri bir daha göremeyecek olabilirdim, düşüncesini bir türlü kafamdan atamıyordum.

Odaya girdiğimiz de Sina direkt yatağa girdi. İkimiz de yan dönmüş halde birbirimize bakarak yatıyorduk. Islak saçlarındaki sular yastığını ıslatırken, "Saçlarını iyice kurulmalıydık," dedim.

"Suya bu kadar katlanabilirim."

"Hidrofobi başlangıcı var sen de. Umarım geçicidir." "O ne peki?"

"Boğulmaktan, yüzmekten ya da sudan korkmak demek."

"Beni bir kez daha kurtardığın için teşekkür ederim. Sen varken hiçbir şeyden korkmayacağımı biliyorum." Aslında zaten benim yüzümden boğuluyordu. Bu düşünce beni boğarken derin bir nefes alıp sordum. "Neden Yusuf'un seni tutmasına müsaade etmedin? Sana söylediklerim yüzünden mi?"

"Evet. Yine kızmanı istemedim."

"Ben aptal, bencil, pislik, kıskanç herifin tekiyim. Neden hayatını benim bir sözüm için tehlikeye attın?"

"Ama ben... ben senin gözünde öyle olmak istemedim yine."

“Nasıl olmak?”

“Hafif bir kız...”

Ona söylediklerim aklıma gelince bu kez kendimden utandım. “Daha önce kıskançlıktan saçmaladım.”

“Şimdi boğulma tehlikesi geçirdim diye böyle diyorsun. Yoksa aynı şey olunca yine kızacaksın biliyorum. Biliyor musun aslında en başından itibaren seninle yaptıklarımı düşününce söylediklerini hak ettiğimi anlıyorum ve canımı sıkan da bu aslında.”

“Şimdi en az benim kadar saçmaladın işte. Sen olsan olsan benim küçük orospum olursun.” Gülümseyerek söylediğim şeyi anlamadığı için şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Ben de ıslak saçlarını okşayarak açıklamaya başladım.

“Annem Duru’ya kızınca böyle der. Küçük orospu bir çiçeğin adıdır. Minik renkli çiçekler açar, annem onlardan yetiştirir hep.”

“Çiçeğe başka isim mi bulamamışlar?”

“Başka bir ismi daha var, zilli maşa.”

“Çiçeğin bahtı karaymış desene. Bir tane namuslu ismi yok.” Gülüyordu. Onun o gülen yüzüne bakınca dünyalar benim oldu. Burnuna minik bir öpücük kondurdum. Bana bakıp, “Peki annen sana kızınca ne der?” diye hevesle gülümseyerek sordu.

“Rum tohumu der.”

“Niye peki?”

“Öyle sayılır da ondan.”

“Deniz, adam gibi açıkla şunu.”

“Laz dediklerin, zamanında Ortodoks mezhebine mensup gayrimüslim Osmanlı vatandaşlarıymış. Sonuçta orada önceden Pontus Rum İmparatorluğu vardı. Yani dedemin dedesi Rum Ortodoks Kilisesi’ne müdahil bir Hristiyan’mış. Adı bile Hagar’mış, düşün.”

“E nasıl Müslüman olmuş?”

“O daha da ilginç. İmamın kızma âşık olmuş, yani büyük büyükanneme.”

“Vay be! Sonra da Müslüman olup evlenmiş mi?”

“O kadar kolay olmamış. Hagar dedem biliyormuş sevdiği kızı din değiştirmeden alamayacağını. Başlamış caminin camından içeride namaz kılanları izlemeye. İmam, yani sevdiği kızın babası bundan rahatsız olmuş. ‘Ula gavur ne izleysün bizi?’ deyip kovmuş onu.”

Şiveli konuşmama kıkırdayıp, “Çok tatlı oluyorsun ya şiveli konuşunca. Eee sonra ne olmuş?” dedi.

“İmam, Hagar’ı kovuyor ama o pes etmiyormuş. Her gün gizli gizli namaz kılanları izliyormuş. İmam da yakaladıkça kovuyormuş onu. Sonra bir gün imam, rüyasında Hagar’ı cemaate namaz kıldırırken görmüş. Ertesi gün onu yine yakaladığmda bu kez cemaati niye izlediğini sormuş güzellikle. O da Müslüman olmak istediğini söylemiş. Hagar dedem Müslüman olup Haşan ismini almış. Tabii imamın kızını da... Hagar’m annesi Anjelika ‘Gavur ettiler oğlumu!’ diye ağıtlar yakmış. Onlara göre de biz gavuruz tabii. Sonra o gizliden izlediği camiye imam olmuş Haşan dedem. Tıpkı kayınpederinin rüyasındaki gibi.”

“Çok güzel bir hikâye.”

“Gerçek üstelik. Sülalenin yaşlıları, dedemler falan beni fiziksel olarak hep Haşan dedeye benzetirler. Annem de inatçılık ettiğimde, ‘Rum tohumu değil mi?’ der o sebeple.”

“Hım ben de böyle kızacağım sana bundan sonra. Hoşuma gitti.”

Bu kez de ben gülüp, “Benim en sinir olduğum söz ama,” dedim yalandan sitem ederek.

“Daha iyi o zaman.”

“Senin sayende ben de küçük torunlara ibretlik hikâye olacağım.”

“Ne yaptım ki ben sana?”

“Çöller önceden engin, masmavi denizlermiş biliyor musun? Sonra kuruyup çöl olmuşlar. Ben de kuruyup Sina Çölü oldum. Bu gün, çölün içimi kavurdu...” Ona sıkıca sarılıp başını göğsüme bastırdım. Artık onsuz nefes dahi almam imkânsız olmuştu. Bunu hep biliyordum ama idrak etmem için sınanmam gerekiyormuş.

Bir saatlik huzurlu uykudan sonra akşama doğru uyanıp yemek yedik. Sina’nm dinlenebilmesi için erkenden yatağa girdik. Sabah erken uyanıp kahvaltıyı hazırlamaya başladım. Sina da uyanınca mutfağa yanıma geldi.

“Günaydın aşkım.”

“Günaydın.”

“İyi misin? Canın sıkkın gibi.”

“Neden beni de uyandırmadın Deniz?”

“Okula gitmeyip evde dinlenirsin diye düşündüm.”

“Hayır, evde yalnız kalmak istemiyorum.”

“Tamam o zaman hazırlanmaya başla hâlâ vakit var.”

Morali bozulmuştu, hüzünlü bakışlarından anlayabiliyordum. Yalnız kalmak istemediği her halinden belliydi. Ona ne kadar zarar vermiş olduğum gerçeği dayanılmaz bir acıydı.

“Korkma, ben daima yanmda olacağım.”

Gülümseyip, “Biliyorum,” dedi.

Kahvaltının ardından aceleyle hazırlanan Sina, servise yetişmek için koştururken onu tutup dudağına minik bir öpücük kondurdum. “İyi dersler aşkım,” diyerek onu yolcu ettikten sonra bilgisayarda hidrofobiyi araştırmaya başladım. Onu psikologa

götürmem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyordum. Psikologa gitmek de psikolojisini bozacaktı çünkü biliyorum. Kendini sorunlu hissettiği için üzülecekti. Gerekli olmadıkça onu psikologa götürmek istemiyordum bu yüzden. Şimdilik bu kadar korkması normal gözüküyordu. Araştırmalarımdan zamanla geçebildiğini ya da daha da kötüleşebildiğim öğrendim. Umarım kötüleşme durumu olmazdı. Hepsi benim yüzümden olmuştu, kendimi asla affetmeyecektim.

Okula gitmek için arabama bindiğimde arabanın içinin çamurlu su koktuğunu fark ettim. Çarşıya indiğimde arabayı her zaman gittiğim oto kuaförüne bırakıp yakın mesafedeki okula yürüyerek gittim. Okulun giriş kapısında Sina ile karşılaştık. Etraf her sabah olduğu gibi öğrenci kaynıyordu ve herkes bize bakıyordu. Sina'ya, sanki onu dünden sonra ilk kez görüyormuş gibi, "Nasılsın bugün? Bir sorun var mı?" diye sordum en resmi havamda.

"Yok hocam iyiyim. Teşekkür ederim." Aynı resmi havayla cevap vermişti.

Başımla onaylayıp yanından geçtim ama ona suni teneffüs yapmam okulun kolay kolay unutabileceği bir şeye benzemiyordu. Sina bir anda popüler olmuştu.

Sina

Okulun kapısında Deniz'le olan kısa süreli karşılaşmamızda etraftaki herkes film izler gibi bizi izledi. Okulun bahçe kapısından içeri girer girmez herkes bana bakıp fısıldaşmaya başladı. Bizim sınıftan olanlar geçmiş olsun dileyip nasıl olduğumu da soruyorlardı. Herkesin bana tuhaf tuhaf bakması çok garipti. Tanımadığım öğrenciler benim adımı biliyorlardı ve fısıldayarak benim hakkımda

konuşuyorlardı. Acaba göz kalemim falan mı akmıştı? Hemen kızlar tuvaletine koştum. Tuvalette bulunan üç kız beni görünce birbirlerini dürtükleyip imalı bakışlarla aralarında sözsüz bir diyaloga girdiler. Ben de onlar yokmuş gibi davranarak aynada görüntümü kontrol ettim. Her şey normaldi. Kızlardan biri, "Sina'ydı adm değil mi?" diye sorunca, "Evet," dedim kısaca.

"Dün boğuluyörmüşsün. Geçmiş olsun."

"Sağ ol."

"Deniz Hoca sonra seni nereye götürdü?"
"Hastaneye." Bu kızlar dünkü gezide yoktular. Son sınıf olmadıklarına adım gibi emindim. "Siz kaçıncı sınıfsınız?"

"Onuncu sınıfız."

"Dün siz yoktunuz ki, nereden biliyorsunuz olanları?"
"Herkes biliyor. Son bir şey sorabilir miyim? Gerçekten aranızda bir şey mi var? Daha önce de seninle çıkıyor diye disiplin kuruluna gidilmiş diyorlar. Yani biz kimseye söylemeyiz, sadece merak ettik."

Geri zekâlı kızlar kendilerini çok uyanık sanıyorlardı. Bağırıp bir temiz azarladım onları. "Ne diyorsun sen be? Utanmıyor musun hocaya da bana da iftira atmaya? Seni Sabri Bey'e şikâyet edeceğim! Adm ne söyle hemen!"

Kız korkup geri vitese taktı. "Abla sen yanlış anladın. Son sınıflardan ablalar konuşuyordu. Valla biz onlardan duyduk."

"Kimmiş o ablalar!"

"Biz dil smıfmdayız, onlar da on ikinci sınıfta dildeler işte. Hem onlara da sınıf öğretmenleri Beren Hanım anlatmış."

Beren yine ortalığı birbirine karıştırmıştı. Bir hışımla tuvaletten çıktım, sınıfa çıkacakken merdivenlerde Melis T e karşılaştık.

"Aaa turuncu kafa ben de seni arıyordum."

"Ne oldu?"

"İnternette fenomen olmanıza az kalmış, ne olacak?"

"Ne?"

"Gel şöyle sakin bir köşeye geçelim, anlarsın birazdan."

Beni koridorun sonundaki sakin bir köşeye çekiştirdi. Telefonunu çıkarıp biraz kurcaladıktan sonra, dil sınıfında olduğunu bildiğim ve dokuzunca sınıfta ikimizin de arkadaşı olan Azra'nm sosyal medya hesabını açtı.

Videonun başında Azra şarkı söyleyen üç arkadaşını çekiyordu. Sonra Melis'e ait olduğunu anladığım bir çığlık sesi duyulunca kamera o yöne döndü. Az önce şarkı söyleyen kızlardan biri, "Birisi suya düştü sanırım," dedi. Sonra Azra, "Matematikçiye baksanıza," diyerek, göle doğru koşan Deniz'i çekmeye başladı. Koşarken bir yandan da soyunan Deniz çok çekici görünüyordu. Son olarak iskelede hızla kotunu ve ayakkabılarını da çıkarıp ağlayan Melis'in yanından suya atladı. Biraz sonra da benimle birlikte yüzeyde belirdi. Beni iskeledeki kalabalığa uzatıp kendi de iskeleye çıktıktan sonra, şimdi bile yerimden sıçramama sebep olacak şekilde kükreyerek, "AÇILIN!" dedi. Kalabalık dağıldıktan sonra beni yatırıp suni teneffüse başladı! Ben bunu dün anlamamıştım hiç. Daha doğrusu baygın olduğum için fark etmemiştim sanırım. Çok şükür beni soyarken kameranın açısı sayesinde Deniz'in arkasında

kalmıştım. Deniz'in ne yaptığı anlaşılsa da ben tam olarak görünmüyordum.

Şimdi okuldaki herkesin neden uzaylı görmüş gibi bana baktığını anlıyordum. Okulun en yakışıklı hocası soyunup beni kurtarıyor, hayat öpücüğü verip beni hayata döndürüyor, sonra soyup kendi kıyafetini giydiriyor ve diğer öğretmenlerle tartışıp beni bizzat ambulansa yerleştiriyordu. Ayakkabılarımı giydirdiğini de unutmamak lazım. En popüler hocanın kurtardığı popüler kız olmuştum birden.

Videoda, Melis yanı başımdaydı ve sürekli ağlıyordu. Hemen ona sarılarak, "Ne çok ağlamışsın deli," dedim. Gülümseyerek, "Benden çok ağlayanlar vardı, dikkat etmedin mi videoya," dedi. Muzipçe sırıtıyordu. "Kim?" dedim merakla. Tekrar videoyu açtı ve belli bir yere kadar ilerleyince dondur tuşuna bastı. Bahsettiği, Deniz bana suni teneffüs yaparken arkadaki kalabalığın içinden kıskanç ve haset gözlerle bizi izleyen Beren Hanım'dı. Hırstan gözleri dolmuştu resmen kadının.

Melis, dedikoducu bir edayla, "Beren, ardından göle atlayacaktı resmen. Deniz Hoca seni kurtarıp üstüne bir de hayat öpücüğü verince kadın hasedinden yarıldı," diye fısıldadı. Aklıma gelen düşüncelerle elimde olmadan kıkırdadım. Deniz'in suni teneffüs yapmasını bu kadar kıskandıysa, onunla yaşadığımı bilse intihar ederdi herhalde. Melis, sırıtarak "İyisin yine turuncu kafa. Acayip havan oldu," dedikten sonra birden ciddileşip, "Sana bir şey olacak diye çok korktum Sina. Yusuf'un seni tutmasına niye müsaade etmedin?" diye sordu.

"Deniz, Cenk elimi tuttu diye çok kızmıştı. Ben de yine kızar diye korktum."

“Böyle saçma bir sebepten sana kızdı ve sen de hâlâ o heriflesin!”

“Yargılamak kolay Melis. Ben de biliyorum hak etmediğimi o sözleri ama yutmam gerekiyordu, ben de yuttum. Çok kıskanç. Sana o gün yalancı demesi de aynı öfkedendi.”

“Yine de sana hakaret etmesine izin vermemelisin.” “Melis, iznimi mi istiyor ki? Kızınca ağzına geleni dedi işte. Gerçi dün bayağı pişman olmuştu.”

“Onun akima uyup Yusuf’un seni tutmasına izin vermediğin için az daha ölüyordun. Ne pişmanlığı, bırak sürünsün köpek gibi!”

“Dedim ya kızınca mantık Deniz’i terk ediyor.”

“O da doğru tabii ama en başmdan beri bin keredir söylüyorum; Sina ezdirme kendini!”

“Tamam, korkma ezdirmiyorum.” Zil çalınca konuşmamız bitmiş oldu ve sınıflarımıza ayrıldık.

Sınıfa girdiğimde tüm gözler üstümdeydi. Hatta tüm gün öyleydi. Gerçi Deniz’in popülaritesi benimkine kıyasla tavan yapmıştı. Tüm kızlar ağızlarının suyunu silme gereği bile duymadan ha bire videoyu izliyorlar ve Deniz’in vücudu için methiyeler düzüyorlardı. Yusuf yanıma gelip, “Geçmiş olsun Sina,” dedi.

“Sağ ol Yusuf.”

“Ben, dün seni tutamadığım için özür dilerim.”

“Saçmalama, benim yüzümden tutamadın. Ben kollarımı çok salladığım için oldu. Seninle ne alakası var. Hem bak bir şey olmadı. Şansım varmış ki Deniz Hoca ordaydı.”

“Evet. Valla adam süper kahraman gibiydi. Açıkçası seni göletten çıkarabilecek kadar iyi yüzme bilen ondan başka kimse yoktu orada.”

“Dedim ya şansım varmış. Allah korudu işte.” “Doğru.” Hoca gelince Yusuf da yerine geçti. Onunla, Deniz Te sabah okulun kapısında konuştuğumdan bile daha resmi konuşmuştum. Ümit verecek her hareketten kaçınıyordum.
Öğlen arası Sude izlediği videodan başını kaldırıp, “Şanslı kızsın Sina ha... Adam seni öptü sayılır resmen,” dedi. İçimden, “Öptü sayılır mı? Ben onu her istediğimde zaten öpüyorum,” diye geçirsem de ona, “Saçmalama Sude, Allah razı olsun hayatımı kurtardı. Öğretmen için öyle demen ayıp,” diye çemkirdim. Okuldaki kızlar boğulurken çektiğim acıdan ve yaşamaya devam ettiğim korkudan bihaber oldukları için hemen hepsi yerimde olmak için can attıklarını dile getirip duruyorlardı.

Rehberlik dersinde Deniz benden tarafa bile bakmadan LYS için çalışma çizelgelerimizi dağıttı ve bilgi verdi. Son olarak cuma okuldan sonra veli toplantısı olacağını duyurdu. Çıkışta servise doğru giderken bahçede ağlayarak yürüyen Melis’i gördüm. Hemen yanma gidip ne oldu diye sordum.

“Talha, canımı sıktı yine.”

“Tamam, gel bize gidelim. Bir yol buluruz illaki.” Melis, annesini arayıp bir saat izin aldıktan sonra benimle eve geldi. Ben de Deniz’e Melis’in geldiğini mesajla haber verdim ama öğretmenler toplantısına kalacağı için evde olmayacaktı zaten. Biz de Melis’le salona kurulup abur cubur eşliğinde dertleşmeye başladık. Talha, Deniz beni kurtardığı için Melis’e, “Adamı ortak mı kullanıyorsunuz?” diye sormuş edepsizce. Deniz’in gerçeği uygun bir şekilde Talha’ya söyleyebileceğini söyleyip teselli vermeye çalıştım Melis’e.

“Boş ver kuzu. Soğutuyor bu hareketleriyle zaten kendinden. Bırak ne düşünürse düşünsün,” dedi. Ama ne kadar üzüldüğünü görebiliyordum. Melis değil bana, kendine bile itiraf edemiyordu ama Talha’ya âşık olmuştu.

Aşk acısını tatmış birisi olarak Melis’in bunlara katlanmasına daha fazla göz yumamazdım. Sonunda dertleri savmak ister gibi elini sallayıp, “Neyse ya kapatalım Talha konusunu. Senin kıro harbi yüzücü mü?” diye sordu. Deniz, erkeklerle arkadaşlık kurmama kızdığı için Melis ona kıro diyordu artık.

“Evet. Ödülleri bile vardı Trabzon’daki odasında.”

“Hadi ya? Hiç internette arattın mı ne ödülleri almış diye?”

“Yo...”

“Kızım ne meraksızsın?”

Melis, bilgisayarı açıp arama motoruna Deniz’in adını ve soyadını yazdı. İlk önce Sezginler İnşaat ile ilgili bir sürü ekonomi haberi çıktı. Dedesiyle aynı adı taşıdığı için isim benzerliğinden bu haberlerin çıktığını düşündüm. Melis’e de aynı açıklamayı yaptım ama o, “Kızım o haberlere de bakacağım. Ama önce şu altta kalmış olan spor haberine bakalım,” dedi. Habere tıklayıp okumaya başladık. Melis heyecanla, “Kızım seninki Karadeniz Oyunları’nda 3. olmuş baksana,” deyince ekrana iyice eğildim ve boynunda madalya, elinde bir buket çiçekle fotoğrafı olan Deniz’i gördüm. Bu fotoğraf daha yeni sayılırdı. Deniz’in üniversiteye gittiği zamandandı sanırım. Yüzme konusunda en büyük başarısı buydu ama daha pek çok yarışmadan da ödülü vardı. İstanbul’da okuduğu koleji adına katıldığı tüm okullar arası yanşmalarda 1. olmuştu. Burada yer alan benim yaşlarımdaki Deniz’in fotoğrafına bakmak

çok ilginçti doğrusu. Melis, Deniz'in 17 yaşındaki bir fotoğrafını gösterip, "Hep taşmış yalnız," dedi sırıtarak. Haklıydı, çok tatlı ve yakışıklıydı.

Melis, Deniz'in spor kariyerini öğrendikten sonra ilk karşılaştığımız haberlerden birine tıkladı. Bir ekonomi dergisinin kapak resminde Deniz'i görünce şok oldum. Melis de aynı şaşkınlıkla bana bakıp haberi açtı ve okumaya başladık.

"Sezginler inşaat'ta dededen toruna devir teslim," başlıklı uzun yazıyı Melis'le birlikte sessiz sedasız okuduk. Yazıda dedesinin şirketin %70'lik hisselerini Deniz'e devrettiği ama CEO olarak hâlâ Kaptan Sezgin'in Deniz'in dedesinin kaldığı yazılıydı. Yani şirketin sahibi Deniz'di ama yönetim hâlâ dedesindeydi. Onun bu kadar zengin olduğunu bilmiyordum. Sadece gayrı menkulleri olduğunu düşünmüştüm. Orta ölçekli de olsa bir şirketi vardı. Melis gülerek bana baktı ve "Milyoner karısı oluyorsun turuncu kafa. Artık ne derse eyvallah de geç," dedi. Ona attığım bakışların üzerine, "Şaka yapıyorum," diye ekledi. Şaşkındım ve Deniz bana bunları söylemediği için biraz da kızgındım. Annesinden izin aldığı süre dolduğu için Melis evine gidince ben de hesap sormak için Deniz'i beklemeye başladım.

Deniz

Öğretmenler toplantısı bittikten sonra dışarı çıktığımda, eve gitmeyip okulda kalarak futbol oynayan öğrencilerin içinde Talha'yı gördüm. Ona seslenince ne var der gibi baktı. Elimle gel işareti yapıp onu yanıma çağırdım. Sonra da kimse bizi duymadan rahatça konuşabilelim diye okulun arka tarafına yürümeye başladım. Günlerdir fırsatını kolladığım şey okulun arkasında karşıma çıkmıştı birden. Sina oynarken

videosunu çeken şişman çocuk ve arkadaşı sigara içiyorlardı. Beni görünce sigaraları yere attılar ama geç kalmışlardı, görmüştüm onları. Sigara bahanesiyle onları bir temiz azarlayıp ikisine de tokat attım. Yarın bu durumu Sabri Bey'e bildireceğimi eklemeyi de unutmadım. Bizi izleyen Talha, çocuklar gittikten sonra, "Beni bunu izleyip gözdağı alayım diye mi buraya getirdiniz?" dedi.

"Hayır, bu tamamen tesadüftü."

"Ha öyle mi? Ben, Melis'ten uzak dur yoksa sonun böyle olur gösterisi sandım, pardon!"

"Melis'le aramda bir şey olduğunu sanacak kadar salaksın ama evet, konu Melis. Daha önce Emre'nin, Sina'yla ve benimle ilgili dedikleri doğruydu."

"Yalancı. Emre'ye daha yeni sordum. Onlar değildi benzettim, eminim dedi. Sırf Melis'le ilişkin ortaya çıkmasın diye şimdi Sina'yla ilişkin olduğunu söylüyorsun." "Emre benden korktuğu için beni karşısına almak istemiyor. Ayrıca Melis'i karşımda öptün. Benim umurumda bile değildi. Sina'yı öpmeye kalksaydın seni vururdum. Dün neden Sina'yı hiç bırakmadığımı bir düşün."

"Şimdi niye durduk yere kendini ele veriyorsun o zaman?"

"O kız, Sina'yla ve benim sırrımı saklamak için çok uğraştı. Şimdi de senin yanlış anlaman onu üzüyor. Ona en azından bu kadarını borçluyuz." fır "Başkalarına sizden bahsetmemden korkmuyor musun hiç?" ''Bahset. Kimse sana inanmaz. Dün olanlar yüzünden daha önceki gibi dedikodu çıkarıp iftira ettiğini düşünecektir herkes. Ben eşeğimi sağlam kazığa bağlarım." [tŞi"Bence zaten Sina'yla ilişkin olmadığı

için rahatsm. Melis, geldiğin ilk gün adını sayıklayıp sana âşık olduğunu söylüyordu herkese.”

“Peki, iki gün sonra da bunu söylemeye devam etti mi?” “Hayır, birden değişti. Sana karşı mesafeli oldu. Sanırım cidden çıkmaya başladığınızı çaktırmamak için” Saçmalamasına dayanamayıp lafını kestim. “Harbi salaksın sen! Aksine Sina’yla bizi yakaladı. Sina’yı sevdiği için de sustu. Beni de o dakikadan sonra Sina’nın sevgilisi ve öğretmeninden başka şey olarak görmedi.”

“Bu dediğine hâlâ inanmadım ama doğruysa elimden çekeceğiniz var! Berk Can sizin iftiranız yüzünden okuldan atıldı.”

“Doğru konuş benimle! Sina’ya o cümleyi kurduktan sonra Berk Can onu öldürmediğime şükretsin! Şimdi ben diyeceğimi dedim. İnanırsın inanmazsın artık beni bağlamaz!”

Arkamı dönüp oradan ayrıldım. Oto kuaföründen arabayı alıp eve döndüm. Sina’yı görünce mutlu olmuştum.

Ondan bir saniye bile ayrı kalmak ağır geliyordu artık. Onu öpmek için eğildiğimde benden kaçtı. Kaşlârını çatmış bana bakıyordu.

“ Anlatayım; ben senden sır saklayamam ama sen benden bir şirketin olduğunu gizleyebilirsin.”

Eyvah ki ne eyvah... Sina’ya ne desem boştu çünkü haklıydı. Yine de açıklamaya çalıştım. “Aşkım sana yalan söylemedim ki. Sen bana hiç mal varlığımı sormadım, ben de söylemedim. Hem nereden öğrendin sen? Baban mı söyledi?”

“Ha, babam bile biliyor yani? Ben arama motorunda adını aratınca öğrendim!”

“Benim hakkım değil ki o şirket. Söylenecek bir şey yok yani aslmda. Dedem bana verdi ama tüm çocuklarının ve torunlarının payı var orda. Başka türlüsü hak yemek olur.”

“Deniz ben sana onu mu diyorum? Bana niye söylemedin diyorum! Rum tohumu, kendini uyanık mı sanıyorsun

“Bak aşkım abartıyorsun ve bana öyle deme lütfen. Sinir oluyorum o lafa!”

“Abartmıyorum! Milyonermişsin! Ve istediğim kadar derim; Rum tohumu!”

“Sabır ya Rabbim!”

“Sen değil ben sabır çekeyim asıl. Ne saklıyorsun başka benden, söyle çabuk!”

“Hiçbir şey! Aşkım iyi değilsin sen bence.”

“İyiyim ben! Ayrıca bundan sonra mavi ve tonlarında kıyafetler yasak.”

“Bir sorun mu var aşkım?” “Var yalancı Deniz!” “Anlamadım.” sen?

“Ne?”

“Çok dikkat çekici oluyorsun öyle. O deri montunu da bir daha giymiyorsun.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet! Bundan sonra Beren’e günaydın demek bile yok!”

“Tamam da sen bu kadar kıskanç değildin. Ne oldu birden?”

“Sanki parana meraklıymışım gibi zengin olduğunu benden gizlemene kızdım.”

L koltuğa oturup onu da yanıma oturttum. “Bililerinin muayyen günü yaklaşıyor anlaşılan,” dedim alaycı bir şekilde.

“Ne alakası var?” dedi beklediğim gibi kızararak.

Yanağını kocaman öpüp, "Önceden söylediğim tüm kuralları esnetmeye karar verdim," dedim. Şaşırarak bana baktı ve "Seni sıktım diye iki dakikada geri adım attın!" dedi zaferle.

"Alakası bile yok. Benim aptallığım yüzünden az kalsın ölüyordun. Bu da beni daha mantıklı davranmaya sevk etti. Öncelikle hayati bir tehlike söz konusuysa yanında kim olursa olsun kurtulmak için ona sarıl. Sonra, benden izin istemene gerek yok, haber vermen yeterli. Arkadaşlarınla gezmekte de özgürsün."

"Kızerkek karışık olsa bile mi?"

"Öyle olsa bile. Erkeklerle seviyeni koruyacağına inanıyorum."

Gülümseyerek bana bakıp, "Sen de mavi giyebilirsin o zaman," dedi.

"Sağ ol şurimşine, zaten dolabımın yarısı mavi ve lacivertten oluşuyor."

Gülerek, "Biliyorum," dedi muzipçe.

Birden ciddileşip, "Sana hak etmediğin hakaretler ettiğim için de özür dilerim," dedim.

"Dert değil. Sinirle söylediğini biliyorum," dedikten sonra birden, "Bu arada sayende okulda popi oldum," dedi ve sohbetin seyri değişti.

"Ne?"

"Of Deniz çok yaşlısın! Hiçbir şeyi anlamıyorsun. Popüler oldum yani."

"Sen bana yaşlı mı dedin, zilli maşa?"

"Hile var ama zilli maşa, küçük orospu demek."

"Ben öyle demedim ki."

"Yok ya!"

Öyle tatlı ve işveli itiraz ediyordu ki, ettiği naza dayanamadım ve onu koltuğa yatırıp gıdıklamaya başladım. Kahkahaları salonu doldururken ruhum, o

sesle doyuyordu. Kıymetini bilemediğim halde Allah'ın onu benden almayışına ne kadar şükretsem azdı. Akşam yemeğine oturduktan bir süre sonra Talha'yla konuştuğumu ona söylemek geldi aklıma. Sina'ya olanları anlatınca yemekten sonra Melis'i aradı. Melis, Talha'dan haber almadığını söyleyince şaşırdım açıkçası. Sanırım Talha hâlâ inanmıyordu ama benim daha yapabileceğim bir şey yoktu.

Sina

Perşembe günü okula, hâlâ popülerliğimi koruyarak giriş yaptım. Elimde olmasa da tam bir aptal gibi sudan korkmam dışında da hayatım çok güzeldi. Deniz özür dilemişti, hatasını anladığı için hem de.

O gün yangın tatbikatı yapılacaktı. Bu yüzden öğleden sonra ilk derste alarm çaldı ve tüm öğrencileri bahçeye çıkarmaya başladılar. Ben de bahçeye indim ama Melis'i göremeyince, tatbikatı yaptıran beden hocamızın dediği gibi kimseyi geride bırakmamak adına okula geri girip onu aramaya başladım. Melis tuvalette değildi. Belki de uyanıklık edip sınıftan hiç çıkmamıştı ve oturmuş test çözüyordu. Melislerin sınıfının kapısını araladığımda hâlâ yangın alarmı çalıyordu. Kapıyı tamamen açamadan öylece donup kaldım. Talha, Melis'i kendisiyle duvar arasına sıkıştırmış bir şeyler diyordu. Ne olduğunu anlayabilmek için kapı aralığından izlemeye başladım.

Alarm sesi kesilince konuşmalarını da net duyabilmeye başladım. Talha, "Sina ve o herifin arasında olanları kimseye söylememem için benimle ne kadar ileri gidebilirsin?" diye sordu.

Melis yaşh gözlerle cevap verdi. "Talha ben... Yapamam. Senin de o Berk Can pisliğinden ne farkın kaldı ki hem?"

“Sus! Berk Can’m adını ağzına alma hiç. Çocuk sizin iftiranız yüzünden okuldan atıldı be! Hem sen nasıl bir arkadaşsın ki o herifin Sina’yı kullanmasına göz yumuyorsun? Bir de bunun için yalancı şahitlik ediyorsun.”

“Sandığın gibi değil. Sina onu seviyor, o da Sina’yı.” Melis sessizce ağlarken bir yandan da konuşuyordu. “Bak, onun annesi babası bizim gibi yanında değil. O, tek başmaydı, yalnızdı hep. İlk kez mutlu şimdi. O adam deyip durduğun Deniz Hoca sayesinde hem de. Lütfen bırak öyle mutlu kalsın kızcağız. Yaza evlenecekler zaten. Kardeşim gibidir Sina, o yüzden şahitlik ettim ona.” “Berk Can da benim kardeşim gibiydi. Ben şimdi ona nasıl ihanet edeyim ha? Babası hâlâ konuşmuyor onunla. O ödlek Emre’yle de işim var.”

“Lütfen kurcalama sen de. Ne olursun Talha?” “Tamam o zaman söyle, fedakarlığının sınırı ne?” Talha elini Melis’in beline koydu ve dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. “Onları dünya âleme ilan etmemem için benimle ne yapabilirsin? Hadi söyle, nedir yapabileceğin en büyük fedakârlık?”

6.Bölüm
Mahkeme
Sina

Melis gözlerini kapatıp, “Talha ben öyle şeyler yapamam,” dedi.

“Nasıl şeyler Melis?”

Melis cevap vermeyince smıfa dalıp Talha’yı durdurmak için harekete geçecektim ama Talha’nın sözleri beni yerime çiviledi.

“Matematikçiyle Sina’nın yaptığı türden şeyler mi? Korkma, ben senden öyle bir şey istemiyorum. Ben,

senden askıya aldığın çıkma teklifime olumlu cevap vermeni istiyorum. Mademki senin matematikçiyle alakan yok, ispatla o zaman. Benimle çık."

"Tamam. Bunu yapabilirim ama kimseye bir şey söylemeyeceksin."

"Anlaştık. Şimdi... Seni öpebilir miyim?"
"Yanağımdan olabilir."

"Tamam." Talha ellerini havaya kaldırıp teslim olur gibi yaptı. Gülüşerek utangaç tavırlarla birbirlerine yaklaşırlarken kapıdan uzaklaşıp onları izlemeyi bıraktım. Bu saatten sonra onları dikizlemek ayıp olurdu.

Öte yandan Talha'nın söyledikleri kötü hissetmeme sebep olmuştu. Berk Çan'ın hayatı alt üst olmuştu bizim yüzümüzden. Kızlar tuvaletine girip yüzümü yıkadım ve sakinleşmeye çalıştım. Tuvaletten çıktığımda, el ele tutuşmuş Melis ve Talha'yla karşılaştım. Melis'in pembe rujunun izi Talha'nm yanağmdaydı. Melis, beni görünce kıpkırmızı oldu ve Talha'nm elini bıraktı. Muzipçe sırıtıp parmağımla Talha'nm yüzünü işaret ettim. Gerginliğin ortadan kalkması için şakayla, "Pembe ruj sana yakışmış, Talha," dedim.

Talha kaşlarını çatıp çok kaba bir tavırla, "Sana ne?" dedi. Gülümsemem yüzümden silinirken Talha, Melis'e dönüp, "Bu kızla konuşmayacaksın bir daha!" dedi. Melis anında Talha'yı iterek, "Sina'yla arama giremezsin! O benim en yakın arkadaşım," diye itiraz etti.

Melis'in sözleri üzerine Talha sinirle, "Onun nasıl bir kız olduğunu görmüyor musun hâlâ?" diye sordu. Talha'ya hak vermemek elimde değildi, onun yerinde kim olsa aynı şeyleri düşünürdü. Ayrıca Melis, Talha'yı

seviyordu. Benim yüzümden aralarının bozulmasına izin veremezdim.

"Melis sakin ol lütfen," diyerek araya girdim. "Bak haklı aslında. Bir düşün, gerçeği bilselerdi annenler de benimle görüşmene izin vermezlerdi," dedim.

"Sina saçmalama! Annemlere izah etsem anlarlardı. Hoş anlamazlarsa da umurumda olmazdı!"

"Sina biliyor kendini zaten Melis'ciğim. Sen niye onu koruyorsun ki?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun çünkü Talha! Sina'nın başına gelenlerden haberin yok! O sapık Berk Can için tüm bunları yapıyorsun ya yazıklar olsun sana!"

"Anlat da bilelim o zaman!"

"Deniz Hoca bir adamı vurdu hatırlıyor musun?" "Öyle şeyi kim unutur?"

"İşte o adam Sina'yı kaçırmaya çalışıyordu. Deniz Hoca'yla senin sandığım gibi okulda tanışmadılar. Öncesinde tanışıyorlardı zaten. Karışık gözüküyor farkındayım ama hepsinin bir açıklaması var. Adam gibi dinlersen anlatırım yoksa hiç yorma beni Talha."

"Tamam. Sınıfa dönelim o zaman."

Konuşma esnasında Talha'dan ima ve hakaretler duymak istemiyordum. O yüzden, "Ben bahçeye iniyorum," dedim. "Siz konuşun."

Bir şey demelerine fırsat vermeden merdivenlerden indim ve boş okul binasından kalabalık bahçeye çıktım. Bir saat süren tatbikatın ardından zil çaldı ve derse girmek için okul binasına girdik yeniden. Koridorda duvara yaslanmış muhabbet eden Melis ve Talha'yı gördüm. Melis eliyle beni çağırdı. Sonra da, "Talha sana bir şey diyecek," dedi.

Talha, "Özür dilerim. Ben başına gelenleri bilmiyordum," dedi.

“Önemli değil.” Melis’e dönüp, “Hayırlı olsun. Artık çıkıyorsunuz,” dedim gülümseyerek. Utangaç bir şekilde gülümseyerek başıyla onayladı. Ben sınıfıma girerken onlar da el ele kendi sınıflarına geçtiler. Çok şeker görünüyorlardı.

Okuldan sonra Deniz Te birlikte hastaneye gideceğimiz için servise binmedim. Bana attığı mesajda belirttiği gibi eski yurdumun arkasına geçip beklemeye başladım. Biraz sonra Deniz arabasıyla gelince binmek için ön kapıyı açtım. Yurdun camından adım bağınlınca başımı yukarı çevirdim.

“SİNA!”

“Aaa Zeliş...”

“Hayırsız, hiç arayıp sormuyorsun.”

“Sınav yılı malum. Hep ders çalışıyorum, başka şeyler de var tabii...”

“Yarın akşam Duygu’nun doğum günü var. Hiç itiraz istemiyorum, sen de geliyorsun. Medusa Bar’da, yarın akşam onda, unutma.”

“Ama” İtiraz etmek için ağzımı açınca lafımı kesti. “Enişteyi de al gel işte.”

Sürücü koltuğunda oturmuş benim binmemi bekleyen Deniz’e baktım. Ne var der gibi göz kırptı. “Zeliş, yurttan Duygu’nun doğum gününe çağırıyor beni. Medusa Bar’daymış.”

“Gidecek misin peki?”

Bana sorduğuna göre izin olayı kalkmıştı gerçekten. “Sen de benimle gelirsen...” dedim.

“Zaten seni bara yalnız yollayacak değilim. Arkadaşına geleceğimizi söyle.”

Başımı sallayıp onayladıktan sonra camda bekleyen Zeliş’e döndüm. “Geliyoruz canım.”

“Harika! Görüşürüz yarm akşam.”

Arabaya bindim. Deniz arabayı çalıştırırken, “Aşkım istersen doğum gününe gitmeyebiliriz, orada biri bizi yan yana görebilirler,” dedim.

“Korkma şurimşine. O bara 18 yaşından küçüklerin girmesi yasak ve kapısındaki yazıdan anlaşılacağı üzere damsız girmek de. Yaş sının okuldaki öğrencilerin orada takılmasına engel, damsız girilememesi de sap ve genç erkek hocaların girmesine engel. Yani orda tanıdık kimseyle karşılaşacağımızı sanmıyorum. Tamdık birini görürsek de sen arkadaşlarınla gelmişsin, ben de kendi arkadaşlarımla gelmişim ve karşılaşmışız gibi yapacağız.” “İnşallah öyle olur. Bu arada, Talha ve Melis çıkıyorlar artık. Melis, ona başımdan geçenleri de anlattı. Talha, Melis’in onunla çıkmasına karşılık susuyor anlayacağın.” “Melis, bizim için böyle bir şey yapmak zorunda değil. Talha kime ne söylemek istiyorsa söylesin. Kimse ona inanmaz zaten.”

“Sadece bizim için onunla çıkıyor sayılmaz. Bence birbirlerine âşık onlar.”

“O zaman Allah mutlu mesut etsin aşkım, ne diyeyim.” “Şey... Bir ara onları bize davet etmek istiyorum. İkisini de.”

“Ama o zaman Talha’nm elinde ilişkimizi ispatlayacak bir kanıt olur. Evimizi öğrenmesi...”

“Melis’i kaybetmemek için susacaktır, eminim. Hem bizi yakından tanırsa hakkımızda kötü düşünmez.”

“Niye başkalarının ne düşündüğüne bu kadar takılıyorsun şurimşine? İnsanlar hep konuşur. Niye kimin ne dediği bu kadar umurunda, anlamıyorum.”

“Çünkü... Çünkü... Ne bileyim ben? Önemsiyorum işte.” Haklıydı aslında ama elimde değildi. Arkamdan kötü söz söylensin istemiyordum. Başkalarının ne

dediği benim için önemliydi ve insanların kötü sözleri canımı yakıyordu.

Hastaneye gittiğimizde akciğer röntgeni çektiler yine. Röntgen temiz çıktı, yani yuttuğum su yüzünden akciğerlerimde bir hasar oluşmamıştı. Ama sudan korkmam ruhumun bedenim kadar şanslı olmadığının kanıtıydı. Deniz'in ısrarıyla bir psikologla da görüştük. Zaten sadece on dakika sürdü konuşmamız, malum devlet hastanesindeydik. Buna rağmen doktor, benimle oldukça ilgili konuştu ve korkunun boğulma vakalarmdan sonra sık görülen bir durum olduğunu söyledi. Özellikle banyoda sudan korkmanın üstesinden gelebileceğimi, bunu kendi başıma atlatabileceğimi söyledi. Aslında konuşması çok motive edici olduğu için eve gidince kendim banyo yapmayı deneyebilirdim, hatta havuza bile girmeyi denemek istiyordum.

Eve dönerken Deniz'e bundan bahsettim. "Aşkım, havuza gidelim mi? Doktorun dediği gibi korkumu yenmek için üstüne gitmek istiyorum."

"Emin misin? Önce küvete girerek başlaman daha iyi olmaz mı?"

"Haklısın, doktor sayesinde birden çok cesur hissettim kendimi. Bir süper kahraman gibi hissediyorum ama benim kahramanım suyu hiç sevmeyen kedi kadın olsa gerek," dedim sırıtarak. O da kahkaha atarak bana baktı.

Evde, yeni çalışma programıma uygun şekilde ders çalışarak geçirdiğimiz bir günün ardından akşam küveti doldurup içine girdik. İlk başta biraz ürksem de Deniz'in sıcak tenini tenimde hissedince güvende olduğumu anlayıp kendimi suya bıraktım. Niye ya da nasıl banyo suyundan korktuğumu bilmiyordum.

Sanırım korku bilinçaltıma işlemişti. Yoksa bilincim küvetteki sudan korkmanın saçmalık olduğunun farkındaydı. Deniz bana sarılıp, "Aferin benim kızıma," dedi.

Sonra da beni rahatlatmak için öpmeye başladı. Cidden o öpünce dünya umurumda olmuyordu. Yüzümü ona dönüp kucağına oturdum. Beni beğendiğini bilmek değerli hissettiriyordu. Beni sevdiğini bilmek ise hâlâ inanamadığım bir mucizeydi. Herkesin istediği o adam benimdi. Sadece benim...

Düşünceli halime bakıp muzipçe, "Kafanın içindeki gürültü buraya kadar geliyor," dedi. "Ne düşünüyorsun bu kadar? Bence kısa sürede bu fobinden kurtulacaksın."

"Sen yanımdayken her şeyin mümkün olabileceğine inanıyorum."

Banyodan çıkınca kafamı yastığa koyar koymaz uyudum. Sıcak su sayesinde rahatlayıp gevşeyince göz kapaklarım kendiliğinden kapanıvermişti. Tüm gece Deniz'in kollarında kesintisiz bir uyku çektim üstelik.

Deniz

Sina yanımda hemen uykuya daldı. Ona doyamamam normal miydi acaba? Sarılıp göğsüme çektim onu. Uyandırmamaya gayret ederek yanağını öptüm. Ayakları yine soğuk olduğu için onları bacaklarımın arasına alıp saçlarını koklayarak uykuya daldım. Ertesi gün sabah ilk dersim Sina'nın sımfındaydı. Ayrıca onu okul bitene dek görebileceğim tek ders saatiydi bu. Sabah derse girdiğimde ilk dikkatimi çeken Yusuf'un yerini değiştirip Sina'nın arkasındaki sıraya oturmuş olmasıydı. Bu çocuk gittikçe daha çok kızdırıyordu beni. "Kime sordun da oraya geçtin?"

"Hocam Ece yer değiştirmek istedi de."

Ece'ye döndüm bu kez. "Kafana göre niye yerini değiştirdin?"

"Hocam, dün doktora gittim. Gözlerimde bir sorun var. Güneşe gözlüksüz bakmamalıymışım. Orası da cam kenarı. Ben duvar kenarından kim benimle yer değiştirir diye sorunca sağ olsun Yusuf gönüllü oldu."

"iyi tamam, geçmiş olsun." Sina'ya döndüm bu kez. "İlayda'yla yer değiştir," dedim. Bana anlamayarak bakınca, "En öne geç," diye buyurdum. İlayda itiraz etmek için, "Hocam" diye başlaymca sözünü kesip, "Dediğimi yapın!" diye kızdım. İlayda ve Sina yer değiştirince Yusuf'a dönüp, "Sen giderken ben o yolları dönüyordum. Oradan kalkmıyorsun! Sina'nın yanma da yaklaşmıyorsun bir daha!" diye azarladım.

Sina başta olmak üzere, tüm sınıf bana şaşkınlıkla bakıyordu. Hakkımızda dedikodu çıkmasına sebep olacaktı bu ani çıkışım, farkmdaydım; ama Yusuf'u döverek hastanelik etmekten daha iyiydi. Durumu toparlamak için smıfa dönüp, "Geldiğim gün söyledim size, kimsenin sevgilisi olmayacak diye! Smav yılınız. Biraz sabredin, üniversitede ne halt yiyorsanız yersiniz. Sina, eşit ağırlık sınıflarında en başanlı öğrenci oldu. Kimsenin, onun aynı başarıyı LYS'de de göstermesini engellemesine müsaade etmem," dedim.

Yusuf öfkeyle bana bakıyordu. Bir elini sıranın üstünde yumruk yapmış sıkıyordu. Göz göze geldiğimizde arsızca sırıtmaya başlayarak, "Ya da Sina'nın dudakları çok hoşunuza gitti diyedir," dedi.

"Ne dedin sen?" Yusuf'un yanma gidip onu yakasından tutup ayağa kaldırdım.

"Yalan mı? Niye o kadar bayan hoca varken ona siz suni teneffüs yaptınız?"

Sina, beklemediğim bir şekilde tartışmamıza dâhil olup, "Ölüyor olduğum için olabilir mi Yusuf?" diye sordu sitemle. "Ciğerlerim suyla doluyken oturup kimin yardım etmesinin en uygun olacağını mı tartışacaktı hocalar? Ayrıca senden ve ısrarcı tavırlarından rahatsız oluyorum. Bunu da seni uyarması için Deniz Hoca'ya dün ben söyledim!" Yusuf bozulunca ellerimi yakasından çektim. Sinerek yerine oturdu. Sina'nın onu terslemesi yüzünden utanmıştı da. Bana döndü ve sıktığı dişlerinin arasından, "Özür dilerim, hocam," dedi. Başımla onaylayıp özrünü kabul ettim. Sina'ya dönüp, "Otur sen de yerine," diye buyurdum. "Yazlık sinemaya çevirdiniz burayı."

Tüm sınıfı, "Benim hakkımda dedikodu çıkaranı, gözünün yaşma bakmaz okuldan attırırım!" diye uyarıp derse başladım. Umarım bu kadar gözdağı çenelerini kapatmaya yeterdi.

Okuldan sonra Sina, akşam doğum gününe gideceğimiz kıza hediye almak için Melis Te alışverişe çıkacağını yazan bir mesaj atmıştı. Ben de cevaben akşama giymek için kendine de bir şeyler almasını önerdim. "Dolabımda tam bara uygun bir elbise var," diye cevap yazınca şaşırdım doğrusu. O elbiseyi hemen görmek istiyordum ama veli toplantısı olacağından eve geç gitmem gerekiyordu, yani hemen göremeyecektim.

Kendi sınıfımdaki velilerle toplantıyı bitirdim. Sina'nm velisi de ben olmuştum artık. O yüzden diğer öğretmenlerle görüşüp onun hakkında bilgi aldım. Sessiz sakin, sorunsuz bir kızdı zaten. Beren Hanım dışında kimse onun derslerini sormamı kurcalamamıştı. Ona da, "Dayısının tüm öğretmenlerle görüşecek vakti yokmuş. İşe gitmesi gerekiyormuş. Benden rica etti," yalanını sıkıp dersteki durumunu sordum.

“Çok ukala.”

Şaşırdım, çünkü Sina ve ukala kelimeleri aynı cümlede bile mantıksızdı. Onun en sevdiğim yönlerinden biriydi mütevazı oluşu.

“Ne gibi bir ukalalık yapıyor?”

“İşte sınıf arkadaşlarından kendini üstün görüyor. Sen onu kurtardıktan sonra hele havasından geçilmiyor. Biriki kız öğrenciden duyduğuma göre seninle ilişkisi olduğunu yayıyormuş etrafa. Dikkat et bence. Çok yalancı, fena bir kız. İlk geldiğinde de adınız bunun millete söylediği yalanlar yüzünden çıkmıştı kesin.”

Evet, bir yalancı vardı, o da Beren’di çünkü Sina’yı kıskanıyordu. “Anladım,” diye kestirip attım.

“Bak Denizciğim, sonuçta sözlüsün. Hani sözlün duyar yanlış anlar... Ben senin için diyorum.”

“Anladım, Beren Hanım! Lütfen bana hitap ederken samimi kelimeler kullanmayın! Sözlüm bunu da yanlış anlayabilir!”

Onun sınıfmdan çıkıp gidecekken aklıma Fatih şişkosu geldi. Onun ve arkadaşının velilerinin yerini öğrendim Beren’den. İkisinin de anneleri gelmişti toplantıya. Kadınlara oğullarının sigara içtiğini söyledim. Zaten dün de Sabri Bey’e söylemiştim ama ailelerine haber gitmemişti belli ki. Bunu Sina’yı videoya çektikleri için değil, çocuklar kendilerini zehirlediği için yapıyordum. Yoksa ben onları tokatlayıp hıncımı almıştım.

Eve gittiğimde Sina hâlâ gelmemişti. Üstümü değiştirirken dolabın onun olan kısmını açıp elbiseleri incelemeye başladım. Bir tane değil, üç tane gece kulübü ya da bar tarzı yerlerde giyilebilecek elbise vardı dolapta. Sanırım Duru’nun seçimiydi bunlar çünkü onun ilk tercihi olan markalara aitlerdi. Bu

elbiseleri Trabzon'dan almıştı demek ki. Üç elbise içinden en güzeli siyah olanıydı. Sina eve geldiğinde ona siyah elbiseyi gösterip, "Bence bu gece bunu giymelisin," dedim. Şaşırıp, "Kızmaz mısın? Biraz kısa," dedi.

"Altına koyu renk çorap giyersen hayır. Ben yamnda olacağım nasılsa."

"Tamam." Gülümseyerek elbiseyi elimden aldı. Akşam evden çıkarken çok güzel görünüyordu. Siyah çorap giymişti altına. Memnuniyetle ona bakınca, "Çorap giydim, bak," dedi.

"Aferin."

Şu an makyajıyla, saçıyla, topuklu ayakkabılarıyla ve elbisesiyle olduğundan bir iki yaş daha büyük gibi duruyordu ki bu iyiydi. Yanımda kolay alt edebilecekleri küçük bir kız olduğunu düşünürlerse bu gece bardaki kızlar yakamı bırakmazdı. Gece gece huzurumuz kaçsın istemiyordum. Şimdi Sina dişli bir rakipti. Umarım bu gece bana asılan biri olmazdı.

Kulübe girdiğimizde mekânın çok ufak ve tıkış tıkış olduğu fark ettim. Hiç bu kadar küçük gece kulübü görmemiştim. Mekânı geniş göstermek için bir duvarını aynayla kaplamışlardı. DJ vardı ve adam gerçekten iyi çalıyordu. Kulübün sonundaki uzun masadan birkaç kız Sina'ya el salladı ve biz de el ele oraya doğru gittik. Sina, doğum günü kızma hediyesini verip sarıldı. Masada daha çok kız vardı, erkeklerin sayısı benimle birlikte dörttü. Sina, doğum günü kızından, masadaki kızlardan hatta mekândaki tüm kızlardan güzeldi. Bence bu gece rahatsız edilmezdik. Umarım...

Umudum fazla uzun sürmedi ama. Adının Duygu olduğunu öğrendiğim doğum günü kızının bir sınıf arkadaşı, Sina'nm oturacağı tabureye yani yanıma

oturup, “Burası benim,” dedi. Sina öfkeyle kaşlarını çatınca onu belinden tutup bir bacağıma oturttum ve “Onun yeri burası zaten. Sorun yok,” dedim. Evet, Sina’nm bu gece fazlasıyla güzel olması sadece onu daha çok kıskanmalarına sebep olmuştu. Az sonra Sina’nm ismini de bildiği yurttan bir kız, “Sigara içmek için dışarı çıkalım mı?” diye sordu bana. Belli ki Sina’nm sigara içmediğini biliyordu. “Ben sigara içmiyorum,” dedim. İçmek demişken bir şey sipariş etmediğimizi fark ettim. Ortalıkta dolanan garsona işaret edip yanıma çağırdım. “Bir votkaenerji bir de meyve suyu.” Sina, bana şaşkınlıkla bakınca, “Neyli meyve suyu istersin?” diye sordum.

“Meyve suyu istemiyorum!”

“Kola, soda, soğuk çay? Ne istiyorsun peki?”

“Hiçbiri, ben de votkaenerji istiyorum.”

“Unut onu! Olmaz!”

“Sen içiyorsun ama!”

“Tamam, ben de içmiyorum. İki meyveli soda getir. Biri limonlu olsun. Diğeri...” Sina’ya döndüğümde küskünce, “Elmalı,” dedi.

Garson başıyla onaylayıp gitti. İçeceklerimiz geldiğinde Sina hâlâ somurtuyordu. “Derdin ne şurimşine?”

“Niye içki içemiyorum?”

“Ben de içmiyorum işte.”

“Sana sen içiyorsun demedim ki, ben niye içemiyorum dedim.”

İstediği olmazsa tüm gece somurtup duracağını anlamıştım. Yanmda olduğum için ona göz kulak olabilirdim aslında. Yani bir içkiden bir şey olmazdı. “Tamam ama sadece bir bardak.”

“İki. Lütfen...”

“Niye?”

“Bir bardakla sarhoş olamam belki.”

“Sarhoş olmak mı istiyorsun?”

Hevesle başını aşağı yukarı salladı. Niye sarhoş olmak istediğini bilmiyordum ama sarhoş halinin çok tatlı olduğunu hatırlıyordum. Bir de ateşli... Gerçi ateşli olmasının nedeni afrodizyaktı.

Garsona iki votkaenerji sipariş ettim. İçkiler geldiğinde Sina yine limonata niyetine hızla içmeye kalkınca bardağı elinden alıp, “Yavaş,” dedim.

“Tamam.”

Uyarımı dikkate alıp daha yavaş içmeye başladı. Ben içkime dokunmadım. Ona göz kulak olacaksam ayık olmakta fayda vardı. Biraz sonra başka masadan bir kız yanımıza gelip kucağımda oturan Sina’yı görmezden gelerek “Dans edelim mi?” diye sordu.

Sina, tırnaklarım kıza geçirmeye hazır bir halde öne atılınca onu tuttum. Kıza da, “Hayır! Ve seni parçalamasını istemiyorsan git!” dedim.

Sina ikinci bardak için tutturunca, “Bu son!” diyerek garsonun getirdiği ikinci votkaeneıjiyi ona uzattım.

Barda yarım saattir oturuyorduk. Sadece bizim masada değil, genel olarak mekânda erkek kıtlığı vardı. Kızlar her zaman olduğu gibi bana bakıyorlardı. Alışmıştım buna artık ama Sina’nın alışması zaman alacaktı anlaşılan. İkinci bardağı bitirdikten sonra benim hâlâ dolu olan bardağıma göz dikmişti. İçkimden bir yudum almayı başarınca onu yakalayıp bardağı elinden aldım ve kalanını içemesin diye fondip yaptım.

Sanırım hafiften sarhoş olmuştu. “Dans edelim mi deniz gözlü?” diye sordu. O geceyi hatırladım birden. Ayağa kalktık ve dans eden minik topluluğa katıldık. Tek derdim dengesini kaybedip düşmemesiydi. Zaten

dans pistindeki tek erkektim ve dans etmeye pek hevesli değildim ama Sina havaya girmiş dans ediyordu. Karşı duvardaki aynadan baktığımda yaptığı hareketlerin dışarıdan normal göründüğünü fark ettim. Zaten mekândaki sayılı erkeğin her birinin yamnda kızlar vardı; yani Sina, dikkat çekmiyordu ama aynı şeyi kendim için söyleyemezdim. Beni arsızca izleyen gözlerin sahipleri yavaş yavaş pisti doldurmaya başlamıştı. Sina'yı itip yerine geçmeye çalışan bir kız çıkınca Sina kızın saçlarını çekmeye başladı. Onu kızdan ayırdım ve masamıza geri döndük. Masada ayık tek kişi bendim sanırım. Az önce sigara içmek isteyen kız alkolün verdiği cesaretle, "Sina çok sıkıcıdır ya! Anca kitap okurdu yurtta. Daha eğlenceli bir şey yapmak istemez misin?" diye sordu.

Sina hiç beklemediğim bir şekilde güldü. Sonra da alaycı bir gülüşle kıza bakarak, "Ben onu eğlendiriyorum ki," dedi ve dudaklarıma yapıştı. Artık masamızdaki tüm gözler üzerimizdeydi. Canını yakmadan ve gururunu incitmeden onu durdurmaya çalışıyordum ama dudaklarıma yapışmıştı ve bırakmıyordu. Sonunda onu kendimden ayırıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordum kızarak.

"Hep sevdiğin şeyi."

"Bak işte bu yüzden içmeni istemiyordum."

"Çok mu saçmalıyorum?"

"Evet!"

"Gidelim o zaman. Zaten herkes sana bakıyor sinir oldum." "Tamam." Kalkarken masada bize bakan kızlara dönüp, "Ne bakıyorsunuz yosmalar! Benim o! Kocam olacak. Ben onu öperken siz anca avucunuzu yalarsınız!" diye bağırdı.

Evet, iyice edepsizleşmişti artık ve bu hali hiç hoş değildi. Gerçi beni koruması çok sevimliydi. Saat daha on bire gelirken mekândan ayrıldık. Arabada bana dönüp, "Nasıl bir şey?" diye sordu ağlamaklı bakışlarıyla.

"Ne nasıl bir şey?"

"Karşı cinsin tamamınm sana anında hayran olması. Herkesin sana bakması. Seni beğenmesi... Önceden beni kimse görmezdi bile. Ama sen öyle ışıltılısın ki senin yanmda olunca beni de fark ediyorlar."

Bunları alkolün etkisiyle itiraf ediyordu bana. "Bilmem, alıştım artık."

"Peki, nasıl yapıyorsun bunu? Çok yakışıklı adam var ama senin gibi ışık saçıp tüm bok böceklerini etrafına toplamıyorlar."

"Ben kadınları umursamıyorum. Benim umursamaz tavrım da onları daha çok çekiyor sanırım."

"Ben de kadınım, beni de mi umursamıyorsun?"

"Sen benim meleğimsin ve uğruna her şeyi göze alabileceğim tek kadınsın."

Gözleri dolarken gülümsedi ve "Sadece acıdığın için beni evine aldın değil mi?" diye sordu hüzünle.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Hep biliyordum aslmda. Çok iyi birisin ve o gece birlikte olduğumuz için üzüldün... Sonra kimsesiz olmama ve yaşımın küçük olmasına üzüldün... Acıdın bana işte." Artık dili de dolanıyordu. Ve beklediğim son geldi, ağlamaya başladı.

"Sana acımadım." Doğruyu söylüyordum. Onunla birlikte olduktan sonra beş gün boyunca, yani pazartesi onu okulda görene dek uyuyamamıştım bile. İç çekerek ona hiç bahsetmediğim o beş günü iki kelimeyle özetledim. "Seni özledim..."

“Beni odana götürürken ne fena kız diye düşünmedin mi peki?”

“Hayır, şurimşine. Ne güzel bir kız diye düşündüm.” “Yalancı! O gece olmasaydı da benimle evlenir miydin ki? Evlenmez miydin ki?” Hem dili dolanıp kelimeleri telaffuz edemiyordu hem de saçma sapan cümleler kuruyordu. Bu haline gülümseyip, “Sarhoşsun ve saçmalıyorsun,” dedim.

“O gece de sarhoşsun, yat uyu demiştin. Keşke seni dinleseydim. O zaman sadece sorumluluktan evlenmek zorunda olmazdın benimle.”

“Seni seviyorum, bunu biliyorsun ve şu an saçmalıyorsun!”

“Doğruyu söyle, o gece olmasa kiminle evlenirdin? Beni hiç tanımasaydm? Burçin’le mi?”

“Hayır. Dedem ya da ailem kimi uygun görürse onunla evlenirdim.”

“Aşk peki?”

“O sonrasında birlikte oldukça gelirdi.”

“Sevmediğin biriyle mi evlenecektin yani?”

“Her kadının beni sevdiğini sen söyledin. Beni seven birini sevmek çok da zor olmasa gerek.”

“Peki, o gece bana ilk görüşte mi âşık oldun?”

“Tek gecede âşık olunmaz küçüğüm. Ben, sana seninle bana taşınman konusunda tartışırken âşık olmaya başladım.” “Ondan mı evlenmek istedin?”

“Birçok sebebi var. Seni seviyorum ve seni ortada bırakmak şerefsizlik olurdu ki ben öyle biri değilim.” “Acıdın yani işte?”

“Hayır, bana yakışanı yaptım; ama şu an bir önemi yok, çünkü sana deli gibi âşığım. Yıllarca kimseyle birlikte olmamanın en güzel tarafı, birlikte olduğum ilk kıza kolayca bağlanabilmek oldu kısacası.”

“Doğruyu söyle, kızları ortada bırakamayacak kadar iyi yürekli olduğun için mi kimseyle birlikte olmadın?” “Biraz o yüzden biraz da hijyenik endişelerim yüzünden.” “Nasıl?”

“Fark ettiysen takıntılarım var.”

“Hı hı.”

“İşte temizlik hususunda endişe duyuyorsam hiçbir kıza yaklaşmam bile.”

“Ama benim temiz olduğumu nasıl anladın?” Başını bana doğru çevirip kaşlarını çattı. Sarhoşluğun verdiği mahmurlukla çok tatlı görünüyordu.

“O kadar çok etkiledin işte beni. Takıntılarımı ve bildiğim tüm doğrulan unutturacak kadar. Hele ki partide bakışırken...”

“Ben sana bakarken bu bana bakmaz diye düşünüyordum.” Kıkırdayarak gülmeye başladı.

Arabayı park edip, “Evimize geldik güzelim,” dedim. Başını sallayıp onayladı. Asansöre bindiğimizde, “Kendimi o geceki kadar cesur hissediyorum,” dedi ve boynuma sarılıp beni öpmeye başladı. Asansör üçüncü katta durunca ondan ayrıldım. Gizem ve Ezgi asansöre bindi, bu hiç iyi olmamıştı. Sina, onları görünce alkışladı ve “Seninle grupça yatmak isteyen yosmalar da geldiğine göre kalkış yapabiliriz. Grup derken müzik grubu değil ha...” dedi.

Gizem, “Sen kime yosma diyorsun?” diyerek Sina’nm saçını çekmeye kalkışınca bileğini tutup engelledim onu. Sina, “Dokunma ona!” diye bağırınca ateşi tutmuşum gibi kızın bileğini bıraktım. “Ben dövdüm onları. Yine döverim!”

Neyse ki Sina daha fazla saçmalayamadan kızlar altıncı katta bize öfkeli bakışlar atarak indiler. Biraz sonra da yedinci katta biz indik. Eve girdiğimiz an Sina

yine dudaklarıma yapıştı. Öpüşmemize son veren şey acıyla yüzünü buruşturup iki büklüm olması oldu.

"Neyin var?"

"Kamım ağrıyor, regl olacağım."

Aslmda son iki gündeki dengesiz duygu durumundan fark ettiğim şeyi dile getirmişti. Onu çok iyi tanıyordum artık. Birden bana vurmaya başladığında neye uğradığımı şaşırdım. Art arda kollarıma vurup duruyordu.

"Hey! Ne oluyor?"

"Asansörde o Gizem denilen kaşarın kolunu niye tuttun bakayım?"

"Sana vurmaya kalkıştı çünkü."

"Ben kendi kendimi kendim savunurdum bir kere." Yine tekerleme gibi konuşup saçmalıyordu. Birden bana vurmayı bıraktı ve yerinde zıplayarak gülmeye başladı. "Yüzünü gördün mü?"

"Evet." Biraz düşününce Gizem'in yüzünün bir yanında izler olduğunu hatırladım. "Şurimşine, onun yüzünü sen mi çizdin?"

"Hı hı." Başını sallayıp sırıtıyordu.

"Nasıl? Nerede ve ne zaman?" Şaşkınlıktan gözlerimi iri iri açmıştım.

"Üniversitede gezisinde ve Melis'le birlikte. Dövdük biz onları." Cıvıltı gibi gülüşü beni de gülümsetmişti. Körle yatan şaşı kalkar diye boşuna dememişler; Sina da bana benzemeye başlamıştı. Onu kollarıma yatırıp kucağıma aldığımda çığlık attı. Yatağa götürüp bıraktığımda • tekrar yaşlı gözlerle bana bakıp, "Senden önce yalnızdım ben, biliyor musun?" diye mırıldandı. "Sen, beni o karanlık yalnızlığımdan kurtardın."

Yaşlı gözleriyle bana bakarken ne cevap vereceğimi bilemedim. Öncesinde ne kadar yalnız olduğunu

düşünmek kötü hissetmeme sebep oluyordu. Yanma yatıp ona sarıldığımda boynuma sarılıp iç çeke çeke ağlamaya başladı. Bir ara nefes alıp, "Annem ölmesin istiyorum. İyileşsin. Televizyonun karşısında taze fasulye kırsın ve odama gidip ders çalışmadığım için bana kızsın istiyorum. Geceleri yine annemle uyumak istiyorum. Çok şey mi istiyorum Deniz gözlü?"

"Hayır."

"Ben annemi özledim, Deniz."

Ona daha sıkı sarılırken haftaya onu Ankara'ya götürmeyi kafaya koydum. Annesinin sayılı günü kaldığını hâlâ ona söyleyememiştim. Kanadı kırk yerden kırıkken bunu nasıl söyleyebilirdim ki?

Uyumaya başladığında fermuarım açarak elbisesini çıkardım. Çorabını çıkarırken gözlerini aralayarak, "Kalkmalıyım," diye mırıldandı.

"Neden aşkım? Yat uyu."

"Ama çişim var." Hem sarhoş hem de uyku mahmuruyken küçük çocuklar kadar tatlıydı. Birden aklıma çocukluk fotoğrafları gelince sebepsizce mutlu oldum.

"Tamam, gel bakalım."

Banyoya girip onu klozete oturttuktan sonra çıktım. Biraz sonra, "Of ya!" diye hayıflanınca kapının arkasından, "İyi misin?" diye sordum.

"Değilim," dediği an banyoya girdim. "Deniz çık dışarı!" derken açamadığı gözlerini kısıyordu.

"Ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor?"

"Hayır, regl oldum sadece." Çok cam sıkkın söylemişti bunu. Yine gözleri doldu ve dudaklarını büzüp, "Benim pedim yok ama," dedi.

"Ne?"

"Beni markete götür, lütfen."

“Sabaha kadar duramaz mısın?”

Başını olumsuz anlamda sallayıp ağlamaya başladı. Sarhoşluk bu kıza hiç yaramıyordu. Ben sarhoşken sürekli gülerim, Sina ise ağlıyordu.

Sanırım dışarı çıkıp kadın pedi almam gerekiyordu ama saat gecenin bir yansıydı ve bu saatte açık market bulmak da imkânsızdı. Spor Kent’te yirmi dört saat açık büfe de yoktu. Yani çarşıya inip almam gerekecekti. Sonra birden aklıma eczanede de kadın pedi bulabileceğim geldi. Üstelik eve sadece on dakika mesafedeki eczane bu gece nöbetçiydi. Eve gelirken yanından geçmiştik ve açık olduğuna eminimdim.

Sina’yı yatağa yatınp, “Ben alıp geliyorum şimdi, kalkma bir yere,” diye tembih ettim.

Hemen yatakta doğrulup, “Hangisinden alacağını bilmiyorsun ki,” dedi.

“Hangi marka?”

“Markası önemli değil. Normal, kanatlı, ince ve pamuksu üst yüzeyli olsun ama.” Sarhoş haliyle tek nefeste saydığı şeyler karşısında hayretten ağzım açık kaldı.

“Bir daha söyle.”

“Normal, kanatlı, ince, pamuksu üst yüzey.”

Söylediklerini aklımda tutmaya çalışırken bunu yapmak zorunda olduğuma inanamıyordum hâlâ.

Arabayla eczaneye kısa sürede vardım. içeride benim yaşlarımda bir çocuk duruyordu. Kibarca, “Hoş geldiniz,” dedi.

“Hoş bulduk. Ben... Imm... Eee...”

“Prezervatif mi alacaktınız?” Eczacı, bir sıkıntım olduğunu anlamıştı ve bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Derin bir nefes verip, “Keşke o olsaydı,” dedim. “Ben şey istiyorum. Kadın pedi...”

Eczacının gözleri açılıp dudakları kıvrılsa da hemen kendini topladı. Ona kaşlarımı çatarak bakınca gülmemek için kendini zorlayarak, “Hangisinden peki?” diye sordu. “Normal, kanatlı, ince bir de pamukluydu sanırım.” Artık kendini tutmaktan vazgeçmiş sırıtıyordu. “Ben marka sormuştum.”

“Bir markayı ver işte!” Sinirlenmiştim.

“Tamam kardeşim sinirlenmeyin ya da sinirlenebilirsiniz özel gününüzdesiniz sonuçta,” deyip kahkahayı bastı. “Kusura bakmayın ama bu espriyi yapmazsam olmazdı.” “Gece gece başıma gelenler yetmezmiş gibi bir de eczacı komedyen çıktı!” diye söylendim.

“Tamam, pardon. Yalnız ben o dediklerinizden hiçbir şey anlamadım. Bilmiyorum pek çünkü bunlara bayan eleman bakıyordu.” Sırıtsa da aramaya koyuldu. Sonunda otuz iki diş sırıtarak aradığım özellikteki ürünü bulup çıkardı. Tekrar bu duruma düşmemek için, “Dört paket ver sen,” dedim. Yine sırıtarak pedleri poşetledi. Parayı ödeyip arabayla eve döndüm.

Sina uyumuştu, hatta sızmıştı çünkü seslenip dürtmelerimin hiçbirine cevap vermeyip yatakta sağından soluna dönerek uyumaya devam etti. Zar zor onu kaldırıp banyoya getirdiğimde yardımımla bu işi de hallettik. Sonra da ona pijamalarını giydirip üstümü değiştirdim ve yanma yattım. Ne geceydi ama...

Sina

Ertesi sabah hem baş hem de karın ağrısıyla uyandım. Dün olanları eksiksiz hatırlıyordum ve hepsi çok utanç vericiydi. Sarhoş olmayı istememin sebebi afrodizyak olmadan sarhoş olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmekti. Ve öğrendiğim üzere, tek kelimeyle utanç vericiydi.

Deniz yatakta yoktu. Telefonun saatine bakınca bunun normal olduğunu fark ettim. Saat onu geçiyordu. Acaba Deniz dün ped almış mıydı? Banyoya gittiğim an şok oldum, demek ki her şeyi hatırlamıyordum. Ne ara pedi takmıştım ki? Sanırım sarhoşluktan, pedi de yanlış takmıştım. Öne gelecek kısmı arkaya geliyordu. Banyodaki işlerimi halledip mutfağa gittiğimde Deniz'in yine muhteşem bir hafta sonu kahvaltısı hazırladığını gördüm.

Ben gelince, "Günaydın, ayyaş," dedi.

"Rezilin tekiyim. Biliyorum."

"Ama tüm rezilliğine rağmen o halinle çok tatlıydın."

Ona gülümseyip, "Pedler için teşekkürler," dedim.

"İşe yaramış mı bari? Sana yardım edeceğim diye çok uğraştım."

"Ne?" İnanmıyorum. O yardım etmişti, demek ki bu yüzden hatırlamıyordum. Benim yanaklarıma kan hücum edip kızarırken o sırıtıyordu.

Utançtan ağzımı bile açamadığım bir kahvaltıdan sonra sofrayı toplarken telefonu çaldı. Bir arkadaşıyla konuşuyordu sanırım. Bense barda yaptıklarımı ve çocuk gibi ağlayıp zırlayarak ona anlattıklarımı düşünüyordum. Sadece iki bardakla sarhoş olmuştum resmen. Deniz haklıydı, ben içmemeliydim. Kamım ve başım ağrıdığı için bir ağrı kesici içtim.

Telefonunu kapatan Deniz bana dönüp, "Arayan Harun'du. Eşiyle birlikte bizi yarın akşam yemeğe bekliyorlar," dedi.

"Tamam," diyerek onu onayladım. Hâlâ çok utanıyordum. Yanıma gelip beni kollarının arasında aldı. Alnımı öperek, "Benden utanmam sevmiyorum," dediğinde, normale dönecek kadar öz güven kazandım.

Deniz bugün bana türevi anlatacaktı ama biz derse daha yeni başlamışken Melis aradı.

"Nasılsın turuncu kafa? Ne yapıyorsun?"

"İyiyim. Biraz sonra Deniz bana türevi anlatacak, sen ne yapıyorsun?"

"Hadi ya... Biz de Talha'yla dershanenin etüd salonundayız. Sözde türev çalışmaya çalışıyoruz ama bir şey anladığımız yok. Bu dershanedeki hoca kendi bile tam bilmiyor ki bize anlatsın. Şanslısın valla."

"Siz de bize gelin."

"Talha da yanımda ama."

"Biliyorum, az önce söyledin ya. Onu da al bize gel işte. Hem onunla çıkmaya başladığından beri beni boşladın kızım. Bir adam gibi konuşamadık."

"Talha'ya bir sorayım," dedikten sonra biraz bekledim. Sonra Melis neşeyle, "Geliyoruz, turuncu kafa," dedi.

"Tamam, bekliyoruz," diyerek telefonu kapattım. Başımı kaldırdığımda bana inanamayan gözlerle bakan Deniz'e baktım.

"Ne var?"

"Bari bana bir sorsaydm?"

"Sen yarın arkadaşının evine gideceğimizi bana danıştın mı ki?"

"İkisi aynı mı?"

"Fark ne?"

"Talha!"

"Abartma Deniz! Ama ev benim, istemediğim kimse giremez diyorsan anlarım tabii."

"Saçmalıyorsun! Ya da bu bir taktik ve beni ters köşeye yatırıp kendini haklı duruma getiriyorsun."

"Ne var bana ders anlatırken onlar da dinlese? Ne olur yani?"

“Ben ne diyorum sen ne diyorsun? Neyse geliyorlar zaten. Yapacak bir şey yok.”

Çok değil yarım saat sonra Melis Te Talha zili çaldı. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Melis’in elinde bir kutu vardı, sanırım pasta almışlardı. Talha bana gergin bir şekilde bakıyordu. Sonra ifadesi değişti ve bakışları sertleşerek arkamda duran Deniz’in üstüne sabidendi. Biz, Melis Te sarılırken o ikisi hiç konuşmadı.

İçeri geçtiğimizde ben herkese meyve suyu ve pastadan birer dilim getirdim. Sonra salondaki masaya kurulduk. Deniz sınıftaki gibi ders anlatmaya başladı. Talha hiç konuşmasa da en çabuk o öğreniyordu ve Deniz’in çözmemizi istediği soruları ilk o çözüyordu. Melis de benden iyiydi çünkü onlar sayısal sınıftaydı. Bir saatin ardından ben ve Melis mola diye sızlanınca Deniz ara verdi. Ben de boş tabakları toplama bahanesiyle Melis’e kaş göz yapıp onu mutfağa çağırdım.

“Anlat bakalım. Dökül.”

“Ajan mı oldun, oyun mu oynuyoruz turuncu kafa?” “Melis, sizi perşembe günü sınıfta konuşurken duydum yani sana benimle çık dediğinde.”

“Röntgenci, kapı arasından dikizleyen turuncu kafa...” Sırıtıyordu. Utanarak da olsa Talha’yla ilişkisinin nasıl gittiğinden ve Talha’nm nasıl tatlı olduğundan bahsetti. Konuşurken gözlerinin içi parlıyordu, çok mutluydu.

İçeri geçtiğimizde Talha’yı Deniz’e alaycı bir şekilde sırıtırken, Deniz’i de Talha’yı öldürecekmiş gibi bakarken yakaladım. Melis hemen, “Ne oluyor Talha?” diye sordu.

Talha, “Hiç. Sadece bu ev cidden onun mu yoksa Sina’yla ara sıra gelmek için tuttuğu ayrı bir ev mi diye

sordum," dedi. Çok kötü hissetmiştim. Bakışlarımı halıya indirirken, Deniz oturduğu sandalyeden kalkıp beklemediğim bir şekilde bana sarıldı. "Derdi seninle değil, benimle. Takma kafana onu," dedi ve hep yaptığı gibi saçlarımı öptü. Tekrar masaya oturduğumuzda Talha uzaylı görmüş gibi bakıyordu bize. Deniz derse başlayacakken Talha birden, "Cidden bu kadar saf mısın?" diye sordu bana. Hiçbir şey anlamamıştım. Kaşlarımı çatıp ona bakınca konuşmaya devam etti. "Seninle evlenmeyecek. Canı sıkılınca seni bırakacak!"

"Talha sana bin kez anlattım!" diyerek araya girdi Melis. Ama Deniz gülümsüyordu bu kez. Sakince, "Nisanın beşinde Eskişehir'de nişanımız var. Bekleriz," dedi.

Bu kez şaşkın bir şekilde bakma sırası bendeydi. Bakışlarımı Deniz'e çevirince, "Babam aradı. Ben de babanı arayıp tarihi kararlaştırdım," dedi. Sevinçle boynuna sarıldıktan sonra birden geri çekilip, "Ama benim hiçbir şeyim hazır değil!" dedim.

"Duru gelecek, sonra da annem. Hep beraber halledersiniz. Nişan alt tarafı."

Talha şaşkın bir biçimce bize bakıyordu. Sonra ellerini kaldırıp, "Lafımı geri alıyorum," dedi.
Ders tamamen bitene dek üç saat daha çalıştık. Melis bir ara kulağıma fısıldayarak telefonda söylediği, "Seni çalıştıracak biri olduğu için şanslısın," lafını geri aldığını söyledi. Ders bittikten sonra çok güzel zaman geçirdik. Biz mısır patlatıp bir şeyler hazırlarken Talha ve Deniz konsolda oyun oynadılar. Sonra hep birlikte film izledik. Ben, Deniz'e; Melis de Talha'ya sarılmıştı. Çünkü en iğrendiğimden kesmeli biçmeli korku filmi açmışlardı. Akşam onları yolcu ederken çok ama çok mutluydum. Onlar gittiğinde Deniz'in yüzünün her

yerine minik minik öpücükler kondurup beni utandırmadığı ve onu kızdırdığı halde Talha'yı dövmediği için teşekkür ettim.
Ertesi gün Deniz'in arkadaşının evine giderken çok tedirgindim. Hatta yemeğe kadar hemen hiç konuşmamıştım. Tabii soru sorulunca mecbur cevap veriyordum.

Harun'un eşi Sibel, "Sina, sen ne okuyorsun? Yani hangi bölüm?" diye sordu.

Sıkıntıyla doğruyu söyledim. "Ben liseye gidiyorum."

Harun şaşırarak, "Öğrencin mi?" diye sordu Deniz'e.

Deniz de sıkıntıyla, "Evet," dedi.

Sibel bana gülümseyerek baktı. Yüzünde alay, ima ya da ayıplama yoktu, hatta şaşırmamıştı bile. Eşine dönüp, "Sanki bu olay bir yerlerden tanıdık," dedi.

Harun da eşine gülümseyip, "Haklısın," dedi.

Deniz, "Biz bir şey anlamadık," deyince, Sibel anlatmaya başladı.

"Ben üniversite 1. sınıftayken Harun hem yüksek lisansını yapıyordu hem de benim dersime giren bir doçentin asistanlığını. Doçent bilimsel bir projeyle uğraştığı için dersimize çoğu zaman Harun giriyordu, yani benim hocamdı. Bir gün final notunun %40'nı oluşturan bir ödev verildi. Ama ben ödevin teslim tarihini karıştırdığım için ödevi bir gün sonra teslim etmek istedim. Harun kabul etmeyince de onunla tartıştım. Neler diyorum ama duymanız lazımdı. 'Gerçek hoca bile değilsin. Sen de öğrencisin aslında. Asistansın da ne oluyor? Ben ödevi Doçent'e versem o alır zaten,' diye saydırıyorum böyle. Neyse Doçent'e gittim ödevi vermeye. O da demesin mi ki ben yetkiyi Harun'a verdim o konuda. Yandı gülüm keten helva. Ödev için de çok uğraşmıştım. Ben Doçent'in yanından

çıktıktan sonra peşimden geldi. Önüme geçip ödevini bir şartla kabul ederim dedi. Şartını hiç sormadan kabul ettim düşünün. Sorumluluk ya da başka ödev verir sandım çünkü. Ama demesin mi benimle bu gece çıkarsan ödevi alırım."

Masadaki gülüşmelerimiz ortamı tamamen yumuşatırken Sibel'in çok tatlı biri olduğunu fark ettim. Altı aylık hamileydi ve çok mutlulardı. İleride böyle mutlu olabileceğimi düşünüp gülümseyerek Deniz'e baktım.

Pazartesi günü her şey sıradandı. Artık Melis, Talha ve ben takılıyorduk. Öğle arasında 1 Nisan şakaları üzerine bir muhabbet dönüyordu aramızda. Melis, "Deniz Hoca'ya şaka yapacak mısın?" diye sordu.

"Bilmem, hiç düşünmedim."

Melis, "Hamile olduğunu söyle. Kesin yüreğine iner," dedi.

Talha varken bunu söylemesinden utanmıştım. Yine de cevap verdim. "Aksine hamile olduğuma çok sevinir. Ama sonra 1 Nisan şakasıydı bebek yok dediğimde çok üzülür ve o artık eşek şakası olur."

Talha, "Vay be! Harbi âşık sana. İlk başta çok kıllandım ama çocuk falan da istiyor, öyle mi?" dediğinde yine utanıp kızardım. Deniz'e ne şakası yapabilirim hiç bilmiyordum ama birden aklıma 31 Mart'm Pelin'in doğum günü olduğu geldi. Salı günü onu aramayı kafama yazdım hatta, bu gece yarısından sonra arayacaktım.

Deniz'le ders çalışarak geçirdiğim sıkıcı günün ardından yatarken saate baktım. Hâlâ on birdi. Deniz uyurken saatin on iki olmasını bekleyip uyumadım ve Pelin'i aradım. "İyi ki doğdun, Pelin'ciğim."

“Sina tatlım... Çok sağ ol... Çok mutlu ettin beni. Nasılsın?”

“Ben iyiyim. Ya sen?”

“Tedavim bitti. İyiyim ama 1 Nisan’daki mahkeme geriyor beni.”

“Burada mı yine mahkeme?”

“Evet.”

“Sana destek için geleceğim.”

“Çok sağ ol. Seni görmek beni çok mutlu eder.”

“Ne demek canım benim.”

“Neyse tatlım, sonra yine konuşuruz. Psikologum arıyor da.”

“Tedavim bitti demiştin.”

“Evet ama Timuçin’le hâlâ görüşüyoruz. Tabii arkadaş olarak.”

“Pelin?”

“Ne? Neyse kapatıyorum hâlâ arıyor.”

Ve kapattı. Vay canına! Pelin âşık olmuştu sanırım, yani umarım. Tüm olanlardan sonra mutluluğu hak ediyordu.

Pelin’e destek için mahkemeye gitmek istediğimi Deniz’e söylediğimde ilk başta itiraz etse de sonunda kabul etti.

1 Nisan’da, mahkeme için gittiğimiz adliyede şakadan uzak buz gibi bir gündü. Ama mahkemeden önce adliye koridorunda da olsa Pelin’i görmek iyi gelmişti.

Salonda bu kez Baran’m yanında Cihat da vardı. Mahkeme başladıktan kısa bir süre sonra savcı iddialarını öne sürdü ve bir tanık olduğunu belirtti. Neler olduğunu anlamaya çalışırken babamın adının söylenmesiyle şaşırdım. Deniz de benim kadar şaşırmıştı.

“Nusret Taner.” Mübaşir babamın adını söylediğinde nefesimi tuttum ve merakla onun neler söyleyeceğini beklemeye başladım.

7. Bölüm
Gerçek
Sina

Beynim algılamak için çok uğraşsa da savcının babamı kime tanıklık yapmak için çağırdığını anlayamıyordum, zaten isim kullanılmıyor gibi bir şeydi. İddia makamı, tanık, sanık, savunma makamı vs. kelimeler yüzünden doğru düzgün bir şey anlayamıyordum. Babama, “Size sorulan sorular hakkında, gerçeğe uygun cevap vereceğinize ve hiçbir şey saklamayacağınıza namusunuz, şerefiniz ve kutsal saydığınız bütün inanç ve değerler üzerine yemin eder misiniz?” diye sordular. Babam da, “Bana sorulan sorular hakkında gerçeğe uygun cevap vereceğime ve hiçbir şey saklamayacağıma namusum, şerefim ve kutsal saydığım bütün inanç ve değerlerim üzerine yemin ediyorum,” diye cevap verdi. Sanırım bu uyulması zorunlu bir şeydi. Bu iş de bittikten sonra babam on dakika boyunca sorulara cevap vererek konuştu. Benim çözemediğimi Deniz çözmüş olacaktı ki kulağıma, “Baban kimliği belirsiz alıcının aleyhine tanıklık ediyor,” diye fısıldadı.

“Ama adı üstünde, kimliği belirsiz,” dedim.

“Adam babanla irtibata geçmiş üç gün önce, dinlemiyor musun?”

Dinliyordum ama bir şey anlayamıyordum. Mahkemeye ara verilince Deniz beni Pelin’in yanma bırakıp babamla birlikte dışarı çıktı. Döndüklerinde Deniz çok sıkıntılı bakıyordu. Beni bir köşeye çekip, “Alıcı çok saygın ve zengin, eski bir bürokratmış. Sana

kafayı takmış ve şimdi de seni yakalatabilmek için bir sürü adam tutmuş," dedi.

Ellerimle ağzımı kapatıp öylece kalakaldım. Sonra, "Polis niye yakalamıyor ya bu adamı?" diye sordum. Korkuyordum ve ciddi anlamda telaşlanmıştım. Ama Deniz'in burun delikleri genişliyordu ve sırıtmamak için kendini tutuyor gibiydi.

"Yalan söylüyorsun?" dediğimde gülümsemesi yüzüne yayıldı ve "Nisan 1 şakası!" dedi.

Derin bir nefes alıp, "Deli ya! Adam gibi anlat ne olduğunu, yüreğime iniyordu," dedim.

"Dün adamın Ankara'daki evine polis baskın yapmış. Polis bulunduğu odanm kapısını açamadan adam kafasına sıkıp intihar etmiş."

"Ölmüş mü yani?"

"Evet."

Deniz'in şakası iyice sinirlerimi germişti. Aradan sonra salona girmeyip kantinde bekledik. Deniz babamla neler konuştuğunu özet geçti bana. Adam psikolojik sorunları olan bir manyakmış. Çok ünlü bir eski bürokratmış, aynı zamanda da saygın bir iş adamı. Başka birisinin acı çekmesinden cinsel zevk alıyormuş, sadistmiş yani. İşkenceyle öldürdüğü kızların videoları bulunmuş evinde. İşkenceleri kaydetmiş bir de! Sami'nin yakalanmasının ardmdan bir müddet bu videoları izleyerek idare etmiş. Daha sonra da babamı arayıp Sami'nin işini ona teklif etmiş. Çünkü kaçıramadıkları kızın babasını aradığını bilmiyormuş.

Bu nasıl bir şey anlamamıştım. Adamın ailesi varmış, karısı ve iki çocuğu... Deniz anlatırken kanım donmuştu. Kızlarla birlikte olmuyormuş, onun yerine onlara işkence ediyormuş. Duyduklarımla rengim atmaya ve midem bulanmaya başladığı için Deniz tek

bir cümlede olayı topladı. “İşte yine manyaklığı nüksedince ve Sami de olmayınca kulübü aramış. Baban da sanki Sami’nin yarım kalan işlerini o devralmış gibi konuşmuş onunla ve hemen akabinde polisle irtibata geçmiş,” dedi.

En azından babam bu kez iyi bir şey yapmıştı. Mahkeme bittikten sonra bir yere geçip oturduğumuzda Pelin’i biraz köşeye sıkıştırdım.

“Bana doğruyu söyle, şu psikologla aranda ne var?”
“Hişt! Abim duyacak!”

Pelin mahkemeye abisiyle gelmişti. Abisi yan masamızda Deniz’le ve babamla konuşuyordu. Bu arada Deniz’le babam da iyi anlaşıyor gibiydiler. Sesimi alçaltarak Pelin’e sordum.

“Abin bilmiyor mu?”

“Kimseye söyleyemedim daha.”

“Aranızda tam olarak ne var?”

“Timuçin’le daha el ele bile tutuşmadık ama bana baktığında bile mutlu oluyorum ve bana iyi gelen başka bir şey var. Kızı Beyza.”

“Evli mi?”

“Hayır, dul. Karısı başka bir adamla gitmiş. Hem de Beyza iki yaşındayken. Şimdi kaçtığı adamla evlenmiş ve bir bebeği varmış.”

“Peki, şimdi kız kaç yaşında?”

“Altı yaşında. Sina görmen lazım, öyle tatlı ki... En büyük terapi o oldu benim için. Sadece Beyza’yla aynı evde yaşayabilmek için bile Timuçin’le evlenebilirim.”

“Sana evlenme teklifi mi etti?”

Başını utangaç bir şekilde aşağı yukarı salladı.

“Sen ne dedin peki?”

“Evet dedim ama biliyorum. Başıma gelenlerden sonra ailem bu kadar çabuk evlenmemi istemeyecek.”

“Bence hepsi senin mutluluğunu istiyor, o yüzden itiraz etmezler.”

“Umarım. Sigarayı bıraktım biliyor musun? Beyza için hem de.”

“Pelin benim hatırım için Denizli’ye döndüğünde bana anlattıklarım annene de anlat. Ailen seni her koşulda seviyor.” “Tamam. En azından deneyeceğim.”

“Mutlu haberlerini bekliyorum.”

“Ben de senin. Nişanına gelemesem de kınaya ya da düğününe gelirim.”

“Beklerim. Dansı başına.”

Pelin ve abisini yolcu ettikten soma Deniz, ben ve babam yemek yemek için Antepli Seyfi’ye gittik. Buraya, daha doğrusu çarşı içindeki bir yere ilk kez Deniz Te beraber gidiyordum. Babam yanımızda olduğu için görenlerin bizi yanlış anlayamayacağını söyledi Deniz; ama zaten okul saati içinde olduğumuzdan, okuldan kimseyi görmedik. Babam ve Deniz nişanla ilgili detayları konuşuyorlardı.

“Kaç kişi gelir sizinkiler?”

“Bayağı bir kalabalık olur. Sadece nişan değil, isteme merasimi için de tüm kadro gelir.”

“On kişi olur mu?”

Deniz sırıttı. “Benim sadece amcalarım ve dayılarım 9 kişi ki kadınlar da olacak. Benimle birlikte 3738 kişi gelir istemeye.”

“Ulan benim sülalemde o kadar insan yok.”

“Sizinkiler tembelse bizimkiler ne yapsın?” Deniz yine gülümsüyordu. Babam sinirle bana döndü.

“Bu herifi çok aradın mı diyeceğim ama nasıl bulduğun malum!”

Deniz birden ciddileşip, “Ona sataşıp durma, derdin benimleyse benimle hallet. O gece bir hatalı varsa o da

benim. Aklı başında olan bendim, o değil," diyerek babamı uyardı.

Babam sinirle soluduysa da cevap vermedi. Bense utançtan masanın altına girebilirdim. Ama babam bana bakıp, "Annen gelecek mi?" diye sorunca mecburen ona baktım ve "Hayır," dedim.

"İyi bari, bir de Fulya'mn ağzını çekemem zaten." Fulya, Emir Eren'in annesi, yani babamın yeni karısıydı. O kadını iki kez görmüştüm. Neden bilmiyorum ama her şey için onu suçluyordum. Başıma gelen tüm dertler için... Ama aklıma Emir Eren gelince hep de kötü şeyler yapmamış diye düşünmeden edemedim.

Deniz lokmasını yuttuktan sonra, "Kayınço nasıl?" diye sordu.

"İyi, her zamanki gibi yaramaz sıpa."

"Var mı doğum gününde istediği özel bir şey?"

"Yok."

"Nişan için ona kıyafet almayın. Kayınçoyu ben giydireceğim."

"Gerek yok!" Babam, Deniz'e sinir oluyordu. Deniz de onu sinir etmekten hoşlanıyor gibiydi. Neyse ki yemek kavga gürültü çıkmadan bitti. Babam arabasına binip Eskişehir'e dönerken biz de eve döndük.

Bu gün okula gitmemiştik ama yazılı haftasında olduğumuz için Deniz fırsatı kaçırmayıp ders için beni masaya oturttu. İngilizce kitaplarını görünce şaşırdım. Deniz, her dersi çalışmamı isterdi ama bana yalnız matematik ve geometri anlatırdı. Şaşkın bakışlarıma cevaben, "Beren bu kıskançlıkla seni sınıfta bile bırakabilir," dediğinde ona hak verdim.

İngilizce çalışmaya başladığımız an ilk fark ettiğim, Deniz'in başarılı aksam oldu. Sanki Amerikan yapımı

yabancı diziden bir karakter konuşuyordu. Deniz, İngilizce kitabındaki bir parçayı okurken dudaklarına yapıştığımda hiç sorgulamadan beni kucağına çekip öpmeye devam etti. Nefes almak için kendimi geri çekip, "Maşallah, Amerikalı gibi İngilizce biliyorsun. Nereden öğrendin?" diye sordum.

"Dil dile değmeden dil öğrenilmezmiş," dedi sırıtarak. "Nasıl ya?" diye sordum kaşlarımı çatarken.

"Kolejde okudum, İngilizce'm o yüzden iyi. Ama asıl nedeni Gökhan ve Tunç'la Amerika'ya tatile gitmemiz. Eh Amerika'ya gitmişken NBA maçı izlememek olmaz dedik. Maç esnasında yanımda oturan Amerikalı kız tuttuğu takım kazanınca dudaklarıma yapıştı. E bizim dilimiz de birbirine değmiş oldu işte."

Kucağından inip onu sandalyesiyle beraber yere ittim. Sandalye yeri boylarken o, son anda kendini toplayıp yere düşmekten kurtuldu.

"HAYVAN! Gelmiş bana anlattığı şeye bak!"

"Yalan mı söyleseydim? Hem kız beni evine çağırdı ama kabul etmedim. Ayrıca senden önce olmuş bir şey." "Kız nasıl bir şeydi?" Kıskançlık damarlarımda çağhyordu. "Klasik Amerikalı tipi işte. Sarışın, mavi gözlü, beyaz tenli, çıtı pıtı bir şeydi."

"Oh anlatırken ağzının suyu aktı, sil istersen!" "Saçmala aşkım. Şöyle düşün, o bize gidelim dediğinde gitmedim ama sana hayır diyemedim. Yani seni karşılaştığım tüm kadınlardan daha çok beğendim. Boş yere kıskançlık yapma."

"Öyle mi? Boş yere kıskançlık ha! Ben senden önce beni öpen birinden bahsetsem sen"

"Seni benden başkası öpmedi, öpemez de!" dedi lafımı bölerek. Kıskançlığından neredeyse bağırmıştı.

“Sen olmamış şey için kıskançlık ediyorsun ama!”
“Tamam, haklısın. Saçmalıyoruz, gel otur derse devam edelim.”

Tavır yapsam da tekrar derse oturduk. Ertesi gün matematik sınavı olmasına rağmen İngilizce çalıştık oysa İngilizce yazılısı cumaydı. Deniz, matematik sınavında zorlanmayacağımı düşünüyordu. Perşembe günü Türk dili ve matematikten, cuma günüyse İngilizce ve tarihten yazılı olduk. Şaka gibiydi ama beni yarın istemeye geleceklerdi ve ders çalışıp yazılıya girmekten heyecanlanmaya bile vaktim yoktu.

Cuma günü okuldan çıkar çıkmaz Eskişehir’e gittik. Duru sabahtan gelmiş ve Deniz’in ailesi için neredeyse tüm odalarını tuttuğu otele yerleşmişti bile. Biz de otele giriş yaptığımızda hemen yemek yedik. Sonra da üçümüz alışverişe çıktık. Öncelikle isteme merasimi için kıyafet aldık çünkü nişan alışverişi yarın olacaktı.

Bir de bugün Emir Eren’in doğum günü vardı. Doğum günü kutlaması bir kafede olacaktı. Etraf Emir Eren’in arkadaşlarıyla ve onların anne ve babalarıyla doluydu. Emir Eren, Deniz’i görünce yine boynuna atlayıp, “Sen ablamın kocasıymışsın,” dedi.

“Daha değil ama olacağım.”

“Ama annem dedi ki, enişte ablanın kocasıdır. Hem siz anne babalar gibi beraber uyuyorsunuz.” Tek nefeste hızlıca söylemişti bunları. Ona gülümseyerek bakarken bakışlarım birden Fulya denen kadına kaydı. Geride durmuş bizi izliyordu. Acaba ne zamandır ordaydı? Yirmi beş yaşından çok daha büyük gözüküyordu. Yüzünde en dikkat çeken ayrıntı aşın ince kaşlarıydı. Onu yok saymaya çalışarak, doğum gününde deli gibi koşturan kardeşimi izlemeye başladım.

Araba şeklindeki pastası gelince Emir Eren mumları üfledi. Babam Emir Eren'i öyle güzel ve içten öptü ki... Beni asla o şekilde öpmediğini hatırlayarak hüzünlendim. Deniz, doğum günü hediyesi olarak ona benim adıma akülü araba aldığı için beni defalarca yanaklarımdan öptü. Deniz'in ona hediye ettiği tren setine araba kadar sevinmese de Deniz de daha çok ilgilenip doğum günü boyunca onun kucağına oturdu.

Emir Eren'in anaokulu öğretmeni, "Mumları üflerken ne diledin Emir Eren?" diye sordu.

"Büyünce Deniz eniştem gibi güçlü olmayı diledim."

Herkes gülünce Emir Eren alındı. "O çok güçlü. Biliyor musunuz, kan emici vampir cadıyı yendi o?" diye sitem eden bir sesle ekledi. Kahkahalarla dolu eğlence sürüp giderken biz doğum günü bitmeden kafeden ayrılmak zorunda kaldık.

Malum, yapacak iş çoktu; çünkü pazar günü nişanım vardı. Akşam aldıklarımızla otele döndüğümüzde lobide kalabalık bir şekilde yemek yiyen Deniz'in sülalesiyle karşılaştık. Her şey çok ani oluyordu. Herkesin elini öpüp Sebanur annenin yanma oturdum. Konuşarak çay içmeye başladık biz de. Ankara'ya uçakla gelip oradan araba kiralayarak Eskişehir'e gelmişlerdi. Sebanur anne, "Annenin sana selamı var. Gel, seni bir de annen için öpeyim," deyince şaşkınlıkla ağzım açıldı.

Meğer tüm sülale annemi ziyaret etmişler. Annemle Sebanur anne fotoğraf bile çekilmişti. Fotoğrafta gözüme takılan şey, ikisinin gözlerinin de kızarmış olmasıydı. Annemi çok sevmişlerdi. Annemin nişana gelememesine çok üzülsem de ağlamadan annemden bahsetmeyi başarabilmiştim.

Saat on bire gelirken Dursun Ali amca, “Geç oldu, Sina’yı evine bırak,” dedi. İnanamayarak Deniz’e baktığımda başıyla babasını onayladığını gördüm.

Tüm amca, dayı, teyze ve halaları buradaydı, tabii onların eşleri de vardı. Kaptan Dede de gelmişti elbette, sadece Deniz’in artık iyice yaşlanmış olan anneannesi yoktu. Kuzenlerden de Hami ve Şenol gelmişlerdi. Deniz bana aldıklarımızı yüklendi ve dışarı çıktık. Arabaya bindiğimizde, “Biliyorsun sadece annemler ve dedem biliyor birlikte yaşadığımızı. Bu gece babanda kalmak zorundasın, tabii yarın da,” diye açıkladı.

Sanki beni terk ettiğini söylemiş gibi üzülmüştüm. Araba, babamların oturduğu apartmanın önünde durduğunda, “Üzülme, geceleri Emir Eren’le uyursun. Hem babanla konuştum, sana karşı kibar olacak,” deyip teminat verdikten sonra Deniz arabanın içinde beni öptü. Sonra da benimle arabadan inip dairenin kapısına kadar geldi. Zile bastığında kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Stresten gerilmiştim, o kadınla ailemi parçalara ayıran, benim yalnız kalmama sebep olan kadınla karşılaşmaya ve onunla muhatap olmaya hazır değildim.

Kapıyı Emir Eren açtı. “ENİŞTE!” diyerek Deniz’in kucağına atladı.

“Ne haber kayınço?”

“İyiyim. Ama annem, evde arabama bindirmiyor.”

“Evde arabaya binilmez zaten kayınço.”

“Trenlerimle de oynatmıyor ki! Misafir gelecek evi dağıtma diyor ancak.” Avuçlarını açmış hararetle anlatıyordu. Fulya geldi. Deniz’e gülümseyerek, “İçeri buyurun, kapı ağzında kaldınız,” dedi.

Deniz, “Nusret Bey yok mu?” diye sordu resmi bir şekilde.

“İçeride, siz de buyurun.”

“Hayır, benim gitmem gerek. Onu çağırır mısınız?”

“Tabii.” Kadın içeri gitti ve az sonra babamla birlikte döndü. Deniz, Emir Eren’i öpüp kucağından indirdi ve babama, “Sina sana emanet,” dedi.

“Tamam,” dedi babam kısaca.

Deniz bir kez daha bana sarılıp alnımı öptü ve “İyi geceler, şurimşine,” dedi. Sonra babama dönüp, “Yarın benimle birlikte otuz dokuz kişi gelecek,” dedi.

“Nişana?”

“Nişana geleceklerin sayısı çok daha fazla, en az yüz kişi olur. Onlar da çoktan otobüsle yola çıktılar.”

“Düğün mü ulan bu? Yüz kişi nedir ya!”

“Ooo... Sen düğün görmemişsin Bey Baba.” Deniz yine babamı kızdırıyordu. Son kez bana sarılıp asansöre bindi. Arkasından bakakaldım bir müddet. Fulya denen kadının alaycı bir sesle, “Yarın göreceksin üzülme bu kadar,” demesi üzerine öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. Ayakkabılarımı çıkarıp eve girdim. Babam, “Erkenden yat. Sabah erken kalkacaksın malum,” dediğinde, “Emir Eren Te uyuyabilir miyim?” diye sordum.

Fulya, “Oğlum hadi bu gece ablanla arabalı yatağında uyu olur mu?” diye sordu Emir Eren’e dönüp.

Ben ondan tarafa bile bakmıyor, onunla ilgilenmiyordum ama o sürekli benimle konuşmaya çalışıyordu. Sinir olmuştum bu duruma. Üstümü değiştirmek için banyoyu sorduğumda, “Buradan canım,” dedi samimiyetsiz bir gülümsemeyle.

Üstümü değiştirdim. Emir Eren Te odasında biraz oyun oynadıktan sonra yattık. Yeni yatmışken Deniz aradı. Onunla konuşurken uykum geldi ve telefonu kapatıp uyudum. Sabah yine Deniz’in telefonuyla uyandım. Saat dokuzda beni alacağını söyleyip kapattı.

Vakit olmadığı için daha isteme merasimi olmadan nişan alışverişi yapacaktık.

Fulya ve babam evde kaldılar ama Emir Eren, eniştesiyle gitmek istediğini söylediği ve Deniz'de onu evde bırakmak istemediği için kardeşim de bizimle geldi. Duru, Emir Eren ve ben, Deniz'in arabasına bindik. Hami'nin kullandığı arkamızdan gelen Caravelle arabada da Sebanur anne, Deniz'in yengeleri, iki teyzesi ve halası vardı. Önce alyans baktık. İkimiz de sade bir şeyler istiyorduk.
Orta kalınlıkta, düz modelli, beyaz altından alyanslar beğendik. İçlerine isimlerimizin ve nişan tarihimizin yazılması için bilgileri verdikten sonra kuyumcudan ayrıldık.

Daha sonra beni utandıran bir iç çamaşırı alışverişi yapıldı. Allah'tan mağazaya girmeden Deniz, Emir Eren'i de alıp gitti yanımızdan. Annem yaşında altı kadınla alışveriş yaparken Habibe yengenin gösterdiği aşırı seksi, kırmızı bir iç çamaşırı takımını görünce en az iç çamaşırı kadar kıpkırmızı oldum. Sebanur anne, teyzeler, yengeler, hala... Hepsi, birbirinden seksi takımları önüme serdiler. Duru kulağıma eğilip, "Abim parayla mı tutmuş bunları? Kızım şu dona bak, avucumun içi kadar. Ben utandım be! Annemlerdeki rahatlığa bak!" diye fısıldadı. Sebanur anne ve ekibi bana bir tek pijama takımı bile aldırtmadılar. Tamamı şifon ya da saten olan gecelikler alındı. Cansız mankenin üstünde duran şifon ve dantelden oluşan leopar desenli bir gecelik takımını da Sebanur anne benim için alınca Duru, "Mankene bakarken benim abdestim kaçtı!" diyerek bana sırıttı.

Deniz'e de pijama takımı aldık ama ona aldıklarımız pamuklu ve gayet rahat giyebileceği şeylerdi. Bense

bana alınanların hiçbiriyle evde dolaşamazdım. Sonrasında resmen minik bir bavul büyüklüğünde olan en iyi markanın makyaj seti almdı, Deniz'e de tıraş takımı. Bu esnada Deniz, Emir Eren'le geri geldi. Emir Eren'e takım elbise almışlardı nişan için. Bu akşam için de spor ceketli çok tatlı kıyafetler.

Sıra bana nişan kıyafeti bakmaya gelince asıl alışveriş maratonu başladı. Kaç tane tuvalet giydim çıkardım hiç bilmiyordum ama bana kalırsa elli tane olmuştu. Sonunda Duru, benim de çok beğendiğim bir elbisede karar kıldı. Kırmızı renkli elbisem âşık olunacak kadar güzeldi. Bir sürü başka ıvır zıvırm ardmdan Deniz'e takım da aldıktan sonra alışveriş bitti. Sevinmedim desem yalan olurdu, çünkü çok yorulmuştum.

Başımda annem olmadığı için kız tarafının alması gerekenleri de Sebanur anne benim adıma almıştı. Annesiz evlenmek bile zordu. Deniz, bizi kuaföre bıraktı. Duru'nun deyimiyle altın kızların hepsi kapalı olduğu için kuaförde sadece ikimiz vardık. Sonunda baş başa kalabilmiştik.

"E Duru anlat, çatlayacağım! Ne oldu Utku'yla?"
"Buraya gelmeden bir gün önce barıştık."

"Nasıl?"

"Mesaj attı. Tabii ben o mesajı günlerdir beklediğim için anında cevap attım. Gitgide gurursuz mu oluyorum ne? Sonraki gün de buluştuk. Beni öpmek istediğini söyledi. Ben de olmaz, dedim. Neden, dedi. Ben evleneceğim adamla öpüşürüm bir tek dedim. Manyak birden öptü beni, sonra da, 'Şimdi benimle evlenmek zorundasın,' dedi." Utku, Duru'yu kendi kazdığı kuyusuna düşürmüştü. "Peki, onunla cidden bir gün evlenir misin?"

“Olabilir çünkü ben ona çok fena âşık oldum. Anlıyorum şimdi senin niye abime ses çıkarmadığını. Biliyorsun çünkü ne denirse densin, ne kadar kavga edilirse edilsin yine de onsuz olamayacağını...”

Duru, durulmuştu sanki. “Çok özledim onu,” dedi gülümseyerek. İki kız, kuaförde harika vakit geçirdik. İşimiz bittiğinde Deniz ve Hami bizi almaya geldiler. Duru, otele döneceği ben de eve gideceğim için iki araba gelmişlerdi. Deniz’in arabasında giderken, “Aşkım sadece sen gelsen de olurdu. Beni bıraktıktan sonra Duru’yla geri dönerdiniz otele,” dedim.

“O kadar aklım var benim ama seninki beş karış havada,” dedi.

“Anlamadım.” Sonra Emir Eren’in eksikliğini fark edip, “Emir Eren nerede?” diye sordum.

“Onu eve bıraktım seni almadan önce.”

“Biz nereye gidiyoruz? Burası yanlış yol aşkım.” “Acıbadem Hastanesi’ne gidiyoruz. Bugün ayın dördü. Hamile kalmak istemiyorsun ama ayda bir olman gereken doğum kontrol iğneni unutuyorsun,” dedi alaycı bir şekilde bana gülümseyerek.

Böylesine önemli bir şeyi nasıl unutabilmiştim hâlâ aklım almıyordu. Deniz hastaneden randevu da aldığı için hemen iğneyi oldum. Doktorumuz benim aşırı süslü halime şaşkınca bakınca, “Bu akşam beni istemeye gelecekler,” diyerek Deniz’i işaret ettim. Doktorumuz bizi tebrik etse de şaşırdığı belliydi. Yine de sadece, “Mutluluklar, Allah tamamına erdirsin,” demekle yetindi. “Gelecek ay yine aynı gün iğne için bekliyorum. Saat dörtte burada olmanız yeterli. Bu da randevu kartınız.”

“Teşekkürler,” deyip bu kez telefonuma mayıs ayı için alarm kurdum. Gerçi düzen hastası Deniz hiçbir şeyi unutmuyordu zaten ama olsun.

Birlikte yemek yedikten sonra beni eve bıraktı ve gitti. Zile bastığımda kapıyı açan Emir Eren’in kafasında korkunç bir maske vardı. Bir an kapı açıldığında korkmadım desem yalan olur. Emir Eren de bunu fark edip parmağıyla beni işaret ederek gülmeye başladı. Fulya gelip, “Oğluşum ben sana ne dedim?” dedi tatlı bir kızgınlıkla. “Misafirler gelecek, evde koşma dedin.”

“Eee niye koşup da halıları yamultuyorsun o zaman oğlum! Hadi odanda oyna.”

Fulya, Emir Eren’i odasına gönderdikten sonra bana dönüp, “Canım aç mısın?” diye sordu. Bu kadının benimle konuşma çabaları sinirimi bozuyordu. “Hayır!” dedim ters bir şekilde. Bozulsa da konuşmaya devam etti. “Eksik bir şey yok o zaman. Sen de giyin hazırlan istersen.
Ütülenecek bir şey varsa ver ben ütülerim. Nusret’in de gömleğini ütüleyeceğim zaten.”

“Gerek yok. Siz ütüyü verin ben yaparım kendi ütümü de babamınkini de.” O ne kadar cana yakın davranmaya uğraşıyorsa ben ona o kadar kötü davranıyordum. Bugün giymek için aldığımız yeşil bluzla ve mor etekle birlikte babamm gömleğini de ütüledim. Ben ütü yaparken başımda dikilerek konuşmaya devam eden Fulya’ya hiç cevap vermedim.

“Maşallah çocuk çok yakışıklı. Nusret sevmiyor ama bence haksızlık ediyor. Zengin damat bir kere, seni de seviyor belli. Üstüne mal mülk ne varsa yapmış. Aferin valla sana.”

Ütü bitince fişi çektim. Giyeceklerimi alıp banyoya geçtim. inci yüzüğümü parmağıma taktım, zümrüt küpeleri de kulağıma. Üstümü giyip çıktığımda o da ütü masasını kaldırmıştı. Deniz arayınca bir odaya girip onunla konuştum. O kadını görmeye tahammül edemiyordum.

Salona döndüğümde Fulya'mn eteği dizinin üstünde biten siyah kolsuz bir elbise giymiş olduğunu gördüm. Takım elbise giymiş babamm yanında oturuyordu. Bir ton boya sürmüştü şıllık. Sanki konsomasyona çıkacaktı.

Babam, "Şu iş bitse de kurtulsak," deyince Fulya, "Ay aşkitom sakin ol lütfen. Erkek tarafına öyle atar yapma sakın. Sonuçta olan olmuş çoktan, Sina ortada kalır yoksa," deyince benim de şalterlerim attı.

"Sen kendine bak şıllık! Ben en azından evli adamdan hamile kalıp da evlenmiyorum!"

"Aaa deliye bak! Ben ne dedim be? Nusret bir şey de şuna, bak ben ağzımı açarsam fena olacak!"

"Senden mi korkacağım?"

"Ne bok yediğini biliyorum ben! Asıl şıllık da sensin!"

"Yeter ulan! Oturun aşağıya! Bir de sizinle uğraşamam!" Babam bağırınca ikimiz de susup oturduk. Ama birbirimize tiksintiyle bakmayı da ihmal etmedik. Fulya yerinden kalktı ve Emir Eren'i giydirip geri geldi. Emir Eren salonda babamın yanma oturup çizgi film izlemeye başladı. O sırada kapı çalınca heyecanla yerimden kalktım. Fulya kapıyı benden önce açtı ama gelenler Denizler değildi zaten. Konuşmalarından anladığım kadarıyla Fulya'nm arkadaşı olan iki komşusu yardıma gelmişti. Gerçi yardım edilecek pek bir şey yoktu, babam ikramlıkları bir pastaneden sipariş edip almıştı zaten. Yarım saat

kadar ben de Emir Eren'in yanmda oturup çizgi film izledim.

Sonra Deniz'in mesajı geldi.

"Aşağıdayız."

Hemen tülü aralayıp camdan aşağı baktım. Aşağıda 56 araba vardı. "Geldiler," deyip kapıya yürürken babam da kalkıp arkamdan geldi. Emir Eren hemen yanımda duruyordu. "Deniz eniştem mi gelecek?" diye sordu. Onaylar anlamda başımı sallayınca, "Yaşasın!" deyip zıplamaya başladı. Fulya, "Emir Eren!" diye kızınca da durdu.

Zil çaldığı an derin bir nefes alıp kapıyı açtım, çok heyecanlıydım. Sanki Deniz'le her günüm beraber geçmiyordu ve onu ilk kez görecektim. Önce eve dede girdi sonra da Deniz'in annesiyle babası. Tüm ekip sırayla eve girerken herkesin elini öptüm. Elinde kocaman tüllere sarılı bir tepsi taşıyan Duru'yla kucaklaştıktan sonra en son Deniz girdi eve. Orkide ve güllerden oluşan harika aranjmanı uzattı. "Hoş geldin," dedim. Babamlar ve isteme ekibi salona geçmişlerdi. Koridorda Duru, ben ve Deniz vardık sadece. Deniz bana sarılıp burnumu öptü. "Çok güzel olmuşsun," dedi.

Gülümseyerek teşekkür ettim ama asıl güzel olan oydu. Haftanın beş günü onu takım elbiseyle görmeme rağmen bugün bir başka yakışıklı görünüyordu. Deniz erkeklerin oturduğu büyük salona geçerken Duru benimle mutfağa geldi ve içi çikolata dolu olan tepsiyi mutfak masasına bıraktı. Ben, Duru, Deniz'in küçük dayısının 30'lu yaşlarındaki eşi, Fulya ve Fulya'nm iki komşusu hummalı bir çalışmayla ikramlıkları tabaklara yerleştirip servise başladık. İki demlik ve bir de ev tipi semaverle çay demlemişti Fulya. Babamların üç oda bir

salon sıradan dairesi hınca hınç dolmuştu. Misafirlerin çoğu yemek masasının sandalyelerinde oturuyordu. Erkekler büyük salonu doldurduğu için kadınlar televizyon izlemek için kullanılan oturma odasma yerleşmişlerdi. Hatta bacaklarından rahatsız olan halalardan biri yerde minderde oturuyordu.

Yeme içme işlemi bitince kimler kahve ister ya da nasıl ister diye sorduk. Allah razı olsun çoğu çay istedi yine. Kırk kişiye kahve yapmak çok zor olurdu. Yine de on iki fincan Türk kahvesi yapmam gerekiyordu. Ben Fulya'ya, "Fincanlar nerede?" diye sorunca, Türk kahvesi yapmak için kullanılan bir makineyi çıkardı önüme ve soğuk bir şekilde, "O kadar millete elle kahve yapmak yetişmez," dedi. Haklıydı aslında, ilk fincanlar soğurdu sonrakileri pişirene dek. Kahve makinesinde de olsa kahveleri ben pişirdim. Makinenin en büyük avantajı kahvelerin köpüğünün garantili oluşuydu. Ben fincanları tepsiye dizerken Fulya, "Damadmkine tuz koymayacak mısın?" diye sordu. Duru hevesle, "Evet, evet koy hadi!" deyince bir fincanı tepsiden çıkarıp ayırdım. İçine de yarım çay kaşığı tuz attım. Duru, "Elini korkak alıştırma kızım," deyip iki çay kaşığı tuzu daha fincana ekledi.

"Ne yaptın? Zehir oldu resmen," dedim.

Duru kıkırdayıp, "Abime az bile," dedi.

Yaşadığım heyecandan dolayı tepsiyi devirmemek için dua ederek salona girdim.

Deniz

Sina utançtan ve heyecandan kırmızı olan suratıyla dedemden başlayarak kahveleri dağıttı. Benim kahvem tepside yoktu. Duru salonun kapısında Sina'nm elindeki tepsiye benim olduğunu bildiğim kahveyi koydu. Ayırdıklarına göre kesin tuzluydu kahvem ama

içecektim, yapacak bir şey yoktu. Sina yüzüme bakmadan tepsiyi bana uzattığında ona bakmadan aldım kahveyi. Bu kadar utanacağımı asla düşünmezdim. Yani Nusret kaypağından bile olsa babasından kız istemek apayrı bir heyecandı. Bir şeyi yanlış yapmaktan korkuyordum.

Kahveden ilk yudumu aldığım an, elimde olmadan yüzümü buruşturdum. Tuzlu olmasını bekliyordum ama bu resmen zehirdi. Başımı kaldırdığımda kapı pervazına yaslanmış, beni videoya alan Duru'yu gördüm. Kesin bu cadının marifetiydi bu kadar çok tuz. Önümdeki sehpaya bırakılmış suyu bir dikişte içtim. Sonra da pişman oldum. Çünkü daha kahve bitmemişti ve yine susayacaktım. Ama uyanıklık edip yanımda oturan ve suyunu içmeyen amcamın suyunu da ben içtim.

Kahveler bitince dedem fincanı önündeki sehpaya bıraktı ve "Efendiler gelelum esse mevzuya. Nusret Efendi, sebebu ziyaretümüz malum. Bu uşak..." diyerek beni işaret ettikten sonra devam etti lafına. "...Habu sülalede bi danedir. Benüm vardır on uşağum, en aşağa kırk dane de tomum ama Deniz hepsinin içinde pirlanta gibi uşaktur. Şimdi Allah'un emri peygamberin gavliyle gızmız Sina'yi oğlumuz Deniz'e isteyruk," dedi. Dedem beni övmeseydi keşke, çünkü çok utanmıştım. Nusret Bey yerinde doğrulup, "Gençler aralarında anlaşmışlar zaten. Hayırlı, uğurlu olsun," deyince Sina ve ben sırayla büyüklerin ellerini öptük. Nusret'in de elini ölmek zorunda kaldım tabii. Herif bana karşı zafer kazanmış edasıyla alaycı bir şekilde, "El öpenlerin çok olsun," dedi.

Sina çikolata tutmaya başladığında Nusret'in karısı da boş bardakları toplamaya başladı. Kadın eğilip

kalkarken göğüs dekoltesi dibine kadar açılıyordu. Dedem başta olmak üzere herkes rahatsız olmuştu. İçeridekiler bakmamak için kafasını çeviriyor ve onaylamayan sesler çıkarıyorlardı. Az sonra yerde oturmuş elindeki arabasıyla oynayan Emir Eren'i yerden kaldırmak için eğilince eteği kalçalarına kadar sıyrıldı. Diğerlerine çaktırmadan bana çikolata uzatan Sina'nın kulağına fısıldayarak, "Şu kadını uyarsana," dedim. Sina kadına bakınca gözleri iri iri açıldı önce, sonra da gidip kulağına bir şeyler dedi. Kadın doğrulup eteğini düzeltti ama Sina'ya kısık sesle çemkirmeyi de ihmal etmedi.

Sadece oturmayı kalkmayı bilmiyor olsa neyse, nerede ve nasıl davranması gerektiğini de bilmiyor, aşırı derecede yüksek sesle şuh kahkahalar atıp duruyordu. Edepsizdi ve hafif bir kadındı kısacası. Nereden geldiğini her hareketiyle belli ediyordu ama pavyon ya da benzeri yerde çalışan pek çok kadının normal yaşamlarında böyle olmadıklarına emindim. Bu yapı meselesiydi ve bu kadın, ar damarı çatlamış olduğu için terbiyesizdi. Bu gece kazasız belasız bitsin başka hiçbir şey istemiyordum.

Bizimkiler o kırıta kırıta ortada dolaşırken kocasının ona bir şey demiyor olmasına şok olmuşlardı. Babamın iki yanında oturan Turan amcam, "Bu karı benim karım olsa vurmuştum yeminle. Ne arsız edepsiz şey yav! Yolsuz karılar gibi gülüp duruyor. Zaten niye kadınların oturduğu odada değil de burada oturuyor onu da anlamadım," diye çemkirdi. Ama en çok kızan dedemdi. Aramızda oturan babamın arkasından bana eğilip, "Gayinpederun habu gariyi keraneden mi almış?" diye kulağıma öfkeyle söylendi. "De gocasina göndersun habuni!"

Yerimden kalkıp Nusret'in yanma gittim. Kulağına eğilip, "Karını uyar. Oturmayı kalkmayı bilmiyor. Bir saattir onun orasına burasına bakmayacağız diye kafamızı çevirmekten boynumuz tutuldu," diye fısıldadım. "Gitsin kadınların yanmda otursun."

Kaympeder sözlerim üzerine kıpkırmızı kesildi öfkeden ama bana bir şey demeden kalktı ve karısına yöneldi. Karısını oturduğu sandalyeden kaldırdı ve salondan çıktılar. Kadın salona dönmedi.

Nişan bohçası denilen süslü beyaz bir sandığı annem Sina'ya hediye etti. Biraz daha oturduk; neyse ki ondan sonra da olaysız bir şekilde evden ayrıldık.

Otele döndüğümüzde dedem beni odasına çağırdı. Babam da bir koltukta oturuyordu. Dedem onu da beni de sorguya alacaktı, belli olmuştu artık. Dedem babamın yanındaki koltuğu başıyla işaret edip, "Otu ha böyle bakayım," dedi. Oturdum ve dedem konuşmaya başladı.

"Bu gaympederin ne işle uğraşıy?"

Ben cevap düşünürken babam imdadıma yetişti. "Küçük esnaf baba."

"Ee eyi de hangi işin küçük esnafı bu herüf?"

"Eğlence mekânı işletiyormuş."

"Ula neyin eylencesidur bu?"

"Baba söyledik ya."

"Neyi soyledun da ben anlamadum ha!" Babamı bırakıp bana döndü.

"Ula nenesini sikduğumun uşağu de bağa ne iş edey bu herüf?!"

"Gece kulübü işletiyor," diye itiraf ettim. Babam bana iyi bok yedin der gibi baktı. Dedem arkasındaki koltuğa çöktü ve başladı söylenerek bağırmaya. "Ula Dursun Ali, bok yiyen, sen biliysin da bi da müsaade ediysm he

mi? Bu aile bize yakuşur mu yav? Madem biliysin de bağa nikahu gıymadan niye demeysin?"

Artık dayanamadım. "Dede yeter. Bilseniz de bilmeseniz de ben Sina'yı alacağım! Oyuncak mı bu? Kızı nasıl ortada bırakırım? Bu yakışmıyor da kızı ortada bırakmam mı yakışıyor ailemize?"

Kapıyı çarpıp çıktım. Odama döndüğümde çok ama çok sinirliydim. Odada volta atmaya başladım. Az sonra kapı çaldı, gelen babamdı. Kolunu omzuma atarak konuşmaya başladı. "Deden eski kafalı biraz, ondan bu tepkisi. Ben onu ikna ederim ama sen de dedene karşı kapı çarpıp gitmeyecektin. Benden çoktur onun şendeki emeği, hakkı. Babası işe yaramaz kızın belli ama kızı da görüyoruz hanım hanımcık. Zaten Sina'nm annesi çok düzgün bir hanım. Anasına bak kızını al demişler, babasına değil. Benim hiçbir şeye itirazım yok. Dediğim gibi ben babamla konuşurum ama sen de dedenden özür dileyeceksin." "Peki baba."

Babam sırtımı sıvazladı, yanaklarımdan öptü ve "İyi geceler aslanım benim," deyip gitti. Babam otoriter bir adam olsa da sevgisini ve ilgisini Duru'dan da benden de asla eksik etmemişti. Gerçi kız çocuğu olarak Duru babamm gözbebeğiydi. Duru hâlâ küçük bir çocuk gibi babamm kucağına oturur, onunla oynayıp şakalaşırdı. Ben neyse de, Duru evlenirken babam çok üzülecekti kesinlikle.

Yarın nişan vardı ve çok erken kalkmam gerekiyordu, Sina'yı aradım ve ona iyi geceler dedikten soma uyumaya çalıştım. Kafamdaki dertlerden, heyecandan ve Sina'nm yokluğundan dolayı zor uyuyabildim. Sabah erkenden kalkıp otelin lobisinde tüm sülale kahvaltı ettik. Kuzenlerim, onların eşleri, çocukları ve tuttuğumuz iki adet şehirlerarası otobüsle Trabzon'dan

gelen yakın ahbaplar da kahvaltıdalardı. Onlarla ilgilenecek çok adam vardı. Benim ilgilenmem gereken başka şeyler olduğu için hemen çıkmam gerekiyordu. Ama çıkmadan dedemle konuşup özür diledim ve elini öptüm. Babam onu ikna etmişti belli ki. Bana, "Ben gıza bişe demeyrum zati," dedi.

Eksik gedik, ıvır zıvırı Duru, annem ve Hami'yle aldıktan soma Sina'yı aldım evden. Duru'yu ve onu kuaföre ben bırakacaktım. Arabada giderken Duru, "Balayma nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?" dediğinde bunu hiç düşünmediğimizi fark ettim. Sina'ya dönüp, "Senin pasaportun yok değil mi?" diye sordum.

"Yok."

"Acil çıkartalım o zaman. Bir de düğün arifesi onunla uğraşmamış oluruz. Aferin cadı, kırk yılın başmda bir işe yaradın. Ben unutmuştum onu."

Duru bana ağız eğerken Sina heyecanla, "Yurt dışına mı gideceğiz?" diye sordu.

"Herhalde. Hiç deniz görmemiş gibi Antalya'ya gidecek değiliz ya."

Duru, "Bence Bora Bora ya da Bali gibi tropikal iklimli yerleri tercih edebilirsiniz," diye önerince Sina, "Benim hayalim hep Avrupa'yı görmekti," dedi.

"O zaman biz de Avrupa'ya gideriz şurimşine."

"Gerçekten mi?"

"Evet, aşkım ama biraz çabuk karar ver çünkü rezervasyon yaptırmamız gerekecek."

Duru, "Akimda bir ülke var mı Sina'cığım?" diye sorunca hiç düşünmeden, "Fransa," dedi.

"O zaman seninle kuaförde otellere bakarız netten," dediğinde Sina gülümseyerek başını salladı. Onları kuaföre bırakıp berbere geçtim. Kendi işim bittikten sonra otele dönüp takımımı giydim ve kızları almak

için kuaföre geri döndüm. Hami de sağ olsun nişan pastası vs. gibi şeylerin nişanın olacağı salona gelip gelmediklerini kontrol için salona geçmişti. Sina kuaförden çıktığında büyülendim. Omuzlarını açıkta bırakan kırmızı elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Elbise tüm vücudunu sarıyor ve baldırlarından sonra hafifçe bollaşarak yere kadar iniyordu. Arkadan biraz da kuyruğu vardı. Ellerini ellerime alıp, "Çok güzel olmuşsun," dedim.

Utangaç bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi.

Duru, bize gülümseyerek bakarken, "Allah en kötü gününüzü böyle yapsın," dedi.

"Sağ ol cadı. Dansı, Utku'ya seni kakaladığımızda senin başına artık," dediğimde bozulup ağız eğdi yine. Ben de, "Sen de çok güzel olmuşsun ama," diye ekleyip gönlünü aldım. Sonra da fotoğrafçıyla birlikte Porsuk Çayı 'na gidip nişan fotoğrafı çektirdik. Sonunda bu da bitince arabaya binip yola koyulduk.

Sina çekinerek telefonundan balayı için seçtiği bir oteli gösterdi. Otel tarihi bir şatoydu. Zaten dünya klasiği romanlardan başını kaldıramayan Sina'dan başka türlü bir seçim beklemezdim. Gülümseyerek, "Tam romantiksin," dedim. Çekinerek baktı ve "Biraz pahalı ama. Hatta bence çok pahalı," dedi.

Duru arkasına dönüp, "Onun parası çok, takma kafana," diye bana takıldı.

Para dert edeceğim son şeydi ama niye burayı seçtiğini merak etmiştim. "Nerede burası peki?"

"Fransa'nın kırsalında. Anjou kasabası diye bir yerde. Chateau de Challain otelin adı."

"Niye burası? Bu kadar süslü bir yeri istediğine emin misin?"

“Göl ve yeşillik huzur verici. Gösterişli bir yer ama şimdiki gibi bugün tüketilip atılacak olan bir zenginlik değil bu şatonunki. O zaman yapılan her şey uzun yıllar dayanması içinmiş, yani tam bir klasik. Günümüzde her şey modası geçince çöp ama tarih kokan eski şatafat daimi.”

“Tamam, buraya gidiyoruz o zaman.”

Son hazırlıklar için salonun gelin odasına girdiğimizde ikimiz de çok heyecanlıydık. Duru bizi yalnız bırakıp, “Kapıda nöbet tutuyorum. Korkmayın, kafanıza göre takılın gençler,” diyerek odadan çıktı. Sina’nm beline sarılıp dudaklarına yaklaştım. Geri çekilip, “Rujum,” dedi. “Rujun bozulacak diye beni öpmeyecek misin?” “Hayır, ondan değil. Rujum sana bulaşır diye öpmeyeceğim. Yanımda ıslak mendil de yok.”

“Peki şurimşine, öyle olsun.”

Beline arkadan sarılıp boy aynasının önüne ,çektim onu. Açıkta kalan boynuna ve omzuna minik öpücükler kondurmaya başladım. En son kulağına, “Seni seviyorum,” diye fısıldadığımda gözlerini kapatıp, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Duru kapıyı tıklayıp başını içeri uzatıncaya dek öyle kaldık.

“Gençler hadi, herkes sizi bekliyor,” dedi Duru.

Sina’ya kolumu uzattım. O da mutluluktan ışıldayan gözlerle bana bakarak koluma girdi. Salona girdiğimiz an ciddi manada heyecanlandım. Ülkem adına üçüncülük kazandığımda bile bu kadar mutlu olmamış ya da heyecanlanmamıştım. Her şey bir yana kolumdaki kızın Sina olması harika bir duyguydu.

İlk dansımızı yaptığımızda bir şey fark ettim, bu cidden ilk dansımızdı. Hiç onunla bu şekilde hafif müzikte dans etmemiştik.

Dansın ardından masamıza oturduğumuzda heyecanımı bastırması için etrafı izlemeye başladım. Bizimkiler yüz elli kişi kadar vardı. Sanki Eskişehirli olan bizdik ve kayınpederle yakınları da uzaktan geldikleri için az kişiydiler. Kız tarafı en fazla elli kişiydi. Onlar da konu komşu, eş dost.

Şenol ve Hami üşenmemiş Trabzon'dan kemençe ve tulum çalan bir ekip getirtmişlerdi. Oyun havasından önce tulum ve kemençe çalmaya başlanıldı ve bizimkiler beni de aralarına katarak halkayı oluşturdular. Sina, oturmuş bizi izliyordu. Horon oynamayı öğrenmek istediğini biliyordum ama fırsat olmamıştı ona öğretmeye, artık düğüne öğrenirdi. Horon çok hareketli ve yorucu bir oyun olduğundan fazla durmadan halkadan ayrıldım. Daha nişan takılmadan gömleğim terden ıslansın istemiyordum. Hoş annem yedek gömleği ütüleyip yanma almıştı ama olsun. Sina'nm masada tek kalmasını da istemiyordum.

Masamıza gittiğimde Melek, Sina'yı tebrik ediyordu. Beni görünce, "Ooo meteor enişte, hayırlı olsun," diyerek elimi sıktı. Oyun havası çalana dek Sina'nm yanmda oturdum. Sonra kalkıp karşılıklı oynadık. Düğünlerde neden oynandığını ilk kez idrak ettim. Çünkü insan öyle mutlu oluyordu ki, oynamak zaten içinden geliyordu.

Sonunda nişan merasimi için bir platformun üstüne çıktık ve dedem heyecandan hatırlayamadığım bir konuşma yaptı. Sonra Sina'yla birbirimizin parmağına geçirdiğimiz alyansların arasındaki kırmızı kurdeleyi kesti. Konuklardan bir alkış koptu ve Sina'ya annemim benim adıma aldığı kolyeyi taktım. Bir sürü kişi bizi tebrik edip öptü. Sonunda bu sıkıcı kısım geçtikten sonra nişan pastamızı kestik ve horon tekrar başladı. Bu

kez kemençeci ara verene dek oynadım. Gömleğim sırılsıklam olmuştu. Oyun havası çalınca da Sina, arkadaşı Melek'le ve Duru'yla karşılıklı oynamaya başlamıştı.

Annemin yanma gidip yedek gömleği istedim. O da, "Sen geç gelin odasına, ben arabadan alıp getiriyorum," dedi. Dediğini yaptım. Annem iki dakika sonra elinde gömlekle geldi. Ben giyinirken başladı Sina'nın üvey annesi Fulya'yı çekiştirmeye.

"Senin kayınpederin biraz kafadan kontak herhalde. Gülistan Hanım gibi efendi kadın dururken ne demeye bu orospuyu almış."

"Anne! Adamın karısı sonuçta, bize ne?"

"Yalan mı söylüyorum? Gülistan Hanım edepli, has kadın. Bu ne oturmayı biliyor ne de kalkmayı. Giydiği elbisenin ne sırtı var ne de önü. Onu geçtim; çengi, dansöz gibi arsız edepsiz oynuyor! Evli barklı kadın, hiç yakışıyor mu?"

"Anne bak sen dedin, evli kadın. Yani bizi ilgilendirmez. Kocasının sorunu!"

"Doğru asıl suç o Nusret Bey'de. Sen gül gibi namuslu kadını bırak, kızın yaşındaki bu orospuyla evlen. Bu kadında ne vicdansız şeymiş. Kanserli kadının kocasına göz dikmiş edepsiz. Zavallı Sina'm da bunun yüzünden bir başına kalmış."

Birden odanın içindeki tuvaletin kapısı açıldı ve içinden Fulya ile Emir Eren çıktı. Belli ki kadınlar tuvaletine girmek istemeyen Emir Eren'i buradaki tuvalete getirmişti. Kadın, oğluna, "Sen anneannenin yanma git, geliyorum ben," dedi. Emir Eren kapıdan çıkar çıkmaz da bağırmaya başladı.

"Sebanur Hanım sen kimsin de bana orospu diyorsun? Sen, bana dil uzatana kadar aldığın geline

bak! O zavallı dediğin Sina oğlunu otel odasında ayartmış be! Kızının yediği bokları öğrendiğinde kahroldu Nusret!"

Annem bana dönüp, "Ne diyor bu?" diye sordu. Ama ben ağzımı açamadan Fulya devam etti.

"Diyorum ki, senin o pek namuslu sandığın Sina, yılbaşı partisinde zil zuma sarhoş olup, oğluna beni odana götür demiş. E tabii delikanlı adam ne yapsın, o da götürmüş kızı her türlü. Ama senin oğlan saf herhalde biraz, bir kızla yattı diye evlenmeye kalkıyor!"

Annem bana dönüp, "Deniz oğlum ne diyor bu kadın?" diye tekrar sordu.

Anneme yalan söylesem de anlardı. Şu an sessiz kalışımdan da anladığı şeyi Fulya dillendirdi.

"Gerçeği söylüyorum, Sebanur Hanım! Gerçeği!"

8. Bölüm
İlk Aşkım

Deniz

Annem, "Ay..." diye kısık sesli bir feryadın ardından fenalaştı. Son anda onu yere düşmeden kolundan yakaladım. Bayılmamıştı ama tansiyonu düştüğü ya da çıktığı için tam olarak bilemiyorum ayakta durmaya mecali kalmamıştı. Annem kilolu bir kadındı. Güç bela da olsa onu koltuk altlarından destekleyerek koltuğa kadar çektim ve oturttum. Gözlerini kapatmış inliyordu sadece. Bir anda tüm yüzü boncuk boncuk terlemişti.

"Anne. Anne iyi misin?"

"Ay nesi var? Ne oldu öyle birden?"

Fulya densizinin sorduğu soruyla ona dönüp, "Bir de soruyor musun ne oldu diye? Senin yüzünden oldu, tansiyon hastası kadına denir mi öyle şey?" diye sinirle bağırdım.

“Eh siz de! Yeter be! Önce Sina, sonra babası, kaynanası şimdi de kocası! Gelen geçen bana çatıyor! Yeter!” Bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Annem kendine gelecek gibi değildi. Hemen Duru’yu aradım ama bir türlü açmıyordu. Arka arkaya çaldırdım. Sonunda aramalarımdan birini açtı.

“Abi?”

“Duru, Sina’ya çaktırmadan hatta kimseye çaktırmadan annemin çantasını kap, gelin odasına gel.”

“Tamam da ne oluyoruz?”

“Acil!”

Telefonu kapattıktan iki dakika sonra Duru, elinde annemin çantasıyla geldi. Annemi görünce, “ANNE!” diyerek annemin başına geldi hemen.

“Tansiyonu düştü ya da çıktı,” dedim.

Duru annemin çantasını karıştırıp bir ilaç çıkarttı ve annemin ağzına koydu.

“Su getireyim ben,” deyince, “Gerek yok, o dil altı hapı. Annem de yüksek tansiyon hastası, hâlâ öğrenemedin mi?” dedi.

Annem, bana bir ömür gibi uzun gelen on dakikanın ardından gözlerini açtı ama şimdi de ağlıyordu. Hem de iç çeke çeke. Duru, “Anneciğim ne oldu? Neren ağrıyor ballim?” dedi.

Annem Duru’ya cevap vermeyip bana bakarak ağıt yakmaya başladı. “Deniz sen nasıl edersin bize böyle işi? Oy Allah’ım ben ne günah işledim de geldi bunlar başımıza...” Annemi üzecek ya da sinirlendirecek bir şey söylemek istemiyordum çünkü hâlâ hiç iyi gözükmüyordu. Su getirmek için odadan çıktım. Döndüğümde Duru, anneme, “Anne o kadına mı inandın? Sina öyle bir kız mı?” diyordu. Annem beni görünce, “Bu hiç itiraz etmedi ama,” dedi. Suyu

Duru'ya uzattım, o da anneme içirdi. Annem şimdi daha iyi gözüküyordu. Ayaklarını, uzattığımız koltuktan yere indirdi ve oturduğu yerden bana bakarak, "Nasıl yaparsın sen böyle bir şeyi? He mi? De bana Deniz! Hiç mi miden yok senin, bir de evlenmek istiyorsun onunla?" dedi. Son cümlesi bir şeyleri yanlış anladığını gösteriyordu.

Utançtan her bir zerrem yanarak, "Sina, sadece benimle birlikte oldu," dedim.

"O öyle dedi, sen de inandın heh?"

"Anne o bana hiçbir şey demedi. Ben çocuk ya da salak değilim. Kendim bir şeylerin farkına varabiliyorum." "Sarhoş kafa ne anladın acaba?"

"Ben sarhoş değildim, o sarhoştu."

"Bir de utanmadan dediğine bak ya! El âlemin sarhoş, ayyaş kızını, karı diye koluna takacak!"

"ANNE!"

"Ne anne ne? Yalan mı?"

Ben cevap vermeden Duru konuştu. "Yalan! Anne, Sina öyle bir kız değil. Kafası yerinde olan abimmiş. Kızcağız sarhoşmuş zaten," dedi.

"Duru kızım sen hiç sarhoş oldun mu?"

Duru başını olumsuz anlamda salladı.

"Hiç içki içtin mi?"

"Hayır anne ama"

"Ne aması kızım? Sen şimdi bu kızla kendini bir tutabiliyor musun? Sen tanımadığın bir adama gel beni odana götür der misin?"

Duru endişeyle bana bakıyordu. Sina'yı gerçekten tanıdığı için her koşulda onun tarafını tutacağından emindim ama annemin söylediklerine verecek cevabı yoktu. Duru tam bir Yeşilaycıydı. İçkiyle, sigarayla asla işi olmamıştı ve olmazdı da. Gideceği tek parti ise bir

siyasi parti olurdu. Kulüplerden ya da barlardan haz etmez, eğlence sektörünü milli israf olarak görürdü. Onun idealist düşüncesine göre böyle yerlerde harcanan parayla eğitim ve sağlık hizmetleri iyileştirilebilirdi ki her kelimesiyle haklıydı aslında.

"Anne, dinle beni, ondan sonra yargıla," dedim. Annem öfke ve hayal kırıklığıyla bana döndü. "Ne anlatacaksın? Bu kız sana odana gidelim dedi mi, dedi. E daha ne anlatacaksın? Hemen bu gece atıyoruz nişanı!" "Ne!"

"Ne!"

Duru ile aynı anda aynı tepkiyi vermiştik.

"Sakın kimseye sebebini demeyin. Altınlar yüzünden kavga çıktı dünürlerle, ondan attık nişanı falan deriz. Kimse bilmesin bu rezilliği."

Artık yavaş yavaş kızmaya başlamıştım. "Anne ben nişan falan atmıyorum!"

"Beni çiğniyorsun yani elin zillisi için!"

"Anne! Sina'ya, yani karıma bir daha öyle dersen seninle konuşmam!"

"Oy bok munzurlu! Ne karısı? Dini nikâhtır o! De boş ol üç kere biter! Al onu da başına çal! Onun için benimle daha konuşmazmış! Öyle mi ağız veriyor sana?"

"Anne saçmalıyorsun? Olanlardan haberi bile yok kızın!" "Ne kızı, kadın o!"

"Anne yeter!"

"Ne oluyor burada?" Babam geldiğinde mümkünmüş gibi biraz daha kızardım.

Annem, "Dursun Ali, bu bok yiyen pavyondan bulmuş da almış bu kadını bize gelin diye getirmiş!" dedi.

Babam kaşlarını çatıp, “Sebanur iftira atma!” dedi. “Ne iftirası? Sor bu boyu devrilesi oğluna bakayım? Bu nişanı hemen atalım. Şükür resmi nikâh falan olmadan öğrendik.”

“Ne diyorsun sen Sebanur? Şimdi olur mu öyle şey? Rezillik! Millet yokluğunuzu fark etmeden geçin içeri! Kimseye de bir şey demeyin, hiçbir şey yokmuş gibi davranın.” “Şimdilik öyle olsun ama benim kesinlikle rızam yok bu evliliğe! İki cihan bir araya gelse yine yok! O kız sarhoşken ve nikâhsızken seninle yattı mı? Yattı. Daha da benim için hiçbir şey bunu değiştiremez!” dedi annem bana son kez.

Duru annemin koluna girip onu odadan çıkardı. Ben de peşlerinden gidecekken babam, “Sen kal!” dedi sert bir sesle.

Kapıyı kapatıp babama döndüm. “Otur,” deyince annemin kalktığı koltuğa oturdum. Babam da karşımdaki koltuğa oturdu ve “Anlat bakalım, annen ne diyordu?” dedi.

“Sen dava dosyasını okudun, nasıl tanıştığımızı biliyorsun. İşte biz o gece benim odama çıktık.” Ömrümde daha çok utanamazdım sanırım.

Babam sıkıntıyla bana bakıp, “Nasıl yaparsın Deniz?” diye sordu. “İfadende kendin demişsin, sarhoştu ve alkolün etkisiyle hareket ediyordu, diye.”

Derin bir nefes verip başımı eğdim ve tek kelime etmedim. Babam konuşmaya devam etti. “Aklı başında olmayan bir kızı nasıl odana götürürsün? Hiç mi düşünmedin? Belki bir sevdiği vardı, belki nişanlıydı... Deniz, Sina’yı çok daha kötü bir duruma da sokabilirdin.”

“Ben... Ben anlamadım. Yani affodizyak yüzünden tuhaf davranıyordu. O istedi odama gitmeyi.

Bilmiyordum ki...” Gerisini getiremedim. Babam tamamladı ama benim cümlemi.

“Kız olduğunu mu? Sen böyle bir adam mısın? Ya da bu adamlık mı? Velev ki kadındı, onu tek gece kullanmaya hakkın olabilir miydi? Deniz, ben sana kızıyorum. Annen de emin ol daha çok sana kızgın. Sebanur şimdi öfkeden kıza laf ediyor. Annen ne derse desin, bu kızı ortada bıraksaydm, ben seni evlatlıktan reddederdim. Yaptığın pisliği temizlemeye çalışman iyi. Ben annenle konuşurum ama o seninle konuşur mu, bilmem.”

Aklıma tüm bu olanları öğrenirse Sina’nın ne kadar utanıp üzüleceği gelince, “Baba, lütfen kimse Sina’ya bir şey demesin,” dedim.

“Tamam, zaten deden de kayınpederine takmış kafayı. Annene kim söyledi peki bunu?”

“O Fulya denen kadın.”

“O nereden biliyor? Sina mı anlatmış analığına?” “Hayır. Babasına ben anlattım, o da karısına anlatmış sanırım.”

“Ne yaptın, ne yaptın? Kızın babasına mı anlattın böyle bir şeyi?”

Çok daha kötüsünü yapmıştım aslında. Babam çattığı kaşlarının altmdan bana baktı. “Arsızlık bu yaptığın.” “İstemeye gelmek için izin istedim. Kızdı, sövdü, yok dedi. Ben de”

“Sen de mecbursun mu dedin? Sina’nın üzüleceğini o zaman düşünmedin mi? Bak oğlum, gençsin daha, yaptığını cahilliğine veriyorum. Kayınpederini al kapıya gel. Hep birlikte konuşalım bir.”

Başımla onayladım ve odadan çıktık. Sina hâlâ Melek’le oynuyordu. Bu iyiydi, demek ki haberi yoktu olanlardan. Kayınpederi bulup kulağına, “Babam

sizinle konuşmak istiyor," dedim. Başını sallayıp kalktı ve beni takip etmeye başladı.

Bahçede bulunan çınar ağacının altındaki masaya oturmuş olan babamın yanma oturduk biz de. Babam, Nusret Bey'e bakıp konuşmaya başladı. "Şu saatten sonra hısım olduk Nusret Bey, akraba sayılırız en nihayetinde. Ben kızınızı, ikinci kızım yerine koydum bile. Malum durumu biliyorsunuz zaten, biz bilmiyorduk. Bu akşam eşiniz, eşime söylediği zaman öğrendik. Böyle bir şeyin duyulması hiç hoş değil Nusret Bey. Eşinize söyleyin ulu orta yerde bunu dillendirmesin."

"Ben karıma derim, haklısınız tabii ama asıl beni utandırmak için önüne gelene ne halt yediğini anlatan oğlunuza demelisiniz bunu. Belli, kendi ailesine rezil olmak istemiyor ama beni kendi eşrafıma rezil etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor."

Babam öfkeyle bana bakıp Nusret Bey'e döndü. "Cahilliğine verin efendim. Özür dile kaymbabandan." Babam abartmıştı iyice. Özür falan dilemeyecektim o heriften! Ama babam beni çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakıp o tok sesiyle, "Deniz!" deyince, "Özür dilerim efendim," dedim. Babam başıyla kayınpederin elini öpmem için işaret verince öfkeyle çenemi sıktım. Hareket etmediğimi gören babam yine o karizmatik ve otoriter sesiyle, "Öp elini babanın," dedi. Nereden babam oluyordu bu herif benim? Ama babamdan çekindiğim için öptüm elini. Neyse ki bu kez kasılmadı it herif. Babama, "Dik kafalı falan ama iyi evlat yetiştirmişsiniz belli. Her şeyden önce sizinle dünür olduğumuza mutluyum," dedi.

"Ne demek efendim. Aile olduk artık. Sizin de artık aile şerefimize yakışır davranacağınızdan hiç şüphem

yok.” Babamm bu söylediği, bir daha fuhuş yaptırırsan fena olur, demek oluyordu ki babamm ses tonuyla bu gerçek bir tehditti. Nusret Bey bozulsa da, “Tabii haklısınız,” demekle yetindi.

Sonunda içeri geçtiğimizde annem benden yana bile bakmıyordu, asık suratıyla morali bozuk bir şekilde oturuyordu. Masama oturunca Duru annemin yanından kalkıp masaya geldi. Hâlâ oynayan Sina’yı gözleriyle gösterip, “Annemi kötü görünce yanma geldi, halini hatırım sordu,” dedi. “Eee? Annem ne yaptı?”

“Tüm sülalenin kadınlan yanında oturuyor, ne diyecek? ‘Sağ ol kızım, yok bir şeyim. Yorgunluktan tansiyonum çıktı,’ dedi. Sorana da aynı yalanı söylüyoruz zaten.” “İyi bari, nişanında üzülmesin kız.”

“Sina’ya söylemeyecek misin?”

“Hayır. Zaten olan bitenden çok utanıyor hâlâ. Hiç gerek yok daha çok utanmasına.”

“Haklısın. Babam ne dedi?”

“Kızı bıraksaydm ben seni evlatlıktan reddederdim, dedi.” “Aslan babam! işte adalet duygusuna sahip insan. Boşuna hâkimlik yapmadı onca sene. Canım babam ya... O zaman annem seninle konuşmasa da evleneceksin Sina’yla.” “Babam, dedem... İsterse tüm sülale konuşmasın benimle, yine de evlenirim. Onu bırakmam.”

“Aferin abime!” Boynuma sarılıp yanağıma ıslak bir öpücük bıraktı. Elimle yanağımı silip, “İğrençsin,” dedim yalandan tiksinerek.

“Haklısın, nasıl senin mikrop yanağını öptüysem?” “Ben mi mikrobum? Sidikli, sen kendine bak. Sahi Utku biliyor mu birinci sınıftayken okulda altına işediğini? Ne utanmıştım o gün. Öğretmenin geldi,

kardeşini eve götür altına kaçırmış, dedi. Sınıfta rezil olmuştum arkadaşlarıma senin yüzünden."

"Abi katili mi yapacaksın beni? Anlatırsan döverim seni, yeminle bak!"

"Tamam, sidikli cadı korkma. Seni alsın, ondan sonra söylerim zaten. Şimdi kaçmasın enayi."

"Yaaa senin Utku'yla derdin ne?"

"Acıyorum çocuğa aslında sadece."

"Ben de Sina'ya acıyorum, öküzün tekiyle evleniyor." "Hiç de bile. Ben gayet romantik bir adamım." "Eminim öylesindir! Yine de benim abim olduğun için azıcık benden delikanlılık almışsın. İşte aşkına ve sevdiğine sahip çıkman var bir tek."

"Sana mı çekmişim? Bir kere büyük küçüğe benzemez. Ayrıca cadı, nişan günümde benimle didişmekle asıl öküzlüğü sen yapıyorsun."

Duru, onu çok kızdırdığımda hep yaptığı gibi ağız eğdi.

"Yamuk ağızlı," diye onunla alay ederken Sina yanımıza gelip, "Uğraşma benim görümcemle," dedi.

"Aşkım, bu cadıyı mı tutuyorsun nişanlın varken?" Parmağımdaki yüzüğü gösterip yalandan bir sitemle baktım ona. Gülümseyerek Duru'nun kalktığı sandalyeye oturdu. Duru da, "Size tekrar mutluluklar gençler," diyerek yanımızdan ayrıldı. Bir an annemle göz göze geldik. Bana bakarken çattığı kaşlarının altındaki yaşlı gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Yine de nişanı bize zehir etmeyip sessiz kaldığı için anneme müteşekkirdim.

Nişanın kalanı eğlenceli geçti ve başka sorun çıkmadı. Trabzon'dan otobüsle gelenler gece otobüse binip tekrar yola çıktılar. Uçakla gelenler de sabah Ankara'dan uçağa binebilmek için gece üç gibi yola

çıkacaklardı. Sina'yı eşyalarını toplaması için babasına bırakıp otele döndüm.

Annem lobideki koltuklarda babamla ve Duru'yla oturmuş beni bekliyordu. Ben gelince kalktılar ve hep birlikte asansöre bindik. Annemlerin odasının olduğu kata çıkarken kimseden çıt çıkmıyordu. Babam başıyla işaret verince ben de onlarla indim. Odaya girdiğimizde annem, "Benim senin gibi oğlum yok!" dedi.

"Anne, nasıl Sina'yı ortada bırakmamı beklersin?" "Beni elin kızı ilgilendirmiyor? Beni senin yaptıkların ilgilendiriyor ve böyle bir şey yaptığın için senden iğreniyorum Deniz! İkna etmek için değil babanı, bir orduyu göndersen senin pisliğini affetmem."

"Anne, olan oldu ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ne biliyorsan, nasıl biliyorsan öyle yap ama bir daha bana anne deme!"

Burnumdan derin bir nefes verip yerimden kalktım ve odadan çıktım. Annem zamanla belki yumuşardı. Çok sert kalıplara sahip bir kadındır gerçi, o kadar kolay doğru bildiğinden vazgeçmezdi ama yapacak bir şey yoktu şimdilik. Odama gidip eşyalarımı topladım. Herkesle annem hariç vedalaşıp otelden çıktım. Sina'yı babasının evinden almaya gittim. Küçük kayınçoyla vedalaşıp arabaya bindik.

"Aşkım otele gidelim önce. Annenlerle vedalaşmak istiyorum."

"Onlar çıktılar bile yola." Resmen, annemle karşılaşmasın diye Sina'ya yalan söylemiştim.

"Tüh! Çok ayıp oldu."

"Merak etme, bir şey olmaz."

Gece olduğu için yollar boştu. Kısa sürede Kütahya'ya, evimize dönmüştük. Sina tüm günün yorgunluğuyla anında uyudu. Aslında ben de çok

yorgundum ama anneme canım sıkılmıştı, sıkıntıdan uyku girmiyordu gözüme. Annem bana kızmakta sonuna kadar haklıydı ama Sina'ya söyledikleri konusunda haksızdı. Kafamdaki dertler başımı ağrıtınca abajuru yakıp Sina'yı izlemeye başladım. Onun yüz hatlarını incelerken huzuru buldum ve saçlarını koklayarak uykuya teslim oldum.

Sina

Sabah çalan telefon alarmına içimden lanetler okuyarak uyandım. Dün gece Eskişehir'den geç dönmüştük ve yatağa girmemiz gece üçü bulmuştu, şimdi de sabahın yedisinde uyanıyorduk. Deniz'in durumu benden de vahimdi, gözleri çan çanağı olmuştu uykusuzluktan. Uykuyu kahvaltıya tercih edip alarmı yarım saat erteledik ve biraz daha uyuduk. Ama sonunda mecburen sıcak, güzel ve rahat yatağımızdan kalkmak zorunda kaldık.

Parmağımdaki nişan yüzüğümü çıkarıp bir zincire taktım. Söz yüzüğümü de çıkarıp, Deniz'in bana evlenme teklif ettiği yüzüğü koyduğu istiridye kabuğu şeklindeki kutuya koydum. Şimdi sadece nişan yüzüğümü boynumda taşıyordum ve içinde Deniz yazıyordu. Saçımı başımın tepesinde kuş yuvası gibi bir topuz yapıp Deniz'i öptükten sonra evden çıktım ve servise bindim. Serviste hemen her zaman oturduğum tek kişilik koltuğa geçip kulaklıklarımı telefona taktım. Müziği açmadan önce gelen bildirimlere baktım ve Melek'in bir hesabmdan gelen bildirim, "İnanmıyorum!" diyerek elimi ağzıma kapatmama sebep oldu. Deh kız, dün nişanda Deniz'le ve benimle birlikte çekildiği fotoğrafı paylaşmıştı. Hem de beni etiketleyerek! Hemen Melek'i aradım ama açmıyordu. Ben de art arda mesaj attım bir sürü. O fotoğrafların,

kimse görmeden bir an önce kalkması gerekiyordu. Aksi halde yandığımızın resmi olurlardı ancak.

Okul bahçesinden içeri girerken Melek'ten mesaj geldi sonunda. Özür dileyip fotoğrafları kaldırdığını yazmıştı. Derin bir nefes aldım ben de.

"Bahçedeki oksijeni bitirdin." Talha'yla Melis el ele yanıma geliyorlardı ve bu saçma cümle Talha'ya aitti.

"Melis sevgiline sahip çık. Öyle yorgunum ki ona cevap bile veremeyeceğim."

"Bir dakika, yorgunum diyerek kurtulamazsın. Anlat bakalım, nişan nasıldı?"

"Uykusuzum, dün çok geç döndük desem kurtulabilir miyim?"

"Hayır!"

Talha, "Yerinde olsam ne soruyorsa cevaplar kurtulurdum, peşini bırakmaz çünkü," diyerek araya girdiğinde Melis, "Ya öyle mi Talha Bey? Dırdırcıyım yani ben!" diye sitem etti. "Ben şimdi öyle bir şey mi dedim aşkım?"

İkisi yine didişmeye başlamışlardı. Bu kafayla onları çekemeyeceğim için, "Melis, hadi ben sana nişanı anlatayım," dedim. O da anında Talha'dan bana döndü. İsteme merasimden nişan bitene dek her şeyi anlattım. Giydiklerimin fotoğrafını ona zaten atmıştım. Şimdi de gülüşerek nişanda çekilen fotoğraflara bakıyorduk. Telefonum Melis'in elindeydi. Mesaj gelince telefonu hemen bana uzattı. Mesaj deniz gözlüdendi.

"Sabah sabah gülüşünü görmek, tüm yorgunluğumu ve uykusuzluğumu unutturdu."

Hemen başımı kaldırıp etrafa bakındım. Biraz ötemizden geçip okul binasına yürüyen Deniz'i görünce cevap yazdım.

“Bu mesaj da beni hâlâ uyuduğuma ikna etti.”
“Neden?”
“Çünkü sözlerin bir rüyadaymışım gibi hissettiriyor.”
“O da benim farkım olsun Leydi Sina. Romantizm akımına ait bu kadar klasik roman okuman yazdığın mesaja bile yansımış şurimşine.”
“Öküzlük de senin ruhuna işlemiş!”
“Benim gibi ince bir adama öküz dediğine göre bayağı fantastik bir hayal gücün olmalı.”
“Benim şu an kurduğum tek fantezi, yorganı bacaklarımın arasında sıkıştırıp uyumak. Neyse bayrak töreni için sıradaki yerimi almam gerek çünkü zil çaldı.”
Deniz, beni en ön sıraya oturttuğu için artık sıramda uyuyamıyordum da. Önceden ne güzel, İlayda’nın arkasına, köşeye siner başımı sıraya dayayarak uyurdum. Neyse üçüncü ve dördüncü saatler matematikti ve Deniz’in gözünün önünde uyuyabilirdim.
İki saatlik göz kapaklarımı açık tutma uğraşından sonra ikinci teneffüs başımı sıraya koyup uyuyakalmışım. Ancak biri bana seslenince uyandım.
“Hey kime diyorum?”
Uyku sersemi ne olduğunu ilk etapta anlayamadan etrafa bakındım. Tepemde dikilmiş bana sert sert bakan Deniz’i görmem uzun sürmedi.
“Özür dilerim, hocam,” dedim. Beni yok saysa olmaz mıydı? Arka sıradakiler her ders uyuyordu.
Başımı kaldırıp elime yasladım ve gözlerimi kapattım. Deniz bir şeyler söylüyordu sınıfa ve onun sesi her zaman olduğu gibi huzur vererek ninni gibi geliyordu bana. Ama, “Sina Taner, doksan beş,” demesiyle gözlerimi açtım. Matematikten 95 almıştım!

Bu inanılmazdı. Çok sevindiğim için tüm uyku mahmurluğum kaybolup gitti. Hevesle dersi dinleyip not tuttum çünkü bu dönem takdir almam olasıydı.

Tüm öğlen arası uyumama rağmen serviste de uyudum. Eve girdiğimde Deniz yemek yapıyordu.

"Aşkım ben yemeğe kadar uyuyacağım. Hazır olunca beni uyandırırsın olur mu?" deyip yatağa girdim ve kafam yastıkla buluştuğu an uykunun kollarına atladım. Ne kadar uyudum hiç bilmiyorum ama çalan telefonun sesine içimden bildiğim tüm küfürleri sayarak uyandım. Üstelik çalan benim telefonum değildi, Deniz'inkiydi. Yatak odasmda komodinin üstünde unutmuştu. Ekrana bakmadan sırf telefon sussun diye açtım ve uyku mahmuru sesimle, "Efendim," dedim.

"Alo, ben Deniz Bey'i aramıştım ama."

Yabancı kadın sesini duyar duymaz telefonun ekranına baktım. Sadece 'Pınar H.' yazıyordu. Kıskançlık tüm hücrelerimin uyanmasını sağladı. Sanki numarası kayıtlı değilmiş gibi, "Siz kimsiniz?" dedim.

"Pınar ben. Ona aradığımı söyler misiniz rica etsem." Kız çok kibar konuşuyordu ama Deniz'den ne istediğini hâlâ çözememiştim.

"Durun biraz. Yanımda Deniz, telefonu ona veriyorum." Mecbur yataktan kalkıp mutfağa yollandım. Mutfağa girdiğimde Deniz sofrayı kuruyordu. Beni görünce, "Ben de seni uyandıracaktım," dedi. Telefonu ona uzatıp, "Sana," dedim ciddi bir şekilde. Kızla ne konuşacağını çok merak ediyordum. Ekrana bakıp telefonu aldı ve "Bir dakika Pınar Hanım," diyerek bana döndü.

"Aşkım yataktan yeni çıktın, üşütmeden git sen üstüne bir hırka giy." Bunun Türkçe tercümesi, 'Ben özel konuşacağım, mutfaktan çıkar mısın? dı. Yine de

‘H.’ harfinin hamm demek olduğunu öğrendiğim için içim rahattı. Hem telefondaki kız da ‘Deniz Bey’ demişti. Belki de o milyonluk şirketin bir çalışanıydı, beni ilgilendirmezdi yani.
Yemekten sonra tekrar uyumak istediğim için yatağa geri dönmüştüm ama Deniz, bir türlü müsaade etmiyordu. Beni uyutmamak ve ders çalıştırmak için gıdıklayarak ayıltmaya çalışıyordu. Hem ayılmış hem de kahkaha atmaktan nefes alamaz duruma gelmiştim ama nazlanmaktan da geri durmuyordum. Onunla böyle oyunlar oynamak çok hoşuma gidiyordu. Sonunda gıdıklamayı bıraktığında bugün mesajda yazdıkları aklıma gelince, “Lordum?” dedim.

Deniz kahkaha attıktan sonra, “Leydim, ben bir roman kahramanı olsaydım, sizce kim olurdum?” diye sordu. Hiç düşünmeden, “Othello,” dedim.

“Neden? Ve o kim?”

“Othello, Shakespeare’in eserinin kahramanı. Ve kıskanç, çok kıskanç bir koca. Aslında karısını çok seviyor ve tüm engellere rağmen kaçıp evleniyorlar ama karısını sevdiği kadar ona güvenmeyen de Othello, karısına atılan iftiraya inanıyor ve sonunda onu öldürüyor.”

“Ne iç karartıcı bir hikâyeymiş öyle.”

“Öyle ama aynı zamanda da gerçekçi. Bu hikâyenin en büyük dersi; ilişkileri ayakta tutanın aşk ya da sevgi değil, sadakat ve güven olduğunu anlatması.”

“On dokuz yaşında bir genç kıza göre gerçekten çok olgunsun ve şendeki bu olgunluğu seviyorum. Benim deli yanımı dengeliyorsun. Seni seviyorum şurimşine.”

“Ben de seni seviyorum deniz gözlü.”
Haftanın geneli olağan geçiyordu ama Deniz, gizli telefon görüşmelerini alışkanlık haline getirmişti.

Sürekli gizli kapaklı görüşmeler yapıyordu. Salı akşamından beri evden çıkıp bir yerlere gidiyor ve beşon dakika sonra geri dönüyordu. Şüpheli davranışlarına daha fazla dayanamadım ve perşembe akşamı dışarı çıkarken ona sordum. "Nereye gidiyorsun?"

"Markete kadar gideceğim."

"Ne için?"

"Canım çerez çekti."

"Evde var, kilerde."

"Cips yok."

"Az önce cips demedin ki çerez dedin."

"Yanlış söylemişim."

"Yanlış değil yalan söylüyorsun!"

"Saçmalama aşkım!"

"O zaman gitme bir yere otur evde, sana inanayım." "Tamam, nasıl istersen." Deniz giyindiği ayakkabılarını çıkarıp portmantoya geri koydu. Belki de paranoyakça davranıyordum çünkü gitme dediğim gibi geri dönmüştü. Ama aynı gece tuvalete kalktığımda hüsnü kuruntu yapmadığımı anladım. Deniz yatakta yoktu. Tüm evi kontrol ettikten sonra evde olmadığını anladım. Onu aramak için telefonu elime aldığımda saatin gecenin üçü olduğunu fark ettim. Evde açtığım tüm ışıkları kapatıp yatağa girdim ve aramak yerine onu beklemeye karar verdim. Biraz sonra kapı sesinden eve geldiğini anladım. Gözlerimi kapatıp sırtımı kapıya döndüm. Yatak odasına girer girmez direkt yatağa yöneldi ve yanıma yattı. Saçlarımı koklayıp öptü. Sanki yatağa yatmasına uyanmışım gibi gözlerimi araladım. "Uyu tatlım," dedi.

Zaten ayakta uyutuyordu beni. Ama aklımı kurcalayan bir detay fark etmiştim. Deniz

pijamalarıylaydı hâlâ. Bu da demek oluyor ki apartmandan dışarı çıkmamıştı. Aklıma hemen Gizem ve Ezgi geldi. Deniz nasıl olur da onların yanından geldikten sonra bir de beni öperdi. İçim acıyordu ama ondan hesap sormaya bile mecalim yoktu. İhaneti canımı öyle yakmıştı ki... Şimdi ona, bana ihanet ettiğini söylesem inkâr edecek ve daha dikkatli davranmaya başlayacaktı. En iyisi suçüstü yapıp onu rezil etmekti. Hem böylece özür dileyerek böyle bir durumdan sıyrılamayacağmı da anlamış olurdu.
Cuma günü okulda çok dalgındım. Öğlen arası Talha'nm yüzümün önünde şaklattığı parmakları sayesinde daldığım noktadan gözlerimi ayırdım. Melis endişeyle bana bakarken, "İyi misin turuncu kafa?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim. İnsan aldatıldığım kimselere söyleyemiyor ya da anlatamıyordu. Çok gurur kinci bir durumdu çünkü.

Melis bana inanmadığı için kaş göz yapıp Talha'yı yanımızdan gönderdi. Talha gidince, "Anlat şimdi, o kıro yine ne yaptı?" diye sordu.

Gözlerim doldu, nasıl anlatabilirdim ki? Melis'in endişesi elle tutulur hale gelmişti.

"Sina, lütfen söyle. Sorun ne olursa olsun hallederiz. Korkma o adamdan."

"Korkmuyorum, öyle bir şey değil."

"Ne o zaman, söyle? Bak ben korkmaya başladım." "Melis o beni..." Elime ağzıma kapattım ve başımı bana sarılan Melis'in omzuna yasladım. İçim acıyordu, kalbime binlerce cam parçası saplanıyordu. Derin bir nefes alıp yarım kalan cümlemi tamamladım. "Sanınm o beni aldatıyor..."

Melis beni omuzlarımdan tutup kendinden uzaklaştırdı. Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Turuncu kafa emin misin? O kıro sana çok sadık çünkü?" "Emin değilim tam olarak ama telefonda sürekli gizli kapaklı birileriyle konuşuyor. Dün gecenin bir yarısı da evden çıkıp bir yere gitmiş. Uyandım ki yanımda yok ama gelince uyuyor numarası yaptım yani ona belli etmedim." "Bence sen kafanda kuruyorsun. Belki gece canı bir şey çekti, onu almaya gitti."

"Pijamayla mı?"

"Arabası var altında adamın. Ne olacak pijamayla büfeye gitse."

"Bilmem ki... Ondan önce de aslmda markete gitmek istemişti de ben müsaade etmemiştim diye gitmemişti. Canı cips çekmişti de."

"Ya bak, gördün mü? Ama illa da içinde şüphe varsa akşam telefonunu karıştır."

"Ya şifresini değiştirdiyse." Deniz benimle olan yasak ilişkisinden ötürü telefonuna şifre koymuştu ama ben şifreyi biliyordum çünkü şifre benim doğum günümdü.

Melis sıkıntıyla iç çekip, "O zaman zaten seni boynuzluyordur, kuzu," dedi.

Servise bindiğimde bir an önce eve varmayı istiyordum. Bir de lütfen Deniz şifresini değiştirmemiş olsun diye dua ediyordum. Aslmda şifresi değiştiyse beni aldattığı şüphesi gerçeğe dönüşeceği içindi korkum.

Eve geldiğimde ortalarda yoktu. Oysa çoktan eve gelmiş olması gerekirdi. Onu aradığımda telefonu meşgul çalıyordu. Hayal kırıklığıyla üstümdekileri çıkarıp yatağa girdim. Ağlaya ağlaya uyumaya çalıştım. Olanları düşündükçe midem bulanıyordu.

Ağlarken uyuyakalmıştım. Deniz'in sesiyle uyandım ama benimle değil, koridorda telefonla konuşuyordu. Yatak odasının kapısı aralıktı, ben de o aralıktan onu dinlemeye başladım.

"Tamam, çok teşekkürler."

"Harika, yarın görüşürüz o zaman."

"Hayır, ben almaya geleceğim Eskişehir'den."

"Sina'nın haberi yok tabii ki."

"Oldu, iyi akşamlar."

Deniz telefonu kapatınca sicim gibi akan gözyaşlarımla yine yatağa girdim. En çok içimi acıtan da telefonda konuşurken mutlulukla gülümsemesiydi. Neydi onu böyle mutlu eden, daha doğrusu kimdi? Bunu o kadınla yatmasından bile çok kıskanmıştım, bir başkasıyla mutlu olmasını... Asıl sorun, şimdi ben ne yapacaktım?

Tekrar yurda yerleşirdim herhalde. Babamın yanma asla dönmemem gerektiğini Fulya'yı gördükten sonra anlamıştım. Ama yurda gidecek param da yoktu. Aslında para vardı, hatta hiç olmadığı kadar çok. Altınlar, evler vardı ama hepsi Deniz'indi ve ben artık ona ait hiçbir şeyi istemiyordum. Hâlâ onu seviyor olmaksa canımı en çok acıtan şeydi. Yani yaptıklarından ötürü onunla bir arada kalamazdık ama ayrı kalmak yine en çok benim canımı yakacaktı.

Odaya girdiğinde yanıma geldi ve "Kalk hadi aşkım. Yemek yiyelim, dürüm aldım," dedi.

Ağladığımı anlamasın diye boğazımı temizleyip, "Tamam," dedim. Saçlarımı yüzüme siper edip banyoya gittim ve yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalıştım. Daha tam olarak ne yapacağıma ve nasıl yapacağıma karar verebilmiş değildim.

Yemek yerken iştahsız oluşum Deniz'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Daha yemeyecek misin?"

"Hayır, başım ağrıyor," diyerek yatağa geri döndüm ve hep yaptığım gibi canımın sıkıntısından uyudum. Gece, Deniz'in boynumu öpmesiyle uyandım. Ona doğru dönüp dudaklarını öpmeye başladığımda yaptığımın gurursuz bir davranış olduğunun farkmdaydım. Beni aldatıyordu ve yine de onunla birlikte oluyordum, çünkü onu çok özleyeceğimi biliyordum...

Sabah kalktığımda yanımda yoktu. Komodinin üstüne bana bir not bırakmıştı sadece.

"Nişan fotoğraflarımızı almak için Eskişehir 'e gidiyorum. Öğleden sonra dönerim, beni merak etme. "

Not yalandan ibaretti. Beni almadan Eskişehir'e gitmezdi aslında ve zaten fotoğrafları bize kargoyla da yollayabilirlerdi. Dün konuştuklarını duymuştum zaten.

Melis'i aradım, ne yapmam gerektiğini başka kime sorabilirdim hiç bilmiyordum.

"Alo, turuncu kafa?"

"Melis..." Yine ağlarken kendimi kullanılmış, ucuz ve değersiz hissediyordum. Bunun başka tarifi yoktu.

"Ne oldu tatlım? Sakin ol ve anlat."

"Melis eminim artık... Başkası var."

"Nasıl? Yani nasıl emin oldun?"

"Eskişehir'e gidiyor o kızlarla."

"Hangi kızlarla? Sina adam gibi anlat."

"Sanırım, Gizem ve Ezgi ile takılıyor. Ama emin değilim, belki de Pınar Ta aşk yaşıyordun"

"Kızım Pınar kim? O nereden çıktı?"

"Telefonda gizli gizli onunla konuşuyor."

“Sina, sen bir sakin ol. Ben dershanedeyim şimdi çıkınca yanma geleceğim, o zaman oturur konuşuruz, olur mu?” “Tamam. İyi dersler.”

“Sağ ol kuzum. Üzülme, eğer o herif öyle bir şey yaptıysa canına okuyacağım onun. Korkma hiç. Öptüm seni.” “Ben de seni tatlım.”

Telefonu kapattım ve büktüğüm dizlerimi kendime çekerek kollarımla etrafını sardım. O şekilde ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama düşüncelerimin içinde bana en mantıklı gelen üniversiteyi kazanıp kendi ayaklarım üzerinde durmak oldu. Bu yüzden duşa girdikten sonra daha fazla ağlamayıp derse oturdum. Test çözerken kafam dalgın bile olsa tüm dertler daha az can sıkıcı geliyordu.

Öğleden sonram Deniz’i camda beklemekle geçti. Hoş akşama kadar gelmeyeceğine emindim ama... Başkasıyla Eskişehir’e gitmişti. Ben özel falan değildim yani... Sadece bana özel değildi birlikte gezip eğlendiğimiz o mekânlar. Neden nişanlandık o zaman? Hâlâ onu anlayabilmiş değildim ama.

Camda beklemekten sıkılıp salona geçtim ve televizyonu açıp koltuğa yattım. Televizyonda ne gösterildiğine bile bakmadan, sadece koca evde ses olsun diye bir kanalda durdum. Boş gözlerle ekrana baktım. Yarım saat geçmeden Deniz geldi.

“Şurimşine?” diye seslendi.

Cevap alamayınca evin içinde gezmeye başladı. Sonunda beni bulunca, “Niye ses vermiyorsun aşkım?” diye sordu.

“Dalmışım, televizyonun sesinden de duyamadım sanırım.” Artık karşılıklı yalanlar üzerine kuruluydu ilişkimiz.

“Pek iyi gözükmüyorsun. Neyin var?”

“Yok bir şeyim. Televizyon karşısında mayışmışım işte.”

“Canın sıkılmış bir şeye senin belli. Neyse şimdilik üstelemiyorum. Ufak bir işim var, onu halledip iki dakikaya dönüyorum,” dedi ve evden çıktı.

Arkasından bakarken cüzdanını, anahtarlarını ve hatta montunu bile almadığını fark ettim. Bu da Gizem ve Ezgi’ye gittiğini kesinleştiriyordu. Deniz, kalbimi, ruhumu ve tüm benliğimi parçalara ayırmış olsa da o iki kıza öfkelendim bir anda. Tamam, Deniz beni aldatmamalıydı ama o ikisi de onu baştan çıkarmışlardı. Onları basacaktım. O kızları yolup Deniz’in suratına tükürmek istiyordum.

Pijamalarımın üstüne hırkamı giyip ayağıma da spor ayakkabıları geçirdim. Anahtarları ve telefonumu alıp daireden çıktım. Asansörün önüne geldiğimde şaşırdım birden. Çünkü asansör 8. kattaydı, oysa o iki kız 3. katta oturuyorlardı. Deniz’in peşine çıkmıştım evden ve asansörü son kullanan oydu. Asansörü geri çağırmadan merdivenleri tırmandım. Üst katta üç daire vardı. Koridorda ilerleyince otomat ışık yandı. Asansöre en yakın dairenin kapısının önünde Deniz’in ayakkabılarım görünce midemde bir boşluk hissettim.

Tüm cesaretimi toplayıp zile bastığımda yirmili yaşlarının ortasında, balıketli, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, eli yüzü düzgün ama benim kadar güzel olmayan bir kadın kapıyı açtı. En azından benden güzel olmasını beklerdim.

“Buyurun, ne istemiştiniz?”

“Kimsin sen? Pınar mı?”

“Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ben cevap veremeden Deniz geldi kapıya. Beni görünce utanıp sıkılacağına gülümsedi ve “Nasıl buldun

burayı?" dedikten sonra Pınar'a dönüp, "Ben hallederim, siz işinize dönebilirsiniz," dedi. Kız içeri gittikten sonra bana döndüğünde şaşkınlıkla ona bakıyordum. Böyle pişkinlik olamazdı!

"Niye öyle şaşkın şaşkın bakıyorsun aşkım?"
"Pişkinliğine!"

"Ne?"

"Bu kadına bizim evimizin üstündeki daireyi tutmuşsun bir de rahat rahat benimle konuşuyorsun."

Deniz sırıtarak, "Çok utanacaksın bu söylediklerine," dedi.

"Asıl sen utan!"

"Bağırma, hadi geç içeri."

"Girmem ben sizin aşk yuvanıza!"

"Sina bağırma lütfen ve içeri geç."

"GEÇMEZSEM VE BAĞIRIRSAM NE OLUR?"
"Beş dakika sonra özür dileyeceksin benden ama yalvarana dek seni affetmeyeceğim."

Yüzsüz hâlâ pişkin pişkin sırıtıyordu. Ben, en azından inkâr eder ya da af diler diye düşünmüştüm. Daha fazla onun bu halini görmek istemediğime karar verip merdivenlere yöneldim ama Deniz de peşimden gelip beni merdivenlere varamadan koridorda yakaladı ve omzuna attı.

"Bırak!" diye çığlığı bastım ama beni dinlemedi. Ayakkabılarımı çıkarıp eve soktu ve kapıyı kapattıktan sonra yere indirdi.

"İki dakika. Sadece iki dakika bağırma ve lütfen beni takip et. Birazcık hatırım varsa."

Cevap vermedim ama kısa koridorda onu takip ettim. Gülümseyerek bana baktıktan sonra bir odanın kapısını açıp kenara çekildi. Bir iki adım atıp yaklaşınca odadaki çift kişilik yatakta yatan annemi gördüm.

Elimle ağzımı kapatıp şaşkınlıkla iç çektim. Mutluluktan ağlamaya başladığımda odaya girip annemin boynuna sarıldım. Annem de benimle ağlıyordu. Uzun ağlaşmamızı yine annem bitirdi ve beni sağlam koluyla uzaklaştırıp, "Niye bağırıp apartmanı yıkıyordun gali?" dedi.

Kapı eşiğine yaslanmış bizi izleyen Deniz'e baktım. Tek kaşını havaya kaldırıp ukala bir tavırla, "Açıklasana annene," dedi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum, çok mahcup olmuştum. Cevap veremeyip kızarınca Deniz, daha fazla beni zorda bırakmadı ve "Sürprizdi ya buraya yerleşmeniz. O da sürprizi neden bu kadar beklettim diye kızıyordu," dedi. Annemin yanında bile beni koruyordu hâlâ. Üstelik ona haksızlık ettiğim halde.

Deniz'e aşktan da öte duygularla bakarken o bana göz kırptı sadece. Annemle hasret giderip konuştuk. Pınar H. Demek, Pınar Hemşire demekmiş onu öğrendim. Ayrıca bu küçük dairede bir de hasta bakıcı kadın Aynur Ablavardı. Hemşire günde sekiz saat annemin yanında kalıp onu kontrol edecek ve ilaçlarını verecekti. Ama otuzlarındaki hasta bakıcı abla yatılı kalacaktı. Pınar Hemşire de nişanlıydı ve bu iş için, "Düğün öncesi çeyiz dizmek için çok yardımı oldu," diyerek anneme ve bana mutluluğunu anlattı. Çok fesat bir kızdım, bu kızcağızın bile tanımadan günahını almıştım.

Annemin yemek saati gelince sabahtan beri hiçbir şey yemediğimi fark ettim ve annemle beraber ben de yedim. Önce anneme kendi ellerimle yedirdim tabii. Banyoya ellerimi yıkamaya giderken koridorda Deniz Te karşılaştık. Yağlı ellerime aldırmadan boynuna atlayıp sarıldım ve yüzünün, boynunun her bir

santimine minik minik öpücükler kondurmaya başladım. Her öpücüğümün ardmdan, “Teşekkürler,” diyordum.
“Teşekkürlerteşekkürlerteşekkürlerteşekkürlerteşekkürler...”

“Dur bakalım! Affetmedim seni henüz.”

“Çok özür dilerim aşkım.”

“Kimmiş şimdi Othello? Hemen kestin biletimi. Valla öyle kolay kolay affetmeyi düşünmüyorum seni. Biraz sürün, sonra duruma göre bakarız.”

Deniz, yalandan bir ciddiyetle konuşuyordu ve benimle alay eden bu hali bile çok ama çok tatlıydı. En son başım tutup dudaklarına sıkıca bastırarak öptüm ve “Seni hak etmek için ne yaptım acaba?” dedim.

Küskün bir tavırla ve sanki morali bozukmuş gibi numara yaparak, “Her gün ben de kendime aynı soruyu soruyorum,” dedi. Hâlâ bana takılıyordu. Onu kalçamla ittirip dil çıkardım ve banyoya geçip ellerimi yıkadım. Akşamüzeri Melis de geldi ve anneme geçmiş olsun dileklerini sunup yarım saat kadar oturdu. O da Deniz gibi sürekli bana imalı bakışlar atarak hatamı yüzüme vuruyor ve alay ediyordu. Gece olunca Deniz, kulağıma eğilip, “Ben aşağı, eve iniyorum. Sen istersen bu gece annenle yat,” dedi.

Bunun için yapmıştı işte. Sırf ben sarhoşken annemle uyumak istediğimi söyledim diye. Ona dolu dolu olan gözlerimle bakıp başımı salladım sadece çünkü söyleyeceğim hiçbir cümle ona olan minnetimi ifade edemezdi. Bana ve anneme iyi geceler dileyip gitti.

Ben de annemin koynunda, kokusuna hasret kaldığım, özlemiyle kavrulduğum bir taneme sıkı sıkı sarılarak yattım. Annem küçükken yaptığı gibi yapıp, “Kınalı kuzum,” dedi ve saçlarımı öptü. Sonra da

eskiden hep yaptığı gibi kulağıma eğilip o çocuk duasını söylemeye başladı.

"Yattım sağıma Döndüm soluma Sığındım Süphanıma.

Melekler şahit olsun Dinime İmanıma.

Yattım Allah kaldır beni Nur içine bandır beni Can bedenden ayrılmadan İman ile kaldır bizi. "

Bu dua gözyaşlarımın huzur ile dökülmesine sebep olurken ben de gözlerimi kapatıp ilk aşkımın güvenli kollarında uykuya daldım.

9. Bölüm

Annem

Deniz

Pazar sabahı Sina'nın olmadığı bir yatakta uyanmak hoşuma gitmese de, onun mutlu olduğunu hatırlayıp ben de mutlu oldum. Bir haftadır Gülistan anneyi getirebilmek için uğraşıyordum. Aslında bu hafta sonu Sina'yı Ankara'ya götürecektim ama Gülistan annenin doktoru arayıp artık kemoterapi dahil hiçbir tedavinin işe yaramadığmı ve istersek hastayı eve alabileceğimizi söyleyince fikir değiştirdim. Kanserin son evresindeydi ve sayılı günü kalmıştı. Gülistan annenin şu son aşamada aldığı yegâne ilaç morfindi desek yeri olurdu. O da acılarını dindirmek içindi. Sonuç olarak önce uçakla Eskişehir'e oradan da ambulansla Kütahya'ya gelmişti. Eskişehir'de onu havalimanında karşılamış ve ambulansa kendi arabamla eşlik etmiştim.

Onu bizim eve yerleştirsek rahat edemeyeceğini düşündüğüm için Melis'in babasını aradım; malum, emlakçım oydu. En üst kattaki küçük dairelerden birinin boşaldığını söylediği an hiç düşünmeden hemen daireyi tuttum. Boya badana, tamir vs. işler için sürekli ustaların yanma çıkmam gerekmişti. Sina da sanırım bu

yüzden şüphelenip onu aldattığımı düşünmüştü. Hemşire ve hasta bakıcı işleri içinse pek çok kadınla görüşmüştüm. Sina bunu da yanlış anlamıştı. Ama kızamıyordum ona, çok komikti beni kıskanırken. Üstelik fesatlığına rağmen sürprizim bozulmamıştı.

Yatakta tembellik edip bunları düşünürken çalan telefonumla yataktan kalktım. Arayan Sina'ydı.

"Günaydın deniz gözlü."

"Günaydın fesat Othello."

"Aşkım özür diledim ya."

"Ben hâlâ affetmedim ama."

"Peki o zaman komşun olarak seni pazar kahvaltısına davet etsem?"

"Olmaz, beş numaraya sözüm var. Onlara gideceğim." "Bir dakika ya! Beş numara Gizemler!"

İçten kahkahalarla güldüm. Hemen de nasıl inanıp kızıyordu.

"Deniz hemen yukarı geliyorsun!"

"Tamam ama sana değil, Gülistan anneye geliyorum. Seni henüz affetmedim."

"Tamam, bekliyoruz."

Üst kata çıktığımda kapıyı Sina açtı. Öyle mutluydu ki, daireye girdiğim an boş holde kucağıma atlayıp sarıldı. "Bunlar seni affetmeme yetmez."

"Ben de daha fazlasını yaparım," deyip bana göz kırptı. Kucağımdan inip elimi tutarak terasa çıkardı beni. Kahvaltı sofrasını Sina hazırlamıştı. Gülistan anne de tekerlekli sandalyede oturuyordu ve o da terastaydı. Bizi el ele görünce gülümsedi.

"Günaydın oğlum."

"Günaydın anne."

"Açık havaya çıkmayalı öyle uzun olmuştu ki, burası çok iyi geldi. Hele karşıdaki yeşillik ömre bedel."

“Evet, hava da güzel şansımıza bugün,” dedim. Hep beraber muhabbet ederek kahvaltı ettik. Hatta kahvaltıdan sonra keyif çayları içildi. Nişandan ve Sina’nın derslerinden bahsettik. Gülistan anne zayıf düşmüş bedenine inat gülüyordu.

Kahvaltı sonrası Gülistan annenin odasına geçtik ve onun yatağının karşına kurdurduğum televizyonda nişanımızı izledik. Sina ile karşılıklı oynadığımız bir bölümde Gülistan anne bize dönüp “Düğününüzde de böyle olsun. Sakın ben öldüm diye yas tutup düğünü ertelemeyin ya da öyle nikâhla falan geçiştirmeyin,” dedi.

Sina hemen, “Anne o nasıl söz? Ağzından yel alsın,” diye karşı çıktı.

“Olacak sonuçta. Zaten ölümlü dünya, hepimiz öleceğiz eninde sonunda. Hem ölümüm, çektiğim bu hastalığın dertlerinden kurtuluşum olur, kızım. Söz verin bana, böyle oynayacaksınız düğününüzde de.”

“Anne!” Sina’nm gözleri dolmuştu.

“Söz ver Sina. Bak hakkımı helal etmem eğer dediğimi yapmazsan. Söz verin şimdi.”

“Söz,” dedim itaatkâr bir şekilde.

“Söz,” dedi Sina da ağlayarak.

“Bak bana kınalı kuzum. Artık yalnız değilsin, üzülüp ağlanacak bir şey de yok. Az kaldı ömrüm farkındayım ama mutluyum. Çünkü son günlerimi senin mutluluğunu görerek geçiriyorum. Sen de daha ben ölmeden üzülme gali. Ölünce de üzülme. Düğününde oyna çünkü ruhum sen mutlu olursan huzur bulur ancak kuzum benim.” Kadıncağız ölmeden bile bizim mutluluğumuzu düşünüyordu. Nişanın videosu bittikten sonra sıra nişan fotoğraflarına bakmaya geldi. Onlara bakarken Sina’nm bileğinden hiç çıkarmadığı yüzüğü

fark edip, “İnsan nişanında çıkarır bari onu kızım,” dedi.

“Olmaz annem. Bu uğurum benim.”

“Hurafe onlar. Alt tarafı gümüş bir yüzük, kızım.” “Değil,” dedim. Bir an ben bile şaşırdım bu ani sözüme ki Sina ve annesi daha şaşkındılar. Ben de utanarak da olsa açıkladım. “Sina tanıştığımız gece onu düşürmüştü.

Ben, ertesi gün onunla konuşmak için bahane ararken bu yüzük imdadıma yetişti. Bizi tekrar bir araya getirdi.” Sina annesini öpüp, “Yanımda değilken bile senin vasıtanla her şey yoluna girmiş,” dedi.

Biz böyle tatlı tatlı muhabbet ederken Pınar Hemşire gelip bizi kapı dışarı etti. Haklıydı, hasta kadını yormuştuk. Kendi evimize inince Sina bu kez sırtıma atladı. Boynuma sardığı kollarından tutup onu kucağıma aldım.

“Ne yüzsüz şeysin sen kızım? Affetmedim diyorum, anlamıyor musun?”

“Yalancı, sen bana kıyamazsın ki.”

“Sen bana ihaneti yakıştırırsın ama.”

“Tamam, haklısın. Peki, beni affetmen için ne yapmam gerek?”

“Bilmem.” diyerek imayla tek gözümü kırptığımda boynuma sarıldı ve öpüşmeye başladık...

Yatakta sarılmış yatarken merakla “Sen neden hep sıcaksın?” diye sordu.

“Erkeklerin vücut ısısı kadınlarınkinden daha yüksektir.” “Nereden biliyorsun?”

Dirseğimi yatağa dayayarak kafamı elimin üstüne koydum, gülümseyerek, “Ben, lisede de sayısal okudum, dolayısıyla daha çok biyoloji dersi gördüm,” dedim.

Bu soru sorma işini bir oyuna çevirerek, “Peki neden bu kadar çekici kokuyorsun?” diye sordu.

“Kırmızı başlıklı kız gibi sorular sormaya başladın,” dedikten sonra gülümseyerek açıklamaya başladım. “Erkeklerin vücut kokusu kadınlarınkinden çok daha güçlüdür. Öte yandan kadmlar erkeklerden ortalama %40 daha iyi koku alırlar. Kokum bu yüzden seni bu kadar etkiliyor.” “Sizden daha üstününüz yani.”

“Hiç de bile. En basiti, erkeğin deri kalınlığı kadmlarınkinden fazladır.”

“Bak buna inanırım. Çünkü sende mübarek gergedan derisi var.”

“Sadece deri değil. Fiziksel olarak pek çok yönden sizden daha üstünüz. Gözlerimiz daha keskin, sizden güçlüyüz, daha fazla kas ağırlığına sahibiz. Kanımız sizinkinden daha koyu kıvamlıdır.”

“Anladık, anladık! Üstün varlıksımz(!)”

“Değil aslmda. Siz daha dayanıklısınız. Soğuğa karşı, virüslere ve bakteriyel hastalıklara karşı daha dirençlisiniz. Daha esneksiniz. Kadınlar derilerinin altındaki yağ tabakası nedeniyle daha iyi yüzerler.”

“Ben bu özelliği alamamışım sanırım.”

“Gölette, panik ve çamur yüzünden battın. Yine yüzebileceğine eminim yoksa. Hadi son olarak senin ağzın neden bu kadar büyük diye sor da ben de seni yiyebilmek için diyeyim,” dedi gülerek.

Akşam yemeğine kadar ders çalıştırdım Sina’yı ve yemekleri hazırlayıp yukarı çıktık yine. Artık Sina fırsat buldukça üst kata annesinin yanma çıkıyordu. Mutluluğuna diyecek yoktu. O mutlu oldukça ben de mutlu oluyordum. Bir haftadır Sina, annesi ile uyuyordu. Buna hâlâ alışamasam da asla lafını etmiyordum. Hafta sonu Sina’nm gerçek dayısı ve

yengesi Gülistan anneyi ziyarete geldiler. Benim tuttuğum oyunculardan gençtiler. Dayısı benim kim olduğumu öğrenince şaşırdı çünkü Sina'nm nişanlandığından haberi yoktu. Tabii Sina utanmasın diye birlikte yaşadığımızı falan söylemedik. Sina'yı annesinin yanında yaşıyor sanıyorlardı.

Sina'nm akrabalarını tanıdıkça iyi ki yurtta kalmış demeden edemiyordum. Dayısı ve yengesi çok boş insanlardı. Kimseyi küçümsemek değildi niyetim ama Sina'nm nişanlıyken hâlâ niye okula gittiğini sorgulayacak kadar cahildiler.

Ertesi gün okuldan döndüğümde Sina, son iki dersi boş olduğu için benden önce eve gitmişti ve üst kata çıkmıştı yine. Ben de üzerimi yeni değiştirmiştim ki zil çalınca Sina'nm anahtarını unuttuğunu düşünüp kapıyı açtım ama karşımda Beren Hanım'ı görünce öylece kalakaldım.

"Merhaba," dedi gülümseyerek.

"Buyurun?" dedim sorgulamasına. Bu kadın evimi nasıl bulmuştu?

"İçeri geçeyim tabii haklısın."

"Hayır, yanlış anladınız. Buyurun derken; ne istiyorsunuz? Evime kadar niye geldiniz? Daha da önemlisi, beni takip mi ettiniz?"

Evet, evimi ancak böyle bulmuş olabilirdi. Zaten son sorumla yüzünde beliren ifade, tahminimin doğru olduğunun kanıtıydı. Arabasıyla beni takip etmişti saplantılı şey. Apartmanı bulduktan sonra zilde yazan ismimden daireyi bulması zaten çocuk oyuncağı. Zoraki bir gülümsemeyle kendini toplayıp, "Ne alakası var canım? Geçiyordum öyle bir merhaba diyeyim dedim," dedi.

"İyi, dediniz merhabanızı. İyi günler o zaman."

“Aaa çok kabasınız. Eve davet etmeyecek misiniz?”

Sina yukarıdan inecek diye ödüm kopuyordu. Bu kadının bizi aynı apartmanın içinde görmesi bile şüphelenmesi için yeterdi. “Müsait değilim. Nişanlım içeride beni bekliyor.”

“Ne güzel işte, tanışırız hem de hayırlı olsun derim.”

“Beren Hanım. Müsait değilim; nişanlım beni yatakta bekliyor!”

Sahte gülümsemesi yüzünden silindi. “Tamam, pardon. Nişanlınız zevkliymiş.” Sina’nın kapıda duran özel tasarım zımbalı botlarını gösteriyordu. Bunları nişan alışverişinde almıştı ve Beren aslında ne diyeceğini bilemediği için saçmalıyordu sadece. Kaşlarımı çatarak ona bakınca, “Ben gideyim artık iyi günler,” deyip sonunda asansöre binip gitti. Yukarıya çıkıp Sina’ya Beren’in eve geldiğini söylediğimde kızmaktan ziyade şaşırdı. Haklıydı da şaşırmakta, kadın ruh hastası gibi davranıyordu.

Sina

İki haftadır annemin yanımızda olmasmdan ötürü çok mutluydum. Geceleri Deniz’le uyumayı özlesem de annemin kalan ömründe yanmda olmak istiyordum. Hafta içi okul, test, dersler ve annemin yanmda geçiyordu. Tabii Deniz’i unutmuyor, annemin her gündüz uykusunda onunla vakit geçirmeyi ihmal etmiyordum. Gerçi her daim çok anlayışlıydı. Beren, boşuna peşinden koşmuyordu aslmda. Cuma günü İngilizce dersinde Beren’e nefretle baksam da sakin kalmayı başardım. Saplantılı manyak, Deniz’i takip etmişti. Sınıftan çıkarken Beren Hanım arkamdan seslendi.

“Sina.”

“Efendim Hocam,” dedim onu parçalama isteğimi bastırarak. Kesin çay falan isteyecekti.

Ama sadece, “Ayakkabıların çok güzelmiş,” dedi çok gereksiz bir şekilde.

“Teşekkürler, Hocam,” diyerek yine sınıfın kapısına yürümeye devam ettim.

“Nerden aldın?” diye sordu bu kez.

“Eskişehir’den. Bir butik var, özel tasarım yapıyor bu ayakkabıları,” diye gerçeği söyledim.

“Bulamam aynısından yani.”

“Aynı numaradan bulamazsınız. Bir modelden altı tane oluyor. Her biri farklı numara.”

“Pahalı yani.”

“Çok değil aslmda. Ben alabildiğime göre siz hayli hayli alırsınız.”

“Anladım, sağ ol canım.” Birden rahatlayıp yine önceki gibi sevecen olmuştu.

Ne gereksiz bir konuşmaydı. Okuldan eve döner dönmez üstümü değiştirip yukarı çıkmak istedim ama Deniz müsaade etmedi.

“Neden yukarı şimdi çıkmayacakmışım?” diye itiraz ettim.

“Doktoru çağırmış Pınar Hanım bugün. Annen şimdi uyuyormuş.”

“Nasıl o? Deniz görmem gerek!”

“Şimdilik iyi ama...”

Deniz’in beline sarılıp göğsünde ağlamaya başladım. Saçlarımı okşayıp öptüğünde aklıma bu eve ilk geldiğim gün geldi. Yine ona böyle sığınmıştım. Her derdimin dermanı, her sıkıntımın limanı Deniz olmuştu o günden sonra. Sonunda akşam annemi görmeye çıkabildim ama hemşire gece annemin başında nöbet bekleyeceğini, bana gerek olmadığını söyledi. İtiraz

edince annem "Kızım ağrıdan gece boyunca uyanıp inleyeceğim. Seni de uyandırırım. Olmaz kınalı kuzum," dedi.

Ben de anneme iyi geceler öpücüğü verip Deniz'le eve geldim. Gece, özlediğim Deniz'in koynunda uykum hemen gelse de aklım annemdeydi. Sabah, ilk iş Deniz'le beraber üst kata çıkıp annemle kahvaltı ettik. Daha iyiydi düne göre. Hafta sonu ders ve annemle vakit geçirmekle geçmişti. Cumartesi akşamı annemin itirazlarına aldırmadan onunla uyumuştum. Gerçekten annem sabaha dek ağrı ve acıdan uyuyamamıştı. Aynur abla ile ben, annemi rahat ettirmek için uğraşırken annem, "Bak görüyor musun çektiğim acıları? Ölünce kurtuldu de, sevin kızım, sakın üzülme," dedi ve yine bir yumru boğazıma oturdu. Pazar akşamı annem beni zorla alt kata uyumaya yolladı.
Okul için erken kalkmam gerektiğini söyleyip göndermişti. Pazartesi sabahı uyanır uyanmaz annemin yanma çıktım. Daha iyi gözüküyordu akşama oranla. Bu da beni mutlu etti. Onun yokluğunu düşünmek bile canımı yakıyordu.

Okulda her şey sıradandı. Sadece havalar ısındığı için derslere ilgi azalmıştı ama son sınıflar olarak biz bu gruba dâhil değildik. Zaten Deniz, sınıf öğretmenimiz olarak buna müsaade etmiyordu. Tüm sınıf ha bire test çözüyorduk. Yine test çözdüğümüz bir boş derste Derin, etrafına toplanmış kalabalık kız grubuna bir şey gösterirken kızlar kıkırdayıp duruyorlardı. Dikkatim çoktan dağılmıştı, testin başından kalkıp merakla yanlarına gittim. Kafamı uzatıp Derin'in telefonuna baktığımda Deniz'in beni kurtarırken ki yan çıplak fotoğraflarını görmeyi beklemiyordum. Kızların hepsi

Deniz'e hayrandı ve bu duruma yavaş yavaş alışsam da Beren Hanım'm tavırlarına asla alışamazdım.

"Ne tatlı adam."

"Çok yakışıklı."

"Kaslara bak!"

"Kimle nişanlı acaba?"

"Bence nişanlısını sevmiyor zaten. Hiç fotoğrafları yok nette."

"Bence nişanlısı çok çirkin de ondan."

"Valla kesin çirkindir bunun nişanlısı. Hep öyle olur ya, yakışıklı adamları çirkinler kapar."

"Doğru diyorsun kanka."

Bizim sınıfın kızlarının bu konuşmaları canımı sıkmıştı. Birisinin saçları elimde kalmadan uzaklaşmam lazımdı. Kitaplarımı toplayıp kütüphaneye gitmek için ayaklandım. Kütüphanenin kapısı kilitliydi. Öğretmenler odasının duvarında asılı anahtarı almak için kapıyı tıkladım. Deniz'in tanıdık sesi, "Gir," deyince kapıyı aralayıp açtım. Odada ondan başka kimse yoktu.

Beni görünce, "Aşkım?" dedi şaşkınlıkla.

"Ders boş. Sınıftaki kızların seninle ilgili fantezileri canımı sıktığı için kütüphanenin anahtarını almaya geldim. Asıl sen niye ders saatinde buradasın?"

"9/C sınıfında sadece üç kişi var. Gerisi topluca sinemaya gitmişler."

"Neyse ben kütüphaneye gidiyorum," diyerek öğretmenler odasından anahtarı alarak çıktım. Kütüphaneye geldiğimde elimdeki kitapları bir masaya bırakıp bir sıraya yerleştim ve derse yeni başlamışken Deniz geldi ve kapıyı kilitledi. Bana yaklaşıp öpmeye başladığında onu durdurup, "Okuldayız, ne yapıyorsun?" dedim.

“Sadece seni özledim,” diyerek dudağıma bir buse daha bıraktıktan sonra yakalanmaktan korktuğum için kütüphaneden çıkmaya yeltenince beni tuttu.

“Sen kal, testini çöz. Ben gidiyorum zaten.”

“Tamam o zaman.” Son kez beni tutup dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Bir saat kadar test çözdükten sonra kitaplarımı kucağıma alıp koridora çıktım. Merdivenleri çıkınca tuvalete yöneldim ve çıktığımda zil çalmıştı. Koridordaki kalabalığın içinde yürüyen Deniz Te göz göze geldiğimde yüzünde kas bile oynamazken sadece bakışlarıyla bana az önceki öpüşmemizi hatırlattı. Yaptığımız çılgınca olduğu için çekinsem de bunun bakışlarla anlaşabildiğim biriyle olması her şeyi mübah kılıyordu gözümde.

Sınıfa girdiğimde Derin hâlâ Deniz’in fotoğrafıyla meşguldü ama artık umurumda değildi. Deniz benimdi; o ancak resmine bakardı.

Beden dersinde Yılmaz Hoca, 19 Mayıs’ta halk oyunları için katılmak isteyen varsa adını bana yazdırsın diye duyuru yaptı. Aslında ilk başta hiç ilgimi çekmemişti bu duyuru; çünkü LYS için sürekli ders çalışmam gerektiğinden vakit yoktu. Ama “Üç Ayak Horon oynayacağız,” deyince listenin başına adımı yazdırdım. Üstelik çalışmalar her öğlen arası yarım saat ve hafta sonu ikişer saatti] Dershanem olmadığı için saatler bana uyuyordu. Düğünüm boyunca oturmak istemiyordum ve Trabzon’da yapılacak düğünümde kemençenin asıl saz olacağı kesindi.

Deniz’e mutlulukla bu durumu mesaj attığımda hemen, “Aferin kütük Trabzon olmadan öğren horonu,” yazdı.

Çarşamba akşamı annemin evinde otururken babam beni aradı. Biraz gerildim ama sakinliğimi koruyarak

babamla konuştum. Zaten halimi hatırımı ve annemin durumunu sorup telefonu Emir Eren'e verdi.

"Alo?"

"Efendim ablacım."

"Sen ablamsm?"

"Evet, Emir."

"Ben eniştemle konuşacağım."

"iyi tamam, veriyorum. Öptüm seni." Ben ona öpücük yollarken o da bana bol sesli bir öpücük yolladı. Telefonu Deniz'e uzatıp "Seni istiyor," dedim.

Deniz telefonu alıp, "Kayınço ne haber?" diyerek yanımdan ayrıldı çünkü ben test çözüyordum yine. Döndüğünde gülümseyerek "Bizi 23 Nisan gösterisine davet ediyor," dedi. Kardeş sevgisi ya da varlığı bile bambaşka bir şeydi. Onu görmek ve ona sarılmak için sabırsızlanıyordum.

Perşembe sabahı günün ilk ışıklarıyla yola koyulduk. Eskişehir'e varır varmaz da Deniz, Emir Eren'e yine bir sürü hediye aldı. Kıyafetler, kocaman bir şekerleme sepeti, boya kalemleri, robot oyuncaklar... Bu adam baba olursa çocuğumuza aldığı oyuncaklar için ayrı bir ev almamız gerekirdi. Bu düşünce içimi ısıtırken ona gülümseyerek bakınca beni koltuğunun altına çekip saçlarımı öptü.

"Benim misin?" diye en yumuşak ses tonuyla sordu.

"Şeninim," derken mutluluktan gözlerim doldu.

Emir Eren'in okulunun tiyatro salonunda babamların yanma oturup gösteriyi izlemeye başladık. Çocukları izlemek bile terapi gibiydi, insanın içini ısıtıyorlardı. Sıra Emir Eren'e geldiğinde Fulya hemen kameraya almaya başladı. Küçük efe olmuştu bizimki ve zeybek oynuyordu. Küçük kollarını kaldırıp indirmesi, minik parmaklarını şaklatamadığı için sadece birbirine

sürtmesi, büyük adammış gibi bakışları... Her şeyi ile tatlıydı.

Bayram programı tamamen bitince Emir Eren de koşarak yanımıza geldi. Bizi görünce ona kucak açan annebabasmı es geçip Deniz'in kucağına atladı. Deniz onu ısırıp öperken hiç itiraz etmedi.

"Aferin ne güzel oynadın. Tüm kızlar sana âşık oldu," dedi Deniz.

Babam, "Kerata bizi unuttun, hemen," diye sitem etti.

"Biz misafiriz ya ondan babası," diye Deniz, Emir Eren'i savundu.

Babamla Deniz arasındaki buzlar az da olsa erimiş gibiydi ama Deniz, Fulya'ya öldürecekmiş gibi bakıyordu. Fulya ile ettiğim kavgalardan Deniz'e bahsetmemiştim. Ona niye böyle nefretle baktığını ya da Fulya'nm niye bizden tarafa bile bakmadığını anlamış değildim o yüzden. Aralarında benim bilmediğim bir şey olmuştu kesinlikle.

Babamlar kendi arabalarında, biz de Emir Eren Te bizim arabada yemek yemek için hamburgerciye gittik. Hediyelerini alınca Emir Eren beni ve Deniz'i öpücük yağmuruna tuttu. O hamburgercide, çocuklar için yapılmış oyun evinde oynarken biz de masada oturmuş çay eşliğinde konuşuyorduk. Fulya hariç. O, yoktu sanki masada, ağzını açmıyordu. Ne olmuştu her şeye maydanoz olan o kadına? Sadece telefonu çalınca konuştu. O da kiminle konuştuysa suratı düştü. Babama dönüp "Annem şeker komasına girmiş, hastaneye kaldırmışlar," dedi. Belki de sadece hasta annesine üzüldüğü için tüm gün durgundu. Yine kafamda bir sürü şey kurmuştum.

Babam Emir'e seslenince Deniz, "Biz onunla ilgileniriz. Siz işinize bakın akşama eve bırakırız onu,"

dedi. Babam, “Tamam,” deyip Fulya’yı alarak gitti. Deniz, Emir Eren’e durumu anlattığında Emir Eren başta anneme gideceğim diye diretse de Deniz, “Tamam ama biz lunaparka gidecektik,” deyince hemen, “Ben biraz daha sizinle kalabilirim belki,” dedi.

Akşama kadar tıka basa dolu lunaparkta Emir Eren Te oyuncaklara bindik. Sadece ikimiz biniyorduk ve Deniz fotoğraflarımızı çekiyordu. Emir, tırtıl şekildeki trene Deniz’in de binmesi için ısrar edince “Ben kocaman adamım, sığmam bile ona,” dedi.

“Ablam da büyük. O biniyor bak.”

“Ablan ödlek. O, sen yokken de ancak bu oyuncaklara binebiliyordu.”

Yine benimle alay ediyordu. “Senin yüzünden kamikaze midir nedir ona bile bindim Deniz! Bir de hâlâ ödleğim öyle mi?”

“Attığın çığlıklar yüzünden sol kulağım hâlâ pert.” Deniz’e dil çıkardım ve tam o an fotoğrafımı çekti. “Bunu senin hesabından paylaşacağım.” dedi.

Tren hareket ederken, “Şifremi bilmiyorsun ki,” dedim ukala bir tavırla ama tren tekrar onun önüne geldiğinde “Paylaştım,” diyerek güldü.

Şifremi ne çabuk bulmuştu öyle. Gerçi şifremin ‘deniz gözlü’ olduğunu düşününce çok da uğraşması gerekmemiştir. Lunaparktan ayrılınca, Sinemaya gittik ve bir çocuk filmi izledik hep beraber. Robotlarla ilgili animasyon filme Deniz de ben de bayılmıştık, Emir Eren de bahanemiz olmuştu. Sinemadan çıktığımızda saat akşam dokuza geliyordu, bizim Kütahya’ya gitmek için bir an önce yola çıkmamız gerekti.

Deniz, babamı arayıp konuştuktan sonra bana dönüp “Fulya’nın annesini hastaneye yatırmışlar. Fulya, birkaç gün annesinin yanmda refakatçi olacakmış.

Babanın da gece kulübüne gitmesi gerekmiş. Çocuğu komşuya bırakın, dedi. Ben de bizimle gelsin. Pazar günü getiririz, dedim," diye konuşmalarını özetledi.

Deniz'in boynuna sarılıp iki yanağından defalarca öptüm. Emir Eren yine bizde kalacaktı. Önce Emir'e pijama aldık, ardından aceleyle pizza yedik ve yola çıktık. Arka koltuğa Emir Eren'in yanma oturdum ve Emir, on beş dakika sonra kafasını kucağıma koyup arka koltuğa uzanarak uyudu. Eve geldiğimizde Deniz, onu kucağında taşıdı. Üstünü değiştirirken uyanınca "Çişim var," dedi. Tuvaletini yaptırıp üstüne pijamaları giydirirken uyku mahmuru, gözünü bile açamazken çok daha tatlıydı. Ben Emir'e, Deniz de bana sarılarak uyuduk hep beraber.

Cuma günü Emir'e bakmak için okula gitmedim. Deniz, sabah yatakta biz uyurken fotoğrafımızı çekmişti ve "Çok güzeldiniz. Uyandırmaya kıyamadım," yazıp bana mesaj olarak atmıştı.

Bu adam kanatsız melekti, benim iyilik meleğim. Emir Eren uyanınca kahvaltı için üst kata annemin yanma çıktık. Annem Emir'e bakıp "Aynı baban ya bu," dedi, gülümseyerek.

Emir, yabancı olduğu için annemden çekinmişti. Kulağıma "Kim onlar?" diye sordu.

Ben annemi gösterip "Bu annem. Bu da Aynur abla," dedim.

"Ama sen ablamsam, senin annen de benim Fulya annem olur ki." Kafası karışmıştı çocuğun. Annem, Emir Eren'e bakıp, "Anneleriniz aynı kişi değil ama babalarınız bir," diye açıkladı. Emir Eren kafasında tartıp "Sen babamın eski karısı mısın?" diye sordu.

"Evet. Maşallah sen ne akıllı ne tatlı şeysin," diyerek Emir'i öptü. Emir, anneme de iyi gelmişti. O evde

koşturup annemle oynadıkça ya da konuştukça annemin yüzünde güller açıyordu. Deniz, okuldan gelince bizi unuttu Emir Eren, o ayrıydı tabii.

Hafta sonu Emir Eren Te ve yeni başlayan halk oyunları çalışmalarıyla geçmişti. Pazar günü babam arayıp Emir T almaya kendisinin geleceğini söylemişti.

Babam gelir gelmez annemi sordu. Üst kata çıktık ve annemi ziyaret etti. Onları yalnız bırakıp odadan çıktığımızda bir saate yakın babamla konuştular. Ne konuştuklarını hiç bilmiyorum ama onu yolcu ederken elini sıkan Deniz'e sarılıp, "Sağ ol. Gülistan'ın en çok korktuğu şey hastanede bir başına ölmekti," dedi. Deniz kafasını sallamakla yetindi.

Akşam yatağa girdiğimizde Deniz'e sarılıp "Ben de tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Önemli bir husus değil bu. Asıl sen nasılsın, mutlu musun?"

"Mutluyum, sadece çok yorgun olduğum için bu halim. Sizin bu horon çok zor bir oyun. Bacaklarım koptu bugün," diye cümleleri sıraladım.

İyi bir uykunun ardından pazartesi günü uyandığımda her şey normaldi. Ama üçüncü ve dördüncü saatler matematik dersine Deniz, gelmeyince bir tuhaflık olduğunu anladım. Hemen Deniz'i aradım ama açmıyordu. İçimi sebepsiz bir korku kapladı. Nereye gittiğini öğrenmek için Sabri Bey'in odasına gidip kapıyı tıkladım.

"Gel."

"Hocam, rahatsız ediyorum ama matematik dersimiz boş mu? Sabah Deniz Hoca okuldaydı çünkü."
"Kayınvalidesi rahatsızlanmış gitmesi gerekti."

O an yer ayaklarımın altından kaydı. Tuttuğum kapı koluna sıkıca yapıştım. Anneme bir şey mi olmuştu?

Gözyaşlarını beni esir almadan Sabri Bey'in "İyi misin?" diyen sesine "Değilim Hocam. Ben... Ders boşsa gidebilir miyim?" diye mırıldandım.

"Tamam, git. İyi gözükmüyorsun zaten. Bahar havasına dikkat edin. Hasta olursunuz yoksa kızım."

Kafamı sallayarak onayladım ve kapıyı çektiğim an gözyaşlarını infilak etti. Ağlamaktan önümü göremez vaziyette sınıfa girip şaşkın bakışlara aldırmadan çantamı aldım. Otobüse binip eve giderken Allah'a, anneme bir şey olmaması için yalvarıyordum.

10.Bölüm

Sobe

Deniz

Pınar Hemşire aradığı an müdürden izin alıp arabama atladım ve evin yolunu tuttum. Yolda Sina arayıp durdu ama açmayarak telefonu sessize aldım. Daha annesinin durumunu tam olarak bilmiyorum, Sina'yı üzüp telaşlandırmaya gerek yoktu.

Eve girdiğimde doktor gelmişti. Yanıma gelip beni odadan koridora çıkardı. Doktor, "Yarını belki görür. Görmek istediği kim varsa çağırın," dediğinde içimi tarifsiz bir sıkıntı kapladı. Şurimşine, annesinin ölümüne dayanamazdı. Ben öylece dikilirken doktor konuşmaya devam etti.

"Şimdilik duyuları ve bilinci yerinde. Saatler içinde önce görme duyusunu kaybedecek, sonra da bilincini." "Anladım," diyebildim. Aynı anda Sina'nm annesiyle konuşabileceği sayılı saati olduğunu da fark ettim. Hemen telefonumu çıkarıp Sina'yı aradım.

"Alo Deniz," dedi ağlayarak. Nereden öğrenmiş olabilirdi ki?

"Şurimşine neyin var?"

“Annem? Annem nasıl Deniz? Lütfen yaşıyor de.”
“Yaşıyor zaten. Sen eve gel hemen, evde konuşalım.”
“Otobüsteyim. Geliyorum zaten.” Hıçkırarak ağlıyordu, ağlamaktan fırsat buldukça bana cevap verebiliyordu.
“Nereden öğrendin annenin fenalaştığını?”
“Sabri Bey’e seni sordum. Ooradan anladım...” İç çekişleri artınca onu teselli etmek için, “Metanetli ol, annen ölmedi ki. Kadıncağız seni öyle görmesin,” dedim.
“Tamam,” dedi ama ağlamaya devam ediyordu.
Hasta bakıcı Aynur Hanım yanıma gelip, “Deniz Bey... Bir de kadın hoca çağırmak gerek. Son nefesini verirken Kur’an okumak gerekir,” dedi. Ben bu işlerden hiç anlamazdım, babamı aradım hemen.
“Efendim oğlum.”
“Baba. Sina’nm annesinin durumu kötü.”
“Ne diyorsun? Ölümlük mü?”
“Öyle. Doktor sabahı görmesi şüpheli dedi. Ben ölmeden önce ne yapmak gerekir diye soracaktım.”
“Biz oraya geliyoruz.”
“Siz?”
“Annen ve ben. Bir kadın hoca bul sen de.”
“Onu yapacaktım zaten.”
“Tamam. Görüşürüz.”
“Görüşürüz.”
Telefonu kapatıp Aynur Hanım’m yanma gittim. “Var mı bildiğiniz bir hoca?” diye sordum.
“Bulurum ben şimdi, Atakent’teki camiden tanıdık bir Hoca Hanım var.”
“Tamam, sağ olun.”
“Bu arada Gülistan abla, sizi yanma istiyor.”
Başımla onaylayıp odaya girdim ve yatağın başındaki sandalyeye oturdum. Beni gördüğünde bembeyaz

olmuş tenine ve yorgun bakışlarına inat içtenlikle gülümsedi. “Kınalı kuzum sana emanet. Onu sakın bırakma.” Onaylar anlamda başımı salladım.

“Lütfen. Son isteğim bu; onu, babası ve benim gibi yalnız bırakmaman. Bana söz ver.”

“Yemin ederim, nefes aldığım müddetçe onu asla bırakmayacağım.”

Elini uzatıp yatağın kenarında duran elimi sıktı. Gözleri dolsa da gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. “Teşekkür ederim, oğlum,” diye fısıldadı.

Aynur Hanım odaya gelip dışarı gelmemi işaret edince ben de odadan çıktım.

“Hocaya haber verdim. Bir saate gelirim dedi. Bir de başka bir hoca daha gelecekmiş akşama. Onu da ayarladım dedi.”

“İkinci hoca neden gerekli?”

“Gece sabaha dek okunacak başında.”

“Anladım.”

Kravatımı gevşetince üzerimi bile değiştirmediğimi fark ettim. Eve inip üstüme bir kot ve kazak geçirdim. Yukarı geri çıktıktan kısa bir süre sonra Sina geldi. Kapıdan içeri girer girmez ona sımsıkı sarıldım. Çantasını ve paltosunu hole bırakıp annesinin odasına yöneldi. Elini tutarak onunla içeri girdim. Ona yalnız olmadığını hissettirmek istiyordum.

Odaya girdiğimizde Gülistan anne bize bakıp, “Sina’m niye damadın yanında salya sümük ağlıyorsun kızım?” diye sordu. “Ağlama annem. Sonra sümüklü diye almayacak seni.”

Annesinin lafı Sina’yı ağlarken gülümsetmişti. Annesine sarılıp yanma uzanınca ben de ona eşofman getirmek için alt kata indim. Yukarı çıkıp kıyafetleri Sina’ya verdim. Giyinip hemen annesinin yanma yattı

yine. Hoca geldiğinde annekız uyuyorlardı. Sina, annesinin başını kendi göğsüne koyup ona sıkı sıkı sarılmıştı.
Akşam, bir ara uyandılar. Gülistan anne okunan ayetlere ezberinden eşlik ediyordu mırıltıyla. Sina'nın gözyaşları annesinin yüzüne düşünce Gülistan anne güçsüz kolunu kaldırıp Sina'nın gözyaşlarını sildi. Ona, "Ağlama Allah'm gücüne gider. Bak yanımdasm, ben yatağımdayım. Allah ölümün bile böyle hayırlısını versin," diye fısıltıyla konuştu. Ölüm kelimesi Sina'nm daha çok gözyaşı dökmesine sebep olmuştu.

İkisinin son konuşmasıysa gece üç gibiydi.

"Annem. Annem. Annem. Annem..." Sina ağlarken sayıklıyordu.

"Kınalı kuzum, Sina'm, gözümün nuru. Seni çok seviyorum yavrum benim. Sen de beni seviyorsan ağlayıp üzülme."

"Seni çok seviyorum annem. Çok, çok, çok..." Her çok deyişinden sonra da annesinin yüzüne bir öpücük konduruyordu. Gülistan anne de onu önce gözlerinden sonra da benim hep yaptığım gibi saçlarından öptü.

Nasıl bu kadar metanetli olduğumu ben de bilmiyordum ama Sina için güçlü durmak zorunda olduğumun bilincindeydim. Annesinin gidişinin ardmdan dağılacaktı ve benim onu toparlayıp ona kol kanat germem gerekiyordu.

Sabah namazından biraz sonra hemşire, Gülistan annenin göremediğini fark etti. Bir şey mırıldanıyordu ama bizimle konuşmadığı ya da bizi duyamadığı aşikârdı. Öğlen saat birde de can verdi. En zor kısmı, Sina'yı annesinin ölü bedeninin yanından koparıp almak oldu. Sıkı sıkı sarılmıştı annesine.

Sina, “ANNE! ANNE!” diye feryat ederek ağlarken onu belinden tutup kucağıma almam gerekti. Ben onu sıkıca tutup sabitlerken, hemşire de Sina’ya sakinleştirici iğne yaptı. Çok değil 1520 dakika sonra babamlar geldi. Sina iğneye rağmen iç çeke çeke ağlıyordu.

Babam Sina’ya sarılıp alnını öptü. Annem geride duruyordu ama Sina bir şey fark edebilecek durumda değildi. Babam yanıma gelip, “Sen kızı al, evinize inin. Biz gerekeni yaparız,” dedi. Babamın buyruğuna uyup Sina’yı oturduğu koltuktan kucağıma alarak dışarı çıktım. Asansörle bir alt kata indik ve evimize girdik. Sina boynuma sarılmış bitap şekilde ağlıyordu.

İlk önce onunla banyoya girip onu yıkadım. Sıcak su başımızdan aşağı akarken başı göğsüme yaslı ağlıyordu. Bornozunu giydirip saçlarını havluya sardım. Onu yatağa taşıyıp bıraktım. Ben kıyafetlerini dolaptan çıkarana dek sanırım sakinleştiricinin etkisiyle uyumuştu. Onu hiç rahatsız etmeden yanma yattım. Kapı çalarsa hemen giyebilmek için tişörtümü de yatağın kenarına koydum ama saatlerce rahatsız eden olmadı. Akşama doğru zil çalınca Sina’yı uyandırmadan dikkatlice yanından kalktım.

Kapıyı açtığımda gözleri yaşlı Duru’yu görmeyi beklemiyordum. Bana sarılıp ağlayarak, “Sina nerede?” diye sordu.

“Uyuyor. Sakinleştirici iğne yapıldı.”

Duru eve girip salona geçti ve gözleriyle etrafı taradıktan sonra, “Annemler nerede?” diye sordu.

“Üst katta. Sina’nm annesi orada kalıyordu.”

Duru, gözyaşlarını silip, “Sina nasıl?” diye sordu bu kez. “Kötü. Çok kötü hem de.”

“İyi olacak inan bana. Seninle mutlu, sakın onu bırakma.” “Öyle bir niyetim asla olmadı.”

“Biliyorum. Ama... Abi bak... Dedem iki gün önce annemi aramış. Sina’nm babasıyla ilgili... Annem de dedeme Sina’yla nasıl tanıştığınızı anlatmış. Dedem çok sinirlenmiş. Annemle konuştuğumda bana dedemin, seni Sina’dan ayrılmaya ikna edeceğini söylüyordu, yani öyle olacağına inanıyor. Senin dedeme kızamayacağım biliyor çünkü.” “Annem niye bu kadar inat? Niye bir şeyleri anlamak istemiyor ya da dinlemiyor?”

“Sina’dan ziyade sana kızgın aslında. Elin kızı beni ilgilendirmez diyor. Sana çok güveniyordu ve hâlâ böyle bir şey yapmış olmanı kaldıramıyor. Seni affedemiyor bence. Seni affetse zaten Sina’yı sorun edeceğini düşünmüyorum.”

“Duru, anneme söyle Sina’ya bir şey belli etmesin sakın. Onun nişanda olanlardan hâlâ haberi yok. Şimdi annesinin acısını yaşarken hiç yeri değil böyle şeylerin.” “Tamam, derim merak etme. Zaten babam da annemi tembihlemiş buraya getirirken. Korkma sen, ben ara yolu bulurum.”

Uzanıp kolumu ona sarınca o da belime sarıldı. Eve ilk geldiği günden beri bebekliğinden itibaren yani hep yaptığım gibi burnunun üstüne minik bir öpücük kondurdum. “Sağ ol küçük cadı.”

“Sen, bana hep arka çıktın, hatta arkamı topladın. Bana ilk kez ihtiyacın olmuşken sana destek olmazsam cadılığımın kıymeti kalmazdı.”

İnsan kardeşinin ya da ailesinin kıymetini en çok böyle zor zamanlarda anlıyordu. Ailenin varlığı ve gerekliliği şimdi hissedilebilir bir gerçekti. Sina’ya yalnız olmadığını ve ailemin artık ailesi olduğunu

hissettirmeliydim. Duru bu konuda elinden geleni yapıp ona da kız kardeş olacaktı, buna emindim. Ve bu cadı kardeşimi ilk gördüğüm gün düşündüğüm cümle geldi yine aklıma. ‘Allah ’ım bana bu güzel kardeşi verdiğin için teşekkür ederim. * Zamanında bana kardeş yollasın diye Allah’a az yalvarmamıştım çünkü. O benim çocuk dualarımın hediyesiydi. Gerçi biraz cadı çıkmıştı ama olsun. Bu düşünceyle gülümseyerek ona baktım.

Doğrulup, “Gün gelecek, hala olacağım, sen de dayı olacaksın. Çocuklarımız bizim gibi kavga edecek,” dediğinde ağlarken gülüyordu. “Şimdi Sina’ya bu güzel gelecek günleri hatırlatıp onu mutlu etmeliyiz.”

“Haklısın küçük cadı, haklısın...”

Duru, uyandığında yalnız olmamalı diyerek beni Sina’nm yanma yolladı. O da mutfağa geçip yemek yapmaya koyuldu. Malum evimiz cenaze evi olmuştu. Sina’nm yanma uzanıp yattığımda uykusunda ağladığını fark edip hemen onu uyandırdım.

“Aşkım, aşkım! Ağlama.” Gözlerini araladı. “Geçti, sadece rüyaydı.”

“Deniz rüyam çok güzeldi. Mutluluktan ağlıyorum, ben kimi gördüm inanamazsın?”

“Kimi?” Sanırım annesini görmüştü.

“Kızımızı,” diyerek beni şaşırttı.

Ama garip bir şekilde hiç olmadığı kadar hele de bu durumda mutlu ve huzurlu bakıyordu gözlerime.

Sina

Rüyaydı sadece biliyorum ama sebebini bilmediğim bir şekilde hissediyordum. O mavi gözlü, tatlı kız, ileride bir gün benim gerçekten kızım olacaktı. Çok tuhaf, daha kendisi yokken annesine ümit verip onu mutlu etmek için rüyasına girmişti, meleğim. Bana en büyük teselli olmuştu.

Deniz'e sarılıp, "İnan bana, o kızımızdı. Üzüntüden kafayı yemedim," dedim.

"İnanıyorum tatlım," dedi ve saçlarımı öptü. Tıpkı annem gibi... Annemin yokluğu tekrar içimi yakıp o yanma hissi boğazıma çıktığında yine ağlamaya başladım. Rüyanın etkisi geçtikçe yine o boşluğa düşüyordum. Artık annemi göremeyecek, duyamayacak ve ona dokunamayacaktım... Bu dünya onsuzdu ama o gitmişken biz hâlâ buradaydık. Neden peki? Soruma tombul yanaklı bebeğimin görüntüsü cevap verdi. Kızım için...

Kolumu kaldırmaya mecalim yoktu. Annemle geçirdiğimiz son günlerin hatıraları ve en güzel çocukluk anılarım beynimde dolanıp duruyordu. Deniz giyinmeme yardım ederken kapı tıklandı ve Duru kapıyı aralayıp içeri girdi. Duru'yu görünce şaşırsam da yanıma oturup bana sarıldığı an tanıdık bir kucakta teselli bulmanın sıcaklığıyla ona daha çok sokuldum. "Başımız sağ olsun, Allah sabır versin. Unutma biz hep yanındayız artık, yalnız değilsin." Birlikte ağlarken Duru gözyaşlarını silip, "Hadi gelin, yemek hazırladım. Annemler de yukarıdan inerler birazdan," dedi. Yemek istemiyordum ama Deniz çoktan bana destek olup beni yürütmeye başlamıştı bile. Zil çalmca Duru kapıyı açtı ve koridorda Sebanur anneyle karşılaştım. Kaybettiğim annemin sıcaklığını onda arayarak ona sarıldım. Ben omzunda ağlarken o da bana sarıldı.

"Başın sağ olsun kızım ama böyle hep ağlamak olmaz. Allah'ın gücüne gider, metanetli ol biraz," dedi. Annem de ölmeden önce aym şeyi söylemişti. Bu ağlamamı şiddetlendirse de daha güçlü duracağıma dair kendime söz verdim.

“Tamam, anne,” diyerek Sebanur annenin kollarından ayrıldım. Salondaki büyük masaya sofra kurmuştu Duru. Yemekler midemi bulandırıyordu ve başım çatlıyordu. Gözyaşlarımı durduramıyordum. İçimin yangının dışarıya gözyaşı olarak akması ne tuhaftı... Deniz, bana bir iki kaşık çorba içirdi. Başka bir şey yemek istemeyince babasının uyarısıyla Duru, beni ayakta tutsun diye iki dilim tatlı yedirdi. Annemin bembeyaz yüzü gözümün önüne geldikçe karanlığa gömülüyordum. Etrafımda olan olayların farkında bile değildim.

Ertesi sabah babam, dayımlar, Ankara’dan da teyzem ve eniştem geldi. Melis bile okula gitmeyip Talha’yla beraber bize gelmişti. Bana baş sağlığı dilediler. Melis, tam da ihtiyacım olduğu şekilde bana sıkı sıkı sarılıp destek oldu ama Simav’a giderken onlar gelemediler. Melis’in yerini de Duru aldı, zaten her an yanımdaydı, bana destek oluyordu. Simav’da, rahmetli anneannemin köydeki evine şimdi orada dayımlar oturuyordu gittik.

Annemi yıkayıp kefenlemişlerdi, salonun ortasında tabutta duruyordu. Annemi, o tahta kutudan çıkarmak istiyordum. Sebanur anne tabuta baktığımı görünce, “Gel son kez gör anneni,” dedi. Annemin yüzünü açtıklarında her bir santimine öpücükler kondurdum. Çok beyazdı ve teni pamuk kadar yumuşak ama demir kadar soğuktu. O beni saran güzel sıcaklığı yoktu artık. Duru beni çekip almasa annemi bırakabileceğimi sanmıyordum.

İkindi namazına müteakip annemin cenaze namazı kılındı köyün camisinde. Uzak yakın var olan tüm akrabalarım buradaydı. Cenaze namazının ardmdan annemi köy mezarlığında anneannemin ve dedemin yanma defnettiler. Deniz, babam, dayım, eniştem...

Hepsi annemin üstüne toprak attılar. Her şey sanki başka bir dünyada oluyordu. Annemi asla göremeyecek olduğum gerçeği yüreğimi kavuruyor, gözyaşlarını artık akamıyordu. Gözyaşı biter miydi? Benimkiler bitmişti. Ağlamaktan boğazım yanmıştı ama içimdeki yangının yanmda köz kalırdı.

Herkes bana baş sağlığı dileyip mezarlığı terk ederken ben annemin taze topraklı mezarını bir türlü terk edemiyordum. Deniz annemin mezarı başında Kur'an okumaya başlayınca annem öldüğünden beri ilk kez şaşkınlıkla tepki verdim. Benim de okumam gerekirdi. Hatta asıl benim okumam gerekirdi, o benim annemdi. Deniz bitirince, "Ben de annem için Yasin okumak istiyorum," dedim.

"Biliyor musun? Yani harfleri tanıyor musun?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Duru, kolumdan çıkıp oturduğum dedemin mezarının mermerinde beni yalnız bıraktı. Az sonra imamdan içinde Türkçe okunuşun da olduğu bir Yasini Şerif kitabı alıp geldi. Ben de ağlaya ağlaya onu okudum. Duru, beni gerçek Kur'an kitabından takip edince onun da Arapça harfleri tanıdığını fark ettim.

Akşam ezanından sonra evde Kur'an okunmaya başladı. Dursun Ali Baba, Kütahya'dan Simav'a gelirken cenaze paketleri hazırlatmıştı. içinde şeker, lokum, tülbent, fes, tespih ve Yasin'i şerif kitabı olan siyah kâğıt torbaları gelenlere veriyorlardı. O ana kadar hiç fark etmediğim Fulya'yı ve kucağındaki Emir Eren'i gördüm. Emir Eren'e elimle gel yapınca annesinin kucağından atlayıp kucağıma oturdu.

"Annen mi öldü senin?"

"Evet, tatlım."

“Ağlama. Benim annem, senin de annen olur.” Fulya’dan nefret etsem de onun bu tesellisi gülümsememe sebep oldu. Ona sarılıp öpünce acımın biraz da olsa hafiflediğini hissettim. İnsan sevdiği birini kaybedince yarasını saran geride kalan sevdikleri oluyordu.

Gece biz Kütahya’ya dönerken babamlar da Eskişehir’e döndüler. Sebanur anneler, üst katta annemin dairesinde kaldılar. Duru, bize geldiğinde kaldığı odada kaldı. Biz de kendi yatağımızda. Deniz, beni koynuna alıp sarıldığında o olmasa her şeyin çok daha dayanılmaz olacağını fark ettim. Allah, bir sevdiğimi alırken beni annem kadar çok seven Deniz’i çıkarmıştı karşıma. Onun sıcaklığına sarılıp kokusuyla teselli buluyordum şimdi.

Bir hafta boyunca ne yediğimi ne içtiğimi ne de görüp duyduğumu bildim. Sebanur anneler ve Duru, annem gömüldükten üç gün sonra gitmişlerdi. Ama Melis sık sık uğruyordu. Öğretmenlerim gelmesinler diye Melis, okuldakilere hâlâ Simav’da olduğumuz yalanını söylemişti. Deniz, zaten Simav’dan döndükten bir gün sonra okula gitmeye başlamıştı.

Ama evde asla yalnız kalmıyordum. Aynur abla annemden sonra bana da bakıcılık ediyordu. Üst kattaki daireyi tamamen boşaltmıştık. Eşyaları sevabına öğrencilere vermişti Deniz. Annemin zaten az olan kıyafetlerini kimseye verdirtmedim. Ölürken başında olan beyaz yazmayı her gün kokluyordum, çünkü hâlâ onun gibi kokuyordu.

Ulu Cami’de annemin yedisi için mevlit okunduğu zaman ben de gittim camiye. Mevlit bittikten sonra herkese şeker, kek ve meyve suyu dağıtıldı. Arabayla camiden dönerken Deniz, bana bakıp içten bir şekilde

gülümsedi. Ben sorar gibi bakınca, "Her şey de yakışıyor sana. Yazma ne güzel olmuş benim güzelime," dedi ve yanağıma uzanıp bir öpücük bıraktı. Ben de günler sonra ilk kez içimden gelerek gülümsedim. Her derdimin devası olmuştu yine deniz gözlü.

Son bir haftadır, namaz kılıp annemin ruhu için dua ediyordum. Özellikle intihar girişimi için annemi affetsin diye Allah'a yalvarıyordum. Deniz, annemin intihar ederken tümör yüzünden öyle yaptığını söyleyip beni rahatlatmıştı. İsteyerek değil, hastalık nedeniyle elinde olmadan yapmıştı. Deniz akşamları annemin ruhuna Kur'an okuyor, ben de onu Türkçe okunuştan takip ediyordum. Bilmediği bir şey var mı acaba diye merak etmeden edemiyordum. Ama annesi ve babası, Deniz'i ve Duru'yu çok iyi yetiştirmişlerdi. Onlar da her şeyi hakkını vererek yapıyorlardı.

O akşam yatarken anneme yakışır bir evlat olursam onun ruhunun rahat edeceğini düşündüm. Mevlitte vaaz veren hocanın hayırlı evlatla ilgili söyledikleri sebebiyle aklıma gelmişti bu. Annemin en çok istediği şey okumamdı. Oysa ben kaç gündür ne okula gitmiştim ne de ders çalışmıştım.

"Deniz?"

"Efendim aşkım."

"Ben artık okula gideceğim."

"Kendini hazır hissediyorsan, tabii ki şurimşine."
"Evet, daha iyi gelecek bana. Günlük işlerle meşgul olursam kafam dağılır hem."

Saçlarımı öpüp, "Tamam balım," dedi.
Ertesi gün okula gittiğimde herkes bana baş sağlığı diliyordu. Doğum izni bittiği için okula geri dönen Sevda Hoca ve rehberlik öğretmenimiz Kübra Hoca

benimle özel olarak konuştular. Söyledikleri şeyler beni eski hayatıma döndürmek için motive edici tarzdaydı. Eski hayatıma dönebilirdim ama tam anlamıyla eskisi gibi olamazdım. Vücudumuzdaki basit bir yaraya benziyordu bu, farkı yaranın ruhuma açılmış olmasıydı. Nasıl taze yara, kanar, acır, sızlarsa bu da öyleydi. Sevenlerimin sarıp sarmalaması bana ilaç olmuş ve acımı hafifletmişti. Her yara gibi zamanla bu da kapanacaktı ama ardında bir iz bırakacaktı ve ben o izi her gördüğümde yaram sızlayacaktı. Eskisi gibi acımayacaktı ama asla kendini de unutturmayacaktı. Çektiğim acılar yüreğimde saklı kalacaklardı daima... Hafta sonuna dek Melis ve Talha, beni güldürebilmek için türlü türlü şaklabanlıklar yaptılar. İşe yaradığı kesindi. Cuma akşamı, yine bizim evde bir film gecesi yaptık ve ardından tabu oynadık. Biz Deniz Te leb demeden leblebiyi anlayacak kadar birbirimizi iyi tanıyorduk zaten ve bakışlarımızla bile anlaşıyorduk. Talha'yla Melis yeni çıkıyorlardı ve tüm yasımı unutmama sebep olacak diyaloglar geçiyordu aralarında.

Talha anlatmaya çalıştığı bir kelime için, "Sen nesin?" diye sordu Melis'e.

"İnsan."

"Çok genel oldu o. Özelleştir."

"Kızım."

"Heh! Kızsan nesindir? Yani kızsın ya!"

"Kadın, bayan? Ne ya?"

"Bizim aramızda tensel temas geçmedi ya, sen ne oluyorsun?"

"Talha mal mısın? Ne saçmalıyorsun ya?"

"Süre bitiyor. Kızsan nesindir? Kadm değil, kız hani?" "Oha! Bakire mi?"

"Evet!"

"Yuh! Bu nasıl oyun kartı ya? Hangi sapık yazmış bu kartları? Onu geçtim, sen niye anlatıyorsun bu sapıkça şeyi. Pas geçsene!"

"Sapıkça değil ki bak, el değmemiş kelime işte." Talha pis pis sırıtırken Melis, koltuğun yastığıyla Talha'nm kafasına vuruyordu.

Melis'in tepkisi, özellikle de kelimeyi bulduğundaki mimikleri günler sonra bile kahkaha atmama vesile olmuştu. "Oha!" derken tüm yüzüyle demişti sanki. Şok olduğu için gözlerini kocaman açmıştı. Gülüyordum, gülebiliyordum... Ben gülerken Deniz'in beni bakışıyla sevdiği gözlerine denk geldim. Kahkahamı duyduğu için mutluydu. Annemi asla unutmayacak olsam da acısını beni seven insanlarla birlikte unutuyordum. Deniz ve ailesi başta olmak üzere yanımda duranların hiçbirinin hakkını ödeyemezdim. Bir kişi eksik de olsa hayat devam ediyordu. Ve annemin eksikliği hep hissedecek olsam da devam ediyordum yaşamaya...

Ders çalışmaya Deniz Te son hız geri dönmüştük. Halk oyunları çalışmalarına bile Deniz'in ısrarıyla devam ediyordum. Aslında amacını biliyordum, beni hayatın günlük meşgaleleriyle meşgul edip kafamın dağılmasını istiyordu. İşe de yaramıştı, acılarım azalmış, yaralarım kabuk bağlamıştı.

Isınan havalarla ve çiçek açan ağaçlarla gelen bahar ruhuma da etki etmişti. Cumartesi, Eskişehir'e gittik ve Emir Eren'i de alıp gönlümüzce gezip eğlendik, güzel havanın tadını çıkardık. Akşam olmadan onu eve geri götürüp babamla kucaklaştığımızda daha ilgiliydi bana karşı.

Pazar günü, halk oyunları çalışmasından döndüğümde Deniz'e öğrendiklerimi göstermiştim. O da

telefonundan, kemençe eşliğinde söylenen yöresel bir türkü açıp bana yanlışlarımı göstermişti ve daha iyi oynamam için birlikte çalışmıştık. Deniz'le el ele horon oynarken çok eğlenmiştim. Bir saate yakın horon tepince ikimiz de ter içinde kalmıştık. Yine beraber duşa girmek için soyunurken yanımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemedim. Göğsünün üstüne minik bir öpücük kondurunca bana sıkıca sarıldı. Acıma saygı gösterip günlerdir beni sevmekten başka şey yapmamıştı. Bu da aslında bedenimi değil beni sevdiğinin en büyük kanıtıydı. Ama onunla bütün olmak istiyordum artık. Onu öptüğümde bana karşılık verdi. Bu o çok nazik öpüşmelerindendi. Sonra da beni kucağına alıp duşa girmeden banyodan çıkardı ve yatağımıza döndük.

Öpe koklaya seviyordu beni, sadece seviyordu... Dokunuşu pamuk gibiydi, sıcacık teniyle sarıyordu tenimi. Sadece bedenlerimiz değil, ruhlarımız da bir bütün oluyor ve birbirine karışıyordu. Biz oluyorduk... Onun oluyordum ve onun olmak muhteşemdi. Yalnız olmadığını bilmek... Beni daima koruyup kollayacak kolların arasında olduğunu bilmek...

Alnımı öpüp gülümseyen mavilikleriyle bana baktı. "Seni ruhum yok olana dek seveceğim," dedi. Bu evlenme teklifi ettiğinde birbirimize verdiğimiz sözdü. Kalbinin üstüne bir öpücük bırakıp, "Ben de," dedim.

Duş alırken saçlarımı bile o yıkıyordu artık. Ben yas dönemindeyken bir bebekmişim gibi her şeyimle ilgilenmişti. Yemek yedirmiş, beni yıkamış, giydirmiş, koynunda uyutmuştu... Annem ölmüştü ama Deniz vardı.

Akşam sırf ben seviyorum diye balkondaki şöminede şiş kebap yaptı. Akşamüzeri olmasına rağmen bu aralar

havalar iyi gittiğinden yemeği balkonda yiyorduk. Daha çok yiyeyim diye resmen elleriyle besliyordu beni. On günde üç kilo kaybetmiştim ve kaybettiğim kiloları geri kazanabilmem için Deniz, mutfaktaki maharetini kullanıp harikalar yaratıyordu. En sonunda bu akşam dayanamayıp başından beri merak ettiğim şeyi sordum.

"Sen de Duru da çok güzel yemek yapıyorsunuz. Nereden öğrendiniz?"

"Annemden tabii ki."

"Ama sen erkeksin."

"Bizim evde, konu ev işiyse öyle bir ayrım yoktur. Hatta ben ilk çocuk olduğum için küçükken Duru'dan çok ev süpürmüşümdür. O daha küçük diye bana yaptırırdı annem, kendisi çok titizdir. Yemek olayı da basit, çünkü mutfağa girip yemek yapanın yanında durduğun zaman zaten ona bakarak bile öğreniyorsun. Annem, çorbayı karıştırma ya da soğan doğrama gibi işler için bizi mutfağa çağırdığında öğrendik biz de. Ama benim de Duru'nun da ustalık kazanması için üniversiteye gitmemiz gerekmiş. Tek başına kalınca mecbur, kendin pişiriyorsun."

"Ben de sen yemek pişirirken yanmda duracağım artık." "Şurimşine, sen LYS'ye odaklan, yemek işini tatilde hallederiz."

"Annem, haşhaşlı çörek yapardı. Çok severdim, onun tarifini bile alamadım." Hüzünlenmiştim, yine gözlerim dolmuştu.

Deniz, iki gözümün üzerini de öpüp gülümseyerek, "Dert etme aşkım. Şimdi Hz. Google var. Ermiş mübarek, ne sorsan söylüyor. Yazar bakarız oradan tarifine," dediğinde benzetmesine ben de gülümsedim.

"Ben yapacağım ama çörekleri."

“Tamam ama kötü olursa kibarlık olsun diye yiyemem, peşin peşin diyeyim. Midem hassas benim, belediye çöplüğü değil.”

“Daha yapmadan laf ettin!”

“Haksız mıyım?”

Dil çıkardığımda kahkaha attı. Ona kafa tutmam hoşuna gidiyordu. Aslında şu an daha çok normale dönüyor olmama seviniyordu. Her gülüşümde benden çok seviniyordu. Ben de onu endişelendirmek ya da üzmek istemiyordum.

Sofrayı toplayıp birlikte güle oynaya bulaşıkları makineye dizdik. Ben, lavaboda makineye koyulamayan tahta kaşıkları yıkarken arkadan belime sarılıp ellerini kamımın üzerine koydu.

“Kızımız kime benziyordu?” Ona daha önce anlattığım rüyamdan bahsediyordu.

“Sana. Aslında daha çok Duru’ya.”

“Rüya işte. Yoksa benzemez benim kızım o cadıya.” “Niye? Kız halaya, oğlan dayıya çekermiş derler.” “Küçük kayınçoya benzeyebilir bence bizim bebeğimiz. Emir Eren çok tatlı. Dün bütün gün nasıl koşturdu? Onun peşinden dolanmak bile zevkli.”

“Çok mu çocuk istiyorsun?

“İstiyorum ama her şeyin bir zamanı var. Sıradan bir genç gibi üniversiteye gitmeni istiyorum. Kamı burnunda ya da akim çocuğumuzda okula gitmeni değil. Hem annene sözümüz var, unuttun mu?”

“Haklısın ama rüyamda gördüğüm tombik yanaklıyı görseydin sen de hemen çocuğumuz olsun isterdin.”

“Ben en başından beri bir çocuk istiyordum, istemeyen şendin.”

“Haklısın.” Gülümseyip yanağına bir öpücük kondurdum. Mutfaktaki işimizi bitince yatmaya yeni

gitmiştik ki sessizde olan telefonumun ışığı yanıp söndü. Melis'ten mesaj geldiğini düşünüp telefonu komodinin üstünden aldım.

Deniz'in göğsüne başımı koyup sosyal medya hesabıma gelen mesaja baktım. "Kâbusunuz Benim, adlı kullanıcıdan mesaj var," yazıyordu bildirimlerde. Ne saçma bir rumuzdu böyle... Bir fotoğraf yollanmıştı. Merakla tıklayıp fotoğrafın açılmasını bekledim.

Fotoğraf açıldığında Deniz'in ve benim nişanımızda çekilmiş bir fotoğrafı görmeyi beklemiyordum. Fotoğrafta Deniz, Duru, Melek ve ben vardım. Kimdi bu? Çılgın Melek'ten böyle bir kullanıcı adı beklerdim. Fotoğrafın ardından gelen mesajla kalp atışlarım hızlandı.

"Açık vereceğiniz günü bekliyordum. Şimdi, bu fotoğraf sayesinde o koz elime geçti. Bundan sonra kâbusunuz benim! Saklambaç bitti. SOBE!"

11. Bölüm

Kader

Deniz

Sina, kül gibi olmuş yüzüyle bana baktığında, "Ne oldu şurimşine?" diye sordum hemen. Cevap vermek yerine bana telefonunu uzattı. Ekranda, 'Kâbusunuz Benim' diye saçma sapan isimli bir kullanıcıdan gelen bir mesaj vardı, nişanımızdan bir fotoğraf göndermişti. Bizi yakaladığını düşünüyordu. Kimdi bu? Dahası bu fotoğrafı nasıl bulmuştu?

"Sina, bunu bulduğuna göre Eskişehir'den biri bu." "Melek, bu resmi beni etiketleyerek paylaşmıştı. Sadece yarım saat kadar kaldı ama bunu bulan, benim hesabımdan bulmuş. Baksana fotoğrafa, ekran görüntüsü alınarak çekilip bana yollanmış."

Sina söyleyince dikkatli baktım, haklıydı. İlk aklıma gelen düşünceyle, “Kesin Berk Can itinin işi bu,” dedim. “Başka bizi takip edecek manyak yok zaten.”

“Bu it, iyi bir dayağı hak etti.”

“Ne yapacaksın?”

“Önce o mu diye emin olacağım?”

“Nasıl?”

“Emre’ye soracağım. Sen de Talha’ya sor, ağzını arasınlar.”

Gece gece asabımı bozmuştu bu manyak ama bu kez onu dövmek için Ankara’ya bile giderdim. Önceden yaptığı iğrenç teklifi de hâlâ unutmuş değildim zaten. Sina’ya sarılıp, “Takma sakın kafana, önemsiz şeyler bunlar. Okul bitiyor zaten, evleniyoruz, bundan ötesi mi var?” dedim.

Saçlarını öpünce o da bana sarıldı ve göğsümü öperek, “Haklısın. Sadece huzurumuz bozulsun istemiyorum,” dedi.

Sabah okula gitmeden önce kahvaltı yaparken, bizi yakaladığını iddia eden kişiyi çoktan unutmuştuk. Servisinin gelmesine az süre kalan Sina, sofradan kalktı. Hazırlanıp su içmek için mutfağa geri geldiğinde kaşlarımı çatarak bacaklarına baktım. O mini okul eteğinin altına, baldırının yarısında biten lacivert ince çoraplar giymişti.

“Bu halin ne böyle?”

Elindeki bardağı tezgâha bırakıp bana yaklaştı ve şaşkınlıkla, “Ne varmış halimde?” diye sordu.

“Hentai anime karakteri gibi olmuşsun?”

“O ne peki?”

“Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun ama ortalıkta öyle dolaşıyorsun!”

“Deniz, senenin başından beri aynı eteği giyiyorum. O dediğin şey ne hem?”

Sırıtarak, “Japon çizgi film sanatının nadide bir dalı,” dedim.

“Çizgi film karakterine benziyorsam en fazla sevimli olurum.”

“Bu öyle bildiğin çizgi filmlerden değil. Elinde internet var. Aç, bak.”

“Neyse ne, ben okula böyle gideceğim.”

“Yapma ya! O eteğe senenin başından beri ses çıkarmıyorsam tek sebebi, altına giydiğin o koyu renk çoraptı. Şimdi baldırın çıplakken o eteği giyemezsin!”

“Ama yaz geliyor. Bizim okuldaki çoğu kız böyle çorap giyecek artık.”

“Okuldaki kızlardan bana ne? Beni, sen ilgilendiriyorsun. Çorapların ipi olsa jartiyer olurmuş. Zaten etek ancak bir taraflarını kapatıyor. Sabah sabah sinir etme beni! Git çıkar şu çorapları, kaim çoraplarını giy.”

“Böyle gideceğim işte!” Benimle inatlaşıyordu yine. Oturduğum yerden kalkmadan Sina’yı kolundan tuttum ve yanıma çektim. Sonra çığlık atmasına sebep olacak şekilde baldırını çimdikledim. Şimdiden morarmıştı bembeyaz teni. Yaptığım şeyin memnuniyetiyle, Sina’ya baktım. Öfkeli bakışlarla bana bakıyordu.

“Şimdi yiyorsa böyle git okula bakalım,” dedim sırıtarak.

Sinirden gözleri dolmuştu ama ağlamayıp bana bağırmaya başladı.

“Hayvan! Dağ ayısı! Bırak beni!” Kolunu elimden kurtarıp mutfaktan çıktı. Biraz sonra koridorda karşılaştığımızda önceki külotlu çorabını giymişti. O morluğu ancak bu çoraplar saklardı zaten.

Ayakkabılarını giyinirken, “İyi dersler, aşkım,” dedim hiçbir şey olmamış gibi.

Bana cevap vermeyip spor ayakkabılarını giydi ve asansörü çağırdı. Asansör gelince sırıtarak ona el salladığımda bana orta parmağını kaldırdı.

Sinirlendirmişti yine beni. O asansöre binerken, “Akşam eve gelince ben sana göstereceğim!” diye seslendim arkasından. Hazırlanıp evden çıktığımda bile sinirliydim, acayip kızdırmıştı beni. Zilli bana el hareketi yapıp gitmişti. Sanki eninde sonunda yanıma gelmeyecekti.

Arabayı park edip okul bahçesine indiğimde yanımdan geçerken bana, “Günaydın Hocam,” diyen öğrenci grubu içinde Emre’yi gördüm. Diğerlerine, “Günaydın gençler,” deyip, “Sen az gelsene,” diyerek Emre’yi yanıma çağırdım. Merakla bana baksa da dediğimi yapıp yanıma geldi. Bahçede tenha bir köşeye çekildik ve telefonu çıkarıp Sina’ya yollanan mesajları gösterdim. Sina’nm telefonundan kopyalayıp kendime atmıştım bu mesajları. O, inceleyerek bakarken, “Sina’ya dün gece atıldı bu mesajlar. Sence Berk Can olabilir mi? Senin kuzenin, sorsana çaktırmadan,” diye açıkladım.

“Berk Can, o olaydan sonra benimle konuşmuyor, bana bir halt söylemez. Talha’yla arası iyi. Söyleyin o sorsun, Berk Can hâlâ onunla konuşuyor.”

“Tamam. Yine de haberin olursa bir şeyden söyle.” “Tamam. Bir şey soracağım.” Elimdeki telefondan dikkatlice resme baktı. Kafasını resimden kaldırmadan, “Siz nişanlandınız mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Kızla evlenecek misiniz?”

“Bu yaz, okul biter bitmez evleniyoruz.”

“Şimdi, en başta Berk Çan’a niye bu kadar kızdığınızı anlıyorum,” dedi bana bakarak.

“Eğer bu mesajı atıp canımızı sıkan yine o malsa, bu kez ağzına edeceğim onun.”

“Talha’ya sordurun o öğrenir. Ama bence okul bitene dek Berk Çan’a sataşmayın, amcam hâlâ onunla konuşmuyor. O da gururuna yediremedi. Kafayı size takmıştı, eğer oysa bu mesajın devamı gelecektir.”

“Sağ ol.”

“Önemli değil,” diyerek yanımdan ayrıldı. Berk Can, bizi ifşa etse de dert değildi aslında ama Sina, annesini yeni kaybetmişken bir de buna üzülsün istemiyordum. Dün gece, huzurumuzun bozulmasından korkuyorum, demişti. Berk Can’m ne istediğini öğrenip onu susturmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu kez para vermek yerine onu dövüp silahla tehdit etmek daha cazip geliyordu. Topuğuna sıkmak istiyordum hatta.

Gerilen sinirlerimi yatıştırmak için kantindeki kahve makinesinden bir espresso aldım. Aslında çay tercihimdir ama gergin olduğumda, sert kahve daha iyi geliyordu. Kahveyi alıp bayrak töreni için bahçeye çıktım. Banka oturmuş kahvemi yudumlarken Beren yanıma oturdu. Bu boktan sabahta, bir bu kadın eksikti. Onu görmezlikten gelip başımı başka yöne çevirdiğimde, “Günaydın,” dedi neşeyle.

“Size de,” dedim sıkıntıyla. Ondan tarafa bakmayarak kahvemi içmeye devam ettim.

“Ben... Şey... Geçen gün sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Umarım nişanlınız yanlış anlamamıştır. Amacım rahatsızlık vermek değildi, sadece”

“Ama hâlâ beni rahatsız ediyorsunuz, Beren Hanım!” diyerek sözünü kestim.

“Anlamadım?” dedi şaşkınca.

“Asıl ben sizi anlamıyorum. Amacınız ne?”

“Arkadaş olmak sadece.”

“Ben pek arkadaş canlısı değilimdir, o yüzden lütfen benden uzak durun artık.”

Banktan kalkıp kahvemin son yudumunu da içtim ve karton bardağı çöpe attım. Zaten zil çalmış ve öğrenciler toplanmıştı. Sıra olmuş öğrencilerin içinde bana delici bakışlar atan Sina’yla göz göze geldiğimde anladım ki, Beren’le konuştum diye kızmıştı yine. Bana asılan ya da takılan çok kız olmuştu ama Beren kadar ısrarcısı ilk kez karşıma çıkıyordu. Kadında gurur yoktu çünkü. Bir erkeğe en itici gelecek kadın tipindeydi, gurursuz ve yüzsüz kadın. Kadında asaletin yegâne belirleyicisi gurur yoksa, kim o kadına ilgi gösterirdi ki?

Sina

Okul bahçesine girer girmez gözlerim Melis’i aradı ama yoktu. Melislerin sınıfından bir kıza, “Melis’i gördün mü?” diye sordum.

“Talha’yla az önce şuradan geçtiler,” diyerek okulun arka tarafına geçen yolu gösterdi. Genelde gizlice sigara içenler burayı kullanırdı ama ne Talha ne de Melis sigara içiyordu. Arka tarafa yöneldiğimde sigara içen bir iki öğrenciyle karşılaştım sadece, Melisler yoktu. Daha da ilerledim ama kimseyi göremedim. Tam dönecekken Melis’in, “Bir ses duydum, hoca geliyor bence,” diyen sesini duydum. İlerlemeye devam ettim ve duvarın sonunda, yangın merdivenin altodaki oyuğa girmiş Talha ve Melis görüş açıma girdi. Beni görmemişlerdi. Özel bir şey konuştuklarım düşündüğüm için ileri ya da geri adım atmaya çekindim. Çünkü onları gördüğümü anlarlarsa Melis çok utanırdı.

Talha, “Gelmiyor işte kimse,” diyerek Melis’e döndü. Onları izlemek çok yanlıştı. Çaktırmadan ve ses çıkarmadan geri dönmeliydim. Melis, bu sabah Deniz’in giymeme müsaade etmediği çorapların dizine kadar olanlarından giymişti. Demiştim ben tüm kızlar şimdi böyle çorap giyecek diye. Abes bir şey yoktu yani. Deniz öküzü abartmıştı yine. Ama orta parmağımı kaldırıp onu sinir etmek tüm sinirimi yatıştırmıştı. Gerçi akşama yapacakları konusunda beni tehdit etmişti ama onu da akşama düşünürdüm artık.

Ben sessizce geriye adım atarken Talha, Melis’e, “Hiç o geliyor bu geliyor diye kaçmaya çalışma! Bu çoraplar ne böyle?” diye sordu.

“Sana ne?”

“Teşhir ürünü gibi her yerini sergilemeseydin benlik bir durum olmazdı zaten.”

“Yalan yanlış yorumlar yapma! Nerem teşhirci benim?” “Melis, bence yanlış olan senin bu minicik eteğin altına o çorapları giymen.”

İkisinin özel olan tartışmasına daha fazla kulak misafiri olmamak için arkamı döndüm ve sessiz adımlar atmaya dikkat ederek yürümeye başladım. Duyduklarım, tüm erkeklerin aynı olduğu kanaatini oluşturdu ben de. Tekrar bahçeye döndükten kısa süre sonra öfkeden kızarmış yüzüyle Melis ve onun elini zorla tutan Talha da geldiler. Melis elini çekmeye çalıştıkça Talha onu daha sıkı tutuyordu. Melis sonunda elini kurtarınca Talha bu kez de Melis’in beline sarılıp onu yanma çekti. Melis de Talha’ya çemkirmeye başladı.

“Ya çeksene elini mal! Öğretmenler bakıyor. El ele tutuşmak neyse de belime ahtapot gibi sarılmak nedir

ya? Öğretmenlerden biri babamı çağıracak, sonra da babam ağzıma edecek!”

“Baban seni, bu sabah, bu çoraplarla görüp de bir şey demediyse bence bana da bir şey demez!”

“Talha, taktın çoraplara! Herkes giyiyor artık yaz geldi.” “Ama herkesin eteği seninki kadar kısa değil! Var ya biz çıkmıyorken de gıcık oluyordum bu duruma. Siz ikiniz, yan yanayken kısacık eteklerinizle acayip dikkat çekiyordunuz. Hem bak, Sina giymemiş kısa çorap. Herkes diyorsun ama kankan tercihini koyu renk ve edepli çoraptan yana kullanmış.”

“Sina da giyer bu çoraplardan bir kere! Yarın sen de giy turuncu kafa, yaz geldi artık.”

Yüzümü buruşturup, “Giyemem,” dedim.

Melis, hayretle, “Neden?” diye sorarken, Talha, “Aklın yolu bir de ondan,” dedi.

Tabii ki onlara Deniz’in bacağımı öküz gibi çimdiklediğini söylemeyecektim. “Deniz izin vermedi, kısa çorapları zorla çıkarttırdı,” diyerek yüzeysel bir açıklama yaptım.

Talha, “Yine söylüyorum; aklın yolu bir,” dedi, elleriyle kendini gösterip bilmiş bir edayla. Çok öküz bu erkek soyu. Bir tane normali var mıdır acaba? Varsa da bize denk gelmemişti, artık bu saatten sonra kendi öküzümüzle idare edecektik. Gerçi öküzümün gözleri dünyaya bedeldi, istesem de bir türlü uzun süre kızgın kalamıyordum ona.

Talha da Melis’i belinden tuttuğu eliyle iyice kendine çekip yanağına bir öpücük kondurarak, “Melis, lütfen aşkım. Okulda kavga çıkarırsam bu kez uzaklaştırma alırım ve birini bacaklarına bakarken görürsem ona dalarım, o yüzden lütfen yarın giyme şu çorapları,” dedi. Bizim yüzümüzden kınama aldığı içindi bu

durum. Suçluluk duydum ama aklıma söylemem gereken Berk Can mevzusu da beraberinde geldi.

Melis de benim gibi hemen yumuşamıştı. "İyi, tamam. Az uzaklaş ama Talha. Bir hoca görecek bizi böyle, bu kez de bu yüzden uzaklaştırma alacağız." Melis, Talha'dan biraz uzaklaşıp belini bıraktı ve elini tuttu.

Ben de direkt konuya girdim. "Talha, bana böyle bir mesaj geldi," diyerek telefonumdan mesajları ikisine de gösterdim. Onlar bakarken, "Berk Can'm yollamış olabileceğinden şüpheleniyoruz. Çaktırmadan ağzını arar mısın? O mu değil mi," diye açıkladım.

Talha, "Tabii, dur ben şimdi ona nasılsın diye mesaj atayım, o da dökülür birazdan. Bilmiyor benim Melis'le çıktığımı, yoksa ömür billah konuşmazdı benimle," dedi.

"Sağ ol, Talha."

Talha, önemli değil anlamında göz kırpıp hemen mesaj yazdı Berk Çan'a. Hâlâ resme bakan Melis ise, "İyi de bu fotoğrafı nereden ve nasıl bulmuş olabilir ki?" diye sordu.

"Şu kızı görüyor musun? Duru'nun yanındaki hani? İşte o ilkokul arkadaşım ve eski komşumuzun kızı, Melek. O, fotoğrafı kendi hesabında beni de etiketleyerek paylaşmıştı. Hemen uyardım onu. O da kaldırdı ama yanm saat kadar fotoğraf durdu internet ortamında yine de," diye açıkladım.

Melis, sıkıntıyla, "Hadi ya... Çok kötü olmuş bu," dedi.

Talha'ya dönüp merakla, "Cevap var mı?" diye sordum.

"Daha görmedi bile yazdığımı ama sen sıkıntı etme. Ben öğrenirim; o mu değil mi, diye."

Zil çalınca konuşmamız yarım kaldı ve sıra olmaya başladık. O sırada Beren'le konuşan Deniz'i gördüm. Ne demeye hâlâ bu kadınla konuşuyordu ki? Onu evimize kadar takip ederek niyetini açıkça belirtmişti. Deniz'le göz göze gelince ona dik dik baktım.

Aynı anda aklıma mesajı atanın Beren olup olamayacağı sorusu takıldı. Ama fotoğrafta Duru da vardı ve Beren, Duru'yu Deniz'in sözlüsü sanmıştı. Bu durum onun kafasını karıştırsa da benim fotoğrafta olmamı açıklayamazdı. Deniz'in ucundan kırmızı kurdele sarkan yüzüklü eli fotoğrafta gözüküyordu ama benim ellerim Melek ve Duru'nun arkasında kalmıştı. Duru da abisine sarılmıştı.

Bence Beren, bu fotoğrafı görse en fazla benim, öğretmenimin nişanına gittiğimi düşünürdü. Bu fikir, Beren'i elememi sağladı. Beren değildi, %99 Berk Çan'dı.

Gün boyu cevap bekledik Berk Çan'dan ama ses seda çıkmadı. İyice gerilmiştim. Öğlen arası halk oyunları çalışmalarında bile bu yüzden sürekli hata yapıp durdum. Deniz'e de kızmıştım hem, bana o kadar laf ettikten sonra nasıl Beren'le muhabbet ederdi?

Akşam eve girdiğimde Deniz, mutfakta yemek hazırlıyordu. Ben yatak odasına yönelince arkamdan seslendi. "Şurimşine bir selam vermek yok mu?"

"Beren Hanım, sabah günaydın dedi de iyi akşamlar dilemedi mi?" diyerek yatak odasına girdim ve kapıyı çarptım. Üstümü değiştirirken içeri girdi.

"Çık dışarı!" dedim kapıyı işaret ederek. Üstümde sadece iç çamaşırlarım vardı. Beni belimden tutup omzuna attı. Ardmdan popoma şaplak atarak, "Çok oluyorsun sen artık, zilli," dedi.

“Beren’le muhabbet et, sonra da gel bir de üste çık!” Sırtından aşağı sarktığım için elim poposuna uzanıyordu, ben de onun poposuna şaplağı geçirdiğimde, anında beni yatağa attı.

“Sabahki terbiyesizliğinin hesabını sormadım diye sanırım bu rahatsızlığın.”

“Öküz!”

“Beren’i her zamanki gibi defettim başımdan, hatta bu sefer ilk kez bozuldu gibi oldu. O yüzden şimdi bana sabahki terbiyesizliğinden ötürü biraz mahcup ol.”

“Çimdik attın bana! Az bile yaptım sana ben! Ne karışıyorsun benim çorabıma kadar?”

“Seni korumak istediğim için. Okuldaki seviyesiz erkek öğrenciler seni sözleriyle ve gözleriyle taciz etsinler istiyorsun sanırım. Çoğu erkek, karşısındaki kadının duygularını önemsemez ve ona bir obje gibi bakabilir. Asıl öküz onlar, inan ben değilim. Ben, birlikte zaman geçirdiğim her kadına saygılı davranarak gerekli ilgiyi gösterdim.”

“İlk gece beni hiç tanımazken bile benimle seviştiğini fark ettim şu an.”

“Çünkü sevilesi bir masumiyetin vardı. İlk başta, ilkin olmak canımı sıktı ama ertesi gün seni yurda bırakıp özlemeye başladığımda buna sevindim. Kötü hissetmene ve üzülüp utanmana neden olduğum için özür dilerim.” “Beni asla yalnız bırakmayıp sahip çıktığın ve sevilmenin tüm güzelliklerini yaşattığın için teşekkür ederim ben de.”

“Yurda gidince ne yaptın?”

O günü hatırlayınca Deniz’in beline daha sıkı sarıldım. Yüreğimin şu an tam da o günkü gibi sızlaması her şeyi eksiksiz hissetmeme neden olmuştu. “Duşa girip ağladım. Çok utanıyordum ama en çok da

yaptığım yanlışa rağmen gözlerini unutamadığım için kendime kızıyordum.” İstemeden de olsa sanki o günü yeniden yaşıyormuşum gibi ağlamaya başlamıştım.

Deniz, “Yanındayım bebeğim,” diyerek bana daha sıkı sarıldı. Yutkunup kendimi topladım. “Deniz, bana verdiğin kazağa sarılıp onu kokladım. Tek gece. Birkaç saatten ibaret bir vakit ama sen içime işledin.”

“Karşılıklı olmuş o durum.”

“Nasıl? Sen ne yaptın ki ben gidince?”

“Yemekten sonra gösteririm.” Meraklanmıştım, bana ne gösterecekti ki? Yemeğimizin bitmesini sabırsızlıkla bekledim. Yemekten sonra, “Bana bir şey gösterecektin,” diye hatırlattığımda koridora çıkıp gömme dolapta, okulla ilgili defterlerini ve kitaplarını koyduğu bölmeyi karıştırmaya başladı. Biraz sonra bir bloknot çıkardı. Onun içinden de bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. Kâğıdı alıp baktığım an, o gece talihimin yüzüme güldüğünü bir kez daha anladım.

Kara kalem bir portrem vardı kâğıtta. O geceki halimdi. Masada Deniz Te göz göze geldiğim zamanki gibi gözüküyordum. Kâğıdın sol alt köşesinde bir dörtlük vardı. Hüzün kokulu mimozam Sensizliğin Sina Çölü gibi Savuruyorsun beni Çöl rüzgârlarıyla...

Hayretle ona dönüp, “Bunu sen mi yazdın?” diye sordum. Dudaklarını büzüp, “Hayır, o Mahmudiye Düzkaya adlı şairin ‘Sensizliğin Sina Çölü ’ isimli şiirinin bir kesiti ama resmi ben çizdim. Aynı anda iki yetenek sahibi değilim maalesef. Yani şiir yazamıyorum ama resim çizebiliyorum,” dedi.

“Çok güzel.” Yanağına ve dudağma birer öpücük kondurdum ve resmi inceledim. Sağ alt köşeye tarih atmıştı. 01.01.2015

“Bunu beni yurda bıraktıktan sonra mı çizdin?”

“Evet, aklımdan çıkmadın, uyku da tutmadı. Oturdum seni düşünerek bunu çizdim. Bu dörtlük de buraya çok yakıştı. Hastanede adını öğrendikten sonra gözümün önünden yüzün, aklımdan ismin gitmiyordu. Sana o an âşık oldum dersem yalan söylemiş olurum ama beni etkilediğin de su götürmez bir gerçekti. Senin de dediğin gibi, tek gecede içime işledin,” diyerek beni alnımdan ve saçlarımdan öptü.

Gözüme resmin altına attığı imza takıldı. “Pontus,” yazıyordu. “Neden böyle imza attın?”

“Pontus, deniz demek çünkü. Çizdiğim her resmin altına ortaokuldan beri bu imzayı atarım.”

Ona sarılıp, “Bu resim benim olabilir mi?” diye sordum. Bana sarılıp dudaklarımı öptü. Dudaklarımız ayrılınca, “Gerçeği benim olduğuna göre resmi sende kalabilir,” dedi.

“Seni tanıyana dek hayatım kâbus gibiydi, yalnızdım. Tabii ki seninleyim daima.”

“Kâbus demişken; Emre’yle konuştum ama Berk Can, onunla konuşmuyormuş. Talha’ya sordurun dedi. Sen konuştun mu Talha’yla bu konuyu? Kâbusunuz benim diyen geri zekâlı gerçekten Berk Can mıymış?”

“Talha’yla konuştum, Berk Çan’a mesaj attı ama Berk Can cevap atmadı. Attığı an Talha haber verecek.” “Mesaja cevap vermiyorsa arasın o zaman.”

“Aradı ama kapalıymış.”

“Bu Berk Can’m topuğuna sıkacağım!” diye sinirle soludu.

“Saçmalama!” Ne beni ne de uyarımı duymuş gibiydi. Ders çalışıp test çözerken kısa süreliğine de olsa ikimiz de gizemli kâbusumuzu unutmuştuk. Benim yeni kâbusum türevdi. Türev formüllerini

ezberleyebilmem için çok fazla örnek çözüyordum. Zaten hafta boyunca bununla uğraşıyorduk.

Bu arada merak edip Hentai Anime'nin ne olduğuna bakmıştım internetten. Edepsiz çizgi filmlerle karşılaşınca şaşkınlıktan kocaman açtığım gözlerimle, "Deniz, yuh!" diyebildim. Neye şaşırdığımı anlayabilmek için telefonun ekranına baktı ve kahkahayı patlattı.

"Yıllarca izledim. Lisenin ilk yıllarında bu hentai ammeler favorimdi. Şunu açsana."

"SAPIK! Hayatta olmaz!"

"Ya aç, çok eğlenceli bunlar. Bilim kurgu ya da fantastik kurgu olanları bile var."

"Hayır! Olmaz! Benim telefonumdan izleme öyle şeyler." Deniz, bana dönüp, "Bu videolar sayesinde İngilizcem gelişti," diyerek alaycı bir şekilde sırıttı bana. Ne zaman utansam daima benimle uğraşıp daha çok utanmama sebep oluyor ve bununla eğleniyordu. Üstüne üstlük haklı çıkmıştı. O çoraplarla tam da bu edepsiz çizgi film kızlarına benziyordum.
Çorap mevzusu ve Talha'ya cevap vermeyen Berk Can dışında canımızı sıkan bir şey olmamıştı son günlerde.

Cuma akşamı Deniz, birden, "Yarın Ankara'dan İstanbul'a uçuyoruz," dediğinde, "Neden aşkım?" diye sordum.

"Balayı için gitmek istediğin otelde yer ayırtmamız gerek. İstanbul'daki bir seyahat acentasıyla görüştüm, gidip gerekli işleri halledelim. Hem de dedem görüşmek istedi. Onu da görürüm."

"Bir sorun mu var?" Canı sıkkın gibiydi.

"Hayır, şurimşine."

"Deden neden seninle görüşmek istiyor?"

“Şirketle ilgilidir muhtemelen. Bazen belli toplantılarda bulunmam zorunlu oluyor.” Deniz’in morali bozuktu ve çaktırmamaya uğraşıyordu ama onu çok iyi tanıdığım için anlayabiliyordum.

“Deniz, seni üzen ne? Ya da canını sıkan. Lütfen, bir şey yok deme.”

“Bu toplantılar, şirketle ilgili şeyler falan canımı sıkıyor işte.”

“Bence senin halledemeyeceğin bir şey olamaz. Üzülmene değmez.”

Sarılıp beni öperek, “Seni seviyorum, şurimşine,” dedi. İçimden bir ses Deniz’in canını sıkan şeyin iş olmadığını söylüyordu niyeyse.

Ertesi sabah erkenden Deniz’in arabasıyla Ankara’ya gittik. Arabayı paralı bir otoparka park etti Deniz ve taksiyle havalimanına geçtik. Uçağa binip kısa süreli yolculuğumuzun ardından İstanbul’a vardık. Havalimanından taksiyle önce seyahat acentasma gittik ve Deniz, şato otelden bir balayı süitini bir haftalığına kiraladı. Vize işlerini acenta halledecekti ama benim bir pasaport almam şarttı. O işi hafta içi yapmamız gerektiğinden Deniz, “Buradan dönüşte hallederiz onu,” dedi. Hâlâ inanamıyordum, Chateau de Challain’de balayı yapacaktık.

Taksi şirket binasının önünde durduğunda Deniz’e dönüp, “Niye öğretmenlik yapıyorsun?” diye sormadan edemedim. Böyle bir şirkete sahip olup da kim öğretmenlik yapardı ki? O ise, “Sen de mi, şurimşine?” demekle yetindi. İhtişamlı binaya girip güvenlik noktasına ilerlerken bir güvenlikçi bizi durdurdu.

“Hoş geldiniz. Niçin gelmiştiniz acaba?” diye sordu genç adam.

Deniz, “Hoş bulduk. Kaptan Sezgin ile görüşecektim,” dedi.

“Randevunuz var mıydı?”

“Yok ama geldiğimi duyunca görüşmek isteyecektir. Siz haber verin.”

“Üzgünüm ama bunun için Kaptan Bey’i rahatsız edemeyiz. Randevu alm”

Deniz sıkkın bir ifadeyle adamın sözünü kesip, “Deniz Sezgin geldi, deyin. Torunuyum,” dedi.

“Bekleyin lütfen. Sordurup geliyorum.” Adam bankoda bekleyen görevliyle bir şeyler konuştu. Birden bankodaki kadınlar ve arka taraftan yeni gelen üç adam yanımıza geldi.

Adamlardan en yaşlı olan sanırım güvenlik şefiydiel pençe Deniz’e, “Hoş geldiniz Deniz Bey, kusura bakmayınız. Arkadaş yeni, sizi tanımıyor yani. Hoş geldiniz, buyurun,” dedi.

Kızlardan biri bize asansöre kadar eşlik ederken, Deniz elimi tutuyordu sımsıkı. Neydi onu bu kadar geren? Asansöre bindiğimizde şef, “Kaptan Bey sizi bekliyor efendim,” dedi. Asansör hareket edip baş başa kaldığımızda Deniz, “Adama bak, beni kendi şirketime almadı,” dedi yamuk bir şekilde gülümseyerek. En üst kata varan asansör durunca, Deniz, derin bir nefes aldı. Bu benim hüsnü kuruntum değildi, elle tutulur şekilde gergindi.

Asansörden indiğimizde 35 yaşlarında, sarışm bir kadm bizi karşıladı. “Hoş geldiniz, Deniz Bey,” diyerek Deniz’in elini sıktı. Bana dönüp, “Siz de hoş geldiniz,” dedi. Ben başımı eğip kadının elini sıkmakla yetinirken Deniz, “Hoş bulduk, Suzan Hanım. Dedem içeride mi?” diye sordu.

“Evet, sizi bekliyor.”

“Biz konuşurken nişanlımla ilgilenir misiniz, rica etsem?”

“Tabii ki.”

Deniz bana dönüp, “Hemen geleceğim aşkım,” dedi. Ben, Suzan Hanım’m gösterdiği koltuklara otururken Deniz, çift kanatlı, koyu kahverengi, ahşap bir kapıdan içeri girdi. Suzan Hanım, sevecen bir ifadeyle bana dönüp, “Ne içersiniz?” diye sordu.

Bir an cevap veremeyince, “Cappuccino ve yanmda tiramisu tavsiyemdir,” dedi.

“Peki, çok teşekkürler.”

Suzan Hanım, telefonu alıp benim için cappuccino ve tiramisu istedi. İstedikleri kısa sürede gelmişti. Ben yerken Suzan Hanım, gelen bir telefon üzerine, “Emredersiniz Kaptan Bey,” dedi ve kendi odasından çıkıp koridora yöneldi. Yalnız başıma beklemeye başladım. Bir süre sonra Deniz’in girdiği odadan bağırışlar yükselmeye başladı. Dede bağırıyordu. Merakıma yenik düşmüş şekilde kendimi tutamayıp kapıya yaklaştım. Kolu çevirip kapıyı araladım ama içeri girmedim. Dedenin bağırmasından kapının açıldığını duymamışlardı. Dedenin ne dediğini hiç anlamıyordum. Lazca konuşuyordu ama sürekli, “Bardela,” diyordu. Son cümlesini öfkeli şekilde, “Bardela Sina!” diyerek bitirince Deniz, ayağa kalktı ve aralarında duran ahşap masaya yumruğunu geçirerek, “DEDE!” diye bağırdı.

Deniz’i bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu çok merak etmiştim. Şu an Lazca bilmeyi çok isterdim. Ama internetten bakabileceğim aklıma gelince hemen telefonumun arama motoruna, “Lazca bardela ne demek?” diye yazdım. Dede, hâlâ Lazca Deniz’e

hararetle bir şeyler anlatırken LazcaTürkçe sözlük açıldı ve kelimenin Türkçe karşılığı gözüktü. “Orospu.

İçim üzüntüyle yanarken duyduklarıma anlam veremiyordum. Dede, neden benim için böyle demişti ki? Birlikte olduğumuzu zaten biliyordu. Bunun için olamazdı. Peki, ne içindi o zaman? Dedeyi anlayamasam da Deniz, Türkçe konuştuğu için onu anlayabiliyordum.

“Dede, sus! Kalbini kırmayayım! Getir ne istiyorsan imzalayacağım. Senin hiçbir şeyini istemiyorum!” Deniz’in öfkeli sözlerine ilk kez dede de Türkçe cevap verdi.

“Bu gada mi gözün kör? Nenenin yuzuğuni o garıya verirken hiç mi utanmadun? Tanimadığı adamin goynuna giren gariden zevce olir mi? Ayşem’in haturasini nasi kirletusun?”

Demek nasıl tanıştığımızı öğrenmişti. Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülürken bakışlarım elime takıldı. Bugün şans eseri parmağıma taktığım İncili yüzüğü parmağımdan çıkardım. Dede haklıydı, ailelerine yakışmıyordum. Hiçbir şey yaptığım yanlışın üstünü örtmeye yetmezdi. Deniz’in, ailesiyle arasının benim yüzümden açılmasına müsaade edecek değildim. Deniz, “Karım hakkında tek bir kötü söz daha söylersen yemin ederim seninle bir daha konuşmam!” diye bağırırken odaya girip yanlarına ilerledim.

Deniz de dede de beni görünce sustular. Dedeye doğru ilerleyip yüzüğü uzattım.

“Haklısınız efendim. Ben bunu hak etmiyorum,” dedim. Bu yüzük de Deniz de benim hakkım değildi, asla Deniz’le ailesi arasına girecek de değildim. İlk kez, Deniz’den vazgeçmem gerekse bile kaderime şükrettim. Sonu mutsuz da olsa onunla geçirdiğim dört

buçuk aya şükretmemek nankörlük olurdu. Hem yeni bir şey değildi ki bu zaten. Ben, hep elinde oyuncaktım kaderimin, beni oradan oraya savururken...

12.Bölüm

Kayıp

Deniz

Sina'yı, Suzan Hanım'ın odasında bırakıp dedemin ofisine girdim. Şurimşine, artık beni çok iyi tanıyordu ve tüm saklama çabalarıma rağmen bir sorun olduğunu anlamıştı. Dedem, beni görünce kaşlarını çattı oturduğu yerden ve eliyle yanma gelmemi işaret etti. Üç gün önce telefon edip bana soracağı önemli şeyler olduğunu ve hemen İstanbul'a gelmemi söylemişti. Ben de hafta sonu olur olmaz İstanbul'a geldim Sina'yla. Hem şurimşinenin istediği balayım da ayarlamak için vakit olmuştu.

Elini öpmek isteyince dedem elini çekip, "Otur şöyle bağayım," dedi, ters bir şekilde. Annem ne deyip de dedemi bu kadar doldurmuştu acaba? Babam, anneme Sina'nın aklı başında değilken benimle birlikte olduğunu anlatmıştı ama annem inat, hem de çok inat bir kadındı. İlla bir suçlu varsa o da bendim. Her konuda hem de.

O gece Sina'yı yurduna bırakmak yerine odama çıkarmam, odama çıkardıktan sonra ateşi olduğunu fark etmeme rağmen umursamamam, o gece olanları Sina'nın babasına anlatıp ailemin durumdan haberdar olmasına sebep olmam... Eğer sırf Nusret'e kızdığım için Sina'yı babasının önünde küçük düşürerek olanları anlatmasaydım, ne babası ne de o Fulya denen kadın bunları bilirdi, kimsenin haberi de olmazdı. Bir anlık öfke ve ego tatminiyle yaptığım intikam planı suratımda patlamıştı. Yanlış daima yanlıştı. Hiçbir

sebep bir yanlışı doğru gösteremezdi. Nusret'e, kızını ben o adamlardan kurtardım, desem yeterdi ama küfür etti diye intikam almak daha cazip gelmişti. Tabii o an için...

Dedemin dediğini yapıp karşısına oturdum. Direkt mevzuya girdi. "Gayinpederuni sordurdum. Kime desen Esgişehür'de, gavat diyi onun içün. Bu adamla bizü dünür eylemeye ar etmedun mi? Yaguşuk alır mi yav? Garisi için oni keraneden mi almiş dedum, esse öyleymiş! Pavyon garisiymiş, heriften veledi zina ettuktan sora garigoca olmiş. Böyle şey olur mi? Gizi desen nasi bulduğum örenince aklim şaşti! Sen böyle midesuz miydun yav? Nedubu?"

Sina'ya laf dokundurunca artık dayanamayıp cevap verdim. "Kayınpeder için dediklerinde haklısın ama Sina için dediğin yanlış. Babam biliyor olanları, annemi değil babamı dinle."

"Baban da anlatti, anan da. Bak uşağum, ben giz ile nigahsuz halved olduğuni biliydim zati. Ama ben böyle olduğuni bilsem gıy durur miydum o nigahu. Namuslu giz sarhoş olur mu? Yaşı senden küçük ama akli beyuk; gandırup seni, mali mülkü üstüne etturmiş."

"Dede, bilmeden etmeden konuşuyorsun!" Dedemin peşin hükümlü tavırlarına kızmaya başlamıştım.

"Anlad da bilelum o zaman! İzmir, Gonak'taki iki dubleks dayre nere giddu? İki ay içinde bir milyon para nere uçti? O, gavata herüf için bar niye satun aldun? Hadi aldun, ula deyyus gızm üstüne niye ettun oni? Deniz, ben sağa o parayi gariya kiza harca diye emanet ettuğum yoğidi. Parayi ne ettun? İstanbul'daki daire ve tükanlar gızda, üç milyonda gavat babasinun barine verdun. O da tamam. Ama ula Gonak'taki dayreler ve bir milyon para nerede?" Dedeme verecek cevabım

yoktu çünkü Duru'nun yaptığını dedeme anlatamazdım. Dedem ve annem başta olmak üzere herkes üstüne giderdi. Duru'nun önceden karıştığı olaylar yüzünden dedemin nasıl kızdığını ve annemin aylarca Duru'yla konuşmadığını bilirken söyleyemezdim. İzmir, Konak'ta iki dubleks daire, nakit para, lüks bir aracın parası ve yaralı polisin Almanya'daki bir hastanedeki tedavi masrafları... Bunlar Duru yüzünden harcadığım paraydı. En başında dedem, Duru'nun eyleme karışıp polis yaraladığını duysa ona çok kızardı ve reddederdi onu. Değil kurtarmak için para harcamak, hapiste aklı başına gelir mantığıyla bir avukat bile tutmazdı. Annem, Duru'yla konuşmaz ve üzüntüden kahrolurdu. Hatta annem ve dedem, Duru'nun bu hareketinden ötürü babamı suçlarlardı ve aile içinde kavga çıkardı. Annemin, "Bu kızı sen anarşist yetiştirdin," diye başlayacak cümlelerini duyar gibiydim. Olaya mantıklı yaklaşacak tek kişi babam olurdu. Bu olay öğrenilse sülaleye rezil olacağımız da cabası... Amcalar, dayılar... Herkes bir şey söyler, Duru ise bu süreçte en çok yıpranan ve zarar gören kişi olurdu.

Ben cevap veremeyince dedem, çok kızdığında hep yaptığı gibi Lazca bağırmaya başladı. Sina'nm beni söğüşlediğini, enayi olduğumu bağırıp durdu. Bana verdiği her şeyi geri istediğini söyleyip Suzan Hanım'a telefon etti ve belgeleri getirmesini istedi. Akılsız olduğumu söyleyip bana sövüp durdu. Sina'ya Lazca orospu diyene kadar dediği her şeyi yuttum. O saniye içimde biriken tüm öfkeyle, "DEDE!" diye haykırıp masaya vurdum. İşte tam da bu yüzden kimsenin malı mülküyle iş sahibi olmak istemiyordum. Ben, en iyi yapabileceğim işi yapıyordum zaten. Matematik öğretmenliği...

Şirketin başına geçip çalışmaya başlamış olsaydım, asla benim diye sahiplenmediğim mal mülkün elimden alınması çok koyabilirdi ama şu an umurumda bile değildi. Dünyayı verseler yine de Sina'dan vazgeçmezdim. Kaldı ki o paraya ümit edip asla bel bağlamıştım, biraz da bu yüzden matematik öğretmenliği yapıyordum.

Dedem nefes alıp yine Türkçe azar ve ikna yöntemine dönerken artık sabrım tükenmişti. Biz tartışırken Sina içeri girdiğinde nasıl üzülmüş olduğunu tahmin etmek zor değildi. Elinde babaannemin yüzüğü vardı. Gözyaşlarını silmiş olsa da az önce ağladığına emindim. Şurimşineyi böylesine eften püften bir mevzudan ötürü üzdüğü için dedeme öfkem artmıştı.

Sina, yüzüğü dedemin önüne masaya bıraktı ve o yüzüğü hak etmediğini saçmaladı. O her şeyin en iyisini ve en güzelini hak ediyordu. Yine de yüzüğü verdiği iyi olmuştu. Dedemin ağzını kapatacaksa ve bizi rahat bırakacaksa onun olan her şeyi seve seve iade ederdim. Sina'yı kolundan tutup kendime çektim. Benden uzaklaşmaya uğraşsa da biraz kaba kuvvet kullanıp onu zorla koltuğumun altına aldım.

Benden kurtulamayacağını anlayınca, "Deniz, bırak lütfen! Deden haklı. Hem ailenle arana girecek değilim," dedi, ciddi bir tavırla.

"Benim ailem sensin! Unuttun mu? Biz nikâhlandık, iki imza atmadık diye mi Allah'ın huzurunda verdiğimiz sözü önemsemiyorsun? Sen, benim karımsın. Ben de senin koçanım. Bunu asla unutma!"

Sina, çaresizce, "Deniz, lütfen böyle yapma," dedi. Ona cevap verecekken zaten aralık olan kapı tıklanınca sustum. Elinde birkaç tane mavi dosyayla taşıyan Suzan Hanım gelmişti.

“Buyurun Kaptan Bey,” diyerek dosyaları dedemin önüne bıraktı. Dedem öfkeyle, “Avugat nerde galdi?” dedi.

“Aradım efendim. Geliyor, yoldaymış. Hafta sonu olduğu için evinden kalkıp gelecek.”

“Eyi. Gelur gelmez, buraya gelsun.”

Sina, korkmuş gözlerle bana bakarken dedeme aldırmadan her zaman yaptığım gibi saçlarmı öptüm. Çenemi başına yaslayıp, “Her şey yoluna girecek korkma. Sen istesen de seni bırakmam. Benimle nikâhlandığmda sana ölene dek benimlesin dediysem öyledir.”

Sina, “Ama” diye konuşacak olunca, “Sana bu konuda söz hakkı tanımıyorum!” diyerek sert bir şekilde sözünü kestim. Dedem bize çattığı kaşlarının altından öfkeli ve onaylamaz bakışlarla bakarken Sina, dedemin bakışlarına maruz kalmasın diye başını göğsüme yaslayıp onu kendimden tarafa doğru çevirdim. Biz, öylece dikilirken bir müddet sonra, nihayet avukat geldi.

Bu, İzmir’e yolladığım avukattı. Beni görünce korktuğu gözlerinden belliydi. Dedemin arkasmdan habersiz iş çevirmişti ve benim onu ifşa edip etmediğimi anlamadığı için tedirgindi. Ben de Duru’nun durumu için gittiğini söyleyecek diye endişelendim bu kez ama Süleyman Bey, “Buyurun Kaptan Bey, durum neydi?” deyince kendini kurtarmak için hiçbir şey demeyeceğine anladım.

“Süleyman hisseleri devralacağımı. Bir de vegaletname hazurla. Tüm gayrimülklerumi geri alayrum. Giz için de hazurla. Benim malumi bağa sormadan kimse saçamaz!” Avukat hiç sesini çıkarmadan denileni yaptı. Ben de göz gezdirerek

belgelere imzamı attım. Sina için de ev ve dükkânlar için satış sözleşmesi hazırlandı. O da sorgusuz her dediğim yeri imzaladı. Kiraların biriktiği hesabı da dedemin özel hesabına aktardım. Hafta sonu olmasına rağmen, meblağ büyük olduğu için banka işlemi gerçekleştirmek üzere onayı aldı. Pazartesi, bankaların sistemleri açılır açılmaz, para dedemin hesabında olacaktı. İşimiz bitince Sina'yı elinden tutup dedeme hiçbir şey demeden ofisinden çıktık.

Koridorun sonunda asansör beklerken Avukat Süleyman Bey bize yetişti ve bizimle aynı asansöre bindi. Hemen mevzuya girip, "Deniz Bey, ben size o zaman da pazarlığı ben yapayım demiştim. Eğer bana bıraksaydmız tüm masraflar dâhil çok daha uygun bir fiyata hallederdim ben bu işi. Şimdi de bu durumda olmazdınız. Kaptan Bey, İzmir'deki dairelerin kime satıldığını öğrenmek istiyor." "Süleyman Bey, kardeşim söz konusuyken üçün beşin hesabını yapacak değildim. Ayrıca sakat kalma tehlikesi olan bir adam vardı ortada. Dedeme para için daireleri sattığımı söyleyin."

"Hesapta yatan milyonlar varken mi?"

"Bir anda hesaptan o kadar çok çekip dikkat çekmek istememiş deyin. Uydurun işte bir şeyler."

"Tamam. Bu arada dedenize neden gerçeği söylemediniz?"

"Duru'nun durumunu dedemin bilmesini isteseydim en başta ondan saklamazdım zaten. Lütfen siz de bu konu hakkında sessiz kalın."

"Tabii ki. Zaten böylesi benim de işime gelir. Kaptan Bey, ondan bir şey gizlediğimi bilse beni anında kovar." "Öyleyse ikimizin menfaati için de susmak en yerinde olanı."

“Haklısınız. Bu arada dedeniz Ankara’daki daireyi size bıraktı. Her torununa bir daire hediye ettiğini, bunun da size hediyesi olduğu için devrini istemediğini söyledi. Ayrıca gece kulübünü de günah olduğunu düşündüğü için üstüne almayıp küçük hanıma bıraktı.”

“Kulübü alıp satabilirdi ama.”

“Öyle ama sanırım müstakbel kayınpederinizi kontrol altında tutmak için böylesinin daha uygun olduğunu düşünüyor.”

“Anladım. Sağ olun bilgilendirdiğiniz için.”

“Ne demek, İyi günler dilerim.”

“İyi günler.” Asansörden inip çıkışa yöneldik. Az ilerideki taksi durağına yönelip bir taksi tuttuk. Taksiye bindiğimizde Sina, hüzünle bana bakıyordu.

“Ne oldu şurimşine? Niye asıldı yüzün?”

“Benim yüzümden oldu.”

“Hiçbir şey olduğu yok, endişelenme boşuna.” Onu kolumun altına alıp sıkıca sarıldım. Dikiz aynasından bana bakıp, “Nereye abi?” diye soran taksiciye, “Pierre Loti’ye,” dedim. Biraz kafa dağıtmak iyi gelirdi Sina’ya.

Sina

Cumartesi günü Pierre Loti’de harika bir gün geçirdik Deniz’le. Bir mezarlığın bu kadar güzel ve huzurlu bir yer olması ilginçti. Hele manzarası insana tüm dertlerini unutturuyordu. Pek çok filme ev sahipliği yapmış olan tarihi mekânda beni en çok büyüleyen şey, teleskoptan gözüken Galata Kulesi’ydi. Bir liraya satın alınabilecek en güzel manzaraydı bence bu gördüğüm.

Sonrasında da vapura binmek için Kadıköy’e gittik. Balık ekmek yiyip vapurda martılara simit attık. Martıların simidi havada pike yaparak yakalamaları çok hoşuma gitmişti. Kahkahalar atarak martıları izlerken

sabahki nahoş olayı çoktan unutmuştum. Deniz gözlü beni mutlu etmeyi adeta kendine görev edinmişti. Yine de tüm mal varlığından benim için vazgeçmesini ya da ailesiyle arasına girmeyi istemiyordum.

Taksim'de Deniz'in çok övdüğü bir kumpircide, kumpirlerimizi beklerken sıkıntıyla sordum. "Ne olacak şimdi?" "Hiçbir şey. Aynen hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz."

"Ama sen dedeni çok seviyordun."

"Hâlâ seviyorum ama ona kızgınım, o da bana kızgın. Bir süre görüşmesek daha iyi yani. Yoksa birbirimizin kalbini kırabiliriz. Bu da daha kötü sonuçlar doğurur." "Ben ailenle arana girmek istemiyorum."

"Yok öyle bir şey zaten. Dedem paranın eksik kısmının nereye gittiğini söylemediğim için parayı seninle yediğimi düşünüyor. Seni de servet avcısı gibi görüyor."

"Avukat, Duru'yla ilgili bir şeyler söylüyordu. Sen de yaralı polisten bahsettin. Parayı polise mi verdin?"

"Evet ama meblağ büyük. Yani dedem aslında o kadar paranın buhar olup uçmasını sorgulamakta haklı da Duru'nun yaptığını öğrense kardeşimin başı derde girer." "Söylemeyerek en iyisini yapmışsın o zaman."

Derin bir iç çekti. "Kaldık mı öğretmen maaşıyla şurimşine?" dedi gülümseyerek.

"Bence fazlasıyla iyi bir para o maaş ama sen ayağını yorganına göre uzatmaya alışabilir misin bilemem?" "Ankara'daki dairem bende, arabam var, babamın benim için doğduğum günden itibaren oluşturduğu eğitim fonunda hiç dokunulmamış elli bin lira var. Ocaktan beri öğretmenlikten aldığım maaş kartından da beş kuruş çekmedim. O da orada birikmiştir. Bir de benim kişisel ihtiyaçlarım için ayırdığım bir kafe kirası

vardı. Onun tek başına yattığı ayrı hesapta, her ay harcayamadığım miktar birikiyordu. Orada da üniversiteden bu yana yirmi bine yakın para var. Şöyle kabaca bir hesap yaparsak. Evim, arabam ve hesabımda seksen bin lira param ve ortalama 2.500 lira maaşım var. Yani Türkiye şartlarında hâlâ zengin sayılırım."

"Vay be, dedenden arta kalanlar bile seni zengin ediyor." "Sen benden zenginsin ama. Üç milyon değerindeki kulübü sana bırakmış sonuçta."

"Beni servet avcısı olarak görürken dedenin hiçbir şeyini istemiyorum."

"Oradan kira almadığımızı biliyor. Baban yine fuhuş yaptırırsa ve bu duyulursa, yani Kaptan Sezgin'in dünürünün böyle şeylere karıştığı, dedem için daha çok zarar olur. Dedem muhafazakâr kesim için tatil köyleri ya da siteler yapıyor, o yüzden dedemin kızdığı şey aslında baban. Ama baban ya da başka herhangi bir sebepten ötürü senden vazgeçecek değilim."

Kumpirlerimiz gelince konu kapandı. Susup Deniz'in övdüğü kadar güzel olan kumpirlerimizi yedik. Akşamı otelde geçirip pazar sabahı da uçakla Ankara'ya döndük.

Esenboğa'dan Kızılay'a geldik. Hemen eve çıkmak yerine Kızılay'da dolaşmaya başladık. Duru, bana gelinlik modeli bakmam için sürekli mesaj atıp duruyordu. Ben de bu uyarıyla ilk kez gelinlikçilerin vitrinlerine alıcı gözüyle bakmaya başladım. Deniz Te beraber vitrinlere bakarken sokak sokak geziyorduk. Hatta bir gelinlikçiye girip bir iki model bile denedim. Deniz beni gelinlikle ilk gördüğünde yüzünde dünyalara değişmeyeceğim kadar güzel bir ifade oluştu.

"Nasıl?"

"Peri kızı gibisin..."

Onun hayran bakışlarından utanmıştım. İnanmadığım hurafeyle acaba beni gelinlikle görmesi uğursuzluk getirir mi diye içime bir sıkıntı düşmüştü ayrıca. Dikkatini dağıtmak için, "Aslmda beni düğünden önce gelinlikle görmen uğursuzluk getirir," dedim.

"Hurafe onlar. Çok güzelsin, asıl bakmazsam bir tuhaflık olur."

Yanaklarım kızararak sözlerine gülümsedim. Aklıma Duru'nun da fikrini almak gelince Deniz'e, "Fotoğrafımı çek. Duru'ya yollayacağım," dedim. O da dediğimi yapıp denediğim beş gelinlikle de bir sürü fotoğrafımı çekti. Üstümdeki gelinliği çıkarınca ben de mankenlerin üzerinde olan gelinliklerden birkaç tane çekip Deniz'in telefonundan Duru'ya yollamaya başladım.

Fotoğraflar içinde, şifreli bir dosya vardı. Merak ettiğim için şifre kısmına Sina yazdım ama yanlıştı. İkinci denememde şurimşine yazdığımda şifre kabul edildi. Bu dosyada, Deniz ve benim birlikte çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Okuldan biri göremesin diye benimle olan kareleri bu şekilde koruma altına almıştı. Eskişehir'de ve Trabzon'da çekilmiş karelere gülümseyerek hızlı bir şekilde gezerken gözüme bir fotoğraf takıldı. Çok seksi ve güzel bir kadın fotoğrafıydı... Ve o kadın bendim. Siyah mini bir elbiseyle gül dolu yatakta uyuyordum. Deniz'in bunu çektiğinden haberim yoktu. Hem nasıl olur da sormadan beni bu şekilde çekerdi. Çok kızdım birden. Yanıma gelen Deniz'e ekranı gösterip, "Bu ne?" diye sordum. "Tanımadıysan söyleyeyim, o sensin."

"Biliyorum, Deniz nasıl beni böyle çekersin?"

"Sina sen ciddi misin?"

"Elbette! Böyle bir fotoğraf neyin anısı?"

“Aşkım abartıyorsun” Sözlerinin devamını dinlemeden mağazadan çıktım. Hemen peşimden geldi. Ekranı gösterip, “Al, sildim. Bunun için mi huzurumuzu kaçırdın?” diye sordu.

“Ben mi kaçırdım huzurumuzu?” Deniz, cevap vermeyince ben de hızlı adımlarla yürümeye başladım. Hemen yanımda beni takip ediyordu.

Sonunda Ankara’nın meşhur seyyar kitap sergilerine denk gelince kavgayı falan unuttum. Başladım birbirinden güzel kitaplara bakmaya. Tüm dünya klasiklerini içinde barındıran oldukça büyük ve güzel bir kitap setine bayıldım. Deniz, seti benim için hemen alınca, “Ama artık dikkatli harcama yapmalıyız, unuttun mu?” dedim.

“750 lirayla batmam. Ama uyarıyorum, LYS bitene dek bu kolilerin ağzı bile açılmayacak.”

“Ama hem roman okuyup hem test çözsem...” “Bakarız, yeterince test çözersen neden olmasın?”

Dudaklarımı büzüp Deniz’e burun kıvırdım. O da gülümseyerek burnumu öptü. Sonra da bayağı ağır olan kitap kolilerini yüklenip, “Ben bunları arabaya bırakıp geliyorum. Sen biraz da yaprak test ve deneme bak şu sergiden,” dedi.

O, arabayı park ettiği arka sokağa doğru ilerlerken ben de kitaplara yaklaşıp bizde olmayan yayınevlerinin yaprak testlerine bakmaya başladım.

Telefonum çalınca elimde incelediğim deneme setini tezgâha geri bırakıp çantamdan telefonumu çıkardım. Gizli numara olduğunu görünce merakla ve tereddütle açıp, “Alo,” dedim.

“Merhaba. Şimdi sokağın solundan yürüyüp ilk dönemeçten dön.” Tanıyamadığım bir erkek sesiydi.

“Kimsiniz ve ne saçmalıyorsunuz?”

“Sevgilin, yeşil tişörtlü ve mavi gözlü adam, değil mi?” “Eevet.” Şaşkınlıktan kekelesem de izlendiğimizi anladığım için endişeye kapılmış etrafıma bakıyordum, sanki bizi izleyeni görebilecekmişim gibi.

“Sana bir fotoğraf yolluyorum.” Telefonuma gelen mesajın gönderici numarasına baktığımda, kendi numaram olduğunu gördüm. Bu nasıl olabilirdi ki? Ama mesajı açtığım an diğer her detay önemini kaybetti. Deniz’e doğrultulmuş bir tüfeğin dürbünün az üstünden çekilmişti fotoğraf. Yüksek bir yerden çekilmişti belli ki, çünkü fotoğraftaki görüş açısına göre Deniz çok aşağıdaydı. Arabanın bagajına eğilmiş, kitapları koyuyordu. İçim korkuyla dolarken telefondaki ses, “Şimdi hemen soldaki ilk dönemeçten dön. Siyah bir araç seni bekliyor. Ona doğru ilerle ve bin. Tek bir söylediğimi bile yapmazsan, sevgilinin beyni dağılır,” dediğinde gözyaşlarını tek tek dökülürken başımı salladım. Telefon kapanınca içimdeki karanlık tüm benliğimi kaplarken hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Dönemece geldiğimde yine telefonum çaldı. Zaten elimde olan telefonuma bakınca içimden bir şey kopup gitti. Deniz gözlü arıyordu ve ekranda, hayatıma ışık olan gözleri vardı. Telefona cevap vermeyip sokağın sonunda gördüğüm siyah araca ilerlemeye başladım. Araçtan bir adam indi ve hâlâ silahın dürbününün görüş açısında olan Deniz’in videosunun olduğu telefonu bana çevirip, “Telefonu aç,” dedi.

Deniz

“Sina neredesin?” diye sordum sonunda açtığında.

“Ben...” Sesini duyunca endişem arttı, ters giden bir şeyler vardı.

“Sina nereye gittin?”

“Deniz, ben ailenle senin arana girmek istemiyorum.”

“Şurimşine” diye başladığım sözümü kesip hızlıca konuştu.

“Deniz, bitti. Yürümüyor... Yani ailen haklı. Sadece kendini düşünme. Ben... Ben ailenize yakışmıyorum. Çektiğin fotoğraftakinden daha fazlası değilim. Bugün bunu bana gösterdiğin için sağ ol. Berk Çan’la biz senden önce çıkıyorduk. Ben ona geri döneceğim... Seni... Seseni terk ediyorum Deniz.” Saçmalıyordu ama tüm bunların arkasında Berk Can’m olduğunu ima ederek bana ipucu mu veriyordu aynı zamanda?

“Ne diyorsun şurimşine?”

“Bitti, Othello.”

Sina, telefonu yüzüme kapatınca onu tekrar ayarak deli gibi etrafa bakınmaya başladım. Sonra aklıma kitap tezgâhındaki adama sormak geldi. İçimdeki endişe giderek büyüyordu. Onun kılma bile zarar gelmesini istemiyordum.

“Az önce beraber senden kitap aldığımız kızıl saçlı kızın ne tarafa gittiğini gördünüz mü?”

Kitapçı kafasıyla onaylayıp, “Evet, şuradan dümdüz gitti. Kötü bir haber almış gibiydi telefonda,” diyerek eliyle yolu işaret etti. Adama teşekkür bile etmeden koşmaya başladım. Bir yanda da Sina’yı aramaya devam ediyordum. Yolun sol tarafındaki ara sokaktan telefon sesi gelince içim ümitle doldu ama kimse yoktu. Sesi takip edince duvarın kenarına bırakılmış Sina’mn çantasını gördüm. Hemen çantayı alıp içinden çalan telefonu çıkardım ve telefonu meşgule atıp Sina’yı arayan numaraya baktım ama özel numaraydı. Bu kez çantayı karıştırıp beni Sina’ya ulaştıracak bir şey aramaya koyuldum ama olduğu gibi bırakmıştı çantasını. Cüzdanı, ruju, kremi, ipek saçlarına değen

tarağı... Hepsi buradaydı. Gözlerim doldu ama onu bulana dek ağlamayı kendime yasakladım. Biri canımm içini, yani şurimşinemi benden söküp almışken sakin kalamıyordum. Ara sokakta çaresizlikle ve acizlikle yaralı bir hayvan gibi bağırdım.

Sina'nın telefonu çalınca ekrana bile bakmadan heyecanla açtım. "Alo?"

"Abi? Sina'yı versene."

"Duru, Sina kayıp!"

Sesimden anlamıştı ciddi olduğumu hemen. "Nerede kayboldu?"

"Kızılay'ın bir arka sokağında. Kendi gitmedi, eminim. Çantası ve telefonu burada. Ona telefon ettim. Telefonda saçma sapan bir ayrılık konuşması yaptı ama kaçırıldığından endişe ediyorum."

"Sen sakin ol! Biz hemen geliyoruz. Polise git ilk önce. Kayıp vakalarında polis ilk 24 saat bekler ama 48 saat içinde kayıp kişi çoğunlukla ölür ya da ciddi zarar görür. O yüzden polise Sina'nın kaçırıldığını söyle. Seni arayıp yardım istediğini ama yetişemediğini söyle. Bak abi bu çok önemli. Polis, Sina'yı ancak kaçırılmışsa hemen arar. Kayıp kişi için yasal bekleme süresi 24 saat ama bu süre onu asla bulamamamıza sebep olacak kadar uzun." "Tamam, anladım." Telefonu kapatıp polisi aradım. Ya ben sabırsızdım ya polis çok yavaştı. O ara sokağa gelen polisler, ifademi ve Sina'nm eşyalarım aldılar. Duru'nun verdiği akıl sayesinde ara sokağa bakan tüm dükkânların kamera kayıtları hemen incelenmeye başlanıldı. Yerden araç lastiği izleri alınıp incelenmek üzere gönderildi. Polisin ara sokaktaki işi bitince polis merkezine geçtik. Sokağm çıkışma bakan bir kamerada, camları siyah filmle kaplı, plakası sökülmüş, siyah, Caravelle tipi bir

araç hızla sokaktan çıkıyordu. Sokağa girişi bir kafenin güvenlik kamerasından gözüken Sina'nm bu araçla sokaktan çıktığı anlaşıldı. Tahminim doğruydu, kaçırılmıştı. içimde endişenin doldurduğu bir boşluk oluşmuştu. Neredeydi? En önemlisi nasıldı?

Araca ait hiçbir kayda ulaşılamadı. Plakası olmayan bir araçtan ipucu elde edebilmek için daha kapsamlı bir araştırma gerekiyordu ki o da günler sürerdi. Sina'nm kaçınldığınm resmi belgesiyse onun telefonuna yollanmış bir mesaj oldu. Mesaj, ilginç bir şekilde Sina'nm kendi numarasından yollanmıştı. Polis, bu duruma aşinaydı ama. Meğer bunu yapabilmek çok da zor bir şey değilmiş. Benim fotoğrafımdı mesaj ve bir keskin nişancı dürbününün üstünden çekilmiş gibi duruyordu ama silahlardan anlayan ben de işin uzmanı polisler de tek bakışta bunun bir oyuncak olduğunu anladık. Gerçek silah bulamaması, Berk Can olduğuna emin olmamı sağladı. Polise onun hakkında hiçbir şey demedim çünkü kimsenin, Berk Çan'ı gebertmemi engellemesini istemiyordum.

Merkezden ayrılacakken kapıda Duru, Utku, Gökhan ve Yavuz'la karşılaştım. Duru, bana sarılıp, "Elbirliği ile bulacağız onu," dedi. Hep birlikte Kızılay'daki daireme geçtiğimizde ilk iş Talha'yı aradım.

"Sina?"

"Hayır, Deniz."

"Ben de Sina'yı arayacaktım, siz aradınız isabet oldu. Mesajı atan Berk Çan'mış. Biraz konuşturdum ve sizi mezuniyet töreninde rezil etmeyi planladığını öğrendim."

"Sina, kayıp. Onun kaçırdığından şüpheleniyoruz." "Ne? Bence o değildir. Az önce Kızılay'da bir internet kafedeydi. Bana oradan yazıyordu."

“Sina da Kızılay’da kayboldu. Talha, bana onun şu an nerede olduğunu öğrenebilir misin?”

“Tabii, yer bildirimi uygulaması açık hesabında. Telefonu sayesinde buluruz, hesabına bakmam yeterli. Siz kapatın ben size mesaj atarım.”

“Tamam.” Telefonu kapatıp evdekilere durumu anlattım. Talha, Berk Can’m Kızılay’daki bir pizzacıda olduğunu yazınca hemen evden çıkıp oraya gittik ama pizzacıda değildi. Öfkeyle dışarı çıktığımda yolda kendi yaşlarında bir çocukla yürüyen Berk Çan’ı gördüm.

“Hey!” diye seslendiğimde hemen arkasını döndü. Arkasını döndüğünde, daha ne olduğunu anlayamadan yumruğumu yüzüne geçirdim. Berk Can yere düştü. İlk şaşkınlığım üstünden atamadan yakasından tutup onu yerden kaldırdım. “Sina nerede ulan?”

“Ne bileyim manyak?”

“NEREDE O?” Bir yumruk daha geçirdim yüzüne. Durular bana yetişince o iti elimden almaya çalıştılar. “Mesaj atıp onu tehdit ettiğini biliyorum. Sina, bugün kaçırıldı. Şendin o! Nerede Sina?”

Berk Can cevap veremeden yanındaki çocuk konuştu. “Tüm gün birlikteydik biz abi. Kimseyi de kaçırmadık,” dedi. Duru, kollarımı tutup, “Abi doğruyu söylüyorlar,” dedi. İyi de Sina neredeydi o zaman? Hem Sina, Berk Çan’ın adını vermişti.

“Duru, bu it o! Sina, Berk Çan’la çıkıyordum, ona dönüyorum, dedi. Bana ipucu verdi.”

“Abi, kaçıran zorla söyletmiştir belki. Başka ne demişti?” “Hiçbir şey. Elveda Othello, deyip kapattı.”

“Sana hep Othello mu diyordu?”

“Hayır. Bu aramızda bir tür espri. Karısına güvenmeyen Othello’nun hikâyesi.”

“Kitabı biliyorum, yani sana ona güvenmeni söylemek istemiş, kaçırıldığını ima ederek.”

“Kendi isteğiyle gitmeyeceğini zaten biliyordum.” “Hatta sana Berk Can’m ismini vererek onu elemiş. Başka kim olabilir, bir düşün.”

“Cihat ve Baran, tabii bir de Sami ama polis baktı, hepsi hâlâ hapiste. Alıcı desen öldü.”

“Emin miyiz?”

“Tabii ki. Cenazesi”

“Öldüğüne değil. Ölenin alıcı olduğuna.”

“Nasıl yani?”

“Abi, eve geçelim babamı arayıp dava dosyalarına göz gezdirelim.”

“Ben de aracın fotoğrafını hacker bir arkadaşa yollayayım. Ankara’daki tüm online güvenlik kameralarına sızabiliyordu bu çocuk,” diyerek lafa girdi Utku.

Ağzmdaki kanı tükürüp, “Bu suç ama,” dedi, Berk Can. “Ben de yasal demedim,” dedi Utku.

Biz ayaklanmış giderken Berk Can, “Ben de geliyorum sizinle,” dedi.

“Defol git! Tüm sinirimi senden çıkarmayayım!” “Konuştuklarınızdan bir halt anlamadım ama anlayabildiğim tek şey Sina’nın başının dertte olduğu. Belki bir yardımım dokunur.”

Ben cevap veremeden Duru, “Tamam ama acele etmemiz gerek. Hadi gidelim,” dedi.

Eve girer girmez Duru, bilgisayarı açıp babamın yolladığı dosyaları okumaya başladı. Ben sabırsızca volta atıyordum. Utku da arkadaşıyla telefon konuşmasını bitirdikten sonra Duru’nun yanma geçti. Yavuz ve Gökhan ise Sina’yı daha önce de kaçırmaya çalışan adamları Berk Çan’a üstünkörü anlatıyorlardı.

Berk Can bana dönüp, “Siz, sandığım gibi... Yani aslında onu koruyordun. Onun için o adamı vurdun,” dedi. Çok şaşırdığı belliydi ama umurumda değildi şu an.

Duru, “Saçlar nerede peki?” diye kendi kendine konuşarak ayağa kalktı ve birini aradı. Salondan çıkıp koridorda konuştu ve döndüğünde kül gibi bir yüzle, “Babamı aradım,” dedi ve açıklamaya başladı.

“Dava dosyasında bir detay dikkatimi çekti. Öldürülen kızların hepsinin saçları kısa kesilmiş. Yani sapık katil, saçları bir koleksiyoncu gibi saklıyormuş. Bu katil profilinde bu tarz şeylere çok rastlanır, yani kurbandan bir hatıra alarak bunu ölümsüzleştiriyor kendince. Kendini vuran bürokratın ofisinde işkenceye uğrayan kızların resimleri ve videoları var ama hiçbirinde bunları kimin yaptığı gözükmüyor. Dahası sözde tüm kanıtlar eski bürokrat Vural Salman’ın özel kasasından çıkarken saçlar neden ortada yok? Babamı arayıp saçların akıbetini sordum ama hiç bulunamadığını söyledi. Videoları tek tek izleyip bir detay arayacağım.”

Duru boşa kürek çekiyordu, o adam ölmüştü. “Saçları önemsediğini sen söyledin. Onları kasadan daha özel ve güvenlikli bir yere koymuştur belki. Duru, o adamdı alıcı ve öldü. Sina’nm babası onunla telefonda bile konuşmuş.”

“Abi anlamıyorsun. Sapık, hiçbir anıdan vazgeçememiş. Fotoğraf ve videolar kopyalanabilir şeyler ama saçlar değil. Bence Vural Salman, polis asıl katili aramasın diye kendini feda etti. Sina’nm babasını ara ve konuşma sırasında ona ilginç gelen bir detay var mı diye sor. Ve bana güven.”

Duru, avukat olmak istiyordu çünkü babamın deyimiyle ‘Tam bir av köpeğiydi.’ İz sürerek içgüdüleriyle olay çözmede hiç tecrübesi olmamasma rağmen çok başarılıydı. Şimdi de şüpheleri vardı ve Sina’nın hayatından çalman saatleri boşa heba etmeyeceğine emindim. Duru’yu dinleyerek hemen Sina’nm babasmı aradım.

“Ne var?” diyerek açtı telefonu.

“Size sormam gereken önemli bir şey var.”

“Sor.”

“Sina’yı isteyen alıcıyla konuştuğunuzda dikkatinizi çeken bir gariplik var mıydı?”

“Ne gibi?”

“Ne bileyim, işte mantığınıza ters gelen ya da sizi şaşırtan bir şey.”

“Konuşurken zaten manyağın teki gibi gelmişti ama ölünce o bürokratın çıkmasına şaşırdım.”

“Niye, adamı tanıyor muydunuz?”

“Hayır, öyle değil. Telefonda sesi çok genç geliyordu. Elli yaşını geçkin bir adam beklemiyordum açıkçası,” dediğinde anladım ki Duru, doğru iz üstündeydi. Sina, manyağın tekinin elindeydi, kim bilir nasıl korkmuştu? “Neden şimdi bunları sordun?”

“Sina kaçırıldı ve o sapık katilin hâlâ yaşadığını düşünüyoruz, yani o kaçırmış olabilir.”

“O adam kendini vurup öldü.”

“İşte asıl sorun da bu. Sizin konuştuğunuz kişi kendini vuran kişi değildi.”

“Kütahya’da mı kaçıldı?” O da endişelenmişti, sesindeki titremeden anlaşılıyordu.

“Hayır, Ankara’da.”

“Ben de geliyorum hemen.”

Telefonu kapatıp koltuğa çöktüm. Duru, kafasını bilgisayardan kaldırıp kulağındaki kulaklığın tekini çıkardı. “Ne dedi?” diye merakla sordu.

“Adamın sesi ölen kişi olamayacak kadar gençti, dedi.”

“Adamın bir oğlu, bir kızı var. Oğlu olabilir mi? Oğlunu korumak için suçu kendisi işlemiş gibi gösterip intihar edebilir.”

Gökhan benim yerime, “Ölmeden de suçu üstlenebilirdi,” dedi.

Duru, başını olumsuz anlamda sallayıp, “Bu cinayetler sıradan değil. Ruh hastası biri tarafından işlenmişler, ağır takıntıları olan biri tarafından. Uzman bir psikolog, Vural SalmanTn hasta olmadığını hemen anlardı ya da polis sorgusunda zaman ve mekân sorulduğunda açık verebilirdi. Kendini oğlu için feda etmiş,” diye açıkladı.

Berk Can, hayretle, “Adam, dört kişiyi öldüren delinin teki oğlunun dışarıda gezmesini mi garantiye almış?” diye sordu.

Utku, “Duru, çocuk haklı. Adam oğlu için ölebilir ama yaptıklarını bile bile onu dışarı salmazlar herhalde,” diye fikrini belirtti.

Duru bir saniye düşündükten sonra cevap verdi. “Utku, bu çocuk hakkında hastane kaydı olmaması saçmalık olur zaten. Araştıralım. Ben babama diyeceğim, sordursun bir tanıdıklarına.”

Herkes bir şeyler söylüyordu ama sonuç olarak öylece duruyorduk. Sina; bir başınaydı, korkmuştu ve kim bilir neler yaşıyordu. İçimdeki öfke taşınca orta sehpasına tekme atıp bağırdım.

Duru yanıma gelip bana sarılarak, “Sakin ol. Şu an iyi, eminim,” dedi.

“Nasıl emin olabilirsin ki?”

“Sapık it, bir çeşit ritüel uyguluyor. Her kıza aynı şeyi yapmış. İlk 24 saat onları tek başlarına, karanlıkta, ellerinden ve ayaklarından yatağa bağlı olarak bir odada bekletiyor. Amacı kızları bekleterek daha çok korkmalarını sağlamak sanırım. Çaresizce, başına ne geleceğini bilmeden beklemek daha çok endişelenmene ve korkmana sebep olur.”

“Peki, bu videolarda gözüken yer neresi?”

“Bilmiyoruz. Zaten Vural Salman, bu sorulara cevap veremeyeceği için intihar etti bence.”

“Duru, hemen o yeri bulmamız gerek.”

“Tamam, bence ilk olarak bulduklarımızı polisle paylaşalım. Polis, Vural Salman’a ve ailesine ait tüm mülklere hemen ulaşabilir.”

Tekrar toplamp merkeze gittiğimizde polis, ilk başta söylediklerimize pek ihtimal vermeyip bize inanmasa da Duru, işkence videolarından birinde sadece bir saniye gözüken katilin elini büyüterek gösterince polis ikna oldu. Videodaki elle, Vural Salman’m eli karşılaştırıldığında aradaki fark tartışılmazdı. Doksan kilo civarında olan Vural Salman’m eli, kesinlikle o kadar ince değildi. Videoları çeken başkasıydı.

Başkomiser bizzat gelip Duru’yu tebrik etti. Polis, Vural Salman’m oğlu Demir Salman’m tüm sağlık kayıtlarını da incelemeye aldı. Ama yirmi yaşındaki adamın, bebekken olduğu aşılar hariç hiç hastane kaydı yoktu.

“Nasıl yani? Kimse mi psikolojik sorunları olduğunu fark etmemiş?” diye isyan ettim.

Genç bir komiser yardımcısı, “Sakin olun beyefendi, işimizi yapmaya uğraşıyoruz. Vural Salman’m hastaneleri vardı, oğlunu hiçbir kayıt yaptırmadan da

hastaneye yatırabilirdi yani," diye beni sakinleştirmek için açıkladı, ironik bir şekilde hastanesine ruh hastası oğlunun adını vermişti; 'Demir HospitaV

Duru, hemen hastaneyi araştırmaya başladı. Ben sakin kalamıyorum diye kantine inmiştik. Akşam olduğu ve yatılı kaldığı okula dönmesi gerektiği için Berk Can gitmişti. Duru, polis teşkilatının tamamından hızlı çalışıyordu. Utku, bana bir kahve getirmiş beni sakinleştirmeye çalışırken Duru yeni bilgileri bizimle paylaştı. "Salman'm hastaneleri, psikoloji departmanıyla nam salmış. En iyi ve yeni tedaviler bu hastanede mevcut. Üstelik hem başhekim olan hem de psikoloji departmanının ünlü profesörü, aynı zamanda Salmanlarm aile dostu. Bence bu adam aynı zamanda Demir'in doktoru. Onunla konuşmalıyız." Gökhan ayağa kalkıp, "Hadi yukarı çıkıp polise anlatalım bunları. Doktoru alıp gelsinler ve sorgulasınlar," dedi.

Utku, "Adamı getirseler bile bunca olay olmuşken doğruyu söyleyeceği ne malum? Hatta kendini kurtarmak için inkâr etmesi çok daha mantıklı," diyerek araya girdi.

Duru, heyecanla öne atılıp, "Biz gidip konuşalım. Dövelim, hırpalayalım gerekirse," dedi.

"Gerek yok aslmda." Bunu diyen kantindeki masamıza yeni oturan Burçin'di. Hemen Yavuz'a baktım çünkü başkası ona haber veremezdi.

"Burçin, hiç seninle uğraşamam şimdi!"

"Dinle bir! Ben Demir Hospital'da çalışıyorum." Yavuz'un kız arkadaşı ve Burçin hemşireydiler. Burçin'in okul bittikten sonra bir özel hastanede çalıştığını duymuştum ama hastanenin adını bilmiyordum.

Duru, “Seni, Allah gönderdi. Hiç Vural Salman’m oğlu Demir Salman’ı gördün mü hastanede?” diye sordu.

Burçin başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, ben psikoloji departmanında çalışmıyorum. Orası ayrı bir bina ama oradaki hemşirelerle aynı yemekhanede yemek yiyoruz. Bazılarıyla arkadaşız; hatta birisi erkek arkadaşım, Kenan. Onlar sık sık Demir’den bahsederler. Babasının intiharından sonra resmen kliniğe kilitlemişler onu ama üç gün önce kaçmış. Şimdi, başhekim ve Salman ailesi çaktırmadan her yerde onu arıyorlar.”

“Çok sağ ol, Burçin. Peki, erkek arkadaşınla konuşabilir miyiz?” diye sordum az önceki tavrım sebebiyle utanarak. Hâlâ Sina’nın yerini bilmiyorduk ve her ipucu değerliydi, zamansa aleyhimize işliyordu.

“Tabii,” diyerek telefonunu çıkardı. Masadan kalkıp kısa bir konuşma yaptıktan sonra hoparlörü açıp telefonu masaya koydu.

Duru, “Merhaba. Durumu biliyorsunuz sanırım,” diyerek söze girdi.

Kenan, “Evet, Burçin bahsetti,” dedi.

Duru’nun en doğru soruları soracağmı bildiğim için araya girmedim. “Demir’in hastalığının ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Duru.

Kenan, “O resmi olarak kayıtlarda bile yoktu,” dedi. “Başhekim, onunla bizzat ilgileniyordu. Onun ilaçlarını veren hemşire, ona yemek getiren hasta bakıcı... Hepsi belli kişilerdi, yani onu koridora dolaşmaya çıktığı zamanlar hariç görmedim bile. Hastalığı, tedavisi, hastanede yatışı... Hepsi gizli tutuluyordu.”

Duru, “Başhekim, onun dört kızı öldürdüğünü biliyor mu?” diye sordu bu kez.

Kenan, kısa bir duraklamanın ardından cevap verdi. “Ben, siz söyleyene dek bilmiyordum ama şimdi çok mantıklı geliyor bazı şeyler. Onun yattığı katta hiç kadın çalışan yok. Başhekim yasaklamıştı orada kadm çalışan olmasını. Bu da bence bildiğini gösterir.”

Duru, sorularına devam ediyordu. “Sence başhekimi polis sorgulasa doğruyu söyler mi?”

Kenan, “Sanmıyorum çünkü doktoru olmasına rağmen onu şımartıyordu,” dedi.

“Nasıl?” diyerek araya girdim.

Kenan, “Babası öldükten birkaç gün sonra çok saldırganlaştı. Adam çok cılız olmasına rağmen neredeyse tüm çalışanlar zor zapt ettik onu. ‘Saçlar.’ diyerek saçmalıyordu. Ama ertesi gün elinde kahverengi bir saç örgüsünü
okşuyordu ki bu yasak. Yani ip gibiydi o örgü ve tehlikeli hastalara ortak salonda otururlarken birbirlerine zarar verebilecekleri şeyler verilmez. Tabii o, diğer hastalardan pek çok konuda ayrıcalıklıydı zaten. Elinde telefon, laptop ve interneti vardı,” dedi bu sefer.

“Laptopu ya da telefonu hastanede bırakmış olamaz, değil mi?” diye sordu Duru.

Kenan’ın cevabı gecikmedi. “Hayır. Hatta onlar sayesinde kaçtı bence. Çünkü bir hasta bakıcı kaçmasma yardım ettiği için kaçabildi. İnternetten annesinin banka hesabına girmiş ve o hasta bakıcının hesabına para aktarmış. Arabayla kaçmış düşünün, kendisine bir araba bile ayarlatmış yani. Hepsi elinin altındaki internet sayesinde.”

Utku söze girdi bu sefer. “Peki sence kaçmasmı tetikleyen şey ne olabilir?”

Kenan, “Kaçmadan bir gün önce yine saldırganlaşmıştı. Başhekimle kavga ettiler, çıkmayı kafaya koymuştu. Yaptı da sonuçta istediğini, kaçtı,” dedi. Sabırla tüm sorularımızı cevaplıyordu.

Biz yine Ankara’dayken saldırganlaşmıştı yani? İyi de Sina’nm Ankara’ya geldiğinden nasıl haberi olmuş olabilirdi ki? Bunu düşünürken cevap kafamda aydınlandı ve kendi kendime, “Yer bildirimleri,” diye mırıldandım.

Gökhan, “Ne dedin?” diye sordu bana dönerek.

“Yer bildirimleri. Sina’nm Ankara’da olduğunu bildiği için kaçtı. Asla Sina’yı izlemeyi bırakmamıştı.”

Duru, “Çünkü Sina, koleksiyonundaki eksik parça,” dedi yeni bir şeyi keşfetmiş gibi.

Burçin, “O ne demek?” diye sordu, şaşırdığı sesinden belli oluyordu.

Duru, “Kızıl demek. Nadir bulunan doğal kızıl hem de,” dedi.

Aklıma dava dosyalarındaki Baran’ın ifadesi geldi. Pelin’i sarışın olduğu için istememişti. Ama Sina’nm kızıl olduğunu duyunca, onu kaçırmaları için fazladan para teklif etmişti.

Utku hâlâ telefonda olan Kenan’a, “Bize, aradığımız arkadaşımızı götürmüş olabileceği bir yer lazım ya da o yeri bulabileceğimiz bir ipucu. Yardımcı olabilir misin?” diye sordu.

Kenan’ın yardımcı olmak istediği belliydi. “Başhekim Adnan Bey de sizin aradığınız şeyi arıyor sanırım. Demir, kaybolduğundan beri psikoloji departmanındaki ofisinde onun dosyalarım inceliyor. Eğer onu buradan bir şekilde uzaklaştırırsanız, bir kızın hayatı uğruna tabii ki 1 2 dosya çalabilirim.”

“Çok sağ ol,” dedim içtenlikle. Sina’yı hiç tanımayan biri bize yardım ediyordu, evimden kovduğum Burçin sayesinde hem de. Telefonunu kapatan Burçin’e dönüp, “Ben sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum,” dedim.

“Önümüzdeki ay nişanım var. Bir çeyrek altın takabilirsin mesela,” dedi gülümseyerek. Gülümsemek şu an bana çok uzak olduğu için, “Sina’yla biz nişanlandık bile,” diyebildim.

“Biliyorum ve üzülme; o küçük, kızıl kızı bulacağız.”

Kaşlarımı çatarak ona bakınca kulağıma eğilip, “Seni baştan çıkarabildiğine göre kesin saç rengi kadar ateşlidir,” dedi. Amacı moralimi yerine getirmekti belli ki ama şu an şurimşinemi bile koruyamazken hissettiğim en baskın duygu acizlikti.

Polisle görüşmek üzere üst kata çıkıp doktorla ve hastaneyle ilgili bulduklarımızı paylaştık. Burçin, işinden olmayı göze alarak Demir’in gayri resmi olarak hastanede yattığını anlattı. Erkek arkadaşının saçla ilgili anlattığı şeyleri de anlatınca hemen başhekimi sorguya almak için bir ekip yollandı. Burçin tüm bu bilgileri sevgilisine mesaj olarak atıyordu.

Kenan dosyaları ele geçirdikten sonra Gökhan ve Yavuz onları almak için çoktan hastanenin yolunu tutmuşlardı. Bu arada polis, üçü tıbbi tesis, yedisi depo olmak üzere kırktan fazla mülke baskın ya da arama yapmak için savcıdan izin bekliyordu. Yine bu saçmalığa dayanamayıp patladım.

“Boktan bürokratik işlemler için mi Sina’yı kurtaramıyoruz? Belli işte, bu manyak kaçırmış onu!”

Duru ve Utku, beni çekerek dışarı çıkardılar. Utku bana bağırıp, “Bu durumda polise hakaretten nezarete girip elin kolun bağlı olsun mu istiyorsun?” diye sordu.

“Zaten elimiz kolumuz bağlı! Biz sıcak kafeteryada oturuyoruz! Kim bilir o ne halde?”

“Elimiz kolumuz bağlı falan değil, çok yol kat ettik. Polis basamasa da biz o mülklerin listesine sahibiz artık. Ve arkadaşımdan haber geldi, siyah Caravelle tipi araç Dikmen’e gitmiş. Dikmen’de üç ev, beş iş yeri, üç de depoları var. Yani on bir yere bakmamız yeterli.”

“Gidelim o zaman, ne duruyoruz?”

Duru araya girip, “Abi bekle, dosyalar gelsin o zaman nokta atışı yapabiliriz. Yani on bir ayrı yere bakmak vakit kaybı,” dedi.

Saçlarımı karıştırıp volta atmaya başlayınca Utku, “Bir sakinleş da!” diye şiveyle kızdı bana. Beni zorla arabama soktular.

Az sonra Gökhan ve Yavuz ellerinde birer çöp torbası dosyayla gelince hepsi benim arabama doluştu. Arabanın tepe lambasını yaktım. Arkada erkekler oturmuştu, ben sürücü koltuğundaydım. Duru ve Burçin de yanımda oturuyordu. Çöp poşetinden sırayla dosya çıkarmaya başladılar. Burçin dosyaların birinde Demir denilen manyağın çizimlerini buldu. Sürekli askıya astığı kızlar çizmişti. Bu resimleri gördükçe endişe boğazımı safra tadıyla yakıyor ve midemi bulandırıyordu. Resimlerin birinde Duru, Burçin’e, “Dur!” dedi. Kara kalem çizimi hepimizin görebileceği şekilde ortaya tutup bir yerde yatarak çizilmiş kız figürünün yattığı yeri işaret etti. “Burası su değil mi?” Yakından baktım. Resim çizmek konusunda yetenek sahibi biri olarak, tekniğin suyu belirtmek için kullanıldığını rahatlıkla anlayabiliyordum. Ama derinlik konusunda bir hata vardı. Küçük bir havuzda çizdiği kız batmadan suda yatıyordu. Suyun üstünde pek çok kişi yatabilirdi ama resimdeki suya eklediği

kıvılcımlardan anladığım kadarıyla elektrik verilmişti havuza. Kimse elektrik verilirken suda o şekilde yatamazdı. Duru, resmi, onu yakından görmek isteyen Utku'ya uzatınca, uzaklaşan görüntü ile resim netlik kazandı.

"Bu bir süs havuzu," dedim. "Hani şu bazı lüks evlerde salonun ortasında olur ya."

Duru, bana bakıp, "O zaman ilk önce gitmeyi düşündüğümüz depoları eleyebiliriz," dedi. Utku, "İlk olarak siyah, plakasız ve camları filmle kaplı bir aracm girdiği sitedeki villaya ne dersiniz?" diye sordu. Telefonundaki mesajı okuduktan sonra, "Arkadaşım mesaj atmış. Lüks bir sitenin güvenlik kamerasına yakalanmış. Online kamera sistemlerinin hiçbiri güvenilir değildir aslında. Rus hackerlar tüm dünyayı kendi sitelerinden bu şekilde yayınlıyorlar," dedi.

Sina'yı kurtarmak için hiç düşünmeden arabayı çalıştırdım ama gece soğuğunda buğulanan camın tıklanmasıyla dışarıda kim olduğunu görmek için camı indirdim. Gelen babamdı.

"Sina'yı bulabildiniz mi?" dedi.

Yeni edindiğimiz bilgilere umut bağlarken aksi olması durumunda olacakları düşününce, "Hayır, hâlâ kayıp," diyebildim.

13.Bölüm

Yeni Hayat

Deniz

Babam geldiği için arabadan indiğimde benimle birlikte diğerleri de indi. Duru, henüz babamlara Utku'dan bahsetmediği için gerilmişti. Ama babam, Utku'yu, Gökhan ve Yavuz gibi benim arkadaşım sandığından dolayı gerginliği kısa sürdü. Utku ise babamın karşısında donup kalmıştı. Ayrıca babam onunla

konuştuğunda cevap verirken kekeliyordu. Babamla birlikte başta Hami olmak üzere pek çok erkek kuzenim de gelmişti. Kuzenlerimin hepsi bana sarılıp geçmiş olsun, dediler.

Hami, koluma girip beni kendi aracının yanma getirdi ve bagajı açtı. Bagajın zeminini kaldırıp gizli bölme içindeki silahları gösterip, "Boş gelmedik," dedi.

Babam kızardı her zaman böyle şeylere. Merakla, "Babam?" diye sordum.

"Biliyor. Trabzon'dan buraya haybeye direksiyon sallamadık herhalde. Bunlar olmasa uçakla gelirdik."

"Sağ ol. Bana bir on dörtlü versene, bir de yedek şarjör." Hami istediklerimi çıkarıp bana verdi. Bu silahın asıl adı Browning'di ama şarjörde on üç, namluda bir adet olmak üzere toplam on dört kurşun aldığı için on dörtlü denirdi. Duru, yanımıza gelip, "Benimkini getirmişsiniz," dedi ve elimdeki silahı aldı. Bana dik dik bakarak, "Bu benim ruhsatlı silahım. Oradan başka bir tane al kendine," derken haklıydı. O yüzden sessizce dediğini yaptım.

Hami, bagajdan bir Browning daha çıkarıp, "Bunu al," dedi. Hâlâ Emniyet'in az ilerisinde olduğumuz için bu yaptığımız hiç de güvenli değildi. Çünkü bagajdaki pek çok silahın ruhsatı yoktu.

Babama dönüp, "Dikmen'de site içindeki bir evde olduklarını düşünüyoruz," dedim.

"Emin olmadan hareket etmeyin."

"Emin sayılırız. Baba, vakit kaybetmek istemiyorum." Babam, elini omzuma koyarak sıvazladı. "Dikkatli olun. Ben Emniyet'te olacağım. Bir gelişme olursa hemen sizi haberdar ederim."

"Sağ ol, baba." Babam sarılıp öptü beni.

Kuzenler dört arabayla gelmişlerdi. Yavuz, Gökhan, Utku ve Burçin'i geride bırakıp arabalara bindik. Utku, hacker arkadaşıyla görüşerek bize daha fazla yarar sağlayabileceği için kaldı. Burçin de, polis onu yine sorgulayabilir diye kaldı. Gökhan ve Yavuz ise Ankara'yı iyi bildikleri için babama yardımcı olabilmek adına kaldılar. Duru, yan koltuğuma yerleşince babam, Duru'ya, "Abin sana, sen abine emanetsin. Birbirinizin arkasını kollayın," dedi. Duru başıyla onaylayıp babama el salladı ve arabayı çalıştırdım. Diğer dört araç da beni takip ediyordu. Bana saatler gibi gelen bir sürenin ardmdan sonunda lüks sitenin girişindeydik.

Giriş bariyerle kapatılmıştı. Komaya basarak küçük kulübesindeki uykulu güvenlik görevlisinin, Ankara'nın gece ayazma çıkmasını sağladım. Adam arabaya yaklaşınca camı indirip, "Bariyeri kaldırın, geçeceğiz," dedim.

"Özel mülk burası. Öyle elini kolunu sallayan siteye giriş yapamaz. Kime bakmıştınız siz?"

"Demir Salman'a."

"Demir Bey yok zaten."

"Yalan söyleme de aç şunu." İyice sinirlenmeye başlamıştım. Diğer yandan Sina'nm gerçekten burada olmaması gibi bir ihtimal ortaya çıktığı için de paniklemiştim. Ama paniğin sırası değildi, nefesimi dışarı verip soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

"İsterseniz arayalım, evinde değil."

Cevap veremeden Duru, arabadan inip güvenlik kulübesine doğru yürümeye başladı. Adam önünü kesip ona şok tabancası uzattı. "Hanımefendi durun lütfen!" diye uyardı. Duru, küçümseyerek adamın elindeki şok tabancasma baktı ve belinden çok sevdiği Browning'ini çıkardı. Adama doğrultmadan elinde tutup kafasıyla

önce şok tabancasını işaret edip, "Seninki bayıltıyor," dedi. Sonra da bakışlarını kendi silahına indirip, "Benimki öldürüyor," dedi. Tehditkâr bir şekilde, "Bir kuru maaş için canından olma ve aç şu bariyeri," diye de ekledi. Adam gözlerini Duru'nun elindeki silahtan ayırmadan geri geri kulübeye yaklaştı ve kulübeden içeri girip camdan bizi izlemeye devam ederek bariyeri kaldırdı. Duru, eliyle arkadaki araçlardan birini işaret etti ve kuzenlerden Salih arabadan indi. Duru, güvenlik görevlisinin kimseyi özellikle de Demir'i aramaması için Salih'i adamın yanında nöbetçi bıraktı.

Araca geri bindiği an gaza bastım. Evlerin numaralarım sırayla gözden geçirip sonunda doğru villayı bulduk. Ama şimdi de bahçe kapısı olan evin bahçesine girmek sorundu. Duru, hiç beklemeden arabadan indi ve demir kapıya tırmanmaya başladı. Arkasından tırmanmadan önce Hami yanıma gelip Ali, Kerem ve Mustafa'yı gösterip, "Biz dördümüz evin etrafını saralım," dedi. "Tamam," diyerek onayladım ve demir kapıya, kalan diğer kuzenlerimle tırmanmaya başladık. Bahçeye atladığım an ilk dikkatimi çeken zifiri karanlık oldu. Evde hiç ışık yoktu ve bu karanlık benim umudumun ışığını da emip almıştı. Burası boşsa Sina, neredeydi? Şurimşine neredesin?

Belki de evin bodrum katı falan vardı. Duru ve ben önde, diğerleri arkamızda hızla bahçede evin dört bir tarafına dağıldık. Duru, karanlıkta eliyle bana gelmemi işaret edince koşar adım sessizce yanma gittim. Açık garaj kapısmı gösterdi. İçeri girdiğimizde ilk gözüme çarpan, fazlasıyla geniş garajın bir köşesine park edilmiş olan siyah, plakasız araçtı.

Duru, silahını çıkarıp garajdan evin içine açılan kapıya ilerledi. Kapının kulpunu çevirdiğinde kapı

açılınca ikimiz de birbirimize baktık. Ben önden, Duru da beni kollayarak arkamdan girdik içeri. Bu kapı bir hole açılıyordu ve holden de dört farklı kapıya. Arkamızdan Hami ve Yasin de bize yetişmişti. Hepimiz elimizde silahlarla bir kapıyı seçip girdik. Ben, çift kanatlı büyük kapıdan girmiştim ve bu kapı salona açılıyordu. Geniş ve büyük salondaki eşyaların üzeri naylonla kaplanmıştı. Uzun süredir burada ikamet edilmiyordu demek ki. Salonu boydan boya gezip her köşesine baktım. Kimse yoktu. Salonun ortasında öylece dikilirken dikkatimi bir şey çekti. Burada havuz yoktu. Salonun kapısı açılınca Browning'imi o tarafa doğrulttum ama gelen Duru'ydu. "Bu kat temiz," diye mırıldandı. Hep birlikte üst kata çıktık bu kez. Oda oda gezip kimseyi bulamadıkça içimdeki sıkıntı ve boşluk büyümeye başladı.

Duru, evin boş olduğuna emin olduktan sonra ışıkları açmıştı. Evi didik didik etmemize rağmen hiçbir sonuca ulaşamamıştık. Hami ve ben, evin bodrum katma bile inmiştik. Ama bu katta da istiflenmiş eski eşyalar dışında hiçbir şey yoktu. Duru, bizden daha dikkatliydi. Eve geldiği kesin olan Demir'in buraya gelme sebebini araştırıyordu. Üst katlarda hiçbir odaya dokunulmamıştı. Duru, bodrum kata girer girmez dağınık eşyaları gösterip,
"Bunları siz mi dağıttınız?" diye sordu. Olumsuz anlamda başımı sallayınca dağılmış eşyaların ortasındaki boşluğa geçip zemini incelemeye başladı. Birkaç saniye sonra Hami ve beni şok ederek ahşap parke zeminin yarım metre karelik kısmını kapak gibi kaldırdı. Burası, yere gömülü bir sandıktı. İçinde kutular, kablolar vs. vardı. Duru'ya yardım edip hepsini çıkardık. Kutuların bazılarından CD ve fotoğraflar

çıkarken bir kutudan itinayla ayrı gözlere yerleştirilmiş saçlar çıktı. Beş farklı renkte, örülüp iki ucu bağlanmış saçlar vardı bu kutuda. San, kahverengi, kumral, koyu kumral ve Sina'ya ait turuncukızıl renkli saçlar... Hemen kutudan örgüyü alıp emin olmak içinkokladım ve onun kokusunu duyunca boğazıma bir yumru oturdu. Bu kokuyu bir daha duyamayacak olma ihtimali aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. Endişeden başım ağrımaya başlamıştı. Sina neredeydi?

Duru sorumu duymuş gibi, "Buradaymış," dedi. "Saatler önce buradaymış. O manyak, işkence aletlerini burada saklıyormuş. Kutuların çoğu boş. Dahası üstlerindeki toz tabakasındaki el ve parmak izlerine bakarak rahatlıkla kutuların daha yeni açılıp kapatıldığını söyleyebilirim."

"Öyleyse Sina nerede, Duru?" İsyan eder gibi sorduğum soruya Duru bir süre düşünüp, "Buradan götürülmüş," diye cevap verdi.

Hami, kaşlarını çatıp, "Araba burada ama," deyince Yusuf, "Bahçedeki toprak, garaj yolunda, o siyah araca ait olamayacak kadar büyük tekerlek izleri vardı," dedi. Duru, "Sitenin güvenlik görevlisi doğruyu söylüyordu," diyerek ayaklandı.

Hep birlikte aceleyle evden çıktık. Araçlara geri binip sitenin girişine geri göndük.

Salih, hâlâ güvenlik görevlisinin tepesinde dikiliyordu. Otuzlu yaşlarındaki adam bizi görünce iyice gerildi. Salih'e elimle işaret verince adamı kulübeden çıkarıp yanımıza getirdi. Adam korkuyla bize bakarken, "Korkma, sana zarar verecek değiliz," dedim. Duru, "Doğruyu söylediğin müddetçe," diye ekledi.

Adam, “Ben doğruyu söyledim. Demir Bey yok dedim. İnanmadınız,” diye söylendi.

“Tamam, biliyoruz olmadığını ama buraya geldi bugün. Öyle değil mi?” diye sordum.

“Evet, öğleden sonra geldi. Siyah bir araçla. Plaka bile yoktu araçta, camı indirip kendisini göstermeseydi onu da içeri almazdım.”

“Yanında bir kız var mıydı?”

“Ön koltuklarda yoktu. Arkada varsa da bilemem. Ara cam kapalıydı ve arka camlar filmle kaplıydı.”

“Seninle konuştu mu?” diye sordu Duru.

“Evet. Biri onu sorarsa ya da ailesinden biri siteye girerse hemen evi arayıp haber vermemi istedi.”

Duru, “Ne kadar kaldı evde?” diye sordu.

Adam, “En çok yarım saattir. Hemen gelip gitti,” diye cevap verdi.

Duru, “Geldiği siyah araç garajda hâlâ. Neyle siteden çıktı?” diye sordu bu sefer.

Güvenlik görevlisi birkaç saniye düşündükten sonra, “Gri bir ciple çıkıp gitti,” diye cevapladı.

“Plakasını biliyor musun?” diye sordum hemen.

Güvenlik görevlisi, “Hayır,” dediğinde umutsuzluğum içimdeki paniğe karışıyordu.

Duru, “Önemli değil. Sen şu güvenlik kameralarının görüntülerini ver bize. Biz plakaya kendimiz bakarız,” dedi sertçe. Adam, Duru geçerken arkasından yüzünü buruşturup, “Ne ifrit kadın bu ya! Sanki görüntüleri vermem dedim de?” diye söylendi. İçimdeki sıkıntı olmasa adamın bu sözüne çok gülerdim. Kuzenler benim yerime gülerken ben de Duru’nun peşinden güvenlik kulübesine girdim. Duru, bilgisayarın başına kurulmuş görüntüleri arıyordu. Beni görünce sandalyeden kalkıp yerini bana verdi. “Sen daha çok

anlarsın bilgisayarlardan, ben bulamadım eski görüntüleri.”

Sandalyeye oturup bilgisayarı kurcalamaya başladım. Kısa süre sonra aradığımız görüntüleri buldum. Duru, sandalyenin başından yanıma eğilip ekrandaki görüntüleri incelemeye başladı. Siyah bir araçla girmişlerdi ama gri renkli 4x4 bir ciple çıkmışlardı. Duru açıkça gözüken plakayı alıp Utku’yu aradı. Plakayı verip aracın fotoğrafını çekti ve yolladı. Telefonu kapatıp arkadan boynuma sarıldı. “Bulacağız onu abi, topla kendini. Utku, plaka olduğu için bu aracın yerini tespitin çok daha kolay olacağını söyledi. Bir de babam polise bu evde bulduklarımızı haber vermemiz gerektiğini düşünüyor. Ama eve hırsız gibi girdik, bu da suç.”

“Boş ver şimdi suçu falan. Verelim haber. Sonuçta polis bizden daha çok şey bulabilir o evde.”

“Tamam ama izinsiz özel mülke girmekten polis bizi almak isteyecektir.”

“Bulamazlarsa, sorguya da alamazlar. Buradan ayrıldıktan sonra ararız.”

Duru, başını sallayıp beni onayladı ve kulübeden çıkıp araçlara bindik. Hami, güvenlikçiye, “Korkuttuysak kusura bakma. O manyak, yengemizi kaçırdı,” dedi. Adam, “Önemli değil. Ben yardımcı olabildiysem iyi,” demekle yetindi. Arabayı nereye süreceğimi bilemeden hareket ederken Duru, “Abi, senin dairene dönelim. Şu hasta dosyalarına iyice bakmak istiyorum,” dedi. Başımla onayla
yıp Kızılay’a dönmek için sürmeye başladım. Duru, sıkıntıyla, “Sina’nm klostrofobisi var mıydı?” diye sordu.

“Hayır,” derken aklıma hidrofobisi geldi. O manyak, onu suya sokmak isterse yaşayacağı korku aklıma geldikçe korkum arttı.

“İyi, çünkü şey...”

“Ne?”

“Cipin camları film değildi ve aracın içinde Sina yoktu. Yani onu...” Bagaja koymuştu. Duru, gerisini söyleyemese de anlamıştım. Ben, Sina’nm ne kadar çok korktuğunu düşünüp kahrolurken Duru, siteden yeterince uzaklaştığımızı düşünüp polisi aradı ve evde bulduklarımızla cipten bahsetti. Polis, ifade için merkeze gelmesini söylerken Duru, telefonu kapattı.

Daireme vardığımızda babam aradı. Olay yeri inceleme eve gitmiş, CD’ye ve saçlara el koymuştu. Artık cinayetleri Demir’in işlediği kesinleştiğinden tüm mülkler için arama izni de çıkmıştı. Sabaha karşı polis, Salman ailesinin tüm mülklerine eş zamanlı baskın yapacaktı. Ayrıca cip için de anons geçilmişti. Aracı bulmak için polisin uğraşı sürerken Utku’nun hacker arkadaşından da haber bekliyorduk.

Olduğum yerde duramıyordum, sürekli salonda volta atıp duruyordum. Duru, dosyalara gömülmüştü. Kapı çalınca ayakta olduğum için gidip baktım. Boş bir umutla gelenin Sina olabileceğini düşünmüştüm. Ama gelenler; Burak, Tunç ve Arda’ydı. Sırayla sarılıp geçmiş olsun dediler. Yeni haberleri olmuştu durumdan. Yardım edebilecekleri bir şey var mı diye sordular. “Yok,” dedim. Ben bile bir şey yapamıyordum ki...

Sina’nm telefonu çalınca umutlandım yine ama arayan Melis’ti. Telefonu Duru’ya verdim çünkü kimseyle konuşabilecek durumda değildim. Duru, Melis Te konuşurken kapı çaldı yine. Bu kez kapıya

Tunç baktı. Gelenler babam, Utku, Nusret Bey, Gökhan, Yavuz ve Burçin'di. Nusret Bey'in gözleri kızarmıştı. Ortada bıraktığı Sina için ağlamış mıydı? Bu adamın onun için gözyaşı dökmeye bile hakkı yoktu. Tüm bunlar biraz da onun yüzünden Sina'nın başına gelmişti. Onu görmezlikten gelip babama, "Emniyetten bir haber var mı?" diye sordum.

Babam otoriter sesiyle, "Bunları oturunca konuşuruz. Şimdi öp kayınpederinin elini," dedi. Babama kaşlarımı çatarak bakınca o da bana dişlerini sıkarak baktı. Babamın zoruyla Nusret'in elini öptüm. O da çok lazımmış gibi bana sarıldı. Yine her zamanki gibi ayaklı kül tablası gibi kokuyordu.

Babam, savcı tanıdığı olduğu için Salman ailesinin Dikmen'deki villasına izinsiz girişimizin görmezden gelinmesini sağlamıştı. Sonuçta eve hırsızlık için değil, Sina'yı bulabilmek için girmiştik. Saat gece üçü geçiyordu ve Sina öğlen birden beri kayıptı. Hızla akan zaman aleyhimize işlerken, sonunda baskın için polis birimlerinin dağılacağını öğrendik. Hemen merkeze gittik. Polis istemedi ama biz yine de arabalara bölünüp ayrıldık. Babam, operasyona karışmayacağımıza dair emniyet müdürüne teminat verdi. Bulunduğunda tanıdık birilerini görmenin Sina'ya iyi geleceğini söyleyerek baskın yapılacak yerlere gitmemize müsaade edildi sadece. Şüpheli araç, Bala ilçesine girerken trafik kameralarına takılmıştı. Dolayısıyla Bala'daki depoda olmaları ihtimali yüksekti. Duru ve ben, Bala'ya gidecek ekip otosunun peşine takılmıştık. Çok stresliydim. Duru elimi sıkmcaya dek, direksiyonun üstündeki parmaklarımın titrediğinin bile farkında değildim.

“Abi, lütfen sakin ol. Bak daha 24 saat olmadı bile. Ben başına henüz kötü bir şey gelmediğine eminim.” “Duru, Sina senin gibi değil. O güçlü ya da soğukkanlı kalamaz. Çok korkmuştur.”

“Bence sandığından daha güçlü. Fiziksel olarak belki değil ama ben annemi kaybetseydim asla onun kadar çabuk toparlanamazdım. Ya da ben onun yaşadıklarını yaşamış olsaydım asla onun gibi ayakta kalamazdım. Tek başına yaşıyordu seninle karşılaşana dek. Ama bir tek kötü arkadaş dahi edinmemiş. Onun yerinde kim olsa yalnız kalmamak için saçma sapan arkadaş gruplarına katılırdı. O zayıf karakterli bir kız değil. Akıllı, olgun, dürüst, güçlü bir kız. Annem sana öfkesinden Sina’nm karakterindeki güzellikleri görmezlikten geliyor ama o da günü gelince hatasını fark edecek.”

Duru, bu konuda haklıydı. Sina, başına gelen her türlü kötülüğe metanetle göğüs germişti. Onu sağ salim bulduğumuzda bunu da atlatacaktı.

Biz, Bala’daki depoya doğru yol alırken Duru’nun telefonu çaldı. Bana bakıp heyecanla, “Utku arıyor,” dedi. Şu durumda sevgilisi arıyor diye heyecanlanması çok saçmaydı ama telefonu hoparlöre alıp açınca heyecanın sebebinin başka bir şey olduğunu anladım.

“Alo, Utku. Cipten haber mi var?”

“Evet, mavişim.” Utku’nun ona hitap şeklini duyduğum için Duru kızardı. Utku, kendini ve Duru’yu daha fazla utandırmasın diye, “Ne haberi?” diye sorarak varlığımı belirttim. Sesimi duyunca bir an bocaladı.

“Aaa... Şey... Cip tam olarak nerede biliyoruz. Hacker arkadaşım aradı. Şereflikoçhisar’da, Tuz Gölü yakınlarında bir boş arazide. Uydu fotoğrafı atmış

arkadaşım. Kulübe gibi bir yerin yanmda, araç park halinde."

"Yine araç değiştirmiş olmasın," diyerek korkumu belirttim.

Duru, "Abi, bu herif ruh hastası yani bu cinayetler onun için bir tür bağımlılık ve uzun süredir hastanede tıkılıp kaldığı için yoksunluk çeken bağımlı gibi davranıyor. Bu yüzden de artık açık veriyor. Bence doğru yoldayız," dedi.

Utku, "Telefonuna konum bilgisini atacağım. Navigasyonla bulabilirsiniz orayı. Biz hâlâ basılacak ev için Çankaya'dayız, diğerleri de başka yerlerde. En yakın sizsiniz oraya. Beraberinizdeki polis ekibine söyleyerek oraya gidin çünkü tapuda ya da başka bir yerde oranın hiçbir kayıt yok," dedi aceleyle.

"Sağ ol. Sizin kolektifin hackeri çok yardımcı oldu."

Utku çekinerek, "Arkadaşım kolektiften değil, yasa dışı bir örgütten. Eski ev arkadaşım ama sadece. Başka türlü bir bağlantımız yok. İyi çocuktur aslmda, neyse size iyi şanslar. Umarım Sina'yı bulursunuz," dedi.

Duru, telefonu kapatıp, "Valla örgütle bağlantımız yok. Kolektiften bile çıktık," diye savundu kendini ve Utku'yu. Zaten şu an buna kızacak değildim. Allah razı olsun, tanımadığım bir çocuk bana Sina'nm yerini bulmuştu, hem de polisten önce. Örgüt için ne yaparsa yapsın, bizim için insanlık namına Sina'nm yerini bulmuştu. Öndeki ekip otosuna selektör yaptım ve komaya bastım. Sonunda dikkatlerini çekince araçları sağa çektik. Arabamdan inip polislerin yanma gittim.

"Ne vardı?" diye soran çelik yelekli memura, "Şereflikoçhisar'da aradığımız cip," dedim.

"Nereden biliyorsunuz?"

Dum, “Hacker bir arkadaşımız uydudan aracın plakasını arattı ve buldu,” diyerek araya girdi.

Diğer polis memuru, “Amirin izni olmadan yolumuzu değiştiremeyiz. Biz merkeze haber verelim. Merkezin emrine göre operasyonda değişiklik olursa...” diye konuşmaya devam ederken sinirlenip arkamı döndüm ve arabaya doğru yürüyerek bindim. Biraz sonra Duru da yanıma oturdu. Sıkıntıyla nefes verip, “Bunlara kalırsa yarım saatten önce yola dahi çıkamayız. Önce illa Bala’daki depoyu kontrol edecekler. Vakit kaybı sadece,” dedi. Sonra da öndeki polis aracı hareket ederken bana dönüp gözlerime baktı. Bakışmamızda konuşmaya gerek yoktu. Bana, “Ne bakıyorsun sür,” diyordu. Ben de dediğini yaptım. Gaza basıp Şereflikoçhisar’a sürmeye başladım.

Duru, telefonundaki konum bilgisini arabamın navigasyonuna aktarmıştı. Navigasyonun yönlendirmesiyle son sürat sürüyordum. Sonunda uzun bir yolculuğun ardından Utku’nun yolladığı uydu fotoğrafındaki kulübe, görüş alanımıza girdi. Cip hemen yanma park edilmişti. Duru, “Farları kapat,” diyerek beni uyardı. Haklıydı, geldiğimizi o manyağa duyurmak iyi olmazdı. Hızımı düşürüp sessizce kulübeye yaklaştım.

Arabayı durdurup indiğimizde yine karanlık dikkatimi çekti. Burası da terk edilmiş gibiydi. Duru kulübenin etrafında telefonunun feneriyle yerlere bakarak dolanıyordu. Eliyle bana gelmemi işaret edince yanma gittim. Bana tozlu, toprak zemindeki ayak izlerini gösterdi. Kulübenin arka tarafındaki iki kapakta izler yok oluyordu. Sessizce, “Buranın bodrumu var ve oradalar,” dedi.

Sina

Arabadan çıkan uzun, zayıf ve esmer çocuk benden en fazla biriki yaş büyüktü. Onu hiç tanımıyordum. Daha önce görmediğime de emindim. Hiç tanımadığım biri benden ne isteyebilirdi ki? Elimde çalan telefonu işaret edip açmamı söyledi ve "Ona, senin peşini bırakmasını söyle. Bizi takip ederse onu öldürtürüm," dedi. Sürekli dudaklarını yalıyordu. Tiki vardı sanırım. Korku boğazımı yakarken tek endişem Deniz'di. Telefonumu açıp söylediği gibi bizi takip etmesin diye yalan söyledim ama Deniz'i tanıyordum ve beni asla bırakmayacağını biliyordum. O yüzden Berk Can'm adını vererek yanlış yöne gitmesini engellemek istedim. Bunu anlayabilmesi için de ona, "Othello" diyerek veda ettim. Hikâyeyi biliyordu ve umarım anlamını çözebilirdi. Çünkü karşımdaki manyak ne derse desin ben, deli gibi Deniz'in beni bulmasını istiyordum.

Telefonumu kapatıp çantama koydum. Çantamı kabaca kolumdan çekip aldı ve yolun kenarına attı. Arka cebinden bir sprey kutusu çıkarıp yüzüme sıktı. Ben, biber gazı gibi gözümü yakacak bir şey beklerken bilincim kapanmaya başladı. Beni arabanın arka koltuğuna yatırırken aklımdaki son şey yine Deniz'in mavilikleriydi...

Uyandığımda ellerim arkamdan birbirine bağlıydı. Ayaklarım da bağlanmıştı. Ve çok rahatsız bir yerde yatıyordum. Burası o siyah aracın arka koltukları değildi. Korkarak etrafıma baktım ama karanlıktan hiçbir şey göremiyorum. "İMDAT!" diye tüm kuvvetimle bağırdım. Biraz sonra içeriye ışık girince sevindim ama gözlerimin ışıktan ötürü kamaşması geçtiğinde karşımda yine o manyak vardı ve bir arabanın bagajında yatıyordum. Elinde makasla ve gri bir bantla yanıma geldi. "Bağırdığın için acı

çekeceksin. Yaramazlık yaptın ve her yaramazlığın cezası acıdır," dedi. Çok kokutucuydu tavırları, makasla bana bir şey yapmasını beklerken o sadece bir parça bant kesti ve ağzıma yapıştırdı. Sonra birden sessiz gözyaşlarına gömülüp korkudan hıçkırmama sebep olacak şekilde saçlarımı çekip kafamı çevirdi. Saçlarımla oynuyordu ve bu iğrençti. Bu manyağın bana dokunmasını istemiyordum, dokunuşları midemi bulandırıyordu. Saçlarımı ördüğünü anladığımda korkuma şaşkınlığım karıştı. Örgüyü iki ucundan da sıkı sıkı lastikle bağlamıştı. Ve gözyaşlarımm şiddetlenmesini sağlayan o sesi duydum. Metal makasın saçımı keserken çıkardığı o bilindik sesi... Daha ne olduğunu bile anlayamadan beni eski konumuma getirdi ve yine burnuma o spreyden sıktı. Tekrar karanlığa gömülürken deniz gözlünün niye hâlâ beni bulamadığını sordum kendime... Neredesin deniz gözlü?

Bu kez ayıldığımda bir yatağa bağlıydım. Kotum ve uzun kollu tişörtüm, hatta hırkam bile üzerimdeydi ama ayakkabılarım yoktu ve oda zifiri karanlıktı. Gözlerim karanlığa alışınca etrafı incelemeye başladım. Bir kapı dışında duvarlarda hiçbir şey yoktu, pencere ya da havalandırma da. Zaten oda çok dardı, ellerimden ve ayaklarımdan kemerlerle bağlandığım tek kişilik yatak zor sığmıştı buraya. Bu boş ve karanlık odada saatler geçerken korkuyordum. Deniz, niye hâlâ gelmemişti? Beni bulamamış mıydı; yoksa benden vaz mı geçmişti? Hemen inanmışmıydı onu terk ettiğime? Kendi içimde küstüm deniz gözlüme. Nasıl olur da ondan başkasını sevebileceğimi düşünürdü? Bilmiyor muydu ben onundum tüm ruhumla... O da benim... Ruhlarımız

soluncaya dek... Verdiğimiz söze ihanet etmemiştim asla. Öyle mi sanmıştı yoksa?

Bir manyak tarafından kaçırıldığımı nereden bilecekti gerçi. Sahi bu manyak kimdi ve benden ne istiyordu? Şimdi ağzım bantlı değildi ve eğer o adam gelirse bunu ona soracaktım. Beni öldürecek bile olsa bunu bilmeye hakkım vardı. Birden saçlarım geldi aklıma. Korkuma tuhaf bir hüzün eşlik etmeye başlamıştı. Annemin kınalı kuzum diye sevdiği saçlarımı kesmişti. Ölürsem, deniz gözlüden ayrı kalsam da anneme kavuşabilirdim.

Ama annemi çok sevip onu özlesem de deniz gözlüyle kalmak istiyordum. Ölmekten değil de Deniz'den ayrı kalmaktan korkuyordum. Ona bir daha dokunamamaktan, onu bir daha koklayamamaktan, güzel gözlerinde kaybolamamaktan... Ben ölünce Deniz, sever miydi bir başkasını? İçim kıskançlıkla doldu ve kıskançlığın acı tadı boğazımı yaktı. Onu başkasıyla evli ve başka bir kadının çocuğunun babası olarak hayal etmek içimi acıtmıştı.

Ama Deniz'i kucağında bebekle hayal ederken o bebek birden rüyamda gördüğüm tombul yanaklı güzel, küçük kıza dönüştü. İçimdeki tüm korku ve yalnızlık kayboldu. Burada karanlıkta, bir başıma ölmeyecektim. O kız bebeği daha dünyaya getirecektim. Deniz'in çocuğunu... Umut içimi ve karanlık odayı aydınlatırken hafifçe tebessüm ettim. Kızım doğmadan yine bana ışık olmuştu. Tıpkı babasının mavi gözlerinin ışığım olması gibi... Beni neyin beklediğini bilmeden beklerken Deniz Te ve kızımızla geçireceğimiz güzel günleri hayal etmeye başladım. Zaman artık daha çabuk geçiyordu ve korkmuyordum.

Ne kadar sonra bilmiyorum, birden kapı açıldı. O manyak telaşla yanıma geldi. Daha sık dudaklarmı

yalıyordu artık. “Geldiler, buldular bizi. Beklememem gerekirdi,” diyerek kemerleri çözmeye başladı. Kim gelmişti? Deniz beni bulmuş muydu? Uyuşmuş ayaklarım yere değdiğinde beni kolumdan çekerek sürüklemeye başladı. Kapıdan çıkıp karanlık koridorda yürürken, “Sina!” diye seslenen Deniz’in sesini duydum.

“Deniz! Buradayım,” diye karşılık verdim. O manyak, birden kafamı tutup koridorun duvarına vurdu. Acıyla gözlerimi kapatırken boğazımda soğuk metali hissettim.

“Kes sesini! Yoksa boğazını keserim!” dedi ve elindeki bıçağı boynuma biraz daha batırdı. Biz koridorun sonundaki odaya girdiğimizde parlak beyaz floresan ışığıyla kamaşan gözlerimi kapattım. Gözlerimi açmayı başardığımda banyoya benzeyen odadaki karşı kapıdan Deniz ve Duru ellerinde silahlarla içeri girdiler.

Deniz

Duru’nun yardımıyla kapakları kaldırıp açtığımızda, aşağıya inen beton merdivenler çıktı karşımıza. Dar merdivenlerden Duru’nun telefonunun ışığı sayesinde indik. İlk karşımıza çıkan odada alet edevat vardı sadece. Duru, bir kapı gösterince hızlıca oraya yöneldim ve yerdeki bir alet çantasına çarpıp gürültüyle devrilmesine sebep oldum. Duru, onaylamaz şekilde gözlerini açıp bana baktığında ona aldırmayarak kapıdan girdim.

Pis odada tavandan aşağı sarkan askılar vardı. İçimdeki sıkıntı beni boğuyordu, Sina’yı bir an önce bulmam gerekiyordu. Zaten duyulduğumuzu düşünerek, “Sina!” diye bağırdım. Cevap gelince başka odalara açılan iki kapıdan sesin geldiği yere yöneldik.

Burası banyo gibi bir yerdi, her yanı beyaz fayans döşeliydi. Odanın ortasında, resimlerdeki sığ havuz vardı. Bakışlarımı havuzdan kaldırınca onları gördüm.

Sina'm, tam karşımdaydı. O manyak boynuna bir bıçak dayamıştı. İlk dikkatimi çeken kızarmış gözleri oldu. Ağlamış mıydı? Ne yapmıştı ona bu hasta herif? Gözleri gözlerime kilitlendiğinde gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Onu kurtaracağıma ve her şeyin iyi olacağına inanmasını istiyordum.

"Yaklaşmayın!" diye bağırdı ruh hastası.

"Onu bırak," dedim. Öfkeden sesim dümdüz çıkıyordu. "Beni al," diye bir öneride bulundum. Kafasıyla elimizdeki silahları işaret etti. "Yere atıp bana yollayın," diye buyurdu. Duru'yla bakıştık. Bana hafifçe göz kırptığında demek istediğini anlamıştım. Çaktırmadan silahın emniyetini kapatarak yere bıraktım ve ona doğru fırlattım. Duru da aynısını yaptı. Eğilip yerdeki silahları aldı ve birini beline takarken diğerini elinde tuttu. Silahı olmayan sadist pisliği silahlandırmıştık. Duru'ya beni işaret edip, "Onu şuraya kelepçele," diyerek duvardaki kaim boruları gösterdi. Duru'yla beraber boruların yanma gittim. Duru, iki bileğimi de kelepçelere geçirdi. Şu an Sina'nm hayatı tehlikedeyken en doğru olan buydu. Duru, Demir'e dönüp, "Tamam, yaptım," dedi. Sonra da aciz bir tavra bürünüp konuşmaya başladı. "Bak, istersen onu bırakıp beni al." Amatör tiyatrocu olan Duru, öyle zavallı bir edayla söylemişti ki bu cümleyi, bilmesem ben bile inanırdım onun bu hallerine.

"Olmaz!" diye bağırdı manyak herif. "Olmaz, babam onun babası yüzünden öldü. Beni polise şikâyet ettiği için babam ölmek zorunda kaldı. Beni yine o deliğe

onun yüzünden tıktılar. Hem turuncu saçları çok güzel. Kutumda bu renk yoktu."

"Ben, senin kutunu gördüm. Kutunda siyah saç da yoktu. Hem onun saçlarını aldın zaten." Demir, kararsız vaziyette bekleyince Duru, atkuyruğu yaptığı saçlarındaki tokayı çözdü ve saçlarını saldı. Demir, dudaklarını yalamaya başladı. Korkutucu derecede sorunlu manyağın tekiydi. Bir Sina'ya bir Duru'ya bakıyor ve dudaklarını yalayıp mırıldanıyordu kendi kendine. Sonunda iç hesaplaşması bitince belindeki silahı çıkarıp Duru'ya doğrulttu. "Sen geleceksin ama o gitmeyecek," dedi. Duru hiç itiraz etmeden Demir'e yaklaşmaya başladı.

Demir hem manyak hem de salaktı. Beni kelepçeleyip Duru'nun ona yaklaşmasına müsaade etmişti. Oysa ikimiz içinde, hatta bu odada içindeki en tehlikeli kişi Duru'ydu. Ben, birini öldürebilecek caniliğe sahip değildim ama Duru, acımasızdı ve çıplak elle adam öldürmenin onlarca yönteminde ustaydı. Ona boşuna cadı demiyorduk. Elindeki emniyeti kapalı silahla Demir, ecelini yanma çağırıyordu ama haberi yoktu. Asıl dert ettiğim Duru ve Demir kapışırken arada Sina'nın zarar görmemesiydi.

Duru, Sina'ya, "Sana öğrettiklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu. Sina, başını sallayarak onayladı. Duru, Sina'ya ne öğretmişti ki? Duru, "Öyleyse ikinci öğrettiğimi şimdi yap," dedi.

Sina, Demir'in elinden kaçmaya çalıştı ama Demir, bir kolundan tuttu onu. Sina, Demir'in bacağına uygun şekilde tekmeyi geçirince manyak, onu bırakmak zorunda kaldı. Sina da koşup yanıma geldi ama ben kelepçeliydim. "Git!" diye bağırdım ona. "Sensiz gitmem," diyerek bana sarıldı.

Bu arada Demir düştüğü yerden silahı bize doğrulttu ama Duru, Demir'in önüne geçti. Demir, tetiğe bastığında, emniyeti kapalı olan silah tabii ki de ateşlenmedi. Duru, onu tekmelerken Demir, bu kez belindeki kemere takılı şok tabancasını çıkarıp Duru'yu bacağından çarptı. Duru, şokun etkisiyle ileri doğru fırlayıp yere düşerken Sina çığlık attı. "Duru!" diye feryat ettim. Ona yardımcı olamamak ölmekten beterdi.

Duru, havuzun yakınında yerde yatıyordu. Demir, ona doğru gelirken biraz olsun toparlanıp oturur pozisyona geçti. Demir ayağa kalkmış Duru'ya doğru yürürken kırılmış burnundan akan kanı sildi ve dudaklarını yalayarak, "Sen cezalandırılmalısın," dedi. Demir, tabancanın emniyetini açarken Duru, dizlerinin üstünde doğrulup Demir'in elindeki tabancanın namlusunu el çabukluğuyla söktü. Demir, daha ne olduğunu anlayamadan Duru, namluyu onun baldırına saplayarak, "Beni cezalandıracak adam daha dünyaya gelmedi!" dedi.

Demir, acıyla bağırdı ve belinden şok tabancasını çıkarıp Duru'yu tekrar çarpmak istedi ama bacağındaki namlu yüzünden dengesini yitirip havuza düştü. Şok tabancasından çıkan elektrikle havuzda çarpılmaya başladı. Sina, bu görüntüyü izlememek için gözlerini kapattı ve kafasını göğsüme gömdü.

Havuzda bir müddet çarpıldıktan sonra hareketsiz kalan Demir'in bedenine yaklaştı, Duru. Suda hâlâ akım olabilir diye korktuğum için, "Yaklaşma!" diye uyardım.

"Ölmüş sanırım," dedi Duru şaşkınca. "Şok tabancasındaki elektrikle nasıl ölebilir? O kadar yüksek bir akım olmamalıydı."

“Boş ver şimdi onu. Anahtarları bulup beni çöz ve polisi ara hemen.”

Duru, başını sallayıp arkadaki odalara giderken Sina, göğsümde ağlıyordu. “Geçti bebeğim. Geçti şurimşine, buradayım.”

Belime sıkı sıkı sarıldı. “Seni öldüreceğini sandım,” dedi hıçkırıkları arasında.

“Biliyorum ama o oyuncak silahtı.”

Duru, elinde minik anahtarlarla geri gelip beni çözdü ve polisi arayıp haber verdi. Polis ekipleriyle birlikte ambulans da gelmişti. Bende bir şey yoktu ama Duru ve Sina sağlık kontrolünden geçtiler. Polis ekipleriyle birlikte merkeze döndük. Benim arabamı alan polis arkamızdan gelirken, bir polis minibüsüne bindirilmiştik. Demir öldüğü için olası şüpheliler bizdik ama umurumda bile değildi. Sina sağ ve sağlıklı bir şekilde kollanmdaydı. Yan yana oturmuştuk ve bir kolumun altında Duru diğerinde ise Sina vardı.

Merkezin bahçesinde araçtan iner inmez babam bize sarılmak için yaklaşmaya başladı ama Duru, babamı fark etmedi ve ona koşan Utku’nun boynuna sarıldı. Babam, sert bir yüz ifadesiyle ikisini süzerken tek kaşını kaldırıp bana sorarcasına baktı. Ben, susmayı tercih ederken Duru, babamı fark edip Utku’nun kollarından sıyrıldı. Kıpkırmızı olmuştu ama çaktırmayıp, “Babacım,” diyerek babama sarıldı. Babam, sarıldıktan sonra Duru’yu bırakıp, “Bunun hesabını sonra saracağım,” diyerek Utku’yu işaret etti. Utku, gerginlikten renk değiştirmişti. Sina, yanımda endişeyle bana bakarken ben daha ona bir şey diyemeden babam Sina’ya da sarıldı.

“Geçmiş olsun kızım. iyi misin?”

“İyiyim, baba. Bir şeyim yok.”

Babam, Sina'yı bırakıp bana sarılırken koşar adım Nusret Bey geldi ve Sina'ya sarıldı. "İyi misin kızım?" diye sordu ağlamaklı.

"İyiyim baba. Sen de mi geldin?"

"Elbette, bir tane kızım var. Hem Emir Eren seni sorduğunda ne derdim sonra?"

Sina, babasına bir kez daha sarıldı. Ne kadar sevmesem de Nusret Bey, Sina'nm tek ebeveyni olarak kalmıştı ve Sina için değerliydi. Sanırım sırf Sina için ben de ona katlanabilirdim. Kayınpeder bana sarılıp teşekkür ettiğinde bu sefer onu terslemedim.

"Teşekkür edecek bir şey yok. O benim canım," dedim sadece.

Daha fazla konuşamadan polis bizi sorgu için binaya soktu. Duru, ben ve Sina ayrı ayrı sorgu odalarına alınıp sorgulandık. En zor soru, Sina'nm yerini nasıl bulduğumuzdu. Bana yardım etmiş birini ele verecek değildim. Duru da aynı şeyi yapacaktı eminim. Sustum bu konuda, diğer her soruyu doğrusunu anlatarak cevapladım. Sorgu bittikten bir saat kadar sonra olay yeri inceleme ekiplerinin bulduğu kamera görüntüleri suçsuzluğumuzu ispatladı. O ruh hastası, işkenceleri kaydetmek için odaya kamera sistemi kurmuştu ve kameralar her olan biteni kaydetmişti. Demir, kendi başına suya düştüğü için olay kazadan ibaretti. Silahlardan biri Duru'nun ruhsatlı silahıydı zaten, diğeri de Hami'nin üstüne ruhsatlıydı ve bu konuda da pürüz çıkmadı. Polisin işine karışmak mı izinsiz müdahale etmek mi neydi? Onun gibi bir şey için suçlandık ve öğlene doğru mahkemeye çıkarıldık. Orada da babamın bir avukat arkadaşının savunmasıyla zaruret hali ve Sina'nın hayati tehlikesinin önceliği

sayesinde suçsuz bulunup beraat ettik. Her şey bittiğinde Kızılay'daki daireme döndük hep beraber.

Sina'yla yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı aslında ama herkes bize destek olmak için eve gelmişti. Babam eve yemek sipariş etti, zavallı Sina neredeyse bir gündür açtı. Ama yemeğe oturunca fark ettim ki, o kaybolduğundan beri ben de bir şey yiyip içmemiştim. Canımın içi şurimşinem kayıpken nefes almak bile ağır gelmişti.

Duru'ya ve Utku'ya yiyecekmiş gibi bakan babam dikkatimi çekmişti. Akşam tüm kuzenler toplamp yola çıktı. Babam uçakla döneceğini söyleyerek onlarla dönmedi. Gökhanlar da evlerine dağılırken Burçin'in sayesinde kurtulduğunu öğrenen Sina, ona teşekkür ederek yolcu etti. Utku, uyanıklık edip Burçinlerle evden çıkmaya kalkınca babam, "Sen nereye delikanlı?" diye sordu. Olduğu yere çivilenen Utku cevap veremedi. Babam, "Sen geç içeri. Bir hesabımız var seninle," diye en sert ve otoriter ses tonuyla buyurdu. Utku da pisi pisi salona döndü bizimle. Evde babam, Duru, Nusret Bey, Utku, Sina ve ben kalmıştık sadece.

Babam, Utku'yla özel konuşmak istediğini söyleyip çalışma odasına geçti. Duru, gerginlikten tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Sina bile saatler önce kaçırıldığını unutmuş, babamın ve Utku'nun odadan çıkmasını bekliyordu. Nusret Bey, Duru'ya, "Erkek arkadaşın mı, o uzun saçlı herif senin?" diye sordu. Onaylamadığı ses tonundan belliydi. Duru kafasını sallamakla yetinirken Nusret Bey, "Olmaz ama öyle. Saçlar kan gibi atkuyruğu, kulağında küpe... Benim damadı öpüp başıma koydum şu an valla," deyince Duru, kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bu bakışta 'sustur

şu adamı abi' mesajı gizliydi. Utku'nun biraz marjinal bir tipi olduğu doğruydu ama bence gayet iyi ve dürüst biriydi. Tipi aslında özellikle uzun saçlarıpek çok Artvinlide mevcuttu. Hristiyan atalardan yadigâr bir gelenekti uzun saç. Sonuçta şimdi, kuşaklardır Elhamdülillah hepimiz Müslümanız. Fatih Sultan Mehmet, Trabzon'u ve bölgeyi almasa şu an Hristiyan olabilirdik, o ayrı bir mevzuydu. Ama Utku'nun tipi biraz da müzikle uğraştığı için aykırıydı sanırım.

Utku ve babam çıktığında Duru, oturduğu yerden kalktı hemen. Babam, Duru'ya, "Çay demle," dedi sadece. Duru başını sallayıp mutfağa koştu. Babam, Duru'ya prensesim ya da tatlı cadım demiyorsa kesin ona çok kızmış demekti. Utku, utangaç ve gergin gözükse de morali bozuk değildi. Demek ki babam, Duru'ya sadece ona söylemediği için kırgındı. Hemen mutfağa, Duru'nun yanma gittim.

"Bence babam sadece ondan sakladığın için kızgın."

"Öyle mi dersin? Abi, bir de sen çok haklıymışsın Nusret Bey'i sevmemekte. De o adama, ağzına sahip çıksın. Babamın yanmda da öyle konuşmasın!"

"Tamam, sen de az sakinleş."

İçeri geri gittiğimde muhabbetin konusu futboldu. Sina, sıkılıp mutfağa, Duru'nun yanma gitti. Çaylarla döndüklerinde babam, Utku'yla konuşuyor ama Duru'yu görmezden geliyordu. Yatma vakti geldiğinde çok istesem de Sina'yla uyuyamayacağımı biliyordum. Kızlar yatak odasındaki çift kişilik yatakta beraber yattılar. Biz de Utku'yla salonda kanepelerde yattık. Babamlar da mi safir odasındaki tek kişilik yataklarda yattılar. Uyumadan Utku'ya sordum. "Babam ne dedi sana?"

"Sorguya çekti valla. Ne sormadı ki?"

“E sonuç?”

“Niye gelip kendisiyle tanışmadığımı sordu. Ben de Deniz’le tanışmıştık, dedim.”

“Ne yaptın sen?” Babam, ona söylemediğim için bana da kızacaktı şimdi.

“Ne oldu ki?”

“Bir de soruyor musun, ne oldu diye? Yat zıbar!” Babama hesabı sabah verecektim artık.

Sabah Ankara’da bir pastanede hep birlikte kahvaltı ettik. Utku ve Duru uçakla İzmir’e geri döndüler. Havalimanında, babam Duru’yu köşeye çekip bir şeyler konuştu ama ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Babam da akşamüzeri uçakla Trabzon’a dönecekti ama öncesinde beni azarladı. “Benden nasıl böyle bir şeyi gizlersin Deniz?”

“Baba, ben çocukla tanıştım. İyi çocuk, sen de gördün. Duru’yu ispiyonlamadım diye bana kızacaksan da kız. Ama doğru olanın onun size söylemesi olduğunu sen de biliyorsun.” Babam çatık kaşlarla baksa da bir şey demedi. En son onu da yolcu ettikten sonra Nusret Bey kendi arabasına biz de benim arabama binip Eskişehir yolunu tuttuk. Eskişehir’de Sina, kardeşiyle biriki saat hasret giderdi ve biz yolumuza devam ettik. Sonunda evimize geldiğimizde Sina’ya sarılıp, “Her şey geçti. Bak yine evimizdeyiz,” dedim. Onun içinin rahat etmesi ve huzurlu olması her şeyden önemliydi benim için. O, benim her şeyimdi çünkü...

Sina

Yaşadığım korkunç olaylardan sonra evde ve Deniz’in güvenli kollarında olmak harikaydı. O adamın beni kaçırmasından çok Duru’ya ve Deniz’e bir şey olacak korkusu beni etkilemişti. Eve geldikten sonra, önce

duşa girdik beraber. Deniz yıkadı yine beni. Saçlarımı yıkarken kendimi tutamayıp ağladığımda usulca, "Ne oldu şurimşine?" diye sordu.

"Saçlarım... Sen saçlarımı öpüp koklamayı çok severdin hep." Çok çirkindi saçlarım artık.

"Saçlarının kökü sende. Ayrıca ben saçının dibini kokluyordum zaten. Hem o ruh hastasının kestiği örgü de bende."

"Saçlarım sen de mi?"

"Evet." Gülümseyerek burnuma bir buse bıraktı.

Banyodan sonra birbirimizin kollarında yatarken, "Çok korktun mu?" diye sordu.

"İlk başta korktum ama sonra aklıma rüyamdaki bebek geldi. Çok saçma belki ama, nedense gelecekle ilgili tek bildiğim şey bir kızımızın olacağı."

"Niye saçma olsun? Tabii ki bir gün çocuk sahibi olacağız."

"Öyle ama ben, rüyamdaki o küçük canın bana iyi şeyleri ümit etmem için işaret olarak gönderildiğine inanıyorum. Önce ölmekten değil de ölüp sensiz kalmaktan çok korkarken bebeğin yüzü gözümün önüne gelince sağ olarak kurtulup sana kavuşacağıma inancım arttı. O dakikadan sonra da bağlandığım yatakta tozpembe hayaller kurarken vaktin nasıl geçtiğini bile anlamadım."

"Bir şurina, sana ışık oldu öyleyse."

"Şurimşine diyecektin sanırım."

"Şurina, Lazca küçük can demektir."

"Sevdim bu kelimeyi de."

"iyi geceler şurimşine, rüyanda yine şurinamızı gör." "Sana da iyi geceler..."

Sabah kalktığımızda Deniz, iki gündür gitmediği okula gitti. Ben tabii ki yalnız kalmadım. Meraktan ölmüş

olan Melis, sabah sabah kapımıza dayanmıştı. Ona olanları anlattığımda ağlayıp bana sarıldı. Saçlarıma üzülüyorum diye zorla beni kuaförüne götürdü. İşimiz bittiğinde yeni saç modelimle çok hoş görünüyordum. Akşam, Deniz geldiğinde saçlarımı çok beğenmişti. Ertesi sabah, onun ısrarı ile okula gittim. Nerede olduğumu soran herkese, Ankara'ya teyzemi ziyarete gittim yalanını söyledim. 19 Mayıs gösterisi için halk oyunları çalışmalarına da devam ediyordum. Hayat, yoğun temposuyla tekrar normale dönmüştü benim için.

Gençlik ve Spor Bayramı için Valilik'in önünde yapılan kutlamaya beni izlemeye gelen babamı ve Emir Eren'i görünce, hayatın normale dönmediğini, benim için daha iyiye gittiğini fark ettim. Yeni ve çok daha güzel bir hayatım vardı artık... Umut dolu yeni bir hayat...

14. Bölüm
Rezalet
Sina

Valilik'in önünde yapılan tören bittikten sonra babamın ve Emir Eren'in yanma gittim hemen. Emir Eren'i öpüp, "Hoş geldin, ablacım," dedikten sonra babama dönüp ona da sarıldım ve elini öptüm. Babam üstümdeki yöresel kıyafeti gösterip, "Kütüğün Trabzon'a geçmeden Trabzonlu oldun," diye bana takıldı. Öyle mutluydum ki şu an, babam beni izlemeye gelmişti. Deniz, öğretmenlerin bulunduğu gruptan ayrılıp yanımıza geldiğinde babamla el sıkışıp, "Hoş geldiniz," dedi.

Babam, "Hoş bulduk, damat," diye karşılık verince, Deniz endişeyle kaşlarını kaldırıp etrafa baktı. Neyse ki yüksek sesle onuncu yıl marşı çalmıyordu da duyan

olmamıştı. Deniz, kısık sesle, “Burada öyle demeyin,” dedi. “Siz veli, ben de öğretmenmişim gibi olmalı.”

Babam, dudak büzüp, “Kızın babası benim. Millete ne oluyor?” diye sordu. Bu konuşma yine canımı sıkmıştı. Son günlerde yaşadığım onca sıkıntı ve stres zaten beni boğarken bir de başka utanç kaldıramazdım. “Baba, lütfen,” diyebildim. Babam belki kaçırıldığım, belki de annem öldüğü için daha ilgili ve sevecendi. Ricamı anlayışla kabul etti.

“Tamam kızım. E hadi bir fotoğrafımızı çek öğretmen bey, hatıra kalsın,” dedi babam. Deniz, başıyla onaylayıp telefonunu çıkardı cebinden. Biz de yan yana geçtik. Babam beni koltuğunun altına aldı. Ben de Emir Eren’in omuzlarına doladım bir elimi. Ailecek poz verdik.

Deniz, “Tamam,” deyince Emir Eren, bana dönüp, “Abla, ben efe olduğumda siz beni izlemeye gelmiştiniz ya benim bayramımda. Biz de o yüzden senin bayramında geldik,” diye açıklama yaptı. Çok tatlıydı bu tavırları, ciddi ciddi açıklama yapıyordu. “23 Nisan çocukların yani benim bayramım, 19 Mayıs gençlerin yani senin bayramın. Yaşlılara bayram yapmamışlar. Zaten yaşlılar oynayamazdı. Mesela babam hemen yoruluyor. Baba, top oynayalım diyorum, yok oğlum yoruldum, diyor.”

“Ben yaşlı mıyım sıpa?” diye babam yalandan sitem etti Emir Eren’e. Folklor ekibinden Ayla, yanımıza gelip, “Sina, gel hadi yine oynayacağız,” dedi. Ben onaylar anlamda başımı sallarken yanımızdaki Deniz’e dönüp, “Hocam siz de gelsenize. Siz Trabzonlusunuz, kesin biliyorsunuzdur, lütfen kırmayın bizi. Hem bu kez gösteri için değil, eğlenmek için oynayacağız,” diye

bir çırpıda sayıverdi. Deniz, kibarca gülümseyip, "Peki," dedi.

Gösteri parçamız olan Kazım Koyuncu'nun şarkısı, "Ella Ella" tekrar kolonlardan yükselirken biz de yeniden el ele tutuştuk. Deniz, yanımdaki kızla arama girmişti. Beden eğitimi öğretmenimiz Yılmaz Hoca, bizi videoya almaya başladı hemen. Bu video hem mezuniyet töreninde kullanılacaktı hem de yıllığın yanında verilecek CD'de olacaktı. Deniz Te el ele oynarken aklıma yazın olacak düğünümüz gelince heyecan kapladı birden içimi.

Onun gelini olacaktım. Kalbim pır pır atarken, midem merdivende bir basamağı boş atlamışım gibi kasıldı. Gülümsemem tüm yüzüme yayılmıştı. Yine de anlaşılmasın diye Deniz'e bakmamak için kafamı öbür tarafa çevirdim. Bize hasetle bakan Beren'i görünce gülümsemem soldu. Bu kadının bakışları bile nazardı. İnanmazdım aslmda böyle şeylere hiç ama bu kadın söz konusu olduğunda kötü enerji, nazar, hangisini derseniz deyin, gerçekti. Şarkı bitince ayrıldık. Yılmaz Hoca, "Durun hep beraber fotoğrafınızı çekeyim," dedi. Deniz aramızdan ayrıldı ve ekipçe fotoğraf çekildik.

Kızlar Deniz Te hatıra fotoğrafı çektirme yarışma girmişlerdi. Beren bu durumdan rahatsız olmuş bir şekilde onlara da kötü kötü bakıyordu. Deniz, bana attığı kısa bakışıyla 'Gel seninle fotoğraf çekilelim,' diyordu. Yanındaki kızlar canımı sıktığı için bozulsam da belli etmeyip ben de sıraya girdim. Evet, Deniz Te fotoğraf çekilmek için bir sıra oluşturmuştu kızlar. Sıra bana gelince Deniz, "Gülümse şurimşine," diye fısıldadı. Gönlümü almaya çalışmasıyla mutlu olduğum için gülümsedim. Yöresel kıyafetler içinde Deniz'le de fotoğrafım olmuş oldu.

Kutlamalar bitince ben, babamm arabasına bindim. Deniz, önden kendi arabasıyla eve gitmişti. Hemen peşinden eve geldiğimizden daha üstünü bile değiştirememişti. Akşam yemek için Deniz, balkonda mangalı yaktı ve ızgara et, köfte hazırladı. Babamla Deniz, futbol bile konuştular sofrada. Konu iki Anadolu takımıydı; Trabzon Spor ve Eskişehir Spor. Emir Eren de, "Enişte, benim EsEs yazan atkım bile var," diyerek muhabbete ortak oluyordu. Hayatımdaki üç erkek birbirleriyle muhabbet ediyorlardı. Benden mutlusu yoktu o an dünyada. Babamlar, tüm ısrarlarımıza rağmen gece kalmayıp gittiler.

Akşam yatağa girdiğimizde Deniz kısa saçlarımı elleriyle karıştırdı. "Bırak ya!" diye çemkirdim. Erkekmişim gibi saçımı karıştırması hoşuma gitmiyordu. Zaten saçlarım düğüne dek uzamazsa diye endişeleniyordum.

"Asma yüzünü, böyle daha iyi oldu bence."

"Ya düğüne dek uzamazsa?"

"Kısa saçla evlenilmiyor mu?"

"Evlenilir de... Çirkin gelin olurum."

"Sen her halinle güzelsin." Burnumun üstünü öpüp bana sıkı sıkı sarıldı. Deniz sayesinde başıma gelen her dertte metin olabilmiştim. O, bana her sarıldığında güçlü hissediyordum. Başımı koluna yasladım ve onunla uyumanın verdiği huzura sığındım bir kez daha.

Ertesi gün okulda pür dikkat derslere yoğunlaştım. Yazılılar haftaya başlıyordu, LYS'ye de çok az kalmıştı. Sınıfta matematikte ve geometride en başarılı bendim. Nedeni Deniz'in ısrarla her gün bana ders çalıştırıyor oluşuydu. Derslerimdeki başarım da boğulma olayından sonra başlayan popülerliğime ek olmuştu. Sınıftaki kızlar benimle sohbet edebilmek için

teneffüslerde sürekli yanıma geliyorlardı. İkinci teneffüste sıramda oturmuş test çözerken yanıma Derin geldi. “Merhaba Sina.”

“Merhaba.”

“Ya seni de rahatsız ediyorum ama saçlarım nerede kestirdin? Çok beğendim. Ben de kestirmeyi düşünüyorum ama bilmeyen biri keserse ziyan olurlar diye korkuyorum.” Benim saçlarımı ilk manyağın teki kesmişti. Ama tabii sonrasında Melis’in kuaförüne gitmiştik ve bu güzel şekli o vermişti saçıma. “Prenses Kuaför.”

“Tamam, çok teşekkürler. İnşallah seninki kadar güzel olur benimki de.”

“Olur canım, merak etme.” Kafamı test kitabıma yeni indirmiştim ki Derin, “Şey...” deyince yine ona döndüm.

“Bir şey daha var. Sina, yan sınıftan Ozan, senin baloya kiminle gideceğini merak ediyor.”

“Melis Te gideceğim,” dedim hemen. Kimseyi boş yere ümitlendirmek istemiyordum.

“İyi de, Melis sevgilisiyle gitmeyecek mi? Yanlarında üçüncü mü olacaksın?”

“Kimseyle çıkmayı istemiyorum, Derin. Arkadaşına ilet. Baloya yalnız giderim ya da hiç gitmem ama sınav arifesi kimseyle çıkmayacağım.” Bu verebileceğim en ikna edici cevaptı ki Derin de zaten, “Peki, haklısın,” deyip gitti. Neden bilmiyorum ama kısa saçlarımla daha çok dikkat çekici olmuştum okulda. Derin’in getirdiği teklif ilk olmuştu ama son değildi. Talha, yanıma gelenleri kovaladığı halde altı kişiden daha balo için teklif almıştım.

Bir öğlen arası kantinde oturmuş sandviçlerimizi yerken Talha, “Cık!” diye ses çıkarıp bana baktı. Ne

oldu der gibi kafamı sallayınca, “Bu saç rengiyle çok dikkat çekiyorsun. Okulda senin gibi kimse yok,” diye açıkladı. Melis ve ben gözlerimizi devirerek cevap verince, “Aşkım, iyi ki senin saçların kahverengi. Sakın ilerde de kızıla falan boyatma. Yoksa ben kesin katil olurum,” dedi, Melis’e.

Melis, Talha’ya tekrar gözlerini devirip bana döndü. “Baloda ne giyeceğiz?”

“Bilmem. Hiç düşünmedim.”

“Turuncu kafa ben internetten bakmaya bile başladım ama içime sinen bir model bulamadım daha.”

“Çok erken değil mi? 13 Haziran’da balo, daha yirmi gün var.”

“Evet de o yirmi gün çabucak geçer. Biz de elbisesiz kalırız. Son güne kalıp dandik bir şey almak istemiyorum.” “Bence yirmi gün sonrası yerine, bu hafta ve önümüzdeki hafta olan yazılıları düşünsen daha iyi olur.”

Melis, elini çenesine dayayıp düşünceli bir hal aldı. Talha, ellerini ensesinde birleştirip gerinerek, “İyi ki erkeğim. Ben çektim mi takım elbiseyi tamamdır işim,” dedi. Bu lafı hepimizi gülümsetti. Birden içime bir hüzün doldu. “Seneye bu vakitler nerede olacağız kim bilir?” Talha, kolunu Melis’in omzuna atıp, “Seni bilmem ama biz yan yana olacağız,” dedi.

Melis Te aynı anda, “Nasıl?” diye sorduk.

“Aynı üniversiteyi yazacağız Melis’im.”

“İyi de ya tutturamazsa?” diye itiraz ettim.

Talha, Melis’e dönüp, “Hangi bölümü yazacaksın?” diye sordu.

Melis, dudaklarını eğip, “Bilmem, puanım en yüksek neye tutarsa onu yazarım sanırım,” dedi.

“Tamam, süper işte aşkım. İkimiz de bir üniversite seçip onun bölümlerini işaretleyeceğiz. Artık hangisi gelirse.”

Melis, “Delirdin mi? Sırf bir arada olacağız diye kariyerimizi riske mi atalım?” diye şaşkınca sordu.

“Millet en iyi üniversitede, en iyi bölümü okuyor da ne oluyor sanki? Okul bitince yine işsizler.” Talha’nm bu sözleri mantıklıydı. Melis’ten de ses çıkmadığını görünce bunu onayladığını anladım.

Zil çalınca sınıflarımıza geçtik. Yedek öğretmenin girdiği felsefe dersimize Sevda Hanım girince sevinçle gülümsedim. Herkes ayağa kalkmıştı.

“Oturun gençler. Doğum iznim bitti. Geç de olsa dönem bitmeden kavuştuk sonunda,” dedi. Hemen etkili bir şekilde hepimizin dikkatini çekerek derse giriş yaptı. LYS’de çıkabilecek soru tarzlarından örnekler vererek anlatıyordu. Bense hâlâ uzun süredir görmediğim dert ortağımı inceliyordum. Doğumda aldığı kiloların birazını verememişti ama yine de benim için ince burnu ve iri kahverengi gözleriyle öğretmenlerin en güzeliydi. Hatta benim için bir abla sayılırdı. İyi ki dönmüştü, onunla vakit geçiremeden lise bitse üzülürdüm.

Dersten sonra çıkışta kütüphanede buluşmak üzere anlaştık her zamanki gibi. Deniz’e durumu anlatan ve geç geleceğimi söyleyen bir mesaj attım. Kütüphaneye girdiğimiz an Deniz Te burada öpüştüğümüz aklıma geldi ve Sevda Hanım’ı görünce çok kötü hissettim. Yaptıklarımı bilse benimle asla konuşmazdı.

“İyi misin Sina’çığım? Kıpkırmızı olmuş yüzün. Ateşin falan yok ya?”

“Yok hocam. Sırama güneş geliyor, ben de beyaz tenliyim. Ondan olmuştur,” diyerek bahane uydurdum.

“İyi, yazılı haftası grip olma da. Gel otur şöyle karşıma,” dediğinde söyleneni yapıp karşısındaki sandalyeye oturdum.

Gülümseyerek, “Saçların çok güzel olmuş,” dedi.

“Sağ olun.”

“Sebebi annenin vefalından sonra değişiklik istemen mi?” “Hayır. Annemle ilgisi yok. Bir kaza oldu ve saçlarım tarağa dolandı. Kesmek durumunda kaldım. Sonra da kuaför düzeltti.” Gerçeğe en uygun yalanı uydurmuştum.

“Annenin vefatından sonra bu kadar çabuk toparlanmanı beklemiyordum açıkçası. Yani kurtulduğu halde intiharı seni çok sarsmıştı.”

“O, farklı bir durumdu. Annemle beraber geçti son günlerimiz. Ölmeden tesellisini verip de gitti. Hocam, babamla barıştık, biliyor musunuz? Bayramda, benim folklor gösterimi izlemeye bile geldi. Kardeşimle tanıştım ve çok iyi anlaşıyoruz. Hayat bir yerden alıp bir yerden veriyor.” “Hep olgun bir kızdın. Şimdi olaylara bakış açm bile bunu ispatlıyor bana. Aferin sana. Hep böyle güçlü ol. Sabri Bey derslerindeki başarından hep bahsediyordu zaten. Hayata sıkı sıkı tutunmuş olduğunu görmek inan beni çok mutlu etti.”

“Sizi tekrar okulda görmek ve sohbet edebilmek de beni mutlu etti.”

“Canım benim,” diyerek masanın üzerinden uzattığı eliyle yanağımı okşadı.

Eve döndüğümde Deniz, merakla, “Ne konuştunuz?” diye sordu.

“Annemin ölümünü atlatıp atlatamadığımı merak etmiş. Hep yaptığı gibi benim için endişeleniyor.”

“Seni önemsiyor çünkü.”

“Biliyorum. Sabri Bey ve Sevda Hanım, annem hastaneye kaldırıldığı andan itibaren bana sahip çıktılar. Haklarını ödeyemem.”

“Onları düğünümüze davet edecek misin?”

“Hayır tabii ki de. Deniz, öğrenirlerse yüzlerine bakamam.”

“İkisi de iş arkadaşım. Ayrıca okul bittikten sonra evleneceğiz; yani öncesinde olanları bilmeseler de olur.”

“Bir anda kimse evlilik kararı almaz. Ayrıca senin nişanlı olduğunu biliyorlar. Deniz, lütfen böyle bir delilik yapıp düğünümü bana zehir etme.”

“Tamam, sustum.” Deniz, hayali fermuarı dudaklarına çekip gülümsedi. Sonra da, “Sırada kötü haber var,” dedi. Endişeyle, “Ne oldu?” diye sordum.

“Ders vakti,” diyerek tekrar gülümsedi ve çalışma odasına gidip yeni aldığı deneme setiyle geri geldi. Evet, cidden kâbus gibiydi. Günde iki deneme çözüp konu tekrarı yaptığım günler geri gelmişti. Asla bu yoğun çalışma programına alışamayacaktım ama bu çalışmaların okuldaki yazılılara çok yardımcı olduğunu da inkâr edemezdim. Son yazılıları henüz olmamıştık ama böyle devam ederse bu dönem takdir alacaktım. Ders bittikten sonra başım çatlayacak derecede çok ağrıyordu. Deniz, ödül olarak film izlememe müsaade etmişti. O, mutfakta mısır patlatırken ben de ferahlamak için duşa girdim. Deniz seslendiğinde daha yeni çıkmıştım duştan. Hemen giyinip kafamda havluyla salona döndüm. Filmi açmıştı bile. Beni görünce ağzına götürmek için eline aldığı mısırları kâseye düşürdü.

“Ne oldu?” diye sorup üstümde giyinmeyi unuttuğum bir şey mi var diye baktım.

“Saçını mı yıkadın?”

“Duş aldım. Ders çok bunalttı, duş iyi geldi,” diyerek yanma oturdum. Niye bana hayretle bakıyordu ki? Elindeki derin mısır kâsesini sehpanın üzerine bırakıp mutlulukla gülümsedi. “Hidrofobin gitmiş! İyisin yani,” dedi. O söyleyene dek durumum aklıma bile gelmemişti. Duşa girerken de aklımdan geçmemişti.

“Unuttum. Başım ağrıyordu. Sadece sıcak suda gevşemek istedim. Hiç aklıma gelmedi korktuğum falan.”

“Aferin benim aşkıma,” diyerek sarılıp yanağımı öptü. Benden çok sevinmişti. Aslmda zaten doktor zamanla unutacağımı ve geçeceğini söylemişti. Ben de mutlulukla Deniz’e sarılıp koltuğa yerleştim iyice. Oturup Deniz’in hastası olduğu fantastik kurgu seri filmin, yeni çıkan son filmini izlemeye başladık. Ben, duşun da rehavetiyle filmin yarısında uyumuşum. Uyandığımda yatakta, Deniz’in kolları arasmdaydım. Sonraki günlerde okulda son sınıflar arasındaki yegâne konu mezuniyetti. Yıllık ve mezuniyet töreni için bir fotoğrafçı tutulmuştu ve okul bahçesinde, sınıfta, hatta kantinde pek çok toplu fotoğrafımız çekildi. Deniz, bir yolunu bulup her fotoğrafta yanımda dikiliyordu. Sınıf öğretmenimiz olarak derslerimizle ilgilendiği kadar mezuniyetle de ilgileniyordu. Mezuniyet töreninde bizi tanıtacak yazıları bizzat okuyup elden geçiriyor, yıllık için sınıftan görevlendirdiği dört öğrenciyle birlikte üşenmeden hatıra slayt hazırlıyordu. O, yine rehberlik dersinde bunlardan bahsederken öğretmenliğin ona ne kadar yakıştığını ve işini hakkını vererek yaptığını düşünüyordum.

Deniz

Sina, bana düşünceli bir tavırla bakarken sene başından beri hep yaptığım gibi bakışlarımı ondan kaçırdım. İlk öğrencilerimi mezun ediyordum ve bu özel zamanlarını, en iyi anılarla taçlandırmak istiyordum. Liseyi, mutlu ve eğlenceli hatırlamalarını istediğim için yıllık ve mezuniyet için fotoğraf çekimine ayrıca önem vermiştim. Okulun içinde sınıfça pek çok fotoğraf çekilmiştik ama bunlar çok resmiydi. Sınav stresini ve üniversite için taşıdıkları gelecek kaygılarını üzerlerinden atabilsinler diye bir piknik ve bir de gezi düzenleyecektim. Planladığım Denizli gezisi için Milli Eğitim izin verdiğinde bunu öğrencilerimle paylaşacaktım. Son sınıflara sürpriz olacaktı bu günübirlik gezi. Ama şimdi mezuniyet töreni için internette bulduğum eğlenceli bir videodan bahsedecektim.

"Arkadaşlar, mezuniyet için eğlenceli bir video çekelim istiyorum. Bu, dört yıl boyunca yaptıklarımızı sayılarla ifade edeceğimiz bir video olacak. Mesela sınıfa gelmek için çıktığınız merdivenlerin basamak sayısı gibi. Henüz hesaplamadım ama mesela bu dört yılda 400 bin basamak inip çıktık, diyeceğiz. Videoda siz merdivenlerden iniyor olacaksınız. Şimdi bu örneği çoğaltmak için sizlerin de yardımını istiyorum."

"Hocam, matematik öğretmeni olduğunuzu burada bile belli etmişsiniz," dedi Bilgesu.

"Öyle oldu biraz. Böyle bir düşünce oluşmasının sebebi biraz sayıları sevmem, biraz da farklı olması. Hadi bekliyorum, yeni örnekler üretin!" Benim bu sözümle sınıftakiler bir bir öneride bulunmaya başladılar. Ben de not almaya başladım.

"Hocam, çözdüğümüz testlerin sayısı olabilir."

Yusuf, “Ya da çözemediğimiz,” deyince tüm smıf güldü. “Okula gelmek için kat ettiğimiz yol.”

“Alman düşük notlar,” diye ben de araya girdim. “Kopya girişimi sayısı,” dedi bir başkası.

“Kaç kez zil çaldığı.”

“Okula geldiğimiz gün sayısı.”

Liste uzayıp giderken eğlenerek not alıyordum. Hepsi ışıl ışıl gülen gözlerle bana bakıyorlardı. Her biriyle gurur duyuyordum. Sadece beş ayda derslerinde hepsi çok yol kat etmişlerdi. İlk mahsulünü toplayan bir çiftçi gibiydim. Emeklerimin karşılığına bakıyordum. Gözüm arkadaşlarıyla konuşan Sina’ya takılınca içim burkuldu. O da sadece öğrencim olabilirdi. Aslında ben mesleğimin yüz karasıydım. Hiçbir şey de bu yanlışımın üzerini örtemezdi. Kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmak için, “Arkadaşlar!” diyerek sınıfın dikkatini çektim. Aralarında konuşan öğrenciler susup bana döndüler.

“Çamlık’a piknik düzenledik bu hafta sonu için. Tüm son sınıflar olacak. Mangalda sucuk ve köfte olacak. Bunun için para toplayacağız. Katılmak isteyenler, smıf başkanma adını yazdırsın.” Duyurum üzerine sınıfın büyük kısmı sevindi. Bir iki derslerine çok bağlı öğrencim, “Haftaya yazılılarımız başlıyor,” diye itiraz ettiler.

“İyi ya yazılılardan önce kafanız rahat olur, stres atarsınız,” diyerek oyunbozanlık yapmalarını engelledim. Tüm sınıfımı pikniğe katılmaya ikna etmiştim sonunda.

Hafta sonu, okul bahçesinde, tuttuğumuz otobüse binip Çamlık’a doğru yola çıktık. Öğleden önce mangalın başında saatlerce durmak zorunda kaldığım için eğlenceli olmamıştı benim için. Neyse sonunda hep

birlikte masalara kurulup ekmek arası sucukları yedik de ben de özgür kaldım. Geçen sefer yaşanan Sina'nm düşüp boğulma olayı nedeniyle çok dikkatliydim. Sina başta olmak üzere sorumluluğumdaki öğrencilerimi izliyordum. Herhangi bir kaza bela olmazken bir iki öğrencimi çift olarak gözden uzak yerlere gitmeye çalışırken yakaladım. "Haşan! Büşra! Nereye gidiyorsunuz?" Çağrıma cevap vermeyip kıpkırmızı yüzlerle geri döndüler. Sonuçta kızları, babaları bana emanet etmişti. Bu yaptığım ikiyüzlülüktü aslmda ama Sina'yla yaptığım yanlış yüzünden bana emanet kız öğrencilerimi ortalığa salacak değildim.

Piknikte öğrencilerimle hiç olmadığım kadar samimi olup yakartop oynadım. Karşı takımdaki Sina'yı özellikle vurmaya uğraşıyordum. Benim kızıl güzelim güçsüzlüğüyle ters orantılı şekilde çevikti ve çok hızlı hareket ediyordu. Dikkat çekmesine aldırmadan ona odaklandım. Ama zaten takım olarak bir türlü vuramadığımız Sina, en güçlü rakip olduğu için artık ısrarla onu vurmak istemem doğal olmuştu. Vurulup oyundan çıkmış takım arkadaşları, "Sina! Sina!" diyerek tezahürat ediyorlardı.

Bizse bakışlarımızla anlaşıyorduk. Zümrüt kadar parlak yeşil gözleriyle gözlerime bakarak bana meydan okuyordu. Artık Sina hariç tüm rakipleri vurmuştuk. Sina, ortada sayı yapmak için uğraşıyordu. Eğer on tur daha vurulamazsa tüm takımı yine oyuna girecekti. Ve hiç de onu vurabilecekmişiz gibi gözükmüyordu. Savaşta ve aşkta her yol mubahtır hesabı ben de hileye başvurmaya karar verdim. Takım arkadaşları attığı turları sayıyordu. "Biiii... ikiiii... Üüüç... Döööört... Beeeeş... Altını..." Oyun elden gidiyordu. Elimdeki topu havaya atmadan Sina'nm gözlerine baktım ve tüm

gözler Sina'dayken çaktırmadan, havayı öpüp ona ufak bir öpücük yolladım. Yaptığım şey yüzünden afallayıp toptan zamanında kaçamadı ve onu vurdum. Bizim takım etrafıma toplanıp sevinç nidaları atarken Sina, öfkeyle kıstığı gözlerle bana bakıyordu. Bu hali daha çok neşelendirmişti beni.
Akşam yorgun argın eve döndüğümüzde çattığı kaşları altından bana bakıyordu. Takılmak için, "Bir şey mi oldu şurimşine?" diye sordum.
"Deniz, nasıl olur da bana öpücük yollarsın?"
Bu sefer dudaklarına gerçek bir öpücük bırakarak, "Böylesi daha iyi, haklısın," dedim. Kamıma yumruk attı. Eli öyle hafifti ki bunun bedenime hiçbir etkisi olmamıştı. Onu neşelendirmek için abartıyla, "Aah!" deyip iki büklüm oldum. Hareketim üzerine ciddiyetini korumaya çalışsa da sonunda dudakları genişleyip gülümsedi. "Pisliksin. Bugün yaptığın hileydi."
"Biliyorum," diyerek onu omzuma attım. Kahkahası kulaklarımı doldurup içime mutluluk sararken, "Bir oyuna daha ne dersin?" diye sordum imayla.
"Bu oyunda saha yatağımız mı olacak?" diye kıkırdayarak sordu. Onu yatağa atıp burnunun üstünü öptüm ve "Evet, aşkım," dedim. Kollarını boynuma dolayıp dudaklarına ruhumu emanet ettim. O atlatsa da ben hâlâ onu kaybetme korkusunu atlatamamıştım. Ona her dokunuşumda, hâlâ yanımda olduğu için şükretmeden edemiyordum. Ona dokunurken en değerli nimetim olduğunun farkındaydım artık...
Hafta içi Sina'nın tüm isyanlarına kulak tıkayıp yazılılar ve sınav için onu çalıştırmaya devam ettim. Ama yazılılar başladığında bana duacı oldu. "Aşkım, ders çalışırken mola vermediğin için sinir olsam da kabul ediyorum; sayende hep yüksek notlar aldım."

“Ya Sina Hanım, neymiş; demek ki disiplinli ders çalışmak başarıyı getiriyormuş.”

“Öyleymiş deniz gözlüm. Baksana coğrafyadan yüz almışım.” Elindeki telefonunu bana uzatıp eokul sayfasını gösterdi. Notları, onunla gurur duymamı sağlamıştı. “Aferin sana balım,” diyerek alnını öptüm. O da iki eliyle belime sarılıp kafasmı göğsüme yasladı. Bu şekilde bana sığınması eksik yarımı tamamlıyordu. Ben de ona sıkıca sarılıp artık az da olsa uzayıp kulaklarını geçen saçlarını öptüm. Düğünde kısa saçlı olacağım diye üzüldüğü aklıma gelince, “Saçların beklediğinden hızlı uzuyor. Boşuna dert ettin,” dedim.

Eliyle saçlarını düzeltip, “Öyle oldu cidden,” diyerek içimi ısıtan bir şekilde bana gülümsedi. Ona daha sıkı sarılarak yüzüne bir sürü minik öpücük bıraktım. Elindeki telefonu çalınca, “Aaa Duru arıyor,” deyip yanımdan kalktı. Ben de şu an tüm benliğimi kaplayan duygularla Sina’nın yıllık yazısını yazmaya karar verdim. Okulda kullandığım evrak çantasından Sina için arkadaşlarının yazdığı notları buldum. Hepsi hemen hemen aynı şeyleri yazmışlardı; Sina’nın sessiz sakin biri olduğunu. Oysa benim kızılım gülünce etrafında güller açıyordu. Kahkahası en güzel melodiyi bile gölgeliyordu. Kalemi elime alıp içimden geldiği gibi yazmaya başladım.

“Sınıfımızın cam güzelidir. Cam kenarındaki sırasından dışarıyı izlemeyi çok sever. İçinde taşıdığı acıları yüzüne yansıtmayacak kadar metanetli, omzundaki ağır yüklerden şikâyet etmeyecek kadar olgundur. Zümrüt gibi yeşil gözleri ve alev saçlarıyla güzelliği göz kamaştırsa da her konuda olduğu gibi bu hususta da mütevazıdır. Derslerindeki başarısıyla sınıfımızın gururu olmuştur. Güldüğünde etrafa neşe

saçan, parıltısıyla bizi mutlu eden arkadaşımızı; dünya klasiği romanlarıyla ve yaralı kanatlarına rağmen hayata sıkı sıkı tutunmasıyla hatırlayacağız. İleride çok iyi bir edebiyat öğretmeni olacağına ise hiç şüphemiz yok. Başarılar dileriz kızıl güzel...”

Yazının sonuna şurimşine yazmamak için kendimi tutmam gerekti. Yıllıkta yer alacak bu yazı ona sürpriz olacaktı.

Yanıma geldiğinde çok heyecanlıydı, “Ne oldu? Ne istiyormuş bizim cadı?” diye sordum.

“Bana baloda giymem için bir elbise almış, mezuniyet hediyesi olarak. Elbisenin fotoğrafını attı. Çok güzel, Deniz.”

Telefonunu uzatıp uzun tozpembe elbiseyi gösterdi. “Üzerinde harika duracağına hiç şüphem yok aşkım.”

“Teşekkürler, deniz gözlü.”

“Duru başka bir şey dedi mi peki?”

“Evet, annen ona küsmüş. Canı sıkkındı biraz.”

“Neden?”

“Utku yüzünden sanırım.”

Hemen kalkıp telefonumu aldım ve Duru’yu aradım. Daha Duru açmadan Sina beni yalnız bırakmak için salondan ayrıldı. Duru, “Alo,” diyerek telefonu açtığında, “Annem seninle konuşmuyor mu?” diye sordum.

“Sana da iyi günler abiciğim! Ve evet, babam Utku’yu anlatmış anneme. Annem de, ‘Biz seni okumaya yolladık, sen sevgili bulmuşsun, yazıklar olsun!’ başlıklı bir azarla beni payladı. Sonra seni de işin içine kattı. İkimize birden saydı durdu. Ben ne yanlış yaptım da bu çocukların ikisi de ahlaksız oldu diyor, başka şey demiyordu.”

“Durum vahim desene.”

“Öyle Valla. Şimdi benimle de konuşmuyor. Bana anne demeyin deyip kapattı yüzüme.”

“Sıkma canını hiç. Bana takılmış kafası aslında, sen de üstüne tuz biber oldun sadece. Affeder bir süre sonra, duramaz o sensiz.”

“İnşallah.” Duru, derin bir nefes verip, “Dedemle niye kavga ettiniz?” diye sordu.

“Sen nereden duydun bunu?”

“Annem dedi. Sina’yla birliktesin diye dedem senden tüm mal varlığını geri almış.”

“Evet, doğru.” Onun için harcadığım para sebebiyle bunların olduğunu Duru’nun öğrenmesini istemiyordum.

“Nedense bu bana hiç de inandırıcı gelmedi. Ama ben öğrenirim zaten işin aslını.”

“Uzatma Duru, yok başka şey dedim ya sidikli cadı.” “SENSİN SİDİKLİ!” Bana bağırıp telefonu yüzüme kapattı. Ama zaten onu kızdırmaktaki amacım da buydu; konuyu ve telefonu kapatmasını sağlamak. Sina, yanıma gelip, “Büyük bir sorun yoktur umarım,” dedi.

“Yok, bebeğim. Sen takma kafana bunları. Annem, Duru’nun erkek arkadaşı olmasına kızmış sadece.”

“Bu çifte standart ama. Yani sen benimle yaşıyorsun, sana bir şey demiyor ama Duru’nun sadece çıktığı birisi var diye kızıp küsüyor.”

“Eski kafalıdır annem,” diyerek kestirip attım. Annem, bizi de onaylamıyor desem Sina hem çok üzülür hem de benim ailemle aram bozulmasın diye ayrılmak isterdi. Oysa onun tek derdinin kepli fotoğrafı ve balodaki saçı gibi şeyler olmasını istiyordum. Konuyu değiştirmek için, “Ne zaman kep ve cübbe ile fotoğraf çektireceksiniz?” diye sordum.

“MelisTe yarın gideceğiz. Eskişehir’den profesyonel bir fotoğrafçı gelmiş, ona gideceğiz.”

“İyi bakalım. Ama yarın akşamüzeri mezuniyet töreni için provalar var, geç kalmayın.”

“Tamam, öğretmenim!” Gözlerini devirerek yarım ağız güldü. Ona şakayla gözlerimi kısarak baktım. Ne yapacağımı anlayıp kaçsa da onu koridorda yakalayıp gıdıklamaya başladım. Gülerken çırpınıp, “Ya Deniz! Tamam!” diye söyleniyordu. Ona aldırmadan gıdıklaya gıdıklaya gerileyerek yatak odasına girmesini sağladım. Onu yatağa itip üzerine uzandım. “Benimle, yani öğretmeninle alay mı ettin sen küçük hanım?”

“Evet,” diyerek nazlı nazlı omuz silkti.

İyi ki onunla birbirimizi hiç tanımıyorken birlikte olmuştuk. Aksi halde öğrencimken onu görmezden gelebileceğime eskisi kadar emin olamıyordum bir türlü. Çünkü biliyordum ki, o benim kaderimdi ve bir gün elbette yollarımız kesişecekti. Koşullar ne olursa olsun yine benim olacaktı sadece, ben de onun. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Sina

Uyumak için yatakta dönerken, Deniz beni yine koynuna çekti ve üşümüş ayaklarımı bacaklarının arasına aldı. Bu şekilde ona sığınmayı çok seviyordum. Güvenli ve huzurlu hissettiriyordu. İçimden gelerek, “İyi ki varsın,” dedim.

“Sen de şurimşine.” Saçlarımı öpüp bana daha da sıkı sarıldı ve kendimi uykuya mutlulukla bıraktım.

Sabah kahvaltı ederken Deniz, çok neşeliydi. Haşlanmış yumurtasını bana uzatıp, “Hadi yumurta tokuşturalım!” dedi.

“Aşkım, çocuk muyuz biz?”

“Sen sayılırsın, daha dün çocuktun.” Pis pis sırıtıyordu ve yine yaşımın ondan küçük olmasıyla alay ediyordu. Ona meydan okuyarak, “Tamam, tokuşturalım,” dedim.

“Sana öncelik tanıyorum. Ben sabit tutayım sen vur.”

“Tamam,” diyerek tüm kuvvetimle yumurtamı yumurtasına vurdum. Ben merakla yumurtama bakarken Deniz, sağlam yumurtasını gösterip kahkaha attı. “Evet, ben kazandım,” diyerek tek kaşını kaldırdı.

“Gıcıksın!” diyerek kırık yumurtamı soydum ve surat asarak kahvaltımı ettim. O ise bana hep alayla gülümseyerek bakıyordu. Kahvaltımı bitirdiğimde servis şoförüm çağrı atınca evden çıkmak için kapıya yöneldim. Ben ayakkabılarımı giyerken Deniz, “Bu kadar üzülme, bir dahaki yumurta dövüşüne artık,” diyerek güldü. Ben de ayakkabılarımı giyip asansörü çağırdım. Asansörü beklerken aklıma gelen muziplikle ona dil çıkardım. Ben asansöre binerken arkamdan, “O dilini kopanrım,” diye yalandan tehdit etti. Gerçi sesi çok ciddiydi ama asansörde güvendeydim.

Tabii zemin katta asansörün kapısı kayarak açıldığında bana öfkeyle bakan Deniz’le karşılaşmayı beklemiyordum. Deniz’in bakışları korkutucu da olsa bu kadar hızlı aşağı indiği için şaşkınlığım ağır basmıştı. “Nasıl bu kadar çabuk indin?”

“Bir zilli benimle alay etti, ben de ceza vermek için acele ettim.” Nefes nefese kalmıştı ve nefesini düzenlemeye çalışırken kesik kesik konuşuyordu.

“Delisin sen!”

“Belki.” Asansöre girip kapıyı kapattı. Ciddi ciddi öfkeli bakıyordu ama onu çok iyi tanıyordum ve bu sadece bir oyundan ibaretti.

“Yalnız, artık eskisi gibi senden korkmuyorum.”

“Hımm... Öyle mi?” Yaklaşarak beni asansörün ayna kaplı duvarıyla arasına hapsetti. Dudaklarıma eğilip çok yakın bir mesafeden, “Bir şey unutmadın mı?” diye sordu. Biraz düşünüp, “Hayır, unutmadım,” dedim.

Dudaklarımı öpmeye başladığında, gözlerimi kapatıp ona esir oldum. Öpüşmemiz derinleşirken nedense hiç durmasını istemiyordum. Bunu anlamış olacak ki, aniden beni bırakıp, “İyi dersler,” dedi. Onun muzipçe sırıtan yüzüne karşı benim ifadem hayal kırıklığı doluydu.

“Asansörde öyle bir şey çok ayıp olurdu, küçük hanım. Bu cezaydı, bana dil çıkarırsan öyle olur,” dedi.

Asansörün kapısını açtı ve bana el salladı. Asansörün aynasında üstümü başımı düzeltip hışımla kabinden çıktım, o da tekrar düğmeye basıp üst kata geri çıktı. Bana yaptığı bu... bu... çok utanç vericiydi. Rezil olmuştum karşısında. Ona karşı zaafımı yüzüme vurup bana karşı kullanması hem sinirlenmeme hem de utanmama neden olmuştu. Niye hep kontrol manyağıydı? Ona dil çıkarmama ya da söylediklerine cevap vermeme neden bu kadar takılıyordu ve neden daima bu hususta benimle yarışıyordu? Bir kez de alttan asla olmaz mıydı? Olmazdı, olamazdı... O, Deniz Sezgin’di; Karadeniz’in hırçın ve inatçı erkeği...

Gerçi onun bu hallerini seviyordum. İlişkimizin tuzu biberiydi bu çekişmelerimiz ve atışmalarımız. Çok kızmama rağmen, asansörden çıkarken bana muzipçe sırıtıp el sallamasını hatırlayınca gülümsemeden edemedim.

Servise bindiğimde servis şoförümüz, “Kızım, nerede kaldın? Seni bekliyoruz kaç dakikadır,” diye beni azarladı. “Özür dilerim,” diyerek yerime oturdum,

çantamdan kulaklığımı çıkarıp telefonuma taktım ve müzik dinlemeye başladım.
Bu hafta sınav haftasıydı ve okulda, son sınıflar için yoğunluk hat safhadaydı. Bugün hem iki dersten yazılım vardı hem de Melis Te kepli fotoğraf çekimi için fotoğrafçıya gidecektik. Tabii bir de akşam altıda mezuniyet töreni provaları vardı. Fotoğrafçı profesyoneldi ve bu sebeple çok doluydu. Bugüne randevuyu zar zor alabilmiştik, bu kadar yoğun bir günde mecbur onu da araya sıkıştırdık. Okulda son ders zili çalar çalmaz toplanıp sımftan çıktım ve koridorda, beni sabırsızlıkla bekleyen Melis Te karşılaştım.

"Nerede kaldın turuncu kafa?"

"Hemen toplanıp geldim."

"Daha kuaföre gideceğiz, fotoğrafçıyla randevumuz dörtte, yani çok az vaktimiz var. Hadi hadi!" Melis'in kolumdan tutup sürüklemesiyle koşar adım merdivenleri indik ve kuaföre doğru koşturmaya başladık. Melis, akıllılık edip kuafördeп de randevu almıştı. Geldiğimiz gibi bizi alıp saçlarımızı yıkadılar. Ben, artık kısa saçlı olduğum için sadece fön çektirecektim. Melis'inki ise dalgalı yapılacaktı. Tek dileğim düğüne dek saçlarımın uzayabilmesiydi. Saçlarımız ve makyajlarımız bitince kepler kafamıza tokalarla sabitlendi. Artık hazırdık. Fotoğraf stüdyosuyla kuaför yakındı ve çok şükür ki kafamızda keplerle uzun bir mesafe kat etmemize gerek kalmadı. Fotoğrafçı önce Melis'in fotoğraflarını çekti ve içlerinden en güzellerini bastırmak üzere hep birlikte seçtik. Sıra bana geldiğinde objektif karşısında kasılıp kaldım. Fotoğrafçı her gülümse deyişinde yapmacık bir ifadeyle sırıtıyordum. Fotoğrafçı da rahatlayıp gülümseyeyim diye bana sorular soruyordu.

“Hangi bölümü istiyorsun?”

“Türk Dili ve Edebiyatı.”

“Hangi okul peki?”

“Bilmem, daha LYS olmadı bile, puanıma göre bakarım.”

“İnşallah gönlüne göre olur. Peki, nelerden hoşlanırsın?”

“Kitap okumaktan.”

“Rahat ol. Kasma kendini, kafanı az sağa çevir. Tamam. Hangi takımı tutuyorsun?”

Bu soruya ben cevap vermeden Melis güldü çünkü ben takım tutmazdım ve her fırsatta fanatizmin ne kadar aptalca olduğunu anlatırdım Melis’e. Melis’in gülüşü banada sirayet etmişti. Gülümseyerek, “Ben takım tutmuyorum,” dedim. O an deklanşöre basıp en güzel gülümsediğim fotoğrafı yakaladı, fotoğrafçı. Sonunda benim için de çekimler bittiğinde fotoğrafçı üç gün sonra fotoğrafları almaya gelebileceğimizi söyledi. Provaya kadar kırk dakika vaktimiz vardı ve biz de Melis Te bu süreyi yemek yemek için kullandık. Çok sevdiğim Donas’ım bittiğinde kalkıp kapalı spor salonuna gittik.

Deniz, bizim sınıfımızla ilgili tüm ayarlamaları yapmak için bilgisayarın başına oturmuş slayt resimlerini kontrol ediyordu. Spor salonunun içine sandalyeler yerleştirilmişti. Biz o sandalyelerde oturacaktık ve ismi okunan sırayla ortadaki boşluğa gelip diplomasını alacaktı. Her sınıfa, dereceyle mezun olanlar hariç diplomalarını sınıf öğretmenleri verecekti. Kimin nereye oturacağı, hangi sırayla sahneye çıkılacağı, velilere izletilecek slaytlar, okul birincisinin müdürden diploma alıp, adını okul kütüğüne çakması...

Daha pek çok şeyin ayarlaması yapılıp 6 Haziran'da yapılacak tören için hazırlandı.

Birden o günün aynı zamanda Deniz'in doğum günü olduğunu hatırlayınca tatlı bir telaşa kapıldım; ona ne hediye almalıydım acaba? Aslında ona, onun parasıyla hediye almak saçmalık olurdu, zaten bir şeye de ihtiyacı yoktu. Yazılılar arasında bana düşünecek bir konu daha çıkmıştı ve Deniz'i mutlu edecek bir şey hediye etmek istiyorsam ince düşünmeliydim.

Deniz

Haziran'ın ilk haftası tüm son sınıf öğrencilerinin yazılılarını bitirmiştik. Tüm öğretmenler bu konuda ortak karar almıştık, LYS için son tekrarları ve denemeleri rahat rahat yapabilmeleri içindi bu. Bu hafta sonu Denizli'ye yapılacak gezi için öğrencilere duyuru yaptığımda sınıftan bir sevinç nidası koptu. Sürprizim beklediğim etkiyi yaratmıştı. Gezi öğrenci başına 150 TL idi ve zaten günübirlikti. Bu ücreti karşılayamayacak öğrencilerimi artık biliyordum ve onlarınkini de ben ödeyip tüm sınıfın, tam kadro geziye katılmasını sağladım. Çünkü böyle şeyler herkes bir arada olunca güzel ve eğlenceli olurdu. Komik yıl sonu videomuzun çekimleriyse hâlâ sürüyordu.

Bir sahnesinde Sina da yer alıyordu. Onu, hesaplamaktan vazgeçip abartılı şekilde yazdığımız '4 yılda 258 bin test sorusu çözdük,' yazısının görseli olarak, önünde yığınla test kitabı, sırasında oturmuş, soru çözerken videoya çektik. Topluca olan sahnelerde zaten hep vardı. Video çok eğlenceli olmuştu. Ben, her şeyi kabaca hesaplama taraftarıydım ama öğrencilerim, kafadan salladıkları, abartılı sayıların daha komik duracağını savunup, beni de ikna ettiler. Örneğin; okula gelirken kat edilen yol için '4 yılda okula gelebilmek

için 40.075 km yol kat ettik' diye ekvator uzunluğunu yazmışlardı.

Denizli gezisinden sonra karne gününe dek Sina'nın okula gitmesine gerek olmayacak, LYS için hızlı tekrar ve deneme maratonuna başlayacaktı. Sina, yine salonda ki masada oturmuş soru çözerken kapı çalınınca kalkıp açtım. Kargo gelmişti. "Sina Taner?" diyen kargocuya, "Burada," dedim. "Çağırayım, bir dakika."

"Fark etmez, size de verebilirim. Bir imza alabilir miyim?" "Tabii." Kargocunun uzattığı bloknottaki kâğıdı imzalayıp naylon zarftaki ince paketi aldım. Kargocuya iyi günler dileyip adamı yolladıktan sonra paketin üstündeki gönderen kısmına baktım. Paket, Sina'nm eski oda arkadaşı Pelin'den geliyordu. Salona geçip soru çözen Sina'nm önüne paketi bıraktım. Soran gözlerine cevaben, "Pelin'den," dedim. Merakla yırtıp paketi açtı ve içinden süslü, beyaz bir zarf daha çıktı.

Sina, mutlulukla, "İnanamıyorum!" diyerek zarftan bir davetiye çıkardı. Davetiyeyi, mutluluktan ışıl ışıl gülümseyerek çarçabuk okudu ve bana dönüp, "Pelin, evleniyor. Bu da nikâh davetiyesi," dedi. Bu, bana sürpriz olmuştu ama Sina'nm büyük bir hevesle anlattığına göre Pelin zaten bir süredir doktoruyla çıkıyordu ve bu nikâh Sina'ya pek de sürpriz olmamıştı.

"Mutluluğu fazlasıyla hak ediyor bence. Lütfen nikâha gidelim."

"Ne zamanmış?"

"Bu hafta sonu. Pazar günü nikâh var, cumartesi gecesi de kına."

"İyi de gezi var cumartesi ama pazar günü nikâha gideriz."

“Kınayla nikah da Denizli’de. Deniz, hiç geziden dönmeyelim biz. O gece kınaya gidelim, ertesi gün de nikâha gideriz. Lütfen.”

“Şurimşine, arkadaşının mutluluğunda yanmda olmayı çok istiyorsun, biliyorum ama ikimiz birlikte gezi kafilesiyle dönmeyip, orada kalırsak dikkat çeker.”

“Ben, Sevda Hanım’a derim Pelin’in evlendiğini ve o yüzden Denizli’de kalacağımı. O, Sabri Bey’den benim için izin alır. Sen de asker arkadaşın falan arayıp buluşmak istemiş gibi yapıp kalırsın. Anlaşılmaz, lütfen kınaya da gidelim.”

“Peki, şurimşine öyle olsun.”

Birden oturduğu yerden zıplayıp boynuma sarıldı, iki yanağımı öpüp, “Teşekkürler deniz gözlü,” dedi. Her hali çok tatlıydı ve mümkün olsa her saniye ona sanlabilirdim. Akima bir şey gelmiş olmalı ki birden aceleyle masadaki telefonunu eline alarak, “Ben nikâhta ne giyeceğim ya? Hemen Melis’i aramalıyım. Ama önce Pelin’i arayıp tebrik etmem gerek,” diye daha çok kendiyle konuşarak salondan çıktı. Ben de pasaklı sevgilimin masaya serdiği kitapları topladım ve akşam yemeği için kolları sıvayıp mutfağa geçtim. Sina, akşam yemeğinde, nikâhta ne giyeceğine karar verdiğini söyleyip, elbiseyi ve onun altına olabilecek ayakkabıları anlatmaya başladı. O neşeyle cıvıldayarak anlatırken, ben ne anlattığından çok onun ne kadar güzel olduğuyla ilgileniyordum. Zümrüt yeşili gözlerine takılıp kalmıştım her zamanki gibi. Ama bir cümlesi kulağıma çalınınca dikkatimi konuştuklarına verdim. “Pelin’in davetiyesindeki inci detayı çok güzel. Gelinliğinin üst kısmı da İnciliymiş. Bana gelinliğin fotoğrafını attı.”

“Şurimşine, biz de davetiye bakmaya başlayalım mı?” “Ne?”

“Okul bitince evleneceğiz. Bence şimdiden hazırlıklara başlasak iyi olur çünkü Ramazan gelmeden evlenmek istiyorum.”

“Niye bu kadar acele ediyoruz? Ramazan’m bitmesini beklesek, olmaz mı?”

“Zaten çok daha önce evlenmeliydik. Sadece öğretmenin olduğum için bu kadar beklemek zorunda kaldık. Bu engel kalkar kalmaz karım olmanı istiyorum. Babalarımız da benimle hem fikir.”

“Onlarla ne zaman konuştun?”

“Aslında ikisi aralarında konuşmuşlar. Babam dün beni aradı ve tarih belirlememizi istedi çünkü düğün için mekân bulabilmek istiyorsak bir an önce rezervasyon yaptırmak şart. Kına gecesi Eskişehir’de olacağından baban da mekan tutmak için tarih istiyormuş. Baban, benimle pek anlaşamasa da iki dünür iyi anlaşıyorlar.” “Ramazan’dan önce evlenmek istiyorsak LYS’den sonraki tarihler olabilir.”

“O zaman 16 Haziran’da Eskişehir’de kına olur, 17 Haziran’da da Trabzon’da düğün. Babamı arayıp söylüyorum tarihleri,” diyerek telefonumu cebimden çıkardım. Babamla kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapatıp Sina’ya döndüm. “Babam, istediğimiz otelde düğünü yapabileceğimizi söyledi.”

“Düğün otelde mi olacak? Pahalı olmaz mı? Bence artık daha az harcama yapmalısın. Hem düğün salonu neyimize yetmiyor da otelde yapıyoruz düğünü?”

“Benim cebimden tek kuruş çıkmıyor. Babam, bir tane oğlum var, onu da ben evlendireceğim dedi ve cevap vermemi bile yasakladı. Trabzon’un en lüks

oteline dikmiş babam gözünü. Orayı 17 Haziran'da boş bulursa düğünümüz kesin orada olur."

"Ama ben hep açık havada bir düğün hayal etmiştim." "Havuzu var otelin. Havuz başı da açık hava." "Kocaman Karadeniz varken, havuzu kim ne yapsın?" "Açık havada ve deniz kenarında istiyorsun yani?" "Evet, mümkünse tabii."

"Sen iste yeter ki şurimşine."

"Teşekkürler, deniz gözlü."

"O zaman bir an önce davetiye, damatlık, gelinlik vs. bakmaya başlasak iyi olur."

"Sınav stresi falan kalmadı bende. Şu an düğün telaşına düştüm."

"Telaşa lüzum yok ve en önemli şey sınav, unutma! Düğün hazırlığı için Duru'dan yardım isteriz. O cadı, bayılır böyle işlere. Yerimize tüm düğün organizasyonunu ayarlar, rahat ol."

"Ona zahmet olur ama."

"Zahmet? Arayıp kendin sor. Sevinçten çığlık atmazsa ben de Deniz değilim."

Sina gülümseyerek Duru'yu aradı. Hal hatır sorduktan sonra mevzuya girip düğün için yardım istedi. Sina telefonu kulağından uzaklaştırırken Duru'nun, "Tabii ki seve seve! Ay! Ya! Süper!" diye çığlık çığlığa nidaları bana bile ulaşıyordu. Masadan kalkıp Sina'nm telefon dayalı olmayan kulağına, "Keşke iddia için ortaya bir şey koysaymışız," diyerek fısıldadım.

Sina, bana gözlerini devirirken ben de ona gözlerimle yatak odamızın olduğu tarafı işaret edip çapkınca sırıttım. Sanki telefonda konuştuğu Duru, bizi görebilecekmiş gibi birden utançtan kızardı.

Gece yatakta, düğün için Duru'yla konuştuklarını anlatırken çok heyecanlıydı. Başını omzumdan kaldırıp konuşurken bana baktığı bir esnada, onunla yaşı daha büyükken karşılaşmış olmayı diledim. Aslında aramızdaki dört yaşlık fark makuldü ama yine de 19 yaş, öyle küçüktü ki, "Keşke sen 22 yaşındayken karşılaşsaydık," deyiverdim. "Ne? Evlenmek mi istemiyorsun?"

"Öyle değil. On dokuz yaşında evlenmenin hayalin olduğunu sanmıyorum."

"Hayır ama beni sevebilecek biri çıkacağına da inanmıyordum ya da hayalini dahi kurmuyordum. Şimdi sen varsın ve bu, kurmaya korktuğum o hayallerin çok daha ötesinde bir şey." Elini yanağıma koyup yüzümü okşadı. Sonra dudağımın kenarını öpüp, "Daha erken yaşta karın olduğum için sadece sevinebilirim," diye fısıldadı.

Alnma bir buse bırakıp ona sıkıca sarıldım. Evliliğin hiçbir yükünü onun narin omuzlarına bırakmazdım ama yine de üniversite hayatında, evlilikle kendini zincirlenmiş olarak hissedebilirdi. Kendimi bildiğim için, "Eğer sen üniversiteye giderken kıskançlık edip seni kısıtlamaya falan kalkarsam bana yaşını hatırlat. Hiç çekinmeden henüz 19 yaşındayım de. De ki salakça bir şey yapıp seni üzmeden aklımı başıma toplayayım," dedim.

"Peki, söz veriyorum seni seve seve uyaracağım. Sen de artık yaşım konusuna takılma ama. Günümüze göre biraz erken evlenmek için, biliyorum; ama sonuçta zaten ben, evde ders çalışmak dışında bir iş yapmıyorum."

Yine kendini hiç düşünmeyip, benim içimi rahatlatmaya uğraşıyordu. Her daim bu kadar iyi kalpli ve cesurken ona hayran kalmamak elde değildi. Düğün hazırlıkları için internetten davetiye ve gelinlik modellerine bakmaya başlamıştık beraber. Duru da bize sürekli kendi seçtiklerini yollayıp fikir edinmemizi sağlıyordu. Klasik roman âşığı Sina, yine Duru'nun yolladığı bin yedi yüzlü yıllardan kalma bir davetiyeyi andıran örneği çok beğenince davetiyeye karar vermiş olduk. İçine yazılacak yazıyıysa Sina'yla birlikte kaleme aldık. İkimiz de davetiyelerin içindeki abartılı aşk şiirlerinden hoşlanmadığımız için sade bir davet notunda karar kılmıştık. Bu iş de bitince Ankara'daki matbaaya internet üzerinden siparişleri verdik.

Gelinlik konusunda Sina hâlâ kararsızdı. Bana kalırsa beyaz çarşafa bürünse bile çok güzel oluyordu. Modeller arasında kaybolmuş ve kafası karışmış Sina'ya baktıkça erkek olduğuma şükrettim, ben smokin giyinecektim, nokta.

Hafta sonu yapılacak geziye dek sınıfımın mezuniyet töreninde perdeye yansıtılacak, kepli fotoğraflarını ve onları anlatan yıllıkta da bulunan yazıları hazırlayıp bir CD'ye kaydettim. Sina, LYS için deneme çözüp duruyordu, dinlenme molalarında da gelinlik bakıyorduk.

"Bu nasıl?"

"Çok güzel aşkım. Sana çok yakışacağına da eminim."

"Deniz, sen de hepsine çok güzel diyorsun ama."

"Çünkü sen, hangisini giyersen giy peri kızı gibi olacaksın eminim."

Sina

Deniz yine kalbimi kazanmanın yolunu bulmuş, içime işleyen cümlelerle gururumu okşuyordu. Ona göre bana her gelinlik yakışacak olsa da ben, onunla hemfikir değildim. Duru'nun dediği gibi benim yaşıma ve tarzıma yakışacak bir model olmalıydı. Abartılı modelleri tarzıma uymadığı için elemiştik, sade olsa da çok asil duranları da yaşıma ağır kaçacağı için eledik. Yine de bir sürü model vardı. LYS için hazırlanmak şu an önceliğim olduğundan gelinlik konusunu çok da kafama takmıyordum. Çünkü çok zorda kalırsam biliyordum ki Duru, benim için en güzelini seçerdi. Pelin'in kınasında ve nikâhında giyeceğim elbiseler de Trabzon'dan onun seçimiyle aldığım şeylerdi.

Ertesi sabah altıda okulun önünden kalkacak otobüsle Denizli'ye gidecektik.

Sevda Hanım'a, Pelin'den gelen davetiyeyi gösterip izin istemiştim. Sabri Bey, dayımdan izin kâğıdı getirdiğim takdirde sorun olmayacağını söylediğinde ciddi bir hayal kırıklığı yaşadım önce çünkü dayım Simav'daydı. Öğretmenlerimin sandığı gibi ben dayımlarla yaşamıyordum. Eve yüzüm asık şekilde geldiğimde Deniz, "Hayırdır şurimşine, yüzünden düşen bin parça?" diye sordu.

"Sabri Bey, Denizli'de kalabilmem için dayımdan imzalı izin kâğıdı istedi."

"Eee? Ver imzalıyım."

"Ne?"

"Bebeğim, senin bu gezi için olan izin kâğıdını bile dayın adına ben imzaladım. Dayına özel imzam var. Seninle ilgili veli imzası gereken her durumda bu imzayı atıyorum. Nasılsa smıf öğretmenin benim." Elimdeki kâğıdı alıp dayımın adını soyadmı yazdı ve

altına kargacık burgacık bir imza attı. “Tamamdır,” diyerek kâğıdı bana geri uzattı.

“Teşekkürler.” Şaşkın şekilde kâğıdı geri aldım. Ertesi gün kâğıdı Sabri Bey’e teslim edince sorun kalmamıştı. Cumartesi sabahı tüm son sınıflar uyku sersemi bir halde okul bahçesinde toplandık. Deniz, bizim smıf için yoklama alıp hepimizi otobüse bindirdi. Herkes otobüse bindi mi diye bir yoklama da otobüsün içinde aldı ve bize yaşımıza yakışacak şekilde davranmamızı öğütleyip artık küçük olmadığımızı hatırlattı. Melis, Talha’yla yan yana oturunca ben de bizim sınıftan Zeynep Dilan’m yanma oturdum. O da benim gibi sessiz bir kızdı ve iyi anlaşıyorduk, sınıfta benim gibi kitap delisi olan birkaç kızdan biriydi.

Biz aramızda sohbet ederken çaprazımızda oturan Deniz’in yanındaki Muhammet Hoca’nm istifra eden bir çocuğa yardımcı olmak için kalktığını gördüm. Beren Hanım, boşalan yere oturdu hemen. Beren’in yanma oturduğunu gören Deniz’in bakışları otomatikman bana kaydı. Beren, Deniz’in nereye baktığını anlamak için dönünce hemen başımı elimdeki telefonuma indirdim.

Deniz’in, “Müsaade eder misiniz, Beren Hanım? Muhammet Hoca’nm yardıma ihtiyacı var sanırım,” diyen sesini duyunca bıyık altmdan gülümsememi engelleyemedim. Beren, mors olmuş şekilde Deniz’in arkasmdan bakakalmıştı. İstediğine ulaşamadığı için kalkıp eski yerine oturdu. Yanımda oturan Dilan, “Çok yüzsüz bu kadın, farkında mısın?” diye fısıldayınca kafamı sallamakla yetindim.

Kütahya’ya pek de uzak olmayan Denizli’ye vardığımızda ilk olarak topluca kahvaltı ettik, sonra da travertenleri ziyaret edip bol bol hatıra fotoğrafı

çektirdik. Hepimiz ayakkabılarımızı çıkarmış, pantolonlarımızın paçalarını sıvamıştık. Termal sıcak suyun içinde çıplak ayakla gezinip travertenleri geziniyorduk. Manzara muhteşemdi. Bir masal diyarında bulutlarm üstünde geziniyorduk sanki. Coğrafya öğretmenimiz Cemal Hoca ise bu doğal oluşumun yapısını ve oluşumunu anlatıp duruyordu.

Yorulup acıkınca şehir merkezine gittik ve yemek yedikten sonra akşama dek çarşıda dolaştık. Yola çıkmadan son kez hep birlikte yemek yemek için zincir bir restoranın Denizli şubesine oturduk. Yemek sırasında Deniz, sahte aramayla kendini arayıp masadan kalktı. Döndüğünde duyamasam da diğer hocalara bir arkadaşıyla buluşmak için kalması gerektiğini açıkladığım biliyordum. Asıl sürpriz olan Sabri Bey'in, "Sina'yı da gideceği yere siz bırakın o halde hocam. Akşam vakti, bilmediği şehirde yalnız başma taksiye binmesin," demesiydi. Kuzuyu kurda emanet ediyordu, haberi yoktu. Deniz, her zamanki soğukkanlı tavrıyla, "Tabii," demekle yetindi. Herkes geldiğimiz otobüse binerken ben küçük yol çantamı ahp Deniz'le birlikte, bizi, Pelinlerin evine götürecek taksiye bindim. Çantamda Deniz'in kıyafetleri de vardı. Deniz, taksi biraz yol aldıktan sonra kolunu omzuma atıp bana sarıldı. Saçlarımı öpüp, "Sandığımızdan kolay oldu," dedi.

Önce kuaföre uğradık. Saçım yapılınca elbisemi giydim. Sonra yine taksiye binip Pelinlere gittik.

Pelinlerin oturduğu apartmanın bahçesinde yapılan kına gecesi başlamıştı bile. Kırmızılar içindeki Pelin'le kucaklaştım. Deniz'le onu tebrik ettik. O da bizi müstakbel eşinin kızıyla tanıştırdı. İkisi çok iyi anlaşıyorlardı, Pelin'in dibinden ayrılmayan küçük kız

çok tatlıydı. Annekızdan ziyade ablakardeş gibi olmuşlardı. Pelin'i mutlu görmek beni de mutlu etmişti. İçten içe kendi düğünümü düşünüp heyecanlanmaya başlamıştım. Pelin'le karşılıklı olarak bol bol oynadık. Gece, Pelin'in ve annesinin tüm ısrarına rağmen onlarda kalmayıp bir otele gittik. Henüz evlilik cüzda mmız olmadığı için Deniz biri çift kişilik diğeri tek kişilik iki oda tuttu. Ben çift kişilik odada kalacaktım. Bana da tek kişilik oda tutabilirdi diye düşünürken tıklanan kapı düşüncelerimi böldü. Kapıyı açtığımda Deniz, odama girip kapıyı kapattı ve "Ayrı uyuyacağımızı düşünmüyordun herhalde," diyerek bana sarıldı.
Nikâh öğlen olacağı için ertesi gün erkenden kalkıp lobideki kahvaltıya indik. Sonra ben, PelinTe kuaförde buluştum ve saçlarımızı yaptırdık.

Nikâh töreni çok güzeldi. Pelin mutlu bir şekilde, "Evet," dediğinde, her şeyin onun için artık çok güzel olacağma emindim. Damadm küçük kızma da gelinlik giydirmişlerdi. Küçük kız onlar evet derken avuçları kızarana dek alkışladı. Nikâh masasının biraz önünden töreni izleyerek alkışlayan küçük kızı, Pelin yanma çağırdı. Nikâh memuruyla fısıltılı bir konuşmadan sonra memur küçük kıza, "Bu evliliğe sen de izin veriyor musun?" diye sordu. Pelin'in isteğiyle memurun sorduğu bu soruya, küçük kız, "Babama Pelin ablayla evlenmesini ben söyledim ki zaten," diye cevap vererek, tüm salonu kahkahalara boğdu. Memur, "Evet ya da hayır demelisin," deyince derin bir nefes alıp, "EVET!" diye bağırdı. Salon onu alkışlarken o da kendini alkışlıyordu. Eğlenceli ve mutlu geçen nikâhın ardmdan, benim unuttuğum ama Deniz'in benim

namıma daha Kütahya'dayken aldığı hediye takımızı verip eve dönmek için yola çıktık.
Akşamüzeri eve vardığımızda mutlu bir yorgunluk vardı üzerimde. Hayat, bugün olduğu gibi ısrarla bana şunu söylüyordu: "Ne kadar kötü şeyler yaşanırsa yaşansın, sonunda güzel günler elbet gelecektir. " Duygu yoğunluğuyla bunları düşünürken artık Deniz'e doğum gününde, ne hediye edeceğimi bulmuştum.

Deniz

Sabah, yanağıma kondurulan öpücükle gözlerimi araladım. Sina, elinde kahvaltı tepsisiyle başımda dikiliyordu. Uyku sersemi ne olduğuna anlam veremezken, "Günaydın, doğum günü çocuğu. İyi ki doğdun," deyince anladım. Unutmuştum, bugün benim doğum günümdü. Sina'nın hatırlamasıydı asıl garip olan, çünkü son beş gündür denemelerden başını kaldıramıyordu.

"Sana da günaydın ve teşekkür ederim," diyerek yerimde doğruldum. Tepsideki, iştah açıcı peynirli yumurtaya bakıp, "Ellerine sağlık," dedim. Tepsiyi dizlerime koydu ve beni elleriyle beslemeye başladı.

"Sina, köndüm yiyöbülürüm." Ağzım tıka basa dolu olduğu için elinde tuttuğu lokmaya itirazım pek de anlaşılır olmamıştı.

"Olmaz, doğum günün bugün. Kaç oldun bakayım sen?"

Çay yardımıyla ağzımdakini yutup, "İyice babaannelere döndün," dedim.

"Kompleks mi yaptın? Niye yaşını gizliyorsun?"

"Ne gizleyeceğim! 24 oldum."

"Hemen de sinirlenirmiş. Al bakalım bu hediyen." Bana komodinin çekmecesinden çıkardığı bir paketi uzatınca heyecanlanmadım desem yalan olurdu.

Merakla süslü paketi yırtıp açtım ve içindekini çıkardım. İlk önce bana kitap aldığını sandım ama sonra bunun eski kitap formunda bir fotoğraf albümü olduğunu anladım. Sayfalarda yalnızca resimler değil, Sina'nın anılarımıza ve bana dair hissettiklerine ilişkin notları da vardı. Albüme bakarken duygulu bir gülümseme yüzüme yerleşmişti. Her notu el yazısıyla özene bezene yazmıştı ve her fotoğrafa ayrı bir notu vardı. Gülümseyerek bana bakan gözlerine bakıp, "İyi ki varsın," dedim. El emeğiyle yapılmış bir hediye almamıştım hiç daha önce, değeri paha biçilmezdi benim için. Bu kadar ince düşünüp uğraşması beni ne kadar sevdiğini gösteriyordu ki ben de ona karşı aynı büyülükte sevgi besliyordum.

Dudaklarıma kondurduğu öpücüğe arzuyla karşılık verip, "Başka bir hediye daha alabilir miyim?" diye muzipçe sordum.

"Bence o hediyeyi akşama saklayalım, çünkü benim birazdan çıkmam gerek."

"Nereye?"

"Diploma töreni saat on ikide başlayacak. Öncesinde Melis Te kuaföre gideceğiz. Hazırlanıp çıkmazsam Melis, beni keser. Kuaförden randevuyu zar zor aldı."

"İyi bakalım ama akşama hediyemi isterim."

"Söz, deniz gözlü," diyerek dudağımı hafifçe öpüp yataktan kalktı. O hazırlanıp gittikten sonra ben de hazırlanıp törenin yapılacağı spor salonuna gittim. Benim gibi erken gelen bir iki hocayla birlikte eksikleri giderip, son kontrolleri yaptık. Meslektaşlarımdan kimse doğum günümü bilmiyordu sanırım çünkü hiç tebrik eden olmamıştı. Oysa sosyal medya hesaplarımda doğum günüm yazıyordu. Tabii

mezuniyet töreni yüzünden herkes çok telaşlıydı, fark etmemiş olmaları doğaldı.

Tören saati yaklaştıkça aksilikler de başlamıştı. İki koliye konulmuş olan sahte diplomaların bir kutusu okulda unutulmuştu. Törenin başlamasına az kaldığı için Muhammet Hoca arabayla alıp gelecekti ama kendi arabasını uzağa park ettiğini söyleyerek benden arabamın anahtarını istedi. Hiç tereddütsüz anahtarlığı ona uzattım ve slayt için CD'yi bilgisayara takıp perdedeki yansımayı kontrol etmeye başladım. Muhammet Hoca umduğumuzdan da kısa sürede gelince tören başladı.

Sina'ya sürpriz olarak babası da gelmişti. Rahmetli Gülistan anne her ne dediyse, o öldükten sonra Sina'ya çok daha ilgili bir baba olmuştu. Sina, babasını tribünlerde görünce, oturduğu sandalyeden el sallamaya başladı. Onu mutlu görmek bile ömrüme ömür katıyordu.

Sıra Sina'nın diplomasını almasına geldiğinde, perdeye yansıtılan ve ayrıca Mehtap Hanım tarafından da okunan kendi hakkmdaki yazı kızıl güzelimin afallamasına sebep oldu. Yazıyı benim yazdığımı anlamıştı. Rulo halindeki sahte diplomayı ona uzatıp elini sıkarken kıpkırmızı olmuştu. Yazı yıllıkta da yer alacağı için bu anımızı hep hatırlayacaktık.

Tören sona ererken geri sayım yapıldı ve kepler havaya fırlatıldı. Arkadaşlarıyla gülen şurimşine ile gurur duyuyordum. Kısa sürede çok yol kat etmişti ve arada itiraz etse de derslerine çalışıp sorumluluklarını yerine getirmişti. Törendeki kalabalık dağılırken, Nusret Bey, kızının yanma gidip onu tebrik etti ve birlikte fotoğraf çekildiler. Zaten neredeyse tüm

öğrencilerle fotoğraf çekildiğim için Sina'yla çekilmekte de bir sakınca görmedim.

Sina kepi ve cübbeyi salonun çıkışında oturan görevliye teslim edip kimliğini geri aldı ve babasıyla sohbete kaldığı yerden devam etti. Bense hâlâ fotoğraf çekilmek isteyen öğrencilerimle çevrili durumdaydım.

"Yemeğe gidelim mi?" diyen Muhammet Hoca imdadıma yetişti. "Hemen geliyorum," diyerek itiraz nidaları atan kız öğrencilerimi geride bırakıp Muhammet Hoca'yla salonun çıkışma yöneldim. Ben daha çıkışa yaramadan arkamdan Nusret Bey, "Öğretmen Bey," deyince yanlış bir şey demesinden korkarak arkama döndüm.

"Buyurun."

"Kabul ederseniz bir yemek yiyelim beraber. Sonuçta emeğiniz büyük, teşekkür etmek isteriz."

Bizi dinleyen Muhammet Hoca, "Tamam, Deniz Hocam. Sonuçta en başarılı öğrencin ama evine geçmeden ara beni, birlikte de bir çay içeriz," deyince rahatlayarak gülümsedim.

"Tamam hocam. Görüşürüz," diyerek Sina ve Nusret Bey ile çıktım. Kalabalık tamamen geride kalınca, "Ne yiyelim?" diye samimiyetle sordum.

Nusret Bey, beni şaşırtarak, "Size afiyet olsun. Benim Eskişehir'e dönmem gerek," dedi.

"Ama dediniz ki"

"Yemeği, seni yanımıza çağırabilmek için bahane ettim. Bugün cumartesi, akşam kulüp kalabalık oluyor ve ancak yetişirim. Ben, davetiyelerin bir kısmını almak için çağırdım seni. Zaten az kaldı düğüne, eşrafı davet etmezsek ayıp olur."

"Tabii, hemen vereyim. Size pazartesi kargoyla yollamak için arabanın bagajına koymuştum kutuyu

zaten.” Otoparkta aracıma ilerleyip paketlenmiş kutuyu bagajdan alarak Nusret Bey’e verdim. Tüm ısrarlarımıza rağmen bizimle yemek yemeyeceğini söyledi. Ben de doğum günüme özel bir çılgınlık yapıp, şehir merkezine yakın olsa da çarşıda olmadığı için hiçbir öğrenci ya da velinin olmayacağı Güral Sofrası’na, Sina’yı yemeğe getirdim. Zaten restoran, saat henüz erken olduğu için boştu.

Sina, etrafına bakıp, “Burası çok güzel ama keşke üniformayla olmasaydım. Yakışmadım buraya,” dedi.

“Saçmalama sen her halinle güzelsin ve bugün doğum günüm, lütfen boş kuruntularla yemeğimizi gölgeleme.” Bu cümleyi eski Türk filmlerindeki beyefendilerin, o vakur havasıyla söylemiştim. Kocaman gülümseyen Sina da, “Peki, beyefendi. Emriniz olur,” diyerek oyunuma eşlik etti. Çok eğlenceli geçen bir buçuk saatin ardından arabaya binip eve yol aldık. Sina’ya çapkınca, “Evde asıl hediyemi almak için sabırsızlanıyorum,” dedim.

“Benim doğum günümde sen, beni kırmamıştın. Şimdi, ben de seni kırmam, merak etme,” diyerek muzipçe sırıttı. İlk kez o geceyle alay edip, kendini tiye alıyordu. Bu da bununla ilgili kendini affettiğini ve üstesinden gelebildiğini gösteriyordu. Şu an gerçekten çok mutlu olmuştum.

Daha asansöre girer girmez Sina’yı kucağıma alıp öpmeye başladım. Asansör durunca Sina, kucağımdan indi ve çantasından çıkardığı anahtarıyla kıkırdayarak kapıyı o açtı. Ayakkabılarımızı çıkarıp eve girince onu yine kucağıma aldım. Karanlık koridorda portmantoyla kendi arama sıkıştırdım. Ceketim çoktan yeri boylamıştı bile. Birbirimizin gömleklerinin düğmelerini çözdük. İkimizin elleri de sabırsızca hareket ediyordu.

Gömleğimi de çıkarıp yere attım. Biz öpüşmeye devam ederken koridorun lambası yandı.

Okuldaki nerdeyse tüm meslektaşlarım, salonun kapısına yakın bir yerde bize hayretle bakarak dikiliyorlardı. Işık anahtarındaki eli bile donup kalmış olan Sabri Bey, bana öfkeden kıpkırmızı bir yüzle bakıyordu. Elinde mumları yanan bir pastayla mutfaktan çıkan Beren Hanım bizi fark ettiği an elindeki pastayı yere düşürüp elleriyle ağzını kapattı. Yaşadığımız şey tam anlamıyla rezaletti...

15.Bölüm

Balo

Deniz

Hemen Sina'yı kucağımdan indirdim, o da sırtını öğretmenlerine dönüp gömleğinin açık yakasını elleriyle birbirine yaklaştırdı. Titrediğini hissedebiliyordum. Kimseyi umursamadan aceleyle onu kolundan çekip yatak odasına soktum. Kapıyı kapatırken, "Kapıyı kilitle ve burada kal," dedim. Cevap vermedi ama duyduğum kilit sesiyle dediğimi yaptığını anladım.

Geri döndüğümde öfkemi bastırmak için derin nefesler almam gerekti. Yerdeki gömleğimi alıp üstüme geçirdim. Ben düğmelerimi iliklerken ilk konuşan Sabri Bey oldu. "Şerefsiz! Adi herif! KÜÇÜCÜK KIZ ULAN! ÇOCUK SAYILIR!"

Sinirden dümdüz çıkan, buz gibi sesimle, "On dokuzunda, çocuk falan değil," dedim.

"Ulan, ağzın var da konuşuyor musun bir de! Ben nasıl inandım sana? Daha ilk baştan o üç öğrenci doğruyu söylemişti, ama ben ne yaptım? Senin gibi ırz düşmanın birine inandım!"

Sabri Bey'in sesi giderek yükseliyordu. Sina'nm bu söylenenleri duyarak daha da kötü hissettiğini düşünüp, "YETER!" dedim. "Evime nasıl girdiniz? Ne cüretle kapımı bana sormadan açıp evime girersiniz?"

Herkes gergin bir şekilde bana bakıyordu. Sabri Bey, "Lafı değiştirme hiç, konumuz bu değil!" deyince evimin yerini bilen tek kişiye Beren Hanım'a bakıp, "Konu tam da bu!" dedim. "Evimin yerini sadece siz biliyordunuz!"

Beren Hanım, kekeleyerek, "Bebeben... Sadece doğum gününü şey için..." diyebildi. Gözleri dolmuştu, bugünkü doğum günü sürprizinden sonra bana yamanabileceğine öyle inanmıştı ki, şimdi büyük bir hayal kırıklığı içindeydi.

"Ne hakla bana sormadan evime girdiniz? Ve nasıl?"

Muhammet Hoca, beni şaşırtarak, "Bugün ben, anahtarlığından aldım evinin anahtarını," dedi. "Aslında koliyi okulda falan unutmamıştık, arabanın kapısını bile açmadım. Sadece bu sürpriz içindi ama asıl kötü sürpriz bize oldu. Hâlâ anlayamıyorum, nasıl böyle bir şeyi yaparsın? Nişanlısın... Ve resmen öğrencini kullanıyorsun."

"Asla, aksine onu seviyorum."

Sabri Bey, saldırmak için üzerime gelince yanındaki Cemal Hoca ve Yılmaz Hoca onu tuttular. "Ulan şerefsiz it, başkasıyla evlenirken mi onu seviyorsun? O kız bir başına diye kandırması kolay oldu, değil mi?"

"Başkasıyla değil, onunla evleniyorum." Portmantonun sürgülü kapağını kaydırıp araladım ve kargoyla Trabzon'a gidecek kutudan bir davetiye çekip Sabri Bey'e attım. Davetiyeyi zarftan çıkarırken sinirden zarfı parçaladı ve ufak kâğıtları yere fırlattı. Topu topu üç satır olan yazıyı defalarca okudu.

Burnundan soluyarak kafasını kaldırdığında, “Bu, yaptığın yanlışı değiştirmez!” dedi.

Muhammet Hoca, uzanıp Sabri Bey’in elindeki davetiyeyi aldı. Okuduktan sonra, “Babası... Bugün yanmızdaydı, onun haberi var mı?” diye sordu.

“Evet.”

Sevda Hanım, alnına koyduğu ellerini indirip, “Ben sınıfımı size emanet ettim,” dedi. “Siz de sınıftaki en korumasız kız öğrenciyi bulup, onunla münasebetsiz bir ilişki mi yaşamaya başladınız? Sina, ne kadar kırılgan hiçmi fark etmediniz? O yalnız kaldığı için sığınacak birini bulduğunu düşünüp hata yapmıştır. Buradaki tek suçlu sizsiniz!”

Ben, cevap veremeden Beren Hanım, “Kız da yosma olmasa öğretmeniyle yatmazdı!” diye araya girince onun hakkında içimde tuttuğum ne varsa kustum.

“Ona dil uzatırsan...” Küfretmemek için yumruğumu sıkıp derin bir nefes verdim. “Sina’ya yosma diyebilecek son kişi sizsinizdir! Bu partiyi bile bana yaranabilmek için siz organize etmediyseniz, hiçbir şey bilmiyorum! Üstelik nişanlı olduğumu bildiğiniz halde hiç düşmediniz yakamdan! Yapışkan tavırlarınıza cevap vermedim diye Sina’nm namusuna dil uzatamazsınız! Sevda Hanım’m dediği gibi, tüm suç ben de! Yaşı büyük olan da, mevki olarak üst olan da benim!”

Sevda Hanım, “Sina’yla konuşacağım ben,” deyip koridorda yatak odasına doğru ilerlemek isteyince önüne geçtim. “Şimdi olmaz. Zaten utangaç bir kız. Bunu, siz benden iyi biliyorsunuz. Şimdi sizi görmeyi kaldıramaz, sadece daha çok kötü hisseder.”

“Sina’yla ben, öğretmenöğrenci olmaktan öteydik. Siz yokluğumdan faydalanıp onu kandırmışsınız ama

ben olsaydım böyle bir şey olmazdı. Çıkın önümden, onunla konuşacağım!"

"Sonra istediğiniz kadar konuşursunuz ama şimdi kaldıramaz bunu."

"Niye şimdi değil? Ona öğreteceğiniz masalı bize anlatacağından emin olmak için mi?"

"Umurumda olan tek şey Sina! Bana ne olacağı önemsiz." "Öyleyse izin verin geçeyim, Sina benimle konuşmak isteyecektir. Ben eminim buna."

"Geçin ama size kapıyı açacağını sanmam." Ben, kenara çekilince hızlı adımlarla koridorun sonundaki yatak odasının kapısına ulaştı ve kapıyı tıkladı. Gayet sakin ve kibar bir sesle Sina'dan kapıyı açmasını rica etti. Kapı açılmayınca kısık sesle yalvarmaya başladı.

Biraz sonra beni bile hayrete düşürecek şekilde kapıdan kilit sesi duyuldu ve Sevda Hanım, yatak odamıza girdi. Kapı kapanıp tekrar kilitlendiğinde başımı önüme çevirip bana bakan on beş kadar öğretmene baktım. Bakışlarımı Sabri Bey'de kilitleyip, "Yaşı on sekizi geçtiği için beni, cinsel istismardan polise şikâyet edemezsiniz," dedim.

"Ama öğrencinle ilişkin olduğu ve görevini kötüye kullandığın için"

"Biliyorum, beni Milli Eğitim'e şikâyet edebilirsiniz. Ben istifamı vereyim, siz de bu işi uzatmayın."

"Yaptığın yanma kâr kalsın diye mi?"

"Hayır, Sina daha fazla zor duruma düşüp üzülmesin diye. Bu olay duyulursa skandal olur. Sınav arifesi, bu olayı duyurup onun geleceğiyle oynamaya hakkınız yok. Ben, pazartesi ilk iş okula gelip istifa dilekçemi size teslim ederim. Yeter ki Sina'yı bu işin içine karıştırmayın, rica ediyorum."

“Kızı bahane ederek bu işten sıyrılamazsm! O kadar kolay değil, senin yüzünden bir öğrenciyi okuldan attık. O çocuğun geleceğini hiç düşündün mü peki?”

“Berk Can, Sina’dan istediği şeyle zaten o cezayı fazlasıyla hak etti. Elinizden gelebilecek tek şey, yine beni mesleğimden etmek olur. Ben de size, ben istifa edip çekileyim diyorum. Nasıl olduğu çok mu önemli?”

Sabri Bey, dişlerini sıksa da cevap vermedi, sanırım ikna olmuştu. Olmadıysa bile, en az benim kadar Sina’yı düşünen Sevda Hanım, onu ikna ederdi. Mehtap Hanım,

“Dayısıyla yaşıyordu, değil mi?” diye sorunca olumsuz anlamda başımı salladım.

“Dayısı Simav’da. Burada, benimle yaşıyor.”

“Ailesinin haberi var mı yani bu durumdan?”

“Onun ailesi de benim, ailem de durumdan haberdar.”

“Nasıl böyle bir şeye göz yumarlar?” Mehtap Hanım, şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu.

“Babasının umurunda olsaydı en başta onu bir başına bırakmazdı. Annesi zaten yanımızda vefat etti. Hem de Sina’yı bana emanet ederek.”

“Sen de emanete böyle mi sahip çıktın?” Sabri Bey, öfkeyle konuşmaya dâhil oldu.

“Bilmediğiniz çok şey var. Size açıklama yapsam da beni anlamayacak ya da bu durumdan sıyrılmaya uğraştığımı düşüneceksiniz, o yüzden daha fazla uzatmaya lüzum yok. Yaptığım bir suç ve cezasını çekmeye hazırım. Tek ricam, Sina’nın psikolojisi bozulmadan bu işi halletmek. Annesi yeni vefat etti sayılır, bilmediğiniz daha bir sürü kötü şey de yaşadı. Lütfen bir de giderayak arkadaşlarına rezil olmasın.”

Sabri Bey homurdanıp kravatını gevşetmekle yetindi. Sonra da, “Asıl kendime kızıyorum. Sevda, kaç kez

dedi ‘Git bak, dayısının evindeki hayatı nasıl?’ diye. Ben dikkatli olmadığım için oldu bunlar!” dedi.

“İçinizi rahatlatacaksa söyleyeyim: Öyle bir şey yapacak olsanız da sizi kandırmanın bir yolunu bulurdum.” “Bak yüzsüz herife! On dokuz yaşında daha kız, sen de onunla”

“Sabri Bey, ben de yirmi üç yani yirmi dört yaşındayım. Kart zampara muamelesi yapmayın bana. Her şeyden önce onu seviyorum, o da beni seviyor.”

Sabri Bey, bir şey diyemeden arkamızdaki kapı açıldı ve Sevda Hanım, yatak odamızdan çıktı. Bana, az önceki gibi düşmanca bakmayışmdan Sina’nm ona her şeyi anlattığını tahmin edebiliyordum. Ben anlatsam da bana inanmayacaklarına emindim. Hem otelde tanışmamızı anlatmam Sina’yı küçük düşürürdü ki bu isteyeceğim son şeydi.

Sevda Hanım, eşi Sabri Bey’e, “Biz gitsek daha iyi olur,” dedi. Portmantoya koydukları montlarmı ve ayakkabılarını alırlarken Beren Hanım, Sina’nm özel tasarım ayakkabılarını gösterip, “Bu ayakkabıları görünce şüphelenmiştim aslında ama sonra nişanlınız var diye saçmaladığımı düşündüm. Bugün sürprizi de sırf o sakladığınız nişanlınızı görebilmek için hazırladım. Meğer çirkin bir öğrenciymiş,” dedi.

“Yapışkan öğretmenden iyidir!” Artık sabrımı zorladığı için ağzıma geleni demiştim.

Hepsi toplanıp sessizce evden çıktılar. Kapıyı arkalarından kapatıp, sırtımı kapıya yasladım. Sina nasıldı acaba ve ne konuşmuşlardı?

Sina

Deniz’in kucağından indiğim an öylece donup kaldım. Sırf bu anı yaşamamak için hiç doğmamış olmayı dilerdim. Başım dönüyordu ve tek istediğim yok

olmaktı. Yine de ellerimi, yakamı kapatabilmek için kullanabilmiş ve refleksle sırtımı dönmüştüm. Deniz, beni tutup yatak odasına götürmese olduğum yere çakılıp kalırdım.

Odaya girip Deniz'in dediği gibi kapıyı kilitledim. İlk iş ellerim titreyerek beyaz gömleğimin düğmelerini ilikledim. Aslmda okul üniformamızın üst kısmı kırmızı tişörttü ama mezuniyet törenine özel beyaz gömlek giymiştik. Sanki yalnızca iki düğmesi olan tişörtüm olsaydı daha az rezil olacakmışım gibi sinirle düğmeleri ilikleme çabamdan vazgeçip gömleği çıkardım ve gardıroptan bir tişört alıp onu giyindim. Öyle çok utanıyordum ve öyle kötü hissediyordum ki midem bulanmaya başlamıştı. Sabri Hoca'nm, Deniz'e ettiği hakaretleri duyunca gözyaşlarını kendini belli etti ve yatağa yatıp sarsılarak ağlamaya başladım.

En başından beri korktuğum şey olmuştu işte. Unutulmayacak bir rezaletin başkahramanı olmuştum. On yıl geçse de okulumda hatırlanırdım artık... Tartışma seslerini ve Deniz'in öfkeli sesini duymamak için ellerimle kulaklarımı kapattım. Ağlarken nefes almakta bile zorlanıyordum, kalbim öyle hızlı atıyordu ki, sanki onu sıkıştıran dertten kaçıp kurtulmak için çırpmıyordu. Biraz sonra kapı tıklandığında gelenin Deniz olduğunu düşündüm ama Sevda Hanım'm sesini duyunca yataktan doğruldum. Onun yüzüne nasıl bakardım? Kapıyı açmam için bana yalvarmaya başladığında, her zaman olduğu gibi yine benim için endişelendiğini anladım. Benimle konuşmadan içi rahat etmezdi ve Deniz'in mesleğinden olmasını istemiyorsam onunla konuşup, doğruları anlatmam gerekiyordu.

Titreyerek yataktan kalktım ve kapıyı açtım. İçeri girer girmez kapıyı kilitledi ve anne sıcaklığıyla bana sıkı sıkı sarıldı. Ben iç çekişlerle ağlamaya devam edince daha sıkı sarılıp, "Sakin ol tatlım, yok bir şey. Senin bir kabahatinin olmadığını biliyoruz hepimiz," dedi.

Deniz'in de suçu olmadığını söylemek için ağzımı açtığımda yalnızca hıçkırabildim. Ağlamam öyle artmıştı ki nefes almam imkânsız hale gelmişti. Sevda Hanım, beni yatağa oturtup, "Lütfen sakin ol," diyerek sırtımı ve saçlarımı okşadı. Sonra da beni odadaki banyoya götürüp soğuk suyla elimi yüzümü yıkadı. Sonunda biraz sakinleşip konuşabilecek duruma gelince, "Onun da suçu yok," diyebildim.

"Seni zorlamasa bile, hatta sen ona âşık olup, yaklaşmış olsan bile öğretmenin olduğu için mesafesini korumak ona düşerdi. Buradaki suçlu bu yüzden o."

"Değil, bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Yemin ederim." Hâlâ ağladığım için iç çekişlerim ve hıçkırıklarım arasında konuşabiliyordum yalnızca.

"Neyi bilmiyordu?"

Derin bir iç çekip her şeyi anlatabilmek için yatağa oturdum. "Benim liseye gittiğimi bilmiyordu, ben de onun öğretmen olduğunu bilmiyordum. Biz, bir partide tanıştık."

"Sina, sakince ve sırayla anlat lütfen. Ne partisi?"

"Ben, bir hata yaptım ve oda arkadaşım Pelin ve onun daha o gün tanıştığı iki çocukla yeni yıl partisine gittim. O çocuklar, kadın satıcısıymış ve içkilere afrodizyak diye bir ilaç koymuşlar." Sevda Hanım, endişeli bir şekilde eliyle ağzını kapattı. Onu daha fazla korkutmamak için hemen anlatmaya devam ettim. "Benim başıma kötü bir şey gelmedi, korkmayın ama

Pelin... Onun başına çok kötü şeyler geldi, tecavüze uğradı. Beni kurtaran Deniz oldu. O da o gece partideydi. Kütahya'ya yeni geldiği için partinin olduğu otelde kalıyordu. Yani tesadüfen karşılaştık. Ben, o iki adamla gitmek istemedim, Deniz'le kalmak istedim ve o da beni o adamlara bırakmadı."

"Ama kendisi seninle birlikte oldu, öyle mi?"

"Ben hem sarhoştum hem de ilaç yüzünden saçma sapan davranıyordum. Hatırladıkça utanacağım şekilde ona yaklaştım. Buna rağmen beni uyardı ve sordu. İnanın bana, o gece kabahatin büyüğü bendeydi. Sonra gece ateşlenip uyandığımda her yerim kaşınıyordu. Acilde kan testi yapılınca afrodizyak içtiğimi öğrendik. Çok fazla içki içmiştim ve her içtiğim bardakta bu ilaçtan olduğunu öğrendim, dolayısıyla doz aşımı olmuştu."

"O da alerjik reaksiyona sebep olmuş."

"Evet. Sonra beni yurda bıraktı. Yurtta kalıyorum diye de üniversite öğrencisi sandı zaten beni. Pazartesi okulda birbirimizi görünce gerçeği öğrendik."

"Yine de aranızda hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi. Doğrusu bu olurdu."

"Eğer o gün, okul çıkışı, Pelin'e tecavüz eden o iki adam, beni kaçırmaya çalışmasaydı hâlâ yurtta kalıyor olurdum. Ve en önemlisi ne biliyor musunuz? Eğer o geceden sonra okulda bana hiçbir şey olmamış gibi davransaydı, asla atlatamazdım bunu. Onu çok seviyorum ve oda beni çok seviyor. Beni, o adamlardan defalarca kurtardı. Okulun önünde vurduğu adam da zaten onlardan biriydi."

"Ne? Sina, rica ederim her şeyi tek tek anlat."

"Şimdi gitseniz öğretmenim, lütfen. Söz veriyorum sonra anlatacağım hepsini size."

Sevda Hanım bana sarılıp, “Peki,” dedi ve kalkıp gitti. O çıkınca kapıyı tekrar kapattım. Herkesin gittiğini anladığımda odadan dışarı çıktım ve koridorda yerdeki pastayı temizleyen Deniz’le karşılaştım. Hemen doğrulup, endişeyle, “Şurimşine?” dedi. Beline sarılıp kafamı göğsüne gömdüm ve ağlamaya başladım tekrar. Saçlarımı okşayıp bana sıkıca sarıldı ve “Korkma, kötü bir şey olmayacak. Öğrencilerden kimse bilmeyecek,” dedi.

Başımı kaldırıp, “Nasıl olur? Disiplin kurulu toplanınca zaten” diye sorarken lafımı böldü. Zoraki bir gülümsemeyle, “Ben istifamı vereceğim ve onlar da kimseye bu olaydan bahsetmeyecekler. Müdür hariç tabii, ona illa ki söylerler,” dedi.

“Olmaz, benim yüzümden işinden olacaksın ama.” “Her türlü beni işten atarlar. Böylece en azından tüm okula rezil olmayız.”

“Ben anlatırım olanları. Bilmiyorduk ki en başta.” “Her ne olursa olsun, seninle ilişkim yanlıştı ve bunun affı olamaz. O yüzden uzatmamak en iyisi.”

“Kesin kararlısın yani?”

“Evet.”

“İşsiz kalacaksın. Deden de seni benim yüzünden kovdu zaten.”

“Bunları takma kafana. Zaten sen üniversiteyi Ankara’da ya da İstanbul’da kazanacaksın muhtemelen. Yani taşınmak zorunda olacağımız için yine istifa ederdim.
Hem İstanbul ve Ankara, özel okullarla, kolejlerle dolu. Sessiz sakin istifa edersem bu olay dosyamda kara leke olmaz ve yine çalışabilirim. Üzülecek bir husus yok yani.” “Beni rahatlatmak için bunları söylüyorsun.” “Şurimşine, için zaten rahat olsun. Sadece

öğretmenlerine rezil olduğun için üzülebilirsin ama emin ol ki başka üzüntüye gerek yok. Zaten karne alıncaya dek okula gitmeyecektin. Haftaya cuma günü karne almak için okula gitmen gerek. Sonra zaten okulla bir bağlantımız kalmayacak."

Tekrar Deniz'in beline sarıldım. Tüm bu yaşadıklarımızın kâbus olmasını diledim. Öyle utanç vericiydi ki...

Deniz, pazartesi günü okula gidip istifa dilekçesini verdi. Benim endişeli halime tezat, o rahatlamış gözüküyordu. Sabri Bey, olanları kimsenin duymayacağının garantisini vermişti çünkü. Hafta boyunca kafamı meşgul edip düşünmemi engellemek için bana sürekli deneme çözdürüp durdu. Melis'e durumu anlattığım için arada bir de o, beni ziyarete geliyordu.

Zamanında bizim için yaptığı yalancı şahitlik yüzünden onun da başı derde girmişti. Sabri Bey ve Sevda Hanım, onu pazartesi günü okula çağırıp sorgulamışlardı. Ama Talha da Melis'i yalnız bırakmamıştı ve ikisi benim Sevda Hanım'a anlatmaya söz verdiğim tüm detayları baştan sona anlatmışlardı.

Perşembe günü yine Melis, bana gelmişti. Balkonda beni neşelendirmek için ellerime oje sürüyordu. "Bence yarın okula, karne almaya gittiğimizde kendini rahat hissedersen cumartesi akşamı baloya da gelebilirsin." Yaşadığımız rezillikten dolayı baloya gitmeme kararı almıştım ve Melis, sürekli beni aksi yönde ikna etmeye uğraşıyordu. "Melis, istemiyorum dedim ya. Daha yarın okulda hocaların yüzüne nasıl bakacağımı düşünüyorum hâlâ." "Canım olan oldu. Öğrencilerin dünyadan haberi yok nasılsa, hocalar da evleneceğinizi biliyor. Kaç kere lise balon olabilecek sanki?"

“Melis, ısrar etme lütfen. Zaten cumartesi sabahı LYS’nin ilk oturumu var ve bildiğin gibi ben, Eskişehir’de smava giriyorum.”

“Bu olay olmasa sınavdan çıkıp baloya gelecektin ama.”

“Orası öyle.”

“Yahu Talha ve benim pazar sabahı LYS’nin fen bilimleri oturumumuz var ve biz bile bir gece öncesindeki baloya gideceğiz.”

Son bahanemi söyleyerek Melis’i susturdum. “Zaten kavalyem yok. Sap gibi baloya gelmeyi en başından istemiyordum.”

“Peki, sen bilirsin.”

Cuma sabahı büyük bir stresle yataktan kalktım ve Deniz’in beni mutlu etmek için hazırladığı harika kahvaltı sofrasına oturdum. Asık yüzümü güldürebilmek için deniz gözlü türlü türlü şakalar yapıyordu ama yine de pek başarılı olamamıştı. Tüm ısrarlarına rağmen doğru düzgün bir şey yiyemeden sofradan kalktım. Dün Melis’in, “Yarın bunu giymezsen döverim,” dediği beyaz, üzeri çiçekli, dizimde biten yazlık elbiseyi giydim. Artık omuzlarıma gelen saçlarımı salık bıraktım ve ayağıma da babetlerimi geçirip çantamı omzuma astım. Deniz, beni öpüp kapıdan uğurladı.

Son kez servisime bindim. Çıkışta bizi servis almayacağı için okulun önünde inerken şoförümüzle vedalaştım. Bahçeye girip gözlerimle Talha’yı ve Melis’i aramaya başladım ama tıpkı yeni yıl tatili dönüşü okula ilk geldiğimde hissettiğim gibi utanç içindeydim. Tek fark, sanki bu kez herkes olanları biliyordu ve bana bakıyordu. Henüz gerçek mi yoksa bana mı öyle geliyor diye çözememişken bahçenin bir

köşesinden gelen bağırma sesleriyle dikkatimi oraya çevirdim. Melis, bir kızla kavga ediyordu ve kavga büyümesin diye Talha aralarına girmişti. Hemen oraya koştum. Kavga ettiği ve tanımadığım alt sınıflardan olan kız, "Heh! Geldi işte yosma arkadaşın da!" deyince olduğum yerde dondum kaldım.

Melis, "Senin o ağzını..." diye başlayan hakaretleri sıralayıp yine kıza saldırmak için hamle yaparken ben yerimden bile kıpırdayamıyordum. Herkes biliyordu ve bana bakıyordu. Tam kaçıp eve geri gitmeyi düşünürken Sevda Hanım ve Mehtap Hanım geldiler. Sevda Hoca, beni koltuğunun altına alıp okul binasına soktu. Mehtap Hoca da Melis Te diğer kızı ayırdı. Zil çalınca herkes binaya doluşmaya başlarken bana bakan her çift göz midemin bulanmasına sebep oluyordu. Sevda Hanım Ta beraber direkt sınıfa çıktık ve onun talimatıyla sırama oturdum.

Sınıf arkadaşlarım da gruplar halinde gelip yerlerine oturmaya başladılar. Sınıfa her gelen gözlerini bana dikiyordu. Yusuf, bana bakıp, "Ooo..." derken Sevda Hoca'nm, "Yusuf, yerine otur!" diyen otoriter sesiyle başka bir şey demeden oturdu. Sınıfın tamamı yerlerine oturunca Sevda Hoca, klasik mezun konuşmasını yapmaya başladı ama ben onun dediklerini duyamıyordum. Kısık sesle hakkımda yapılan dedikodular beynimi işgal ediyordu.

"Cidden matematikçiyle ilişkisi varmış."

"Adam dost tutmuş bunu."

"Buldu tabii yakışıklı adamı..."

"Bunu değil de Deniz Hoca'yı atmışlar okuldan bir de. Ne saçma!"

"Hişt! Hoca bakıyor, kızacak şimdi."

“Aman ne kızacak? Kız, hocayla yatmış, kimse bir şey dememiş de...”

Ağlamamak için kendimi sıkmaya başladım. Sevda Hoca, fısıltıyla konuşan smıf arkadaşlarımı susmaları için uyardı ve sanırım benim için konuşmasmı kısa kesip karneleri dağıttı. Takdir almıştım ama değil sevinmek, camdan aşağı atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Sınıftan bir iki erkek aralarında konuşup bana laf sokuyorlardı.

“Matematikten geçmek için vermek gerekiyormuş. Yani kendini derse vermek manasında hocam. Yanlış anlaşılmasın da.”

“Zaten bende şans olsa kız doğardım. Takdirname almak için bir öpücük yetiyor.”

Sonunda herkes karnelerini alınca Sevda Hoca kısa bir veda konuşması yapıp, “İyi tatiller,” diledi. Konuşma bitince hemen sıramdan kalktım ve sınıfı ilk terk eden oldum. Arkamdan konuşulanları duymamak için elimden geldiğince hızla merdivenleri iniyordum. Kalabalığın içinde Melis ve Talha, beni buldular. Üçümüz birlikte okul bahçesine çıktığımızda derin bir soluk aldım ama bu bile içimdeki daralmayı geçirememişti. Bahçede ilerlerken gördüğüm şey karşısında donup kaldım.

Deniz, arabasını okul bahçesine çekmişti. Altında buz mavisi, yırtık kotu, üstünde tüm kaslarını belli eden beyaz tişörtü ve gözünde marka güneş gözlüğüyle arabasına yaslanmış duruyordu. Bilerek gelmişti ve çekici gözükmek için hazırlanmıştı. Melis, beni dürtüp, “Gitsene hadi!” deyince harekete geçebildim ve ne yaptığımın çok da farkında olmadan Deniz’e doğru ilerlemeye başladım. Tüm okul, film setinde oyuncuları izleyen halk misali bize kilitlenmişti. Deniz beni fark

edince gözlüğünü çıkarıp doğruldu; bir iki adımda yanıma gelip beni belimden tuttu ve dudağıma minik bir buse bıraktı. Kıpkırmızı olmuştum, o ise gayet rahat ve o her kadını baştan çıkarabilecek tatlı gülümsemesiyle, "Aşkım, karnen nasıl?" diye sordu. Cevap veremeyip elimdeki karneyi ve takdirnameyi ona gösterdim. O da elimden alıp, "Aferin benim kızıma," dedi ve dudağıma bir öpücük daha bıraktı.

Arabanın kapısını benim için açınca hiç düşünmeden sırf bizi izleyenlerden kurtulmak için bindim. Açık camdan bakarken, kalabalığın içinde kuzeni Emre'nin yanmda bizi, buruk bir gülümsemeyle izleyen Berk Çan'la göz göze geldim. Benim kara lekem, onu aklamıştı...

Araba hareket edip biraz ilerleyince kendime gelmeye başladım ve Deniz'e dönüp, "Niye böyle bir şey yaptın? Daha çok rezil olduk," dedim.

"Sabri Bey, öğrencilerin bilmeyeceğine dair teminat vermişti bana ama sözünü tutmadı. Beren, son hafta okula gelen bir iki öğrenciye anlatmış ilişkimizi, tabii evleneceğimiz kısmım es geçerek. Ben de okula gelip eski meslektaşlarıma davetiye dağıttım. Seni üzmeye kimsenin hakkı yok. Şimdi kızıerkeği tüm okul seni kıskanıyor çünkü seni seviyorum."

Benim için yapmıştı bu gösteriyi ve o söyleyince haklı olduğunu anladım. Aslmda beni ayıplayan kızlar daha çok kıskanıyorlardı.

Deniz, "Nasılsa artık bu şehirde özgürüz, ne yapmak istersin?" diye sordu gülümseyerek.

"Bilmem ki," diyebildim. Olanlara hâlâ öyle şaşkındım ki...

Deniz, okuldaki çoğu kişinin gittiği kafelere, alışveriş merkezine ve sinemaya götürdü beni. Eli daima ya

elimde ya da belimdeydi. Daha ilk oturduğumuz kafede bizi izleyen smıf arkadaşlarımdan tedirgin olup utandığımda kulağıma eğilip, "Kimseyi umursama," dedi. Zor da olsa bize bakan meraklı ve kıskanç gözleri yok sayıp dondurmamı kaşıklamaya başladım.

Alışveriş merkezinden çıkarken arabanın yanında bizim sınıftan bir grup kız bekliyorlardı. Bilgesu, "Çıktığınız, doğru yani?" diye sorma cesaretini gösterdi.

Deniz, o sakin tavrıyla, "Değil," dedi. Hepsi küçümser şekilde bana bakarken bagajdan otuz kadar davetiye çıkarıp ona uzattı. "Sevgilim değil, nişanlım oydu başından beri. Evleniyoruz. Bunları benim için sınıf arkadaşlarına iletirsen, çok mutlu olurum."

Bilgesu şaşkın şaşkın başını sallarken Derin, "Düğün burada mı?" diye sordu. Deniz, "Hayır, Trabzon'da. Oraya gelemeseniz de kına gecesi Eskişehir'de ve buradan misafirleri getirmek için araba kiralanacak," dedi.

Kızlar hep bir ağızdan, "O zaman geliriz," dediler.

Deniz, "Bekleriz," diyerek yine kapımı açtı ve arabaya binip eve gittik.

Deniz

Gün boyu onunla özgürce dolaştıktan sonra evde yemek yedik ve küçük çantalarımızı bagaja koyup Eskişehir yoluna düştük. Bu kez Nusret Bey'in ısrarıyla otelde değil de onlarda kalacaktık. Fulya'dan ne Sina ne de ben hoşlanıyorduk ama yine de sınav arifesi huzursuzluk çıkmasın diye onu yok sayıyorduk. Sabah erkenden kalkıp kahvaltı ettikten sonra Sina'nm sınava gireceği okula vardık. Öğretmenlerinin karşısında kötü duruma düştüğünden beri biriki kilo vermişti. Duru'nun

düğün hakkmdaki tavsiyelerini bile heyecansız şekilde dinliyordu, hatta gelinlik bakmayı bile bırakmıştı.

Bozuk morali sınavdan önce yerine gelsin diye küçük kayınçomu da yanımıza almıştık ve işe yaramıştı. Sina, kardeşiyle eğlenirken biraz olsun mutlu olmuştu. Kucağımda Emir Eren'le onu iki yanağından öptüm. O da beni ve kardeşini öpüp sıraya girdi. Bu kez suyunu önceden almıştı ve eksik bir şey yoktu. Kayınço, ablasını beklerken başta huysuzluk etse de telefonumu oynaması için verince beni bile unuttu. Sina sınavdan çıktığında yüzünde güller açıyordu. Ona sarılıp, "Nasıldı?" diye sordum.

"Çok kolaydı bence. Çok mutluyum şu an. Çünkü en çok bu sınavdan korkuyordum."

"İyi o zaman. Üçümüz bir yemek yiyelim, sonra kayınçoyu evine bırakıp doğru Kütahya'ya."

"Niye hemen dönüyoruz? Bir gece daha kalsak olmaz mı?"

"Olmaz." Bana şaşkınca bakan yüz ifadesine karşı gülümsedim. "Sınavın iyi geçtiyse bunu kutlamak gerek ve akşamki mezuniyet balosu bence harika bir tercih." "Hayır, gitmeyelim baloya." Birden yüzü asılmıştı. Melis, karne günü beni arayıp Beren'in yaptıklarını anlattığından beri ilişkimizi ve mutluluğumuzu tüm okulun gözüne sokmak farz olmuştu.

"İtiraz istemiyorum. Kavalyem yok diye gitmiyormuşsun, Melis öyle dedi. Şimdi dağ gibi kavalyen var," deyip yalancı bir kibirle kendimi gösterdim. O da ağzının içinde, "Öldüreceğim seni Melis," diye kendi kendine söylendi ki bu razı geldiği anlamına geliyordu.

“Melis demişken kuaförde sana da randevu ayarlamış.” Daha çok sinirlenip, “Kıza bak ya! Zorla baloya götürecek beni!” diye bu kez yüksek sesle söylendi. Emir Eren, “Maskeli baloysa ben de gelebilir miyim? Benim örümcek adam maskem de var hem,” deyince her şeyi unutup kahkahalara boğulduk.

Emir Eren sayesinde neşeli geçen yemeğin ardmdan, onu eve bırakıp Kütahya’ya yollandık. İlk olarak eve uğradık ve Sina duş aldı. Sonra Duru’nun hediyesi uçuk pembe elbisesini aldı ve onu kuaföre bıraktım. Kafasında bir sürü bigudi olan Melis, kuaförün kapısmda bizi karşıladı ve Sina’ya, “Kızım nerede kaldın sen ya?” diye söylenmeye başladı. Sina, “Asıl sen niye benim sana dediklerimi Deniz’e anlattın?” diye misilleme yaparken elimdeki elbiseyi askısından Sina’nın eline tutuşturup olay yerini terk ettim. Bu ikisi atışıp dururlardı şimdi. Erkek kuaför, ben sıvışırken başparmağını havaya kaldırıp hareketimi onayladığım belirtti. Ben de berbere gittikten sonra eve geçip üzerimi değiştirdim ve Sina’yı almak üzere kuaföre döndüm. Ancak hazır olmuşlardı ve şurimşine, elbisesi içinde çok güzeldi.

Melis’i almaya Talha gelmişti. Taksiye bineceklerini öğrenince Sina’yla ısrar kıyamet onları, bizimle gelmeye ikna ettik. Balonun yapılacağı Hilton’un salonuna girdiğimizde tüm gözler üzerimizdeydi yine. Hiçbirini umursamadan girişteki fotoğrafçıya poz verip Sina’yla hatıra fotoğrafı çekildik. Sabri Bey, yaptığımı öfkeli gözlerle öğretmenlerin oturduğu masadan izliyordu ama karne günü davetiye verirken ona söylemiştim. “Siz sözünüzü tutamadınız ve şimdiden sonra olacaklar da bu yüzdendir. Sina’yı sevdiğimi ve karım olacağını herkesin bilmesini sağlamalıyım ki

Beren Hanım'm ona taktığı iğrenç damganın gerçek olmadığı bilinsin."

O zaman cevap veremediği gibi şimdi de yapabileceği bir şey yoktu. Oturduğu yerden bana sinirlenmek dışında tabii. Bize bakan Beren'i fark ettiğim an, masamıza oturmadan slov müzikte dans edenlerin arasına karışıp Sina'yla dansa başladım. Yine utanmıştı ve bize çevrili gözler beyaz teninin kızarmasına sebep olmuştu.

Kafasını kaldırmadan, "Herkes bize bakıyor," dedi. "Çünkü balonun prensesi ve prensi dans ediyor."

Bana bakıp, "Ukala prens," diyerek gülümsedi.

"Bu gece kimseyi umursamadan seninle dans edip eğlenmek istiyorum. Beni biraz olsun seviyorsan lütfen buna ortak ol. Sırf her şeyi berbat eden Beren'i kıskandırmak için bile buna değer."

Sina içtenlikle gülümseyip, "Tamam, pilavdan dönenin kaşığı kırılsın," dedi.

"Anlaştık." Onu mutlu edebilmek artık beni mutlu eden tek şeydi bu hayatta.

16.Bölüm

Düğün

Deniz

Sina, müzik eşliğinde benimle dans ederken pek çok göz üzerimizdeydi ama umursamıyorduk artık. Şurimşine, ağzı kulaklarında oynayarak eğleniyordu. Kızlar, verdiğim davetiyeleri sahiplerine ilettikleri için baloda ilk dans bittiği andan itibaren tebrik yağmuru başlamıştı. Büyük olay olduğumuz için sanırım, tüm eski smıf öğrencilerim Eskişehir'deki kınaya gelmeye karar vermişlerdi. Dans ederken bize hâlâ onaylamaz bakışlar atan Sabri Bey'in yanındaki Sevda Hanım'la kısa süreliğine göz göze geldik. Eşinin aksine o bize

mutlulukla gülümseyerek bakıyordu. Sina'yı kendi etrafında döndürmek için dönünce Sevda Hanım'la göz temasımız da kesildi. Şurimşineye baktım ama o da gözlerini başka yöne dikmişti. Baktığı yöne başımı çevirince bizi izleyen Berk Çan'ı gördüm. Yalnızca Sina'yla beni değil, hemen yanımızda, ayna misali birbirleriyle aynı anda, aynı hareketi yaparak eğlenceli bir şekilde dans eden Melis'i ve Talha'yı da markajı altına almıştı.

Müziğin sesi yüzünden beni duyamayacağını bildiğim için Sina'ya göz kırparak 'Ne var?' diye beden dilimle sordum. O da bana aynı dille cevap vererek sadece omuzlarını silkti. Sina'yı elinden tutup kalabalık dans pistinden masamıza çektiğimde daha sandalyeye oturur oturmaz, "Bizim yüzümüzden okuldan atılmıştı," dedi. "Şimdi o bize baktıkça vicdan azabı çekiyorum. Biliyorum beni asla affetmeyecek ve kesinlikle haklı da."

"Şurimşine, sen kaçırıldığında bize yardım etmişti ve senin için çok endişelenmişti. Unuttun mu?"

"Biliyorum ama..."

"Aması yok. O bizi çoktan affetti, özellikle de seni."

"Öyleyse neden bize dik dik bakıp duruyor?"

Masaya yeni gelen Talha ve Melis sandalyelerine yerleşirlerken Talha, "Kim?" diye sordu.

Cevap vermek yerine başımla Berk Çan'ın olduğu tarafı işaret ettim. Talha da başını çevirip o yöne baktı ve göz göze geldiği Berk Çan'a başıyla selam verdi. Sina'ya dönüp, "Bize bakıyor çünkü nasıl olurdu diye hayal ediyor," dedi.

Melis, "Neyi?" diye sordu.

“Deniz’in yerinde kendisi olsaydı. Çünkü ben sana, o da Sina’ya âşıktı ve bir gün çıkarsak nasıl olurdu diye düşünürdük hep.”

Sina’nm içi rahat etsin diye Talha’ya, “Çağırsana onu buraya,” dedim. Talha kalkıp Berk Çan’ın yanında gitti ve kısa bir konuşmanın ardından yanında Berk Çan’la masaya döndü. Berk Can, “Merhaba,” diye selam vererek otururken, “Merhaba,” diye cevapladım. Yüksek sesli müziğe inat masada sessiz bir gerginlik oluşmuştu. Sessizliği bozan, “Eee düğününüze ben de davetli miyim?” diye soran Berk Can oldu.

“Tabii. Sana davetiye ulaşmadı mı? Tüm eski sınıfım davetli.”

“Ben o sınıftan atılmıştım malum. Emin olamadım o yüzden.”

“Bence o kısmı hiç karıştırma, haksız çıkarsın.” Aklıma Sina’ya bulunduğu teklif gelmişti. İçimde öfkem kabarıyordu. Neyse ki Berk Can uzatmadı ve alttan aldı.

“Haklısınız. Sina, ben senden özür dileyememiştim. O zaman olanlar için yani.”

Sina, sıkıntılı bir gülümsemeyle, “Özrünü kabul ediyorum. Lütfen sen de bizi affet. Ailen bizim yüzümüzden seni yatılı okula yolladı,” dedi.

“Babam, size iftira ettiğimi düşündüğü için beni yollamadı. Sana söylediklerime kızdığı için gönderdi ve haklıydı. Senin ya da Deniz’in özür dilemenizi gerektirecek bir husus yok bile ortada. İnşallah daima mutlu olursun Sina.”

“Teşekkürler.”

Çiftlerin dans etmesi için hafif bir müzik çalmaya başlayınca Berk Can, Sina’ya elini uzatıp, “Dans edelim mi?” diye sordu. Berk Can, ona attığım ölümcül

bakışın ardmdan, havada asılı kalan elini indirip, “Ya da etmeyelim,” diye mırıldandı. Sina’yı elinden tutup piste çıkardım ve ellerimi beline dolayarak onunla dans etmeye başladım. Sina da gözü olduğunu bildiğim birinin, onunla dans etmesine bile tahammülüm yoktu.

Sina

Öğlene doğru uyandığımda Melis ve Talha gibi fen sınıfı öğrencisi olanların, dün balodan sonra bugün smava gireceklerini hatırlayınca sınavımın olmamasına sevindim. Çünkü eve gece on ikiye gelirken varmıştık ve baloda çok fazla dans ettiğim için topuklu ayakkabılarımdan çektiğim eziyetle çok yorgun hissediyordum. Umarım Melis daha iyi durumdadır ve bugünkü sınavı da iyi geçer, diye düşündüm.

Deniz, her zamanki gibi erkenden kalkıp kahvaltıyı hazırlamıştı. Ben de mutfağa gidip hazır sofraya kuruldum. Bana çay doldurup, “Başka bir şey ister misin?” diye sorunca elimde olmadan kıkırdayarak güldüm. Deniz, anlamaz bakışlarla bakınca da açıkladım. “Bir Karadeniz erkeği olarak dışarıdan çok sert gözüküyorsun ama evde tam bir kılıbık gibi çayımı bile doldurup bana servis yapıyorsun.”

Tek kaşını tehditkâr bir şekilde kaldırsa da o da gülümsüyordu. “Tüm Karadeniz erkekleri böyledir, çaktırma,” diyerek göz kırptı.

“Dışarıda aslan, evde kedi yani.”

“Aynen. Zaten bir Allah’tan, bir de karısından korkmayan adamdan korkacaksın.”

Eğlenceli atışmamız Dursun Ali babanın aramasıyla kesildi. Deniz, babasıyla kısa bir görüşme yapıp telefonu kapattı ve bana döndü mutlulukla.

“Babam düğün organizasyonları yapan bir şirketle anlaşmış. Onlar, mekânı düğünümüz için dekore edip

daha şık hale getirecekler. Buradaki hazırlıklar tamam demek için aramış."

"Hiç zahmete gerek yoktu. Açık havada, denizin tuzlu kokusunu duymak yeterliydi benim için."

"Olur mu hiç şurimşine? Koskoca emekli hâkim Dursun Ali Bey, tek oğlunu evlendiriyor. En iyisini yapmazsa babamın içi rahat etmez."

"Sebanur anneye çok zahmet vermese bari." Aklıma gelen bir düşünceyle, "Annenle uzun süredir hiç konuşmadık, ayıp oldu kadıncağıza," diye hayıflandım.

Deniz, "İyi annem, yok bir şeyi. Sana da selamı var. Arama hiç, gerek yok," dedi. Bana mı öyle geliyordu yoksa Deniz, birden telaşlanmış mıydı?

"Aşkım, gelinlik beğenemedin mi hâlâ?" diye sorunca birden her şeyi unuttum. Düğüne sadece günler kalmıştı ve ben henüz gelinlik seçmemiştim bile. Deniz, "Kahvaltıdan sonra beraber bakalım istersen olur mu?" diye sorunca başımı olumlu anlamda salladım. Kahvaltı sofrasını toplarken bu kez benim babam aradı ve kına için Eskişehir'e bir gün evvel gelmemizi söyledi. Kına eğlencesi için de elbise ve bindallı bakmam gerekiyordu. Babanım telefonuyla bunu da hatırlamış oldum. Neyse ki Kütahya'nın yöresel kıyafeti olan bindallı için burada seçenek çoktu ama bindallıyı sadece kına yakılırken giyeceğim için ayrıca bir tuvalet de almam gerekecekti. Birden LYS, en ufak derdim oluverdi. Deniz, kınada giyeceği takımım da düğündeki smokinini de çoktan almıştı.

Ama tüm bu sıkıntılarım çalan kapı ziliyle son buldu. Kapıyı açtığımda kargocuyla karşılaştım. Kargocu, "Sina Taner?" diye sorunca, "Benim," dedim. imzamı alıp kocaman bir kutuyu hole bıraktı. Kutuyu açtığımda içinde hem gelinlik hem de şık bir tuvalet görünce

mutluluktan çığlık atıp yerimde sıçradım. Çığlıklarımı duyan Deniz, yanıma gelmişti.

"Beğendin mi?"

"Biliyor muydun?"

"Tabii ki. Ben seçtim gelinliği. Elbiseyi bizim cadı seçti ama. Gelinlik için de onun onayını aldım, beğendi ve senin de beğeneceğini düşünüyor."

Gelinliği kutudan çıkarırken heyecandan elim ayağıma dolanmıştı. Gelinlik günlerdir arayıp bulamadığım ve sık sık Deniz'e anlattığım, hayalimdeki modelin ta kendisiydi. Tuvalet de Duru'nun zarif zevkinin her bir ince detayım taşıyordu. Deniz'in ısrarıyla önce tuvaleti denedim ve üstüme tam oturdu. Ben düğünden önce uğursuzluk getirir diyerek itiraz ettim ama Deniz, "Hurafe onlar," diyerek gelinliği de giydirtti bana. Gelinlikle yatak odasının aynasında kendimi görünce inanamadım. Uğursuzluk kısmı muallak olsa da kesin olan bir şey vardı ki Deniz'in beni bu şekilde düğün günümüzde görmesini istememdi. Ama ona kendimi göstermesem de iyi ki gelinliği giymiştim çünkü bel kısmı biraz bol olmuştu. Son olaylar yüzünden bir iki kilo vermiştim ister istemez.

Odadan çıktığımda beni gören Deniz, "Gelinliği giymedin mi?" diye sordu.

"Giydim ve çıkardım."

"Neden?"

"Çünkü beli pot yaptı. Terziye gitmeliyim."

"Tamam, gidelim."

"Aslmda ben, Melis Te gitmeyi düşünüyorum çünkü annesi terzi."

"Bir de ben, seni gelinlikle görmeyeyim diye sanırım." Muzipçe sırıtıp, "Kim bilir?" dedim.

Melis'in annesinin dükkânında önce biraz gerildim çünkü rezaletimizi duymayan kalmamıştı. Melis, annesine hatta tüm okula, sadece öğretmenimle flört ettiğim için böyle dedikodularm çıktığını söylemişti. Kadriye teyze, beni güler yüzle karşılamıştı ve gelinliğimi düzeltme işine öncelik vermişti. Kınama geleceklerini de söylediğinde, tüm gerginliğim yok oldu. Sonrasında onun yönlendirmesiyle bir başka dükkândan bindallı seçip aldık.
Gece yatağa girdiğimde çok heyecanlıydım, ertesi gün Eskişehir'e gidecektik. Sabahtan LYS'nin son oturumu ve akşama da kına eğlencesi olacaktı, ardın da düğün...

"Uyu şurimşine."

"Hiç heyecanlanmıyor musun sen?"

"Heyecanlanıyorum. Hem de nasıl? Mesela düğünden sonra gideceğimiz balayı için gün sayıyorum."

Gözlerimi devirsem de onunla birlikte ben de gülmeye başlamıştım. Bu, düğüne dek beraber uyuyacağımız son gece olduğu için ona sıkı sıkı sarıldım. O da hep yaptığı gibi soğuk ayaklarımı bulup bacaklarının arasına aldı ve saçlarımı öptü.
Ertesi gün erkenden Eskişehir yollarına düştük. Heyecandan etrafımda olan her şey rüya gibi gerçeklikten uzak geliyordu. Midemde sürekli bir kasılma ve kıpırtı vardı, bu yüzden yemek yiyesim gelmiyordu hiç. Deniz'in ailesi de yine bir gün önceden gelip otele yerleşmişlerdi. Tüm ailenin bir arada olmasının verdiği mutluluktan içim içime sığmıyordu. Sabah erken saatte olan LYS son oturumunun ardından koştura koştura kuaföre geçtik. Sınavın bana çok kolay gelmiş olmasının verdiği rahatlama, daha da iyi hissetmemi sağlamıştı. Fulya'nm kuafördeki imalı sorularının altında yatan anlamları bile göz ardı etmeme

neden olmuştu, ayağımı yerden kesen heyecanla harmanlanmıştı mutluluk.

"Kayınvalidenle aran nasıl?"

"Sana ne?"

"Çok mu kötüsünüz?"

"Nereden uyduruyorsun böyle şeyleri?"

Melis, kuaförde de yanımda olabilmek için erken gelmişti. Kulağıma eğilip, "Boş ver onu. Tek amacı senin mutsuz olman, kendisi kuru bir nikâhla evlenmiş ya senin düğününe haset ediyor," diyerek beni sakinleştirdi.

Duru, Fulya'ya sertçe, "İşine bak sen!" dediğinde Fulya, yanımızdan uzaklaştı hemen.

Akşam, alkışlar eşliğinde salona girdiğimizde, konuklar içinde öğretmenlerimi ve sınıf arkadaşlarımın neredeyse hepsini görünce heyecanım bir üst seviyeye ulaştı. Dans ettiğim Deniz'in elini sıktım.

"Sakin ol, aşkım."

"Demesi kolay, herkes bize bakıyor."

Başka çiftler de dans etmek için piste çıkınca biraz olsun rahatladım. Oyun havası çalıp gençlerin hemen hepsi pistte döktürmeye başladığındaysa gerginliğimi unutmuştum bile. Duru'yla ve Melis'le karşılıklı göbek atarak eğleniyordum. Hatta sınıf arkadaşlarım sayesinde kına gecemiz çok eğlenceli geçiyordu. Deniz'in Ankara'daki arkadaşları da gelmişlerdi, Deniz daha çok onlarla ilgileniyordu.

Bu mutluluğum oynamaktan terlediğim için akan makyajımı tazelemek istememle son buldu. Melis Te lavaboya giderken gelin odasından tartışma sesleri gelince durup kulak kabarttık çünkü bağıran Duru'ydu.

"...anne, kaç kere söylemem gerek acaba? Dedeme de anlattım. Sina'ya değil, bana harcadı abim o kadar parayı!"

"Para, en sonraki iş! Benim derdim, abinin otel odasından topladığı kızı kendine karı edecek olması! Analığı demese haberimiz bile olmayacaktı. Benim Deniz diye oğlum yok artık! Ha burada da babanın hatırına duruyorum sadece!"

"Sina öyle bir kız değil! Hem aynı şey benim başıma da gelebilirdi, o zaman da aynı şeyi düşünür müydün?" "Sen sanki ondan çok hırlı! Bulmuşsun bir çalgıcı, saçlı, küpeli! Beni siz öldüreceksiniz! Göz göre göre yosmanın birini gelin ediyoruz!"

Daha fazla duymamak için koşar adım kaçtım. Melis, adımı seslenerek ardımdan bana yetişmeye uğraşıyordu. Bahçede başımı karanlık gökyüzüne dikip derin bir nefes aldım. Melis, yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Hiç konuşmadık, ağlamadım bile. Midemde mutluluk yüzünden oluşan boşluk, şekil değiştirip sıkıntıdan bir anafor gibi tüm mutluluğumu emip içine çekiyordu. Sebanur anne haklıydı...

Duru, bize sesleninceye dek öylece sıkı sıkı sarılıp durduk. Duru'nun yönlendirmesiyle gelin odasma gittik ve mürdüm rengi tuvaleti çıkarıp kırmızı bindallıyı giydim. Artık her hareketim bir gereklilikti. Deniz'i ailesine karşı daha fazla utandırmak istemediğim için gözyaşlarımı tutuyordum. Kına yakma zamanı geldiğinde, salondaki ışıklar karartılmıştı. Salonun ortasına benim oturmam için bir sandalye yerleştirilmişti. Hayatımda bana belirlenen rol misali yine gösterilen yere oturuyordum. Zaten ne zaman elimde olmuştu ki hayatım, ben daima hayat girdabında sürüklenmiştim. Şimdi de Deniz'den uzağa

sürüklenecektim. Annesiyle arasına girip onu iki arada bir derede bırakacak değildim çünkü. Benim annem yanımda değildi artık ve annelerin kıymetini çok iyi biliyordum.
Yedi tepe ardında olsa da annenin sağ olduğunu bilmek insana güç verirdi.

Annemi hatırlayınca içimdeki sızı yangına döndü ve kor ateşimden gözyaşı pınarlarım çağladı. Ateşten su çıkar mıydı? Beni, Sebanur annenin bakışlarından gizlediği için yüzüme örtülen kırmızı örtüye minnettardım. Deniz'in teyzesinin kızı Sedef, Lazca bir ağıt yakmaya başladı, insan bilmediği bir dildeki şarkının sözlerine ağlar mıydı?

"Skiyiçkimi, skiyiçkimi...
(Yavrum, yavrum...)
Ma mu p 'a do so vida gûli...
(Ben ne yapayım, nereye gideyim gülüm...)
Ma uskaneli varmemaxenet,u...
(Ben sensiz yapamazdım...)
Nana nana nana...
(Anam anam anam...)

Lazca ağıt bittikten sonra başımda kma tepsisini tutan Duru eğildi, ağlayıp ağlamadığıma baktı. Göz göze geldiğimizde akan rimelinin yüzünde bıraktığı şeritleri görünce onun da ağladığını anladım. Yaşlı gözlerinden damlaların düşmesine sebep olarak içtenlikle bana gülümsedi. Sonra da muzipçe gülümseyerek, "Gelin elini açmıyor!" diye kabalığa duyurdu. Oysa ellerim dizimdeydi, alnma kma yakılmayı bekleyen kurbanlıklar gibiydim. Belki de saçlarım bu yüzden bu renkti... Benim kınam doğduğum gün yakılmıştı kafama...

Sebanur anne, Duru'nun eline bir kutu teslim etti.

Duru, avuçlarıma kına sürerken Sedef, bu kez yanık sesiyle, sözleri Türkçe olan ve Karadeniz'e özgü bir kına gecesi türküsünü söylemeye başladı. Bu kez içimi dağladı...

"Gelinum ağlar, yaşliyaşli Gitmem der oy sallar başirıi Ağlama gelinum oy ağlama Kınan kutli olsun Bindiğin at dehli olsun. "

Bedenim hıçkırıklarla sarsılınca Duru, Sedef'e dönüp, "Yeter da! içimiz çıktı ağlamaktan!" diye çıkıştı. Duru'nun da kına sürülen elime eldiven geçirmeye çalışan Melis'in de hâli benden halliceydi. Duru'nun ikazı üzerine Sedef hareketli bir türkü söylemeye başladı. Bu arada salon tekrar aydınlanmış ve ben, Melis'in yardımıyla oturduğum yerden kaldırılmıştım. Hareketli olan bu türkünün sözlerinde bile annemin özlemiyle gözyaşlarını akmaya devam ediyordu.

"Dağda belimde odun, beni ne hale kodun Tarlada ırgat avrat, hanede hazır kadın Bir uşak göbeğimde, altısı eteğimde Yedi bitirdi beni, anandaki o çene Dünyanın gailesi yetmezmiş gibi bir de El ayak çekilince sen bitersin dibimde Uy çalsın kemençeler de ben bir horon tepeyim Çatlasın kaynımgiller bari kurtlarım dökeyim Fındığı ben toplarım, kırması sana düşer Uy ellerin iyisi, geh geh gerinip şişer Üşudum senden, baba ocağım gözümde tüter

Uy adaletsiz dünya gücün hep bize mi yeter?

Bir bezden bebem vardı, bohçamda hayallerim

Kızlığım yarım kaldı, ben annemi isterim. "

Deniz, yanıma gelip oynayan kalabalığın arasında beni buldu. Yüzümü avuçları arasına alıp türkünün "...Dünyanın gailesi yetmezmiş gibi bir de. El ayak çekilince sen bitersin dibimde... " kısmında gülümsememem için bana çapkınca göz kırptı. Oysa ben,

“Kızlığım yarım kaldı, ben annemi isterim... ” sözlerinde takılı kalmıştım ve histerik bir şekilde ağlıyordum. Deniz, beni sarsılan omuzlarımdan tutup kendine çekti ve kalabalığın içinden çıkarıp gelin odasına getirdi.

“Neyin var şurimşine?”

Cevap veremedim ve yüksek sesle hıçkırıp ağlamaya devam ettim. Deniz odadaki aynanın önündeki su şişesini açıp bana su içirdi. Beni koltuğa oturtarak yanıma oturdu ve sakinleşmemi bekledi. Ama sakinleşemedim, tutunduğum son dal da elimden kayıp giderken nereye sürükleneceğimi bilememek beni ölesiye korkutuyordu. Nefes alamadığımı fark edince beni gelin odasının balkonuna çıkardı ve oradaki çift kişilik bahçe salıncağına oturduk. Karanlık balkonda, tek ışık kaynağı olan yıldızlar kadar uzak geliyordu artık Deniz Te olabilmek. Açık havada nefesim düzene girince Deniz’in soran bakışlarına cevap verdim.

“Olmaz deniz gözlü. Annenle arana giremem. Şimdi kıymetini bilemezsin ama onu kaybetseydin bilirdin değerini.”

“Nereden öğrendin?”

“Önemi var mı? Asıl sen niye söylemedin ve anneni çiğnedin. Düğün falan olmayacak, buraya kadarmış bizim hikâyemiz de.”

Deniz, beni kucağına çekip başımı göğsüne yasladı. “Seni bırakmam şurimşine. Sen gitmek istesen de olmaz. Beni hiç mi düşünmüyorsun? Sensiz ne yaparım?”

“Sen, bana daima sahip çıktın. Sadece yâr değil; anne oldun, sıcak çorbamı önüme koydun. Babam oldun, hiçbir şeyin eksikliğini göstermedin. Abi oldun, yol yordam gösterdin. Dost oldun, derdime, mutluluğuma

ilk ortak olan oldun. Öğretmenim oldun, başarabilmem için elinden geleni yaptın. Yuvam oldun, kol kanat gerdin. İnan bana, kocam olup eksik yarımı tamamlamanı her şeyden çok istiyorum ama et tırnaktan ayrılmazmış deniz gözlü. Anneni üzme, Sebanur anne, hak etmiyor bunu. O, et; sen, tırnak. Ben, canlı canlı onun etinden seni koparıp alamam." Her hıçkırığım arasmda dudaklarımdan çıkan cümlelerle Deniz'in yüzüne yayılan merhamet ifadesini görebiliyordum. O, her şeyimdi...

Alnıma sıcacık bir öpücük bırakıp, "Hiçbir yere gidemezsin. Annem bana kızdığı ve dinlemek istemediği için böyle davranıyor," dedi.

"Bence her şeyi biliyor ve haklı. Sen uygun görsen de ben, ailene uygun değilim."

"Aileden öte bizi yaratan Rabbimiz var ve o, seni bana yazmış. Annem için Allah'a mı karşı geleyim?"

"Kaderi, sen bilemezsin ki? Ne belli ki benim senin yazgın olduğum."

"Ne güzel dedin; kaderi bilemeyiz diye. Sen doğum gününü kutlamak için yurttan çıktığında başına gelecekleri bilemezdin. Sırf doğum gününü kutlamak istedin diye suçlu olunmaz. Affet kendini artık. Annemi de dert etme." "Nasıl etmem? Anne o! Şendeki hakkı, emeği yeter onu üzmemek için. Seni sevdiğim için annenle arana giremem, niye anlamıyorsun? Benim annem yok, içim yanıyor bu gece. Koynunda son gece uyuyabileceğim annem yanımda yok diye içim yanıyor. Nasıl seni, annenden ayırırım?"

Benim hıçkırıklarımı bölen başka bir ses, "Annen yoksa ben varım ya kızım," dedi. Sebanur anne, arkamızdaki balkon kapısının yanmda yaşlı gözlerle duruyordu. Hiçbir şey demedi, yanımıza gelip salıncağa

oturdu ve bana sıkı sıkı sarıldı. Tombul yanaklarını kaç defa öptüm hatırlamıyorum, beni niye ya da nasıl affetti bilmiyorum ama ona anneme sığındığım gibi sığmıyordum.

Bir de bana, "Hakkını helal et, güzel kızım," dediğinde şaşkınlıktan öylece kaldım. Tek diyebildiğim, "Benim, sizde ne gibi bir hakkım olabilir ki anne?" oldu.

"Siz, ne demek? Kontes miyim ben, kızım? Üç kızım, bir oğlum var şimdi, annenizim ben."

Deniz, ilk kez konuşmamıza ortak olup, "Üçüncü kız kim?" diye sordu.

"Duru bulmuş ya bir uzun saçlı, küpeli. Erkeğe benzer hali yok uşağın. Ben, onu da kızım sayarım artık."

Deniz, gülümsememek için dudaklarının kenarını ısırıp, "Çok ayıp anne. Tipi biraz değişik ama çok iyi birisi. Utku'ya yazık aslında, bizim kızla kendini yakıyor zavallı," dedi.

Hepimiz gülüşürken kahkahalarımızla beraber sıkıntı ve dertlerim de gecenin ayazma karışıp ardmdan minik sisler bırakarak yok olup gitmişti.

Deniz

Annem yine büyüklüğünü göstermişti ve bu mutlu günümüzde her şeyin tatlıya bağlanmasını sağlamıştı. Kınanın geri kalanında Sina'yla benim arama girerek horon bile oynadı ki Sebanur Hanım pek nadir oynardı bir düğünde ya da eğlencede. Barıştığımızı anlayan Duru, hem oynuyor hem de fotoğrafımızı çekerken annemle alay ediyordu.

"Anne, şimdiden girmişsin aralarına."

Annem hiç altta kalır mı? “Benim gelinim uysal, biz anlaşırız, asıl sen o uzun saçlının anasıyla ne yapacaksın, onu düşün.”

Duru, her zaman kuzen ya da komşu kimin kaynanası, o kişiye karışacak olsa, “Ne gıcık, versene cevabını şunun!” diye gaz verirdi. Annem, “Sen de gelin olacaksın, başkasına demek kolay,” dedikçe de, “Ben, kocam olacak kişiyle evleneceğim. Anasından babasından bana ne?” diyerek tepkisini öfkeyle belirtirdi. Özetle Utku’nun annesi, evlerden ırak bir gelin adayıyla karşı karşıyaydı.

Kına eğlencesi bitip yorgun argın otele döndüğümüzde herkes odasına çekildi. Sina da babasının evine gitmeyip bizimle otele gelmişti. Annemin ısrarıyla bu gece annem, Duru ve o beraber uyuyacaklardı. Sırtımdan bir dağı kaldırmışlar gibi ferahlamış hissediyordum. Eninde sonunda annem affederdi, biliyordum hep ama yine de içimde annemin üzgün oluşunun ve Sina’nm durumdan haberdar olacağının huzursuzluğu vardı. Şimdi hepsi, annem sayesinde kaybolup gitmişti. Kafam rahat bir şekilde duş alıp kendimi yatağa bıraktım.

Sabah, erkenden Ankara yollanna düştük. Oradan da uçakla Trabzon’a vardık. Uçağın yansı bizim düğün kafilemizdi ve İner inmez hemen herkes bizim eve geldi. Eskişehir’e gelmemiş olan anneannem, yardımcımızla beraber yaşma başına bakmadan düğün yemeği hazırlamıştı. Zaten yarmalı lahana sarmasını ve mısır ekmeğini en güzel anneannem yapardı. Yemek biter bitmez kızları kuaföre bıraktım ve ben de Hami’yle beraber berberime geçtim.

Sina’yı gelinlikle göreceğim o an yaklaştıkça heyecanım da artmaya başlamıştı. Önce eve geçip

smokinimi giydim, ardından kuaföre gidip gelin arabasıyla Sina'yı aldım. Benim güzel kızılım, orman perileri kadar masum ve güzeldi. Beyazlar içindeki haliyle aklımı almış, beni büyülemişti. Saçlarındaki çiçekler, eminim büyük bir kıskançlık içindeydiler çünkü hiçbiri süslemek için üzerine konulduğu kızıl saçlar kadar güzel kokamazdı. Sina Çölü, kendinden utanırdı; Sina Çölü'nün sıcağı bile içimi Sina'nın kavurduğu gibi yakamazdı.

Koluma girdiğinde hayallerimin çok ötesinde bir mutluluk yaşıyordum. Arabaya bindiğimizde hayran hayran baktığım Sina'ya, "Çok güzelsin," demeyi sonunda akıl edebilmiştim. Utangaç bir şekilde gülümserken dünkü mutsuzluğundan eser bile yoktu. Deniz kıyısındaki ve ormandaki fotoğraf çekimlerimiz bitince ikimiz de stresten gerilmeye başlamıştık. Düğünün yapılacağı alana alkışlarla girdik, ardından konfetiler patladı. Neredeyse tanıdığım herkes buradaydı. Dahası o tanıdıklardan biri de dedemdi...

En ön masada oturmuş, Sina'yla yaptığımız ilk dansımızı izliyordu. Dansın ardından nikâh masasına geçtik. Aile ahbabımız olan belediye başkanı, nikâhımızı kıymaya bizzat kendisi gelmişti. Benim nikâh şahidim Gökhan, Sina'nınkiyse Duru'ydu. Melis, yaşı henüz on sekiz olmadığı için çok istemesine rağmen nikâh şahidimiz olamamıştı. Başkan, heyecandan tek kelimesini hatırlayamadığım, girizgâh şeklinde bir konuşma yapıp önce Sina'ya, "Sina Hanım, Dursun Ali oğlu Deniz Kaptan Sezgin'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

Sina, utangaç bir tavırla mikrofona eğilip, "Evet," dedi. Alkış tufanı koparken, alkışlayanlara katılan dedemle göz göze geldik.

“Deniz Bey, Nusret kızı Sina Taner’i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

Aylardır bu anı bekliyordum. Sina’nm aksine ben, en gür sesimle, “EVET!” diye cevapladım.

Dedem, bana gülümseyerek mi bakıyordu, bana mı öyle geliyordu? Şahitlerimizin onayıyla nikâh defteri önümüze sürüldü. Sina’dan sonra imza sırası bana gelmişti. En fiyakalı imzamı çakmaya uğraşıyordum ama ayağımın üstünde hissettiğim acıyla imzadan çok karalamaya benzedi yaptığım şekil. Nasıl unutabilmiştim bu güzel(!) geleneği? Karıkoca ilan edildik ve nikâh cüzdanımız Sina’ya emanet edildi. Ardından, “Gelini öpebilirsiniz,” diyen başkanın talimatıyla Sina’nm duvağını kaldırıp alnına bir buse bıraktım. Şu an üzerimden tonla yük kalkmıştı, kızıl güzelim resmen karım olmuştu...

Alkışlar eşliğinde tekrar dans ettik. Bu kez dansımıza pek çok konuk da katılmıştı. Hemen yanımızda Talha ve Melis vardı. Melis’in ağladığı yaşlı gözlerinden belli oluyordu. Sina’nm ailem diyebileceği doğru düzgün kimse olmadığından Talha’nm ve Melis’in Trabzon’a gelebilmeleri için elimden geleni yapmıştım ve en nihayetinde başarmıştım da. Hatta Melis’in annesi bile gelmişti. Başımı Sina’ya çevirirken dans edenler arasında Utku’yu ve Duru’yu gördüm, artık nasıl baktıysam Sina da başımı çevirip baktığım tarafa baktı. Duru’nun, tüm sülalenin önünde Utku’yla dans etmesi, dedem başta olmak üzere herkesin dikkatini onlara çevirmesine sebep olmuştu.

Tekrar Sina’ya döndüğümdeyse diğer her şey birden önemini yitirdi. “Seni seviyorum.”

Bir omzunu hafifçe silkip nazlı bir edayla, “Biliyorum,” dedi.

Şımarık tavrına gülümseyince o da zümrüt gözlerini parıldatan bir gülümsemeyle baktı. Bakmaya doyamadığım, ebedi aynam olan zümrüt yeşili o güzel gözleri...

Dans bitince masamıza yöneldik ama yarı yolda dedem önümüze çıktı.

"Hayırlu olsun, Allah bi yastukta gocatsun."

"Sağ ol, dede."

"Eşeh supasi, elimi opmüyece misun?"

Şaşkınlıktan dedemin elini öpmeyi unutmuştum. Ben hemen dedemin elini öperken Sina, az önce yediğim azar nedeniyle kızarmıştı. Oysa bu dedemin 'canım oğlum' deme şekliydi. Geniş bir küfür ve sövme literatürü olan dedemin, hacda bile sövmüş olduğunu düşünürsek bu hali normal sayılabilirdi.

Sina'yı dirseğimle hafifçe dürttüm ve o da dedemin elini öptü.

"El openlerunuz çok olsun."

Anlamaz şekilde dedeme bakarken Duru, yanımıza geldi ve dedemi yanağından öpüp, "Dedeme her şeyi anlattım," dedi.

İyi de ben, Duru'ya bir şey söylemiş değildim. Merakla, "Nasıl öğrendin ki?" diye sordum.

"Önce dedemi arayıp sana niye kızdığını öğrendim. Zaten şüphelenmiştim ve o yüzden araştırdım biraz. Parayı harcadığın zaman benim nezarete düştüğüm döneme geliyordu. Avukatla da sanki durumu biliyormuşum gibi konuştum, o da döküldü hemen."

"Yine hafiyelik yaptın yani?"

Dedem araya girip, "Uşağum niye bağa olan biteni demedun? Ula biz eşşek başi miyuk?" dedi.

“Dede, ne fark eder ki? Para benim dedin ve haklıydın. Üzerine çok da bir şey konuşmaya gerek yoktu.”

“Başda gelun gızımuz olmak üzere ikinize de mahcubum. Yaşima verin, ben bunamişum artık.”

“Estağfurullah dede. Tatlıya bağlandıysa ne mutlu bana, en güzel günümde şeref verdin. Hoş geldin, sefa getirdin.”

Dedem sarılıp gözlerimi öptü bu kez. “Senün mürivetuni görmeden obur dünyaya gitmez idum uşağum.”

Duru, “Dede artık bizimle bir horon edersin,” diye dedeme takıldı.

“Sen o saçi uzun uşağı takmişin golina da, beni ne edesun?”

Dedem, Duru’nun kızarmasına sebep olurken Utku, yanımıza gelip dedemin elini öptü. Onlar tanışırlarken ben, erkek kuzenlerim tarafından çekiştirilerek iki duble içmek üzere gizli saklı bir köşeye çekiştirildim. Çakır keyif salona döndüğümde beyazlar içerisinde çiftetelli oynayan Sina’yı gözüme kestirip karşısına geçip oynamaya başladım. Yakın mesafeden alkol kokan nefesimi hissedince ağzını ‘İçtin mi?’ diyerek sessizce oynattı. Cevap vermek yerine nefesimi yüzüne üfledim. Anasonun keskin kokusundan rahatsız olup yüzünü buruşturdu ama kendini tutmaya uğraşsa da gülümsüyordu.

Şarkı değişmişti. Bugün benim en mutlu günümdü, o yüzden şarkıya eşlik etmeye başladım.

“Aşkımız bitecek böyle giderse...

Ben de hiç günah yok, kabahat sende... ”

Sözleri bir ayrılık şarkısı gibi olsa da melodisi çok hoştu şarkının. Düğünümüz bittiğinde, bizi otele bırakacak limuzinde bile hâlâ şarkıyı mırıldanıyordum

Ertesi sabah erken kalkmamız gerekiyordu. Balayı için önce İstanbul'a, oradan da Fransa'ya uçacaktık. Yorgun gözüken Sina'yla birlikte üstümüzdeki hiçbir şeyi çıkarmadan yatağa uzandık. Bu gece tüm yanlışlarımı düzelttiğim geceydi. Gözlerinde kaybolduğum Sina'ya mırıldandım. "Ben en çok bu geceyi hayal ederdim hep. Yanımda resmen karım olarak uzandığın vakti."

"Ben neyi hayal ediyorum biliyor musun? Bir bebeğimiz olduğu günü. Henüz çok erken biliyorum ama o zamanın gelmesi için de sabırsızlanıyorum."

"Ben de çocuğumuz olsun istiyorum ama zaman donsun da istiyorum. Sadece ikimizin olduğu bir fanusta yaşayalım."

"İki dubleyle şair oldun bakıyorum da."

"İçene değil, içirene; şaire değil, yazdırana bakacaksın demişler."

"Sen şiir gibi konuştukça daha çok uykum geliyor deniz gözlü."

"Uyu o zaman şurimşine."

17. Bölüm

Şurina

Sina

Bugün, beşinci evlilik yıldönümümüzdü. Her yıl olduğu gibi bu yılda Deniz'in bu günü asla unutmayacağına emindim. Hatta öyle hoş sürprizler hazırlıyordu ki, ne yapsam ya da ne hediye alsam altta kalıyordum. Geçen yıl, balayım yaptığımız harika otelde bir tatil ayarlamıştı ve saraylara taş çıkaran şatoda aşk tazelemiştik. Aslında bizim aşkımız hep taze

olduğu için sadece daha da alevlenmişti demek daha doğru olurdu.

Bir hafta önce öğrendiğim şey sayesinde bu yıl, en anlamlı ve güzel hediyeyi benim vereceğime emindim ama. Deniz, ne yaparsa yapsın, benim ona vereceğim hediyenin yanından bile geçemezdi.

Zaten bunca yıl, bende öyle büyük emeği vardı ki ne kadar uğraşsam da daha çok altında kalmıştım. Benim için öğretmenliği bırakınca onu utandırmamak adına Ankara Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı'm yazmıştım. Kütahya'daki evimizi kapatırken hissettiğim hüznü hâlâ içimde hissediyorum. Ankara'ya, Deniz'in evine taşınmıştık ve yuvamızı oraya kurmuştuk. Deniz, arkadaşı Tunç'un çalıştığı kolejde işe başlamıştı ve hiç sorunsuz yaşayıp gidiyorduk.

Hatta Eskişehir'de okuyan Talha ile Melis, bize misafirliğe geldiklerinde biz onların kavgalarına şaşırırken onlar da bizim evdeki sükûta hayret etmişlerdi. Melis'in ve Talha'nın ilişkisi kavgayla başlamıştı ve tatlı atışmalarla sürüp gidiyordu. Öyle ki geçen ay yapılan nişanlarında bile herkesi nişanı atacaklar diye paniğe sokan minik bir tartışma yaşamışlardı. Ama bunlar tuz biberdi sadece, birbirlerini ne kadar sevdiklerini görememek için kör olmak gerekirdi.

Duru'yla Utku ya da Deniz Te ben de sık sık atışırdık ama bizim ilişkilerimizde sesler pek nadir yükselirdi. Bunu her dile getirdiğimde Deniz, "Biz tamam da Utku, karısından korkusundan sesini yükseltemiyor," derdi. Oysa dişli bir avukat olan Duru'nun en önemli önceliği hep ailesi ve yuvasıydı. Duru'dan hiç beklemediğim şekilde iş hayatının yanmda tam zamanlı bir ev hanımı

olmuştu. Bizim evde yemekleri hâlâ Deniz yapıyordu oysa. Liseden mezun olduğu yaz, ehliyetimi bir iki ay içinde alırken katıldığım yemek kursundan başarı sertifikasını alsam da bu işte pek de başarılı olduğum söylenemezdi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Deniz'in elinin lezzetine ulaşamıyordum.

Heyecanımdan içim içime sığmadığı için salonun penceresini açıp Karadeniz'in maviliklerini seyre koyuldum. Tuzlu deniz kokusunu ciğerlerime çekip gözlerimi kapattım ve geleceğe dair hayaller kurmaya başladım.

Önceden, gelecekle ilgili hayaller kurmaya korkardım çünkü asla gerçekleşmeyeceklerini bilirdim ama Deniz hayatıma girdiği günden beri her hayalim inanılmaz derecede güzelleşerek gerçek oluyordu. Mesela geçen yıl üniversiteden mezun olur olmaz öğretmen olmayı hayal etmiştim ama memurluk sınavını kazanamayınca tam hayallerim suya düştü derken Deniz, müjdeyi vermişti, iki yıl evvel vefat eden dedesi tüm mal varlığını Deniz'e bırakmıştı. Ben, filmlerdeki gibi diğer akrabaların hiçbir şey alamayacağını sanıp bunun haksızlık olduğunu söylediğimde Duru beni aydınlatmıştı. Meğer miras hukukunda saklı pay diye bir şey varmış. Rahmetli Kaptan Dede'nin tüm çocukları saklı haklarını alırken gerisi Deniz'e kalıyordu. Deniz, önce ona bırakılan mal varlığını kuzenleri arasında pay etmeyi düşünmüş ama daireler için bile alt kat, üst kavgası patlak verince aile içinde kavga çıkmasın diye vazgeçmek durumunda kalmıştı.

Geçen yıl Utku'nun önerisi üzerine ve Duru'nun yardımıyla Kaptan Sezgin Eğitim Vakfı'm kurup kendi saklı payı dışındaki tüm varlığı vakfa bağlamıştı. Vakıf

bünyesinde Trabzon başta olmak üzere Türkiye'nin pek çok yerinde Trabzon kütüklü, başarılı çocuklar vakfa ait okullarda ücretsiz eğitim görüyorlardı. Deniz hem vakfı yönetiyor hem de Trabzon, merkezdeki okulumuzda benimle birlikte öğretmenlik yapıyordu. Ben edebiyat, o da matematik öğretmeniydi okulun. Öğretmen olma hayalimin son aşaması da bu şekilde gerçekleşmiş oldu.

Kütahya'da açılan vakıf okulunun kurdelesini kesmeye Sabri Bey ve eşi Sevda Hanımı da davet etmiştik. Sabri Bey, Deniz'in eğitim için yaptıklarını duyunca, "İyi ki seni dinleyip hakkında soruşturma başlatmamışım. Sen tam bir eğitimcisin, önünü kapatsak kötü olurmuş," diyerek Deniz'i tebrik bile etmişti.

Pek çok yerde vakfa ait okul olmasına rağmen biz yaşamak için mavi ve yeşiline hayran kaldığım Trabzon'u tercih ettik. Sebanur annelere komşu olduğumuz için pazar kahvaltıları muhakkak onlarda oluyordu. Çarşıda oturan Durular da gelince tüm aile bir arada oluyorduk ve kuymak dibi için yapılan kavga zamana inat daima devam ediyordu.

Pencereyi kapatıp içimdeki harika duygularla ona bir mektup yazmaya başladım. Uzun mektubu yazmayı yeni bitirmişken Deniz'in eve geldiğini belirten kilit sesi duyuldu. Okuldan sonra bazı günler vakfa uğradığı için eve benden geç geliyordu, bugün de onlardan biriydi. Hemen yazdığım mektubu katlayıp en sevdiğim klasik olan Othello kitabının içine sakladım. Ayaklanıp alt kata indiğimde Deniz ayakkabılarını portmantoya yerleştiriyordu. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk, şurimşine. Nasılsın?"

"Ben iyiyim ama o nasıl diye de sormayacak mısın?"
"O kim?"

“Şurina,” diyerek ellerimi kamımın üzerine indirdim. Deniz’in gülümsemesi yüzüne yayılırken bir koşu yanıma gelip beni kucağına aldı.
Doğumun ardından tüm aile bir aradaydık. Eskişehir’den babam ve Emir Eren bile gelmişlerdi. Deniz bütün hamileliğim boyunca ona seslendiği gibi, “Şurina,” diyerek kızımızı kucağına aldı. Sebanur anne hayretle, “Duru’nun küçüklüğüne benziyor,” dediğinde Deniz, Dum’ya takılarak, “Aman huyu benzemesin de,” dedi.

Duru cevabı hiç geciktirmeden verdi: “Halasına benzeyecek benim kuzum. Huyu, suyu, yüzü... Her şeyi benzeyecek. Zaten ben yetiştireceğim onu, ayakları yere sağlam basan bir kız olacak.”

“Onu da mı karakollardan toplayalım Duru?”

“Abicim, mutlu günümüz diye, prensesimizin hatırına susuyorum sadece.”

Sebanur anne, “Eşek kadar oldunuz hatta ana baba oldunuz ama hâlâ çocuk gibi didişiyorsunuz.”

“Ben baba olduğum için gayet olgunum anne ama bu cadı hâlâ çocuk ruhlu işte.”

Duru, dudağınm bir köşesini ısırıp annesinin ve benim bildiğimiz güzel haberi tüm aileyle paylaştı. “Ben de artık bir anne adayıyım, abicim.”

“Bir şurina daha desene,” dedi Dursun Ali baba gözleri dolu dolu ve kızma sarıldı sımsıkı. Herkes Utku’yu ve Duru’yu tebrik ederken bizim şurina ağlayınca Sebanur anne, “Şimdiden kıskandı bizimki,” dedi. Gülüşmeler ve mutluluk bir bebeğin masum kokusuyla bizi sararken Utku, “Adı ne olacak?” diye sordu bize.

Uzun süredir düşündüğümüz ismi aile içinde ilk kez dillendirip, “İki büyük annesinin de hatırasını taşısın

istediğimiz için Gülnur olacak adı. Gülistan'm Gül'ü ve Sebanur'un Nur'unun birleşimi," dedim.

Herkes bu fikri de ismi de çok beğenmişti. Deniz, kızımızın kulağına, "Ailemize hoş geldin Gülnur ama ben sana daima Şurina diyeceğim, benim küçük canım," diye fısıldadı.

Yıllar önce bir rüyayla hayatıma giren kızıma bugün kavuşmanın sevincini asla unutmayacaktım. Tüm ömrüm sensin bundan sonra şurina...

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

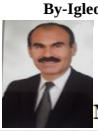
LAKİN Dikkat!!!
Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle İzinsiz Olarak Alınıp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adi Yaratıklar Mersin 'in O Bilinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapanı Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın Geçerek Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri Görür Ve Derin Bir Yalnızlığa Gömülür.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

SON

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.
Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.
Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.
1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız
Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
5)İnternet Sitemizde Değişik İstediğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz
www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.MobilMp3Ler.Com
Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Proğram Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler) İnternet Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.
Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.
By-Igleoo www.CepSitesi.Net

MobilMp3Ler.Com

